

लक्ष्मीनरुत तेलाही कमलावर्षीया महाविद्यालयर आलोचना

२०१७-१८-१९ वर्ष

तद्वारधायक
मीना वरा

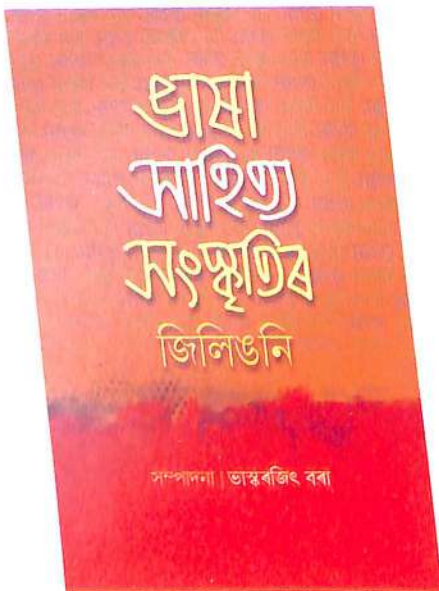
सम्पादक
हेमन्त शहकीया

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মাননীয় উপাচার্য ড° অলক কুমাৰ বুঢ়াগোহাঁইৰ দ্বাৰা 'BIO-TECH HUB'ৰ দ্বাৰা উন্মোচনৰ এটি মুহূৰ্ত

অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ দ্বাৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা উন্মোচনৰ এটি মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰকাশন কোষৰ উদ্যোগত প্ৰকাশিত প্ৰথমখন গ্ৰন্থ উন্মোচনী অনুষ্ঠানৰ এটি মুহূৰ্ত

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বি-বাৰ্ষিক আলোচনী : ২০১৩-১৪-১৫ বৰ্ষ

প্ৰতি,

.....
.....

শ্ৰদ্ধা আৰু আন্তৰিকতাৰে...

তত্ত্বাবধায়ক
মীনা বৰা

সম্পাদক
হেমন্ত শইকীয়া

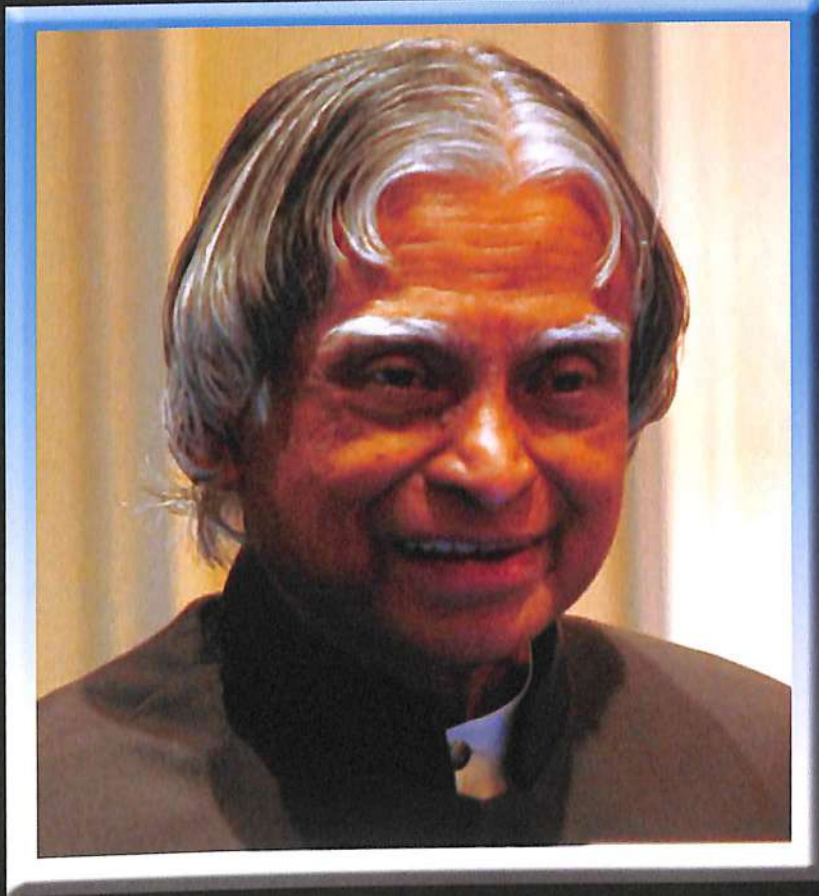
সম্পাদনা সমিতি
EDITORIAL BOARD

<u>মুখ্য উপদেষ্টা</u>	<u>Chief Adviser</u>
ড° বুবুল কুমাৰ শইকীয়া	Dr. Bubul Kr. Saikia
<u>উপদেষ্টা</u>	<u>Adviser</u>
ড° হামিদুৰ বহমান	Dr. Hamidur Rahman
বাহাৰুল ইছলাম	Mr. Baharul Islam
ড° ৰমেশ কুমাৰ কাকতি	Dr. Romesh Kr. Kakoti
বিজু কুমাৰ সোণোৱাল	Mr. Biju Kr. Sonowal
ভাস্কৰজিৎ বৰা	Mr. Bhaskarjit Borah
মৰমী গোহাঁই	Mrs. Marami Gohain
<u>তত্ত্বাবধায়ক</u>	<u>Prof. in-charge</u>
মীনা বৰা	Mrs. Mina Borah
<u>সম্পাদক</u>	<u>Editor</u>
হমন্ত শইকীয়া	Hemanta Saikia
<u>ছাত্ৰ সদস্য</u>	<u>Student Member</u>
বিকাশ চেতিয়া	Bikash Chetia
হীৰকজ্যোতি গগৈ	Hirakjyoti Gogoi

প্ৰচহ্ন কথা : যুৱ শক্তি অদম্য শক্তি

বেটুপাত : সঞ্জীৱ বৰা
সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা : তত্ত্বাবধায়ক আৰু সম্পাদক
অংগসজ্জা : মীনা বৰা, কমল বৰা
অলংকৰণ : দীপাংকৰ চাংমাই, কমল বৰা
অক্ষৰ বিন্যাস : কমল বৰা
প্ৰকাশক : আলোচনী বিভাগ, ছাত্ৰ একতা সভা, লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়
মুদ্ৰণ : গিগাবাইট অফ্‌ছেট, কে.বি. ৰ'ড, উত্তৰ লক্ষীমপুৰ

উচৰ্গা

ড° আবুৰ পকিৰ জয়নাল আবেদিন আব্দুল কালাম
সদ্য প্রয়াত (২৭ জুলাই, ২০১৫)

আধুনিক ভাৰতৰ স্বপ্নদ্রষ্টা মিছাইল মেন
নতুন প্রজন্মৰ আদৰ্শ পুৰুষ
ভাৰতৰ প্রাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি

ভাৰতবত্স ড° এ.পি.জে. আব্দুল কালামদেৱৰ
পবিত্ৰ স্মৃতিত আলোচনীৰ এই সংখ্যাটি উচৰ্গা কৰা হ'ল

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

মৃত্যুওতো এটা শিল্প...

ধৰাৰ ধূলি এৰি অনন্ত ধামলৈ গতি কৰা...

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপিকা ড° এলিছ বেগ বৰভূঞা

লক্ষীমপুৰ বালিকা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ, শিক্ষাবিদ মোহন চন্দ্ৰ ৰয়

অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰখ্যাত ভূগোলবিদ, সাহিত্যিক, লক্ষীমপুৰৰ সু-সন্তান ড° মহম্মদ তাহেৰ

অসমৰ সাংস্কৃতিক জগতৰ গুৰুজী মহান শিল্পী আদ্যনাথ শৰ্মা

বিশিষ্ট গায়ক 'বিল্ সত্ৰাট' খগেন মহন্ত

বলিউডৰ বিখ্যাত অভিনেতা অসম সন্তান আশাফুল শক

'জেংৰাই কবি' অজিত বৰুৱা

লক্ষীমপুৰৰ প্ৰাক্তন বিধায়ক, মুক্তি যোদ্ধা শূল বৰা

প্ৰসিদ্ধ ইতিহাসবিদ, চিন্তা নায়ক, কবি ড° অমলেন্দু গুহ

সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি কাৰ্তিক হাজৰিকা

সাহিত্যাচাৰ্য ড° হৰিনাথ শৰ্মা দলৈ

আদি ব্যক্তিসকললৈ, যিসকলৰ প্ৰস্থানে অসমত এক শূন্যতাৰ সৃষ্টি কৰি গ'ল।

লগতে

নেপালৰ বৰ ভূইকঁপত প্ৰাণ হেৰুওৱা প্ৰতিজনলৈ

আৰু

সন্ত্ৰাসবাদীৰ বিভিন্ন কুটাঘাতত মৃত্যুবৰণ কৰা প্ৰতিগৰাকী ব্যক্তিলৈ আমি যাচিছোঁ গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়
ড° বুবুল কুমাৰ শইকীয়া

ড° বুজুল কুমার শইকীয়া
মুখ্য উপদেষ্টা

ড° হামিদুর রহমান
উপদেষ্টা

অধ্যাপক বাহাৰুল ইছলাম
উপদেষ্টা

ড° বমেশ কুমার কাকতি
উপদেষ্টা

অধ্যাপিকা মীনা ববা
তত্ত্বাবধায়ক

সম্পাদনা
সমিতি

হেমন্ত শইকীয়া
সম্পাদক

অধ্যাপক ভাস্কৰজিৎ ববা
উপদেষ্টা

অধ্যাপিকা মৰমী গৌহাঁই
উপদেষ্টা

অধ্যাপক বিজু কুমার সোগোৰাল
উপদেষ্টা

বিকাশ চেতিয়া
ছাত্র সদস্য

হীৰকজ্যোতি গগৈ
ছাত্র সদস্য

সদ্য অরসৰপ্ৰাপ্ত মাননীয় উপাধ্যক্ষ মহোদয় ড° হামিদুৰ ৰহমান

কৰ্মৰত মাননীয় উপাধ্যক্ষ মহোদয়া পদ্দাৰতী গৌহাঁই

মাননীয় অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ একাংশ

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ একাংশ

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ একাংশ

অভিনন্দন

আমি আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছোঁ—

অসম কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা সন্মানীয় ডক্টৰ অৱ ছায়েন্স (D.Sc.) ডিগ্ৰী লাভ কৰা লক্ষীমপুৰৰ
সূৰ্য ড° উদ্ধৱ কুমাৰ ভৰালী

শান্তিৰ নোবেল বঁটা বিজয়ী কৈলাশ সত্যার্থী, মালালা

সাহিত্য অকাডেমী বঁটা বিজয়ী লেখিকা অৰুণা পটংগীয়া কলিতা

ড° ভূপেন হাজৰিকা সমন্বয় বঁটা বিজয়ী খ্যাতিসম্পন্ন চলচিত্ৰ পৰিচালক আদুৰ গোলাপ কৃষ্ণ

যুগ শংখ সাহিত্য বঁটা বিজয়ী ড° অনিমা গুহ

অসম উপত্যকা বঁটা প্ৰাপক বিশিষ্ট কবি হীৰেন্দ্ৰ নাথ দত্ত

পদ্মশ্ৰী বঁটা প্ৰাপক ড° লক্ষ্মীনন্দন বৰা, যাদৱ পায়েং

পদ্মভূষণ বঁটা প্ৰাপক জাহ্নু বৰুৱা

মৎস্যেন্দ্ৰ নাথ বঁটা প্ৰাপক হোমেন বৰগোহাঞি

দাদা চাহেব ফাল্কে বঁটা বিজয়ী চিৰ সেউজ অভিনেতা শশী কাপুৰ

ড° মামণি বয়ছম গোস্বামী বঁটা প্ৰাপক নিৰুপমা বৰগোহাঞি

কৃতজ্ঞতা

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচার্য ড° অলক কুমাৰ বুঢ়াগোহাঞিঃ
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ ড° বুবুল কুমাৰ শইকীয়া ছাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ সদ্য অৱসৰপ্ৰাপ্ত উপাধ্যক্ষ ড° হামিদুৰ ৰহমান ছাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মৰত উপাধ্যক্ষ পদ্মাৱতী গোহাঁই বাইদেউ
মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি ড° বন্তি গগৈ হাওবৰা বাইদেউ
উত্তৰ লক্ষীমপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন উপাধ্যক্ষ অধ্যাপিকা অমীয়া ৰাজবংশী বাইদেউ
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক লীলা বৰা ছাৰ
আলোচনীৰ তত্ত্বাৱধায়ক অধ্যাপিকা মীনা বৰা বাইদেউ আৰু সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্যবৃন্দ
মহাবিদ্যালয়ৰ চিৰপূজ্য শিক্ষাগুৰুসকল
অক্ষৰ বিন্যাস কৰা কমল বৰাদা
দেৱানজী ষ্টুডিঅ’
আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি উলিওৱা গিগাবাইট অফচেটৰ কৰ্মকৰ্তাসকল
সদৌটিলৈকে আমাৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ
অৱশেষত অনিচ্ছাকৃত ভুল-ত্রুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে—

সম্পাদক

DIBRUGARH UNIVERSITY
DIBRUGARH-786 004
ASSAM, INDIA

Phone: 0373-2370239(O)

Fax : 0373-2370323

e.Mail: alakkrburagohain@gmail.com

Prof. A.K. Buragohain, Ph.D. (London), DIC
Vice-Chancellor

Ref. No.DU/VC/M/073/15/ 675

Date:17.07.2015

শুভেচ্ছাবাণী

প্রতি,

শ্রীমতী মীনা বৰা
তত্ত্বাবধায়ক
সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগ
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়
উত্তৰ লক্ষীমপুৰ

প্ৰিয় শ্ৰীমতী বৰা,

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বি-বাৰ্ষিক আলোচনীৰ ২০১৩-১৪-১৫ বৰ্ষৰ সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা বুলি জানিবলৈ পাই আনন্দিত হৈছোঁ আৰু ইয়াৰ প্ৰকাশ কাৰ্যৰ লগত জড়িত সকলোলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছোঁ।

এখন মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীয়ে মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লেখা প্ৰকাশৰ জৰিয়তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত নিহিত হৈ থকা সৃজনীমূলক প্ৰতিভাসমূহ বিকশিত কৰাত সহায় কৰাৰ উপৰি অনুষ্ঠানটোৰ বিভিন্ন তথ্যপাতি লিপিবদ্ধ কৰিব পাৰে।

মই আশা কৰিছোঁ আলোচনীখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লেখা প্ৰকাশৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মানসিক, বৌদ্ধিক, সামাজিক তথা নৈতিক চৰিত্ৰ গঢ় লোৱাত সহায় কৰিব পৰা লেখাৰে আলোচনীখন প্ৰকাশত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব।

আলোচনীখনৰ এইবাৰৰ সংখ্যাটি সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাওক, এই কামনাৰে—

(অলক কুমাৰ বুঢ়াগোহাঁই)
উপাচার্য, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

ড° বন্তি গগৈ হাওৰবা

সভাপতি

পৰিচালনা সমিতি

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়

উত্তৰ লক্ষীমপুৰ

দূৰভাষ : ৯৪৩৫৫৪১৯০০

শুভেচ্ছাবাণী

লক্ষীমপুৰ, তেলাহী আৰু কমলাবৰীয়া অঞ্চলৰ এক গহীন বননিত এদিন উন্মোচিত হ'ল সোণসেৰীয়া এক নতুন অধ্যায়। এই অধ্যায়—জ্ঞান অন্বেষণৰ আৰু জ্ঞান বিতৰণৰ। শিক্ষা বিস্তাৰৰ কোমল উত্তাপে জাগ্ৰত কৰা এচাম বিদ্যানুবাগী পুৰুষৰ চিন্তন—কৰ্ষণ—চৰ্চনৰ ফলশ্ৰুতিত প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল এক পবিত্ৰ জ্ঞান মন্দিৰ—লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়। পৰিত্যক্ত এৰাবাবীত বহুজন সুখীৰ শ্ৰম, ত্যাগ, সাহচৰ্যই চৰকাৰী পৃষ্ঠপোষকতালৈ বাট নেচাই অশেষ কষ্টেৰে গঢ়ি তুলিলে—বৌদ্ধিক কৰ্ষণৰ এক উৰ্বৰ স্থলী। বৰ্তমান লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাত শিক্ষা প্ৰদানেৰে প্ৰতিষ্ঠিত এক জ্ঞানানুষ্ঠান।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ জৰিয়তে প্ৰতি দুবছৰৰ মূৰে মূৰে সাহিত্য-সংস্কৃতি, বিজ্ঞান, অৰ্থনৈতিক, সামাজিক আদি দিশ সামৰি আলোচনী প্ৰকাশ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ অটুট ৰাখিছে। আধুনিক যুগটোত আলোচনী কেন্দ্ৰিক সাহিত্য চৰ্চাই লেখক আৰু পঢ়ুৱৈক একেখন মঞ্চতে একত্ৰিত হোৱাৰ সুযোগ দিয়াৰ উপৰি সাহিত্য চৰ্চাৰ যোগেদি পৰস্পৰৰ ভাৱ প্ৰকাশৰ বাবে অনুপ্ৰাণিত কৰিছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষকসকলে এই আলোচনীৰ জৰিয়তে নিজৰ ভাৱ-অনুভূতিক প্ৰকাশ কৰাৰ পূৰ্ণ সুযোগ গ্ৰহণ কৰিব পাৰিব।

আশা ৰাখিছোঁ, মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাস, অসমৰ সমাজ, ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি, ক্ৰীড়া, সাহিত্য সকলো দিশ সামৰি সম্পাদনা সমিতিয়ে এখনি উচ্চমানৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰি জাতীয় জীৱনলৈ অমূল্য অৱদান আগবঢ়াব। ইয়াৰ বাবে কেৱল অন্তৰ ভৰা শুভেচ্ছাই নহয়, সকলো প্ৰকাৰৰ সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে—

বন্তি হাওৰবা

(বন্তি গগৈ হাওৰবা)

অধ্যক্ষৰ একলম

সম্পাদকীয়

চিন্তাশিল্প

- মানৱ জীৱনত সংগীতৰ প্ৰয়োজনীয়তা | কমী দত্ত | ১৭
 Importance of Soft-Skills | Padmawati Gohain | ২০
 নিৰ্বনীকৰণ : এক সমস্যা আৰু ইয়াৰ সমাধান | চম্পা তামুলী | ২২
 নাৰী : এক অৱলোকন | মৰমী গোহাঁই | ২৪
 প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ আৰু আমাৰ বনভোজ | জুলি গোহাঁই নেওগ • ৰাজশেখৰ হাজৰিকা | ২৬
 যুৱ মানসিকতা আৰু যুৱ উশৃংখলতা | ৰূপালী শইকীয়া | ২৮
 অসমৰ সংবাদ মাধ্যম আৰু সমাজত ইয়াৰ প্ৰভাৱ | নয়নমণি বৰা | ৩০
 অসমৰ বৃহৎ নদীবান্ধ সমস্যা আৰু সম্ভাৱনা | জ্যোতিস্মৃতা দত্ত | ৩২
 বিজ্ঞান, ধৰ্ম আৰু অন্ধবিশ্বাস | বাল্মিকা দত্ত | ৩৫

বিশেষ নিবন্ধ

মোৰ দৃষ্টিত লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ভূমিকা | ইন্দ্ৰানী দেৱী | ৩৭

অতিথি চ'ৰা

Personality Development, Why and How | Amiya Rajbongshi | ৪০
 শুকুলা ফুল ঐ কঁহুৱাফুল : এটি অৱলোকন | লীলা বৰা | ৪৩

বিপ্লেষণ

বাস্তৱবাদী কবিতা 'মুঠি মুঠিকৈ কাটি তোৰ ঢেঁকীয়াৰ আঙুলি' : এটি আলোচনা | চিত্ৰলেখা গগৈ | ৪৫
 ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ জীৱন দৰ্শন | কল্পনা বৰা | ৪৮
 এজন সাধাৰণ শ্ৰোতাৰ দৃষ্টিত ভূপেন হাজৰিকা | অম্বিকা বায় মিত্ৰ | ৫০
 কপাস্তৰেহে জগত ধুনীয়া কৰে... | সদানন্দ বৰা | ৫২

কথাশিল্প

অস্তগামী সূৰ্যৰ হেঙুলীয়া আভা | ড° ৰমেশ কুমাৰ কাকতি | ৫৪
 অপ্ৰত্যাশিত প্ৰাপ্তি | জ্যোতিস্মৃতা দত্ত | ৬০
 নিষ্ঠুৰ নিয়তি | ছেনীয়া সোণোৱাল | ৬৩
 তেজৰ ফাঁকু | বিকাশ চেতিয়া | ৬৪
 সংগ্ৰামৰ অন্য নাম সফলতা | মোহন দাস | ৬৫
 নিস্তন্ধ গধূলি | গীতাত্ৰী দেৱী | ৬৭
 একাঁজলি ৰ'দৰ সন্ধানত | পুনমজ্যোতি বৰা | ৬৯

ছন্দশিল্প

Mom | Seema Biswakarma | ৭১
 নাহিবনে উষা লগন | ইন্দ্ৰাণী দেৱী | ৭২
 জাগৰণ | বৰ্ণালী দেৱী | ৭২
 স্বাধীনতা বনাম দানৱতা | চুম দত্ত | ৭৩
 চিনাকি ৰহস্য | পুনমজ্যোতি বৰা | ৭৩
 এটি সপোনৰ অনুভৱ | মহেশ শইকীয়া | ৭৪
 সমাগত সময় | বৰ্ণালী দেৱী | ৭৪

নিমাৰিক

মৌচুমী শইকীয়া | ৭৫
 পুনমজ্যোতি বৰা | ৭৫

ভিন্ন স্বাদ

গণিতৰ মনোৰম কথা | মানস প্ৰতিম বৰা | ৭৬

অধ্যক্ষৰ

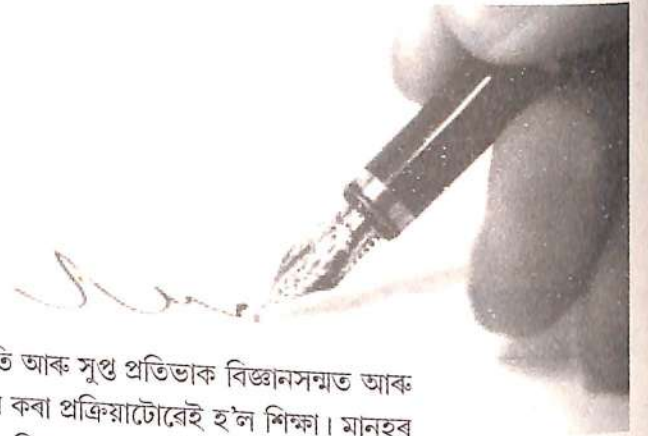
এ ক ল ম

সাহিত্যৰ মাজেৰেই পৃথিৱীৰ বিভিন্ন জাতিসমূহে জাতীয় বৈশিষ্ট্য, সংস্কৃতি আৰু জাতীয় চেতনাক বিকশিত কৰি তুলিছে। এইক্ষেত্ৰত বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে জাতিটোৰ সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ বিভিন্ন গ্ৰন্থ আৰু আলোচনীয়ে। ঠিক তেনেদৰে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীসমূহো মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ আহিলা স্বৰূপ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টিশীল সুপ্ত প্রতিভা বিকশিত হোৱাৰ প্ৰথম মাধ্যমটোৱে হৈছে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী। গতিকে আলোচনী বিহীন মহাবিদ্যালয় ভিতৰত চাৰিৰ পোহৰ নথকা এখন ঘৰৰ দৰে হয়।

সৃষ্টিৰ প্ৰেৰণাই মানুহক চিৰ আশাবাদী আৰু চিৰ নতুন হ'বলৈ শিকায়। সৃষ্টিশীলতাই মানুহক সৌন্দৰ্যৰ পূজাৰী হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে সুন্দৰৰ পূজাৰী হ'বলৈ অনুপ্ৰেৰণা যোগায়। মহাবিদ্যালয় আলোচনীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টিশীল মনক জাগ্ৰত কৰি সুন্দৰৰ পূজাৰী হোৱাৰ পথ পোহৰাই তোলে। লাগে মাত্ৰ ছাত্ৰ জীৱনৰ একাগ্ৰতা আৰু সাধনা। ছাত্ৰ জীৱনতেই সম্ভাৱনাময় প্রতিভাক বিকশিত কৰিব পাৰিলেহে ভৱিষ্যতে সমাজ আৰু দেশৰ একোজন সৎ, সুস্থ মানৱ সম্পদ ৰূপে চিৰকাল উজ্জ্বলি থাকিব।

আমাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনীখনো যেন বহুমুখী প্রতিভা বিকশিত কৰাত ব্ৰতী হয়। এই আশাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ এই সংখ্যাৰ প্ৰস্তুতিৰ লগত জড়িত সকলোলৈকে আমাৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু শুভকামনা যাচিছোঁ। শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনৰ দীৰ্ঘায়ু কামনাৰে—

ড° বুবুল কুমাৰ শইকীয়া
অধ্যক্ষ, এল.টি.কে. কলেজ
আজাদ, উত্তৰ লক্ষীমপুৰ

এ

টা মানৱ শিশুৰ ভিতৰত অন্তৰ্নিহিত হৈ থকা স্বাভাৱিক প্ৰকৃতি আৰু সুপ্ত প্ৰতিভাক বিজ্ঞানসন্মত আৰু পৰিকল্পিতভাৱে জগাই তুলি মানুহ হিচাপে পূৰ্ণ বিকাশ সাধন কৰা প্ৰক্ৰিয়াটোৱেই হ'ল শিক্ষা। মানুহৰ শাৰীৰিক, মানসিক, বৌদ্ধিক, আধ্যাত্মিক বিকাশ সাধন কৰাই হ'ল শিক্ষাৰ মূল লক্ষ্য। ছাত্ৰৰহাত প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁলোকৰ মাজত সুপ্ত হৈ থকা সৃজনীমূলক প্ৰতিভাসমূহৰ বিকাশ সাধন কৰিবলৈ আলোচনীসমূহক 'প্ৰতিভা বিকাশৰ কমাৰ শাল' হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে বাবে আলোচনীসমূহক শিক্ষাৰ অন্য এক মাধ্যম ৰূপেও বিবেচনা কৰিবপৰা যায়।

বৰ্তমান বিজ্ঞানৰ যুগ। বিজ্ঞানৰ ন ন অৱদানে বিশ্ববাসীক নিতৌ নতুন নতুন আশাৰ বেঙণি দেখুৱাই নিত্য নতুন জ্ঞানৰ পোহৰ বিলাবলৈ সক্ষম হৈছে। বিশ্ববাসীয়েও বিজ্ঞানৰ জয়গান গাই দিনক দিনে আগুৱাবলৈ প্ৰচেষ্টা চলাইছে। ম'বাইল, ইণ্টাৰনেট, ই শিক্ষা, কম্পিউটাৰ আৱিষ্কাৰে শিক্ষাৰ বাবে অনবদ্য অৱদান। এনে এক সময়ত আমাৰ দৰে দেশৰ পিছপৰা এলেকাসমূহৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিজ্ঞানৰ এনে অগ্ৰগতিক প্ৰত্যাহ্বান ৰূপে গ্ৰহণ কৰি আগুৱাই যাব নোৱাৰিলে তেওঁলোকৰ সপোনসমূহক বাস্তৱত ৰূপ দিব নোৱাৰিব। ফলত বিশ্ববাসীৰ ওচৰত বহু পিছপৰি নিজৰ সপোনবোৰ সপোন হিচাপেই থাকি যোৱাৰ বিকল্প নেথাকিব।

এহাতে বিজ্ঞানৰ ন ন আৱিষ্কাৰ, অন্যহাতেদি বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ এই দুয়োটা দিশেই আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থালৈ প্ৰত্যাহ্বান মাতি আনিছে। বিশ্বায়নে মাথোন পশ্চিমীয়া সংস্কৃতি তথা অপসংস্কৃতিক আমদানি কৰিছে। দেশ আৰু জাতিৰ লগত সম্পৰ্ক নথকা পশ্চিমীয়া সংস্কৃতি তথা অপসংস্কৃতিয়ে আমাৰ যুৱ সমাজক দিক্ভ্ৰান্ত কৰি তুলিছে। ভোগবাদী আদৰ্শৰে অগ্ৰগামী হ'বলৈ সকলোকে প্ৰবুদ্ধ কৰাত হাজাৰ হাজাৰ বছৰীয়া মানৱীয় প্ৰমূল্য আৰু সামাজিক মূল্যবোধৰ অপমৃত্যু ঘটিছে। এনে অৱস্থাত আমাৰ জাতীয় শিক্ষা ব্যৱস্থা এনেদৰে গঢ় লৈ উঠা দৰকাৰ যাতে দেশ আৰু জাতিৰ লগত সম্পৰ্কিতভাৱে নিজৰ স্বকীয়তাক অক্ষুণ্ণ ৰাখি বিশ্ববাসীৰ লগত সমানে আগুৱাই যাব পৰাকৈ শিক্ষাই আমাৰ শাৰীৰিক, মানসিক, আধ্যাত্মিক আৰু বৌদ্ধিক দিশত পূৰ্ণ বিকাশ ঘটাব পাৰে। আমাৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতিক বিশ্ব দৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠিত কৰিব পাৰে।

আমাৰ বিশ্বাস সম্পাদনাও এক কলা। এখন আলোচনীৰ কৃতকাৰ্যতা বা সফলতা নিৰ্ভৰ কৰে সম্পাদকৰ সু-নিৰ্দিষ্ট পৰিকল্পনাৰ ওপৰত। আমাৰ দৰে এজন ছাত্ৰই সম্পাদনাৰ দৰে গুৰু দায়িত্ব বহন কৰাটো বৰ সহজ নহয়। এখন আলোচনীক সৰ্বাংগসুন্দৰভাৱে গঢ় দিবলৈ গল্প, সংস্কৃতি, সাহিত্য, ইতিহাস ইত্যাদি ধৰণৰ প্ৰবন্ধ, চিত্ৰশীল, মননশীল লিখনি তথা কাব্য প্ৰতিভাৰ প্ৰয়োজন, সেইখিনি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা সময় সাপেক্ষভাৱে লাভ নকৰাত আমি কিছু হতাশ হৈ পৰিছিলোঁ যদিও যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁলোকৰ লিখনি মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ বাবে আগবঢ়ালে তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। আলোচনীখনি পঢ়ুৱৈ সমাজে সাদৰেৰে গ্ৰহণ কৰিলে আমাৰ শ্ৰম সাৰ্থক হ'ব। এইখিনিতে মই লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, তত্ত্বাবধায়ক মাননীয় মীনা বৰা বাইদেউ আৰু সম্পাদনা সমিতিৰ অন্যান্য বিষয়বৰীয়া ছাৰ-বাইদেউ তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীসকলক মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। আলোচনীখনৰ সম্পাদনাত অনিচ্ছাকৃত ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে সম্পাদকীয় টোকা সামৰিছোঁ।

সম্পাদক, সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগ
হেমন্ত শইকীয়া
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ
২০১৪-১৫ বৰ্ষ

মানৱ জীৱনত সংগীতৰ প্ৰয়োজনীয়তা

ৰুমী দত্ত

সহযোগী অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

‘সংগীত’ তিনিটা বৰ্ণৰ এটা মিঠা শব্দ যি অন্তৰৰ সূক্ষ্ম অনুভূতিবোৰ সজাগ কৰি শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক উন্নতি সাধনৰ মাধ্যম হিচাপে অতি প্ৰাচীন কালৰেপৰাই স্বীকৃতি পাই আহিছে। ‘ন

শুদ্ধ ৰূপত সংগীত পৰিৱেশন কৰিলে সংগীতৰ আদিপাঠ নজনা জনো আশুত হৈ পৰে। বিশেষজ্ঞসকলৰ মতে সংগীতৰ প্ৰভাৱত গছ-গছনিৰ বিকাশ ক্ষীপ্ৰ হয়। প্ৰকৃততে সংগীত এনে এটা বিষয় যিটো সাহিত্য, গণিত, বিজ্ঞান, ক্ৰীড়া, স্বাস্থ্য, ধৰ্ম আদি সকলো বিষয়ৰ লগত সাঙোৰ খাই আছে।

হি বিদ্যা সংগীতাৎ পৰা’ বুলি সংগীতক সকলো কলা তথা বিদ্যাৰ আগশাৰীত স্থান দিয়া হৈছে। কেৱল মানৱ সমাজেই নহয়, স্বয়ং দেৱতাসকলো সংগীতৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱান্বিত হৈছিল।

গীৱতে প্ৰীৱতে দেৱঃ সৰ্বজ্ঞ পাৰ্বতী পতিঃ।
গোপী পতি বনস্তোহ পি বংশীধবনি
বংশগতঃ।।

সামগীতৰতোব্ৰহ্মা বীণাসজ্জা সৰ্বস্বতী।

কিমন্যেযক্ষগন্ধৰ্ব দেৱদানৱ মানৱাঃ।।

গীত শব্দৰ লগত ‘সম’ উপসৰ্গ যোগ হৈ (সম+ গীত) সংগীত শব্দৰ উৎপত্তি হৈছে। এই সংগীতক অতীত ভাৰতৰ সংগীত সাধকসকলে লোকৰঞ্জনৰ চাৰিসীমাৰ মাজতেই আৱদ্ধ নাবাখি আত্মানুভূতি আৰু মোক্ষ সাধনৰ মার্গ হিচাপেও ব্যৱহাৰ কৰিছিল। বেদৰ দৰেই ভাৰতীয় সংগীত কলাই অতি প্ৰাচীন কালৰপৰাই এক সন্মানীয় স্থান দখল কৰি আহিছে। পঞ্জাবৰ লাৰাকানা জিলাৰ মহেঞ্জোদাৰো আৰু হৰপ্পাত আৱিষ্কৃত নৃত্য ও বাদনৰত কিছুমান মূৰ্তিয়ে ইয়াৰ সত্যতা প্ৰমাণ কৰিছে। এই মূৰ্তিবিলাকৰপৰা বৈদিক যুগৰ ভালেমান কালৰ আগৰেপৰাই ভাৰতবৰ্ষত উন্নত পৰ্যায়ৰ প্ৰণালীবদ্ধ সংগীতৰ প্ৰচলনৰ প্ৰমাণ পোৱা যায়। মানুহৰ

সৰ্বতোমুখী বিকাশৰ বাবে সংগীতৰ প্ৰয়োজনীয়তা ভাৰতীয় চিন্তাবিদসকলে কিন্তু হাজাৰ বছৰ আগতেই উপলব্ধি কৰিছিল। তেওঁলোকৰ মতে—

‘সাহিত্য সংগীতকলা বিহীনঃ সাক্ষাৎপশুঃপুচ্ছ
বিৰাণহীনঃ।

তুণঃন খাদল্পপি জীৱমানস্তদভাগধেয়ং পৰমং
পশুনাং’।। (নীতিশতক)

প্ৰাচীন মতানুসৰি মার্গ সংগীত আৰু দেশী সংগীতৰ

সমস্বয়ত ভাৰতীয় সংগীতৰ ধাৰা প্ৰবাহিত হৈ আছে। ব্ৰহ্মাই যিবোৰ সংগীত ৰচনা কৰিছিল আৰু মহাদেৱ, ভৰত আদি মুনিসকলক ব্যৱহাৰোপযোগী কৰি শিক্ষা দিছিল সেয়ে মৰ্গ সংগীত। সংগীত দৰ্পনত উল্লেখ থকা মতে—

‘ক্ৰহিনেন যদ্বিশিষ্টং প্ৰযুক্তং ভৰতেন চ।

মহাদেৱস্য পুৰতন্তুৰ্গাথাং বিভূক্তিদম্।’

অৰ্থাৎ যি সংগীতৰ স্বৰূপ অতি শুদ্ধ আৰু যাক মোক্ষাদি সাধনৰ উপায় হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল তাকেই মৰ্গ সংগীত বোলা হয়। আনহাতে দেশী সংগীত হৈছে—

‘দেশে দেশে জনানাং যদ্ভ্যচ্যা হৃগয় ৰঞ্জকম্।

গানং চ বাদনং নৃত্যং তদ্দেশীত্যাভিধীয়তে। — সংগীত ৰত্নাকৰ।

অৰ্থাৎ দেশে দেশে ভিন্ ভিন্ জনসমাজত আপোন ৰচিমতে মনোৰঞ্জনৰ যি গীত বাদ্য আৰু নৃত্যৰ প্ৰচলন হৈ আহিছে তাকেই দেশী সংগীত বোলা হয়। দেশী সংগীত জনসাধাৰণৰ ৰচি অনুসৰি পৰিৱৰ্তন, সংশোধন আৰু পৰিবৰ্তন ঘটাব পাৰি।

মানৱ জীৱনৰ প্ৰতিটো দিশ তথা স্তৰতে সংগীতৰ প্ৰভাৱ মন কৰিবলগীয়া। কান্দি থকা শিশুটিক নিৰ্দিষ্ট লয়ত নিচুকণি গীত গাই দোলাই থাকিলে শিশুটি শান্ত হৈ শুই পৰে। সংগীতৰ কোনো শিক্ষা নথকা বয়সস্থ লোকসকলে হাত চাপৰিৰে সুন্দৰকৈ হৰিনাম গাই ভক্তসকলক ভক্তিৰসত ডুবাই ৰাখিব পাৰে। নৰিয়া পাটিত পৰি থকা জনৰো সংগীতৰ সুমধুৰ সুৰে বেদনা দূৰ কৰিব পাৰে। সংগীতৰ সম্মোহনী সুৰে সাপৰ দৰে বিষাক্ত প্ৰাণীকো শান্ত তথা বশ কৰিব পাৰে। শুদ্ধ ৰূপত সংগীত পৰিৱেশন কৰিলে সংগীতৰ আদিপাঠ নজনা জনো আপ্ত হৈ পৰে। বিশেষজ্ঞসকলৰ মতে সংগীতৰ প্ৰভাৱত গছ-গছনিৰ বিকাশ ক্ষীপ্ৰ হয়। প্ৰকৃততে সংগীত এনে এটা বিষয় যিটো সাহিত্য, গণিত, বিজ্ঞান, ক্ৰীড়া, স্বাস্থ্য, ধৰ্ম আদি সকলো বিষয়ৰ লগত সাঙোৰ খাই আছে।

সংগীত আৰু শিক্ষা :

বিশ্ব বৰেণ্য দাৰ্শনিক প্লেটোৱে কৈছিল, ‘সংগীতৰ যোগেদি ল’ৰা-ছোৱালীক পাঠ্যপুথিৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ কৰাটো অন্য প্ৰণালীতকৈ বহু সহজ।’ এৰিষ্টটলৰ মতে, ‘সংগীত হ’ল মানৱৰ আধ্যাত্মিক উন্নতিৰ প্ৰধান মাধ্যম।’ সংগীতৰ বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণৰ বাটকটীয়া পিথাগোৰাচে সমগ্ৰ বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ এক আৰু সংহতিৰ প্ৰতীকৰূপে সংগীতক স্থান দিছে। পাশ্চাত্যৰ দাৰ্শনিক বিখ্যাত

মহাৰত সংগীতৰ সৈতে আৰু মনৰ সংগীত আৰু আত্মাৰ সৈতে পৰমাৰ্থৰ মিলনৰ পথ সুগম কৰি তোলে। বিশ্ববিখ্যাত বিজ্ঞানী আইনষ্টাইন আছিল এগৰাকী দক্ষ বোহেলা বাদক। ধ্বনিৰ কম্পনৰ অনুপাতৰ লগত সংগীতৰ সুৰ বা স্বৰৰ যি পৰিৱৰ্তন হয়, সেই

ধাৰণাটোৰ উপলব্ধিৰ বাবেই সংগীতৰ প্ৰতি অনুৰাগ নথকা আইনষ্টাইনে বোহেলা শিকিবলৈ লৈছিল। শব্দবিজ্ঞানীসকলে পৰীক্ষাকৰি জানিব পাৰিছে যে প্ৰতি চেকেণ্ডত বিশ বাৰ কম্পনৰ সৃষ্টি হোৱা ধ্বনিতকৈ কম কম্পন সৃষ্টি হ’লে বা বিশ হাজাৰ বাৰতকৈ বেছি কম্পনৰ ধ্বনি মানুহৰ শ্ৰৱনেদ্ৰিয়ই গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে সংগীতত ব্যৱহৃত প্ৰত্যেকটো স্বৰৰে প্ৰতি চেকেণ্ডত উৎপন্ন হোৱা কম্পনসংখ্যা জুখিবৰ বাবে যন্ত্ৰৰ উদ্ভাৱন কৰিছে। এই যন্ত্ৰৰ সহায়েৰে গীতৰ স্বৰসমূহৰ সঠিক কম্পনৰ সংখ্যা জানিবপৰা হৈছে। সংগীতজ্ঞসকল প্ৰকৃতাৰ্থত গাণিতিক হ’বই লাগিব, কিয়নো, ইয়াৰ প্ৰতিটো তাল-মান ৰক্ষা কৰোতে গণিতৰ সহায় ল’ব লাগে। সংগীত পৰিৱেশনত তালৰ মাত্ৰাৰ কিঞ্চিতমানো ইফাল সিফাল নকৰাকৈ পৰিৱেশন কৰাজনহে প্ৰকৃততে দক্ষ সংগীতজ্ঞ। তদুপৰি বৰ্তমানৰ কিছুসংখ্যক বিজ্ঞানীয়ে গৱেষণাৰ জৰিয়তে উপলব্ধি কৰিছে যে মানুহৰ মগজুত সংগীতৰ কোষ আৰু গণিতৰ কোষসমূহ প্ৰায় ওচৰা ওচৰিকৈ অৱস্থান কৰি থকাৰ বাবে সৰ্ববোৰাই যিসকল শিশুৱে শুদ্ধ ৰূপত সংগীত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে তেওঁলোক গণিততো পৰিপক্ক হোৱাতো নিশ্চিত।

সংগীতৰ ধ্বনি সৃষ্টিকাৰী বিভিন্ন বাদ্যযন্ত্ৰৰ আকৃতি, প্ৰকৃতি, তাঁৰৰ টান, বায়ুৰ কঁপনি, কাঠ বা ধাতুৰ গুণ নিৰ্বাচন এই সকলোবোৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান আদিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। এনে বাদ্যবিলাকে সৃষ্টি কৰা স্বৰৰ সুৰ যন্ত্ৰৰে বিজ্ঞানসন্মতভাৱে তৈয়াৰ কৰা যন্ত্ৰৰে সৃষ্টি হ’ব পাৰে। অন্যথা বোম্বাৰা সুৰৰ সৃষ্টিৰ সম্ভাৱনা অধিক হয়। দক্ষ হস্তশিল্পীৰ হাতত প্ৰাণ পাই উঠা তবলা, খোল, ঢোল, পাখোৰাজ আদি চৰ্মবাদ্যসমূহৰ কাৰিকৰসকলেও অজানিতে বিজ্ঞানসন্মতভাৱেহে এনে বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ তৈয়াৰ কৰে। স্বামী বিবেকানন্দই ধ্ৰুপদ গাইছিল, পাখোৰাজ বজাইছিল। তেখেতৰ স্ব-ৰচিত পাখোৰাজৰ বোলবাণী

তেখেতৰ গানৰ কিতাপত (যিখন পণ্ডিত ৰবিশংকৰে প্ৰকাশ কৰিছিল) লিপিবদ্ধ হৈ আছে। জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীয়ে শিশুৰ সৰ্বতোপ্ৰকাৰৰ বিকাশৰ বাবে শিক্ষাত সংগীতৰো প্ৰয়োজনীয়তা স্বীকাৰ কৰি গৈছে।

উচ্চ পৰ্যায়ৰ সাহিত্য-সংগীত আদি কলাৰ দ্বাৰা মানৱ চৰিত্ৰত যি প্ৰভাৱ পৰে কালক্ৰমত সিয়ে স্থায়িত্ব লাভ কৰে। মানৱ সংস্কৃতিৰ চৌযষ্ঠি কলাৰ ভিতৰত সংগীত এনে এক কলা যি মানুহৰ সুগুণবিলাকক বিকশিত হোৱাত সহায় কৰে। সংগীতে মানৱ মনক শৌৰ্য, ধৈৰ্য, উদাৰ্য, দয়া, ক্ষমা, ন্যায়, বিদ্যা, বিনয়, বদান্যতা আদি উক্ত গুণৰ অধিকাৰী কৰি তোলাৰ উপৰি নীতি পৰায়ণ, আত্মনিৰ্ভৰশীল, সহনশীলতা আদি মহৎ গুণো দান কৰে। সংগীত এনে এক বিদ্যা-যাৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট ভাষা নাই। সংগীতৰ সুৰে কোনো ভৌগোলিক পৰিসীমাও নামানে। কৰুণ ৰসৰ সংগীতে পৃথিৱীৰ যিকোনো প্ৰান্ততে কৰুণ ভাৱেই সঞ্চাৰ কৰিব—সেয়া কৰুণ সুৰ বুলি বুজোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। ইয়াৰ জৰিয়তে সংগীতে পৃথিৱীৰ মানৱ জাতিক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে।

সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীক সংগীতৰ তালত শিক্ষা প্ৰদান কৰিলে বা ব্যায়াম কৰালে তেওঁলোকে বিষয়টো সহজে আয়ত্ত কৰি ল'ব পাৰে। মৃদু স্বৰত সংগীত বাজি থাকিলে শিক্ষাৰ্থীৰ পঢ়া বিষয়বোৰ সহজে মনত ৰয়। কিয়নো, শিক্ষাৰ্থীৰ মনত প্ৰভাৱ পেলাবপৰা বাহ্যিক কাৰকসমূহক সংগীতৰ সুৰে বাধা প্ৰদান কৰি পঢ়ি থকা বিষয়ৰ লগত একাত্ম হোৱাত সহায় কৰে। বৰ্তমানৰ বহুতো উচ্চ পদস্থ তথা গুণী-জ্ঞানী ব্যক্তিৰ অতীত জীৱনলৈ ঘূৰি চালে দেখা যায় যে এই ব্যক্তিসকলৰ বহুতে জীৱনত সংগীতৰ প্ৰভাৱ সুস্পষ্ট। তেওঁলোকে আজি বাস্তৱ অভিজ্ঞতাৰে প্ৰতিপন্ন কৰিব বিচাৰে যে সংগীতৰ জৰিয়তে শিক্ষা প্ৰদান ও শিক্ষা গ্ৰহণ উভয়ে সহজেই নহয় ফলদায়কো। পাশ্চাত্যৰ স্কুলসমূহত সংগীত বিষয়টো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে আৱশ্যকীয় বিষয় হিচাপে গণ্য কৰা হয়। কিয়নো, শিক্ষাৰ লগতে পাশ্চাত্য সংগীত সংস্কৃতিৰ লগত দেশৰ ভৱিষ্যতৰ ভাগ্য নিয়ন্ত্ৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক চিনাকি কৰি দিয়াতো তেওঁলোকৰ দায়িত্ব বুলি গণ্য কৰে। ভাৰততো তেনে এক মহান আদৰ্শৰে প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰপৰা সংগীতৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষাদান প্ৰক্ৰিয়াটো আগবঢ়াই নিলে শিক্ষাৰ্থীসকল অধিক উপকৃত হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

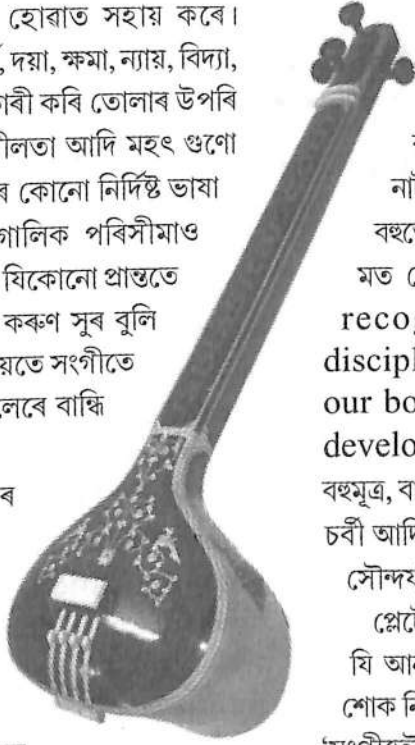
সংগীত আৰু স্বাস্থ্য :

বিশ্ব বৰেণ্য দাৰ্শনিক প্লেটোৰ মতে, 'সংগীত একেবাহে

দেহ আৰু আত্মাৰ মহৌষধ। সংগীত আনন্দবৰ্ধক, আত্মাৰ পোষক, শিক্ষাৰ সহায়ক আৰু ৰোগ নিৰাময়ক।' মানৱ জীৱনত সংগীতৰ প্ৰয়োজনীয়তা হৃদয়ংগম কৰিবলৈ ইয়াতকৈ আৰু বেলেগ সংজ্ঞাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। সংগীত সাধনালব্ধ। এই সাধনাৰ কালত বিশেষকৈ গীত আৰু বাদ্যৰ ক্ষেত্ৰত বহাৰ যি নিয়ম ই প্ৰকৃততে যোগ সাধনাৰ লগত জড়িত। কণ্ঠ সংগীতৰ নিয়ম মানি ৰেৰাজ কৰিলে কণ্ঠনলী, শ্বাস-প্ৰশ্বাস, ধমনীৰ স্পন্দন আদিৰ ওপৰত ইতিবাচক প্ৰভাৱ পৰিলক্ষিত হয়। নৃত্যৰ জৰিয়তে দেহৰ অলসতা দূৰ হোৱাৰ উপৰিও দেহৰ গঠনে সুন্দৰ হৈ পৰে। সত্ৰীয়া নৃত্যৰ 'মাটি আখৰা', কথকলিৰ 'কলাসম', কথক নৃত্যৰ পদসঞ্চালনৰ, ভাৰত নাট্যমৰ অংগসঞ্চালন আদি নিয়মিত ৰূপত অভ্যাস কৰিলে বহুতো ৰোগৰপৰা মুক্ত হৈ থাকিব পাৰি বুলি বিশেষজ্ঞসকলে মত পোষণ কৰা পৰিলক্ষিত হয়। 'Dance therapy, recognised as a distinct therapeutic discipline since 1940s, attempts to unlock our bodies, get people to move freely and develop their own body language.' নৃত্যই এজমা, বহুমূৰ্ত্ত, বাতবিষ আদিৰ আদৰ্শ ঔষধৰ কাম কৰে, তেজৰ শৰ্কৰা, চৰ্বী আদি নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। শৰীৰৰ সতেজতা বৃদ্ধি কৰি শাৰীৰিক সৌন্দৰ্য আৰু মানসিক শান্তি প্ৰদান কৰে।

প্লেটোৰ মতে সংগীত ৰোগ নিৰাময়ক। সংগীতে মানৱ মনত যি আনন্দৰ সঞ্চাৰ কৰে তাৰ জৰিয়তে মানুহৰ মনৰ ৰোগ শোক নিয়ন্ত্ৰিত হৈ পৰে। বৰ্তমান চেম্মাইৰ 'বাগ বিচাৰ্চ চেণ্টাৰ', 'সংগীতৌষধ' নাকানুসন্ধান সংস্থান আদি প্ৰতিষ্ঠানৰ জৰিয়তে সংগীতৰ দ্বাৰা ৰোগ নিৰাময়ৰ উপায় হিচাপে মিউজিক থেৰাপিৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিছে। আনকি মোস্বাইত কৰ্কট ৰোগীসকলক মিউজিক থেৰাপি হিচাপে বৰগীত শুনোৱা হৈছে।

আজিৰ যান্ত্ৰিকতাৰে ভৰা জটিল জীৱন যাত্ৰাত সমাজৰ এচামে সংগীতৰ মাজত জীৱিকাৰ সন্ধান বিচাৰি লৈ এক সুন্দৰ ও স্বচ্ছল জীৱন যাপন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। 'সংগীতেই জীৱন' বুলি শাৰীৰিক প্ৰতি বন্ধকতাকো নেওচি জীৱনত বাট বোলাসকল সমাজৰ বাবে আদৰ্শগীয়েই নহয় অনুকৰণীও। নিৰ্জনতা নিসংগতাৰ বেদনা দূৰ কৰিবলৈ সংগীতক আপোন কৰি লোৱাতো বৰ্তমান সকলোৰে বাবে বৰ প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে। আখৰ ও ভাষা শব্দৰ শিক্ষায়ো স্পৰ্শ নকৰা অনাক্ষৰী জনৰপৰা ভাষা-বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰে শিক্ষিত গুণী জ্ঞানীজনলৈকে আজিৰ এই জীৱন ধাৰণৰ জটিল সন্ধিক্ষণত দৈনন্দিন কৰ্ম ব্যস্ততাৰ পাছত বিশেষকৈ কংগ্ৰীটৰ মহানগৰীলিকৰ কল কাৰখানাৰ হৃদয় কঁপোৱা কৰ্কশ শব্দৰ প্ৰদূষণৰ মাজত সংগীত সাধনা যেন হৈ পৰিছে মৰুদ্যান সদৃশ।

Importance of Soft-Skills

Padmawati Gohain
Vice-Principal

Personality Development is a tool through which one can bring out one's capabilities and strengths and make aware of inner self and become more confident to face the outside world. Today it has become an important tool for developing overall skill within a person. It determines not only his professional success but also his overall behaviour and attitude in life. A few years back importance was not given on personality development, because earlier competition was not a big issue. Just the qualification and if required light medical check up did the work. But now competition is taking a newer and tougher step. Moreover in today's world, every person is talented in his/her own way. So choosing the best requires inner personal qualities which distinguish a person from others in matters of behaviour, looks, thoughts, feelings etc. It is important not only in the company or other private sectors but in the educational institution also. Many institutions now-a-days train up the student on soft skills so that they can fully be equipped right from the initial level.

Soft skills are the occupational requirement for job or any other activities. They help us in building smart relationship with other people by our behaviours, communication, personal habits, optimism, feelings and emotion. Communication, attract,

connect, influence and build-up relationship are the main attractions of soft skill. It means to be well expressive as being able to express what and how one expects.

Few ways to develop soft skill have been mentioned below. How to communicate with others. Before developing or inculcating good communication skill, one should deserve himself first, One should have to communicate with an optimistic attitude and should hold positive opinion about others. While talking with other people he must be in friendly mood and observe whether the people respond properly or try to give their views. He should check their interest and quite comfort level in listening to what the says whether they really listen or pretend to listen.

Eye to eye contact is the another way to develop communication skill. Good eye contact is very necessary to impress the other people. Wandering eyes give a very weak and negative impression to others. It shows insincere attitude and weak approach everything.

Body language plays a vital role in the development of personality. It depicts different pictures by different signs. The right way of talking, eating, walking, entering, sitting etc shows the good personality of a person. Learning against wall or chair shows imbalance of one's personality. Right gestures like sitting

straight leaning forward shows the stability of a person. Tapping fingers or foot shows total immaturity.

Speak less but speak what is required. Be conscious while speaking in a public or private place. Speak properly but speak in a normal soothing tone.

Active Listening Skill :

Listening is a very important skill of personality development. 'Wise is the one who listens and gathers knowledge'. A well listener can comprehend well and a good comprehension leads to a perfect conclusion or result. One should not keep boasting around. That irritates everyone. If we expect people to listen to us then the same is expected by them. Listening, responding, questioning shows interest to others. One should not interrupt in between while others are speaking. Deliver respect by letting them complete.

Team spirit and ability to motivate and lead :

Working in a team needs a lot of knowledge and confidence. People usually follow a leader who is confident, friendly and easy going. Such leader can set the team spirit going and achieve the goal in a much easier way.

Ways to practice Leading and Motivating :

1. Observe the senior. Observe minutely their gestures, hand movements, body language, proper use of vocabulary, looks and command in voice.
2. Observe his way of motivating people, his way to explain the team about the goal. Make note of the data he carries and distributes among his team without confusion and chaos.
3. Try to imitate the positive qualities of the leader. Try to be friendly with mates and discuss the topics whenever possible. Share ideas of others and donot try to interrupt when someone tries to opine about something.
4. Initiate any programmes with utmost sincerity and dedication. Try to organize debate, group discussion or cultural

programmes and take initiative by helping everyone in the team.

5. Take the challenges and prepare the team by encouraging them about past achievement.
6. Donot wait for the supervisors for reminding the duties and responsibilities. Try to be always punctual.

Building Relationships by using Easy Going and Friendly Skill :

A friendly attitude towards other removes hesitation and fear. An easy going person is never shy. Such person tries to connect as many people as can. If one working in a team, shyness and hesitation will lead to nothing except for embarrassment. Building relationships are also known as inter personal skill. Such skills are mostly required for people working in a team or organisation. There are various ways to develop interpersonal skills. Such as :

1. One should be always happy. Greet people whenever required but not by overdoing it. Talk to them, make them laugh. In short be approachable and likeable.
2. Bad habits, like creating misunderstandings or conflicts in a group, should be given up. Do not be the cause to fight among the friends. But try to be a trouble soother. By trying to solve issues in the team one can earn respect and can build up quick and long term relationship.

Personality is a blend of temperament, emotions, principles and behaviour. It is developed right from the very beginning of a child's life. This personality is later moulded, based on the various positive and negative factors in life.

So far as students are concerned, effective personality development programme should be taken to help the student to face and meet the challenges of the outside world more effectively and efficiently. At the same time make it easier for them to climb up the complicated corporate ladder more smoothly.●●

নিৰ্বনীকৰণ : এক সমস্যা আৰু ইয়াৰ সমাধান

চম্পা তামুলী
সহকাৰী অধ্যাপিকা, ভূগোল বিভাগ

অৰণ্য এখন দেশৰ জাতীয় সম্পদ। এই সম্পদ সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ বাবে প্ৰকৃতিৰ দান। মানুহ সদায় প্ৰকৃতিৰ দাস। সেয়েহে মানৱ জাতি অৰণ্যৰ ওপৰত বহু পৰিমাণে নিৰ্ভৰশীল। অৰণ্য প্ৰাণী আৰু অণুজীৱৰ আৱাসস্থল। অৰণ্য কেৱল সাজ-সজ্জা নিৰ্মাণ, ইন্ধনৰ বাবেই যে প্ৰয়োজন এনে নহয়, পৰিৱেশ সংৰক্ষণ, ভূমি সংৰক্ষণ, মাটিৰ উৰ্বৰতা বৃদ্ধি, নিৰ্মল বায়ু, ভূমিগত জলৰ পৰিমাণ, অধোক্ষেপনৰ পৰিমাণ বৃদ্ধিতো অৰিহণা যোগায়। প্ৰাকৃতিক অৰণ্য মাত্ৰেই ই এক স্বয়ংসম্পূৰ্ণ আৰু আত্মনিৰ্ভৰশীল পৰিস্থিতিতন্ত্ৰৰ লগতে বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ উদ্ভিদ, প্ৰাণী আৰু ইহঁতৰপৰা সৃষ্টি হোৱা অলেখ মূল্যবান সম্পদৰ এক অক্ষয় ভাণ্ডাৰ। অৰণ্যই নানা লাগতিয়াল সামগ্ৰীৰ লগতে বায়ুমণ্ডলক অক্সিজেনৰ যোগান ধৰে। পৃথিৱীৰ পৰিস্থিতিক ভাৰসাম্য বজাই ৰখাত যথেষ্ট অৰিহণা যোগায়। সুস্থ পৰিৱেশৰ বাবে এখন দেশৰ মাটি কালিৰ প্ৰায় শতকৰা তেতিয়াভাগ অৰণ্যই আৱৰি থকা প্ৰয়োজন। জৈৱ বৈচিত্ৰ্যক চিৰস্থায়ী সঞ্চয় হিচাপে ধৰি ৰাখি মানৱ জাতিৰ উন্নয়নৰ উদ্দেশ্যে ভালেমান সম্পদ আহৰণ কৰিব পাৰি। অৱশ্যে সামাজিক বনানীকৰণ স্বাভাৱিক অৰণ্যৰ সম পৰ্যায়ৰ নহয়। মানৱ সৃষ্ট উদ্ভিদৰ স্থায়িত্বও মানুহে ৰোপন কৰা গছবোৰৰ বাৰ্ধক্য নাইবা আদৰ যতনৰ ভিতৰতেই ৰৈ যায়। মানৱ সৃষ্ট উদ্ভিদ সমাবেশ একে অৱস্থাত ধৰি ৰখাতো কোনোপধ্যেই সম্ভৱ নহয়। সীমিত জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ বাবেই এনে সমাবেশৰপৰা সীমিত কিছুমান বাণিজ্যিক সম্পদ

আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক সুবিধাৰ বাহিৰে আন একো আশা কৰিব নোৱাৰি। সেয়েহে পৃথিৱীৰ স্বাভাৱিক অৰণ্যসমূহৰ সামান্য পৰিমাণৰ ক্ষয় ক্ষতি হোৱাৰ বাবে অৰণ্যৰ গুণগত মান কমি অহাৰ ফলত পৃথিৱীৰ প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্যৰ এক অপূৰণীয় ক্ষতি সাধন হয়। মানুহে সভ্যতাৰ উত্তৰণৰ লগে লগে জনসংখ্যাৰ দ্ৰুত বৃদ্ধি, বৰ্ধিত বয়-বস্ত্ৰৰ চাহিদাৰ বাবে বনাঞ্চলসমূহ কাটি ধ্বংস কৰিছে। ফলস্বৰূপে

পৰিৱেশ দূষিত হৈ ভাৰসাম্য নাই কিয়া হৈছে। জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ ওপৰতো বিকল্প প্ৰভাৱ পেলাইছে।

বিভিন্ন গৱেষকসকলৰ মতে পৰিস্থিতিৰ ভাৰসাম্য বজাই ৰখাৰ উদ্দেশ্যে পাৰ্বত্যভূমিত মুঠ মাটিকালিৰ ৬০ শতাংশ, সমতলৰ ৩০% ভূ-ভাগত স্বাভাৱিক অৰণ্য থাকিব লাগে। সামাজিক বনানীকৰণ আঁচনিৰ অধীনত সৃষ্টি কৰা কৃত্ৰিম অৰণ্য

কোনো প্ৰকাৰেই স্বাভাৱিক অৰণ্যৰ বিকল্প বুলি ধৰিব নোৱাৰি। বহুসময়ত মানুহৰ অদূৰদৰ্শী কাৰ্যৰ বাবে বহুতো উদ্ভিদ আৰু প্ৰাণী চিৰদিনৰ বাবে পৃথিৱীৰ বুকুৰপৰা হেৰাই গৈছে। মানুহৰ নিৰ্বিচাৰ ধ্বংসকাৰ্যৰ ফলত বনাঞ্চলসমূহ দিনক দিনে সংকুচিত হৈ আহিছে। সেয়েহে নিৰ্বনীকৰণ এক পাৰিৱেশিক সমস্যা হৈ পৰিছে। মানুহৰ বিভিন্ন কাৰ্যৰ জৰিয়তে অৰণ্যৰ বহু পৰিমাণে বিনাশ হোৱাকে নিৰ্বনীকৰণ বোলে।

বৰ্তমান বিশ্বত প্ৰতিবছৰে প্ৰায় ১৭ নিযুত হেক্টৰ অৰণ্য বিভিন্ন কাৰণত ধ্বংস হয়। নাতিশীতোষ্ণ অঞ্চলতকৈ ক্ৰান্তীয় অঞ্চলত নিৰ্বনীকৰণৰ হাৰ বেছি। দেশৰ অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ বাবে সহায়কাৰী

হিচাপে গণ্য হোৱা নিৰ্বনীকৰণ বৰ্তমান পৰিৱেশ বিনষ্টকাৰী কাৰক হৈ পৰিছে। অৰণ্য সম্পদ বিনাশ কাৰ্যৰ অন্তৰালত প্ৰাকৃতিক আৰু মানৱীয় কাৰণ পোৱা যায়। সেইসমূহৰ ভিতৰত হ'ল—

১। বৰ্ধিত জনসংখ্যা :

পৃথিৱীৰ জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ লগে লগে বৰ্ধিত জনসংখ্যাৰ উদ্দেশ্যে খাদ্য, বাসস্থান আৰু নানা অভাৱ পূৰণৰ প্ৰয়োজন আহি পৰে। তেনে অভাৱ পূৰণৰ বাবে মানুহে নিয়মীয়াকৈ অৰণ্য উচ্ছেদন কৰি আহিছে। পাহাৰীয়া অঞ্চলৰ ৰুম খেতিও নিৰ্বনীকৰণৰ বাবে জগৰীয়া।

২। অৰণ্য অঞ্চল চাৰণক্ষেত্ৰলৈ পৰিৱৰ্তন :

বৰ্ধিত জনসংখ্যাই ঘৰচীয়া জীৱ-জন্তু পোহপালৰ বাবে চাৰণক্ষেত্ৰৰ প্ৰয়োজন হোৱাত নতুন নতুন চাৰণক্ষেত্ৰৰ সন্ধানত হাবি-জংঘল কাটি চাৰণক্ষেত্ৰ তৈয়াৰ কৰাত বনাঞ্চল হ্রাস পাই আহিছে।

৩। অগ্নি সংযোগ :

প্ৰাকৃতিক নাইবা মানৱসৃষ্ট উৎসৰপৰা হোৱা অগ্নিকাণ্ডই অৰণ্যৰ যথেষ্ট ক্ষতি সাধন কৰে।

৪। বনজ সম্পদ আহৰণ :

সম্পদৰ ক্ৰমবৰ্ধমান চাহিদা পূৰণৰ বাবে আৰু ঔদ্যোগিক ব্যৱহাৰৰ বাবে কেঁচা সামগ্ৰী আহৰণ কৰিবলৈ অৰণ্যৰ ওপৰত যি অত্যাচাৰ চলোৱা হয় সি হ'ল বৰ্তমানৰ নিৰ্বনীকৰণৰ প্ৰধান কাৰণ।

৫। কৃত্ৰিম জলাশয় :

জলসিঞ্চন, জলবিদ্যুৎ আহৰণৰ বাবে নদ-নদীৰ বান্ধ নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত কৃত্ৰিম জলাশয়ৰ বাবে বিস্তীৰ্ণ এলেকাৰ অৰণ্যভূমি পানীৰ তলত জাহ যায়।

৬। জৈৱিক কাৰক :

কিছুমান জৈৱিক কাৰকৰ কাৰ্যকলাপৰ বাবেও প্ৰাকৃতিক অৰণ্য সমাবেশৰ অৱক্ষয় হ'ব পাৰে। কিছুমান অৰণ্যৰ কাষৰ কৃষিক্ষেত্ৰত কীটনাশক দ্ৰব্যৰ ব্যৱহাৰ কৰাৰ ফলত নানা কীট-পতংগ আৰু অণুজীৱই ওচৰৰ অৰণ্যভূমিলৈ প্ৰব্ৰজন কৰে। এনে প্ৰব্ৰজনকাৰীৰ ক্ষীপ্ৰ আক্ৰমণৰ ফলত অৰণ্যখন ক্ৰমে ধ্বংসৰ পথত আগবাঢ়ে।

এনে নিৰ্বনীকৰণৰ ফলত বন্যপ্ৰাণীৰ জীৱন বিপন্ন হৈ বহু প্ৰজাতি লুপ্ত হ'ব পাৰে। বৰষুণৰ সময়ত সহজে পাহাৰীয়া আৰু এচলীয়া ঠাইত ভূমিস্থলন হোৱা দেখা যায়। বৰষুণৰ পৰিমাণ কমি জলবায়ুৰ ওপৰত বিৰূপ প্ৰভাৱ পৰিব পাৰে।

সেয়েহে প্ৰকৃতিসৃষ্ট অৰণ্যভূমি সংৰক্ষণ কৰাতো জীৱনশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ প্ৰধান কাম। যদিহে অৰণ্য সংৰক্ষণ কৰা নহয় তেনেহ'লে মানুহ অথবা নানা জীৱসমূহৰ বিপদ অনিবাৰ্য।

নিৰ্বনীকৰণ ৰোধ কৰিবৰ বাবে কিছুমান নিয়ম পালন কৰাতো

আৱশ্যক। সেইসমূহৰ ভিতৰত হ'ল—

- ১। বন সংৰক্ষণ আইন কঠোৰভাৱে পালন কৰা।
- ২। আলোচনা চক্ৰ, জনচেতনা বৃদ্ধি, তথ্যচিত্ৰ প্ৰদৰ্শন।
- ৩। সামাজিক বনানীকৰণত গুৰুত্ব আৰোপ।
- ৪। গছ কটা আৰু ৰোপনৰ মাজত অনুপাত নিৰ্ধাৰণ।
- ৫। ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আৰু অভয়াৰণ্যৰ বিকাশ।
- ৬। দৰিদ্ৰতা দূৰীকৰণ।
- ৭। বেদখলী উচ্ছেদ।
- ৮। নাৰী সবলীকৰণ ইত্যাদি।

নিৰ্বনীকৰণৰ বাবে পৰিৱেশৰ অৱনতি ঘটি বিভিন্ন সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰে। নিৰ্বনীকৰণৰ ফলত মাটিৰ ক্ষয়ীভৱন প্ৰক্ৰিয়া দ্ৰুত গতিত বাঢ়ি যায় আৰু ভূমিস্থলনৰ সম্ভাৱনাও বাঢ়ি যায়। দ্ৰুত ক্ষয়ীভৱনে বোৱতী পানীৰ গেছৰ পৰিমাণ বঢ়াই দি জলাশয়ৰ তলি বাম কৰি পেলায়। ইয়াৰ ফলত বানপানীৰ পৰিমাণ বাঢ়ি যায়। অনিয়মীয়া বৰষুণ, জলবায়ুৰ পৰিৱৰ্তন, সেউজ গৃহৰ প্ৰভাৱ বৃদ্ধি নিৰ্বনীকৰণৰেই ফল। গছ-গছনিৰ অভাৱত ধুমুহাৰ ধ্বংসকাৰী ক্ষমতাও বৃদ্ধি হয়। জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ অৱনতি ঘটে। এনে কাৰ্যৰ ফলত মানুহৰ কৃষিকৰ্মকে ধৰি অন্যান্য কৰ্মৰাজিৰ বিৰূপ প্ৰভাৱে অৰ্থনৈতিক দিশত যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলায়। বনাঞ্চলৰ সংকোচনে ভূ-মৰু-কৰণৰ সৃষ্টি কৰে। মৰুভূমিকৰণ সম্প্ৰতি সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ বাবে ভাবুকি স্বৰূপ হৈ

পৰিছে। ইউ এন ই পি সমীক্ষাৰ মতে সৰু ভূমিকৰণ ৰোধ নহ'লে পৃথিৱীত প্ৰতিবছৰে ষাঠি হাজাৰ বৰ্গ কিলোমিটাৰ মৰুভূমি সৃষ্টি হ'ব। সেয়েহে বিভিন্ন আইন আৰু নীতি-নিৰ্দেশনা দৃঢ়তাৰে পালন কৰাৰ লগতে অৰণ্যৰ পৰিস্থিতিক মূল্য উপলব্ধি কৰি ইয়াক ৰক্ষণাবেক্ষণ দিয়া জনচেতনা গঢ় দিব পাৰিলেই অৰণ্যসমূহক ধ্বংসৰপৰা ৰক্ষা কৰিব পাৰি। সেয়েহে নিৰ্বনীকৰণ ৰোধ কৰিলেহে প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য ৰক্ষা পৰিব।

নাৰী : এক অৱলোকন

মৰমী গোহাঁই
সহকাৰী অধ্যাপিকা, বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

না

ৰী সৃষ্টিৰ প্ৰতীক, সমাজ গঢ়োতা, নাৰী অৰ্ধ আকাশ, নাৰী অনন্যা। নাৰী অতি বহস্যময়ী, মহিমাময়ী আৰু অপাৰ শক্তিৰ আধাৰ। নাৰী ত্যাগৰ প্ৰতীক। সহনশীলতা, নম্ৰতা, দয়া, ক্ষমা আদি নাৰীৰ ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত অলংকাৰ। উপনিষদত 'মাতৃ দেৱো ভৱ' বুলি নাৰীক দেৱতা জ্ঞান কৰিবলৈ উপদেশ দিয়া উল্লেখ আছে। আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাতো নাৰীক সৰস্বতী, লক্ষ্মী, কালী, দুৰ্গা আদি ৰূপত সন্মান জনোৱা হয়। প্ৰকৃতি ৰূপা নাৰী ভগৱানৰ অনুপম সৃষ্টি। সৃষ্টিৰ সময়ৰ পৰাই নাৰী মেহময়ী শক্তি সৌন্দৰ্যৰ প্ৰতিমূৰ্তি ৰূপে বৰ্ণিত আৰু বন্দিত হৈ আহিছে। নাৰী অবিহনে বিনন্দীয়া প্ৰকৃতি যেন অৰ্থহীন।

'যাতো স্ত্ৰী নম্ৰজো এহিসে কাৰণ
নৱাঢ়য় সৃষ্টি মোৰ তুষ্টি নোহে মন।'
(ভাগৱত, তৃতীয় স্কন্ধ)

নাৰীসত্ত্বৰ মাজত স্ত্ৰীত্ব আৰু মাতৃত্ব দুয়োটা ভাৱ সাঙোৰ খাই থাকে। বৈবাহিক জীৱনত প্ৰথমতে স্বামীৰ ওচৰত স্ত্ৰীত্বৰ

বৈবাহিক
জীৱনত প্ৰথমতে
স্বামীৰ ওচৰত
স্ত্ৰীত্বৰ
অভিব্যক্তি, তাৰ
পিছত স্ত্ৰীত্বক
সাৰ্থক কৰাৰ
প্ৰয়াস কৰা হয়
মাতৃত্বৰে। মা
শব্দটি অনন্যা।
এই শব্দটিয়ে
জীৱনৰ প্ৰথম
স্তবৰ পৰা
আজীৱন নাৰীক
নিয়ন্ত্ৰণ কৰি
ৰাখে।

অভিব্যক্তি, তাৰ পিছত স্ত্ৰীত্বক সাৰ্থক কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হয় মাতৃত্বৰে। মা শব্দটি অনন্যা। এই শব্দটিয়ে জীৱনৰ প্ৰথম স্তবৰ পৰা আজীৱন নাৰীক নিয়ন্ত্ৰণ কৰি ৰাখে। মা—এই মধুৰ শব্দটি যেন নাৰী জীৱনৰ সৈতে জড়িত হৈ থকা এটি সহজাত সংস্কাৰ। মাতৃপ্ৰেম জীৱনৰ মূল উৎস। এই প্ৰেমৰ মাজত আৱদ্ধ হৈ আছে নাৰী সন্তান জন্মধাৰণ, গৰ্ভধাৰণ, লালন-পালন আদিৰ মহত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব। গৰ্ভস্থ অৱস্থাৰপৰাই সন্তানে মাতৃৰ প্ৰভাৱেৰে প্ৰভাৱিত হয়।

এটি সন্তান গৰ্ভত স্থিতি লোৱা অৱস্থাৰপৰা ধৰি জন্ম দি ডাঙৰ-দীঘল কৰালৈকে মাকৰ দায়িত্ব কিমান অপৰিসীম। সন্তানৰ পালন-পোষণৰ বাদে অত্যাধিক মৰম-মেহ সাঁচিলে সন্তানৰ আত্মজ্ঞানৰ বিগ্লেষণ হোৱাত বাধা আহিব পাৰে। যেনেকৈ সত্যাকতুৰ কন্যা পদ্মাৱতী মাক-বাপেকৰ অতি

মৰমৰ আছিল। বিবাহৰ পাছতো স্বামীগৃহত বালিকাসুলভ চঞ্চলতাৰে দিন পাৰ কৰিছিল। তথাপি উগ্রসেনৰ বাবে তেওঁ অতি মৰমৰ আছিল। বিবাহৰ বহুদিনৰ পিছত শহুৰেক শাহুৰেকৰ অনুৰোধ বক্ষা কৰি উগ্রসেনে পদ্মারতীক পিতৃগৃহলৈ পঠাইছিল। পদ্মারতীও বহুদিনৰ মূৰত পিতৃগৃহলৈ আহিবলৈ পাই আনন্দত আত্মহাৰা হৈ পৰিছিল। বিবাহৰ পূৰ্বৰ বান্ধৱীসকলক পাই বিবাহিত স্ত্ৰীৰ ৰূপ পাহৰি সখীসকলৰ লগত নাচি-বাগি জলক্ৰীড়া কৰি সময় কটাবলৈ ধৰিলে। এনেদৰে এদিন সখীসকলৰ লগত জলক্ৰীড়াত আত্মবিভোৰ হৈ থাকোতে কুবেৰৰ অনুচৰ গোভিল দৈত্যই উগ্রসেনৰ ভাও ধৰি পদ্মারতীৰ সতীত্ব নষ্ট কৰে। পৰিণতি স্বৰূপে পদ্মারতীয়ে দৈত্যৰ তেজেৰে আনুপু এটি দেৱশিশুৰ জন্ম দিয়ে যদিও মাতৃ পদ্মারতীৰ আৰু উগ্রসেনৰ মৰম স্নেহৰপৰা বঞ্চিত হৈ ডাঙৰ-দীঘল হৈ অৱশেষত জ্ঞানী, নীতিজ্ঞ হৈও এক বিশ্বত্ৰাসিত দস্যুত পৰিণত হ'ল। সেইজনেই হ'ল ভাগ্য বিড়ম্বিত কংস। অৰ্থাৎ এটি সন্তান গৰ্ভত স্থিতি লোৱা অৱস্থাৰপৰা জন্ম দি ডাঙৰ-দীঘল কৰালৈকে মাকৰ দায়িত্ব কিমান অপৰিসীম। আনহাতে কয়াধু প্ৰসংগত তেওঁৰ স্বামী এজন অসুৰ আছিল আৰু অসুৰৰ পত্নী হ'লেও প্ৰহ্লাদৰ দৰে ঈশ্বৰৰ পৰম ভক্ত সন্তানৰ জন্ম দিব পাৰিছিল। ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল—প্ৰহ্লাদ যি স্থানত স্থিতি লৈছিল

সেই স্থান কেৱল বিষুৱময় ভকতি অমৃতৰ ভাতা আছিল। এইখিনিতে অৰ্জুনৰ পত্নী সুভদ্ৰাৰ প্ৰসংগত অভিমন্যু মাতৃ সুভদ্ৰাৰ গৰ্ভত থকা অৱস্থাত পিতৃ অৰ্জুনৰ পৰা চক্ৰবেহুৰ কথা শুনি থাকোতে টোপনি যোৱাত অভিমন্যুৰ চক্ৰবেহুৰ ভিতৰত অৱতৰণ কৰা শিক্ষা লাভ কৰিলে কিন্তু চক্ৰবেহুৰপৰা ওলোৱা জ্ঞান তেওঁ লাভ কৰিব নোৱাৰিলে। ফলত কুৰুক্ষেত্ৰ ৰণত মৃত্যুক সাৱটি ল'বলগা হ'ল। প্ৰতিটো বীজৰ দৰে এটি ভূমিস্থ সন্তানৰ মাজতো নিহিত হৈ থাকে সৃষ্টিৰ অসীম সম্ভাৱনা। এই সম্ভাৱনা বাস্তৱায়িত কৰিবলৈ মাতৃয়ে যথেষ্ট সতৰ্কতা অৱলম্বন কৰিবলগীয়া হয়। মাতৃৰ বাবে সন্তানৰ মহত্ব গুৰুত্বপূৰ্ণ। সন্তানক সুশিক্ষাৰে, সু আদৰ্শৰে সুপ্ৰতিষ্ঠিত কৰিবপৰাতেই মাতৃত্বৰ সাৰ্থকতা। শিশুৰ বাবে ঘৰখনেই শিক্ষাৰ প্ৰথম পঢ়াশালি আৰু মাতৃগৰাকী শিক্ষয়িত্ৰী। সেয়ে মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈ গৈছে—‘এগৰাকী মাতৃ এশগৰাকী শিক্ষকৰ সমান।’

মাতৃৰ মহৎ গুণেৰে সন্তানক জীৱন গঢ়াৰ সঠিক পথ দেখুৱাব পাৰে। মহান মনিষীসকলৰ সফল জীৱনৰ আঁৰত আছে একোগৰাকী মহান মাতৃ। পুৰাণৰ পাতৰপৰা পাওঁ—ব্ৰহ্মই দেৱলোকত স্থান পোৱাৰ মূলতে মাতৃ সুনীতিৰ সু-শিক্ষা, সহনশীলতা আৰু ভগৱৎ ভক্তিৰ একনিষ্ঠ আদৰ্শ। জাতিৰ পিতা ৰূপে চিৰপৰিচিত মহাত্মা গান্ধী মহান হোৱাৰ মূলতে মাতৃ পুতলীবাঈৰ সৎ উপদেশ আৰু অনুপ্ৰেৰণা।

জগৎ গুৰু শংকৰদেৱৰ অপৰিসীম পাণ্ডিত্যৰ মূলতে বুঢ়ীমাক খেৰসুতীৰ তাগিদাভাৰা অনুপ্ৰেৰণা। বৰ্তমান আধুনিকতাই সিঁচি দিয়া উশৃংখল জীৱন যাত্ৰাত সন্তানৰ ওপৰত মাতৃৰ গুৰুত্ব অতিকৈ জৰুৰী হৈ পৰিছে। কাৰণ সমাজ সংস্থাপনৰ মূল কেন্দ্ৰবিন্দু ঘৰখন। প্ৰতিটো গৃহৰ পৰা সৎ আদৰ্শসম্পন্ন ব্যক্তি সৃষ্টি হ'লেহে সমাজক সকলো দিশতে সমৃদ্ধিৰ পথত আগুৱাই নিব পাৰিব। নেপোলিয়ন বোনাপাৰ্টে কৈছিল—‘মোক কিছুমান ভাল মাতৃ দিয়া, মই তোমাক এখন ভাল সমাজ দিম।’

সময় পৰিৱৰ্তনত আজি যুৱ প্ৰজন্ম বিপথে পৰিচালিত হ'বৰ উপক্ৰম হৈছে। ইয়াৰ প্ৰতি দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰি কৰ্মব্যস্ততাৰ মাজত থাকিও আজিৰ মাতৃসকলে নিজ সন্তানক লৈ আগতকৈ অধিক সচেতন হোৱা দেখা যায়। ঘৰখনত শিশুটিক আৰম্ভণিৰেপৰা নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক জ্ঞান দি মূল্যবোধসম্পন্নভাৱে জ্ঞানী আৰু অসৎ সংগৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখিবলৈ আজিৰ মাতৃসকল অধিক তৎপৰ। উপযুক্ত লালন-পালনেৰে যাতে অনাগত দিনত নতুন প্ৰজন্মক সু-প্ৰতিষ্ঠিতভাৱে জীয়াই ৰাখি বিশ্বত শান্তি স্থাপন কৰিব পাৰে এয়া ভাৰতীয় মাতৃৰ শান্তি কামনা। নাৰীৰ হৃদয়ত সঞ্চিত হৈ থাকে আনন্দ আৰু, সিঁচি দিবপৰা মন্ত্ৰ, মৃত্যুৰ সৈতে যুঁজিবপৰা অমোঘ শক্তি আৰু বিশ্বক আকোঁৱালি ল'বপৰা অপৰিসীম মমতা, নাৰীয়ে তেনে ৰূপেই থাকি গৃহিনী আৰু জননী ৰূপে ধূলিৰে ধূসৰিত গৃহাংগন শুচিতাৰে শুভ শান্তি নিকেতনলৈ পৰ্যবশিত কৰি তুলিব পাৰে।

৬৬

নাৰী প্ৰথমে মানুহ। নানান ধৰণৰ সামাজিক সম্পৰ্কত জড়িত হোৱাৰ পিছতহে নাৰী মাতৃ, ভগ্নী-পত্নী, চাকৰনী, বেশ্যা, ৰক্ষিতা বা পুৰুষৰ শ্ৰেতলিপি মতে চলা পৰাধীন সত্ৰাত পৰিণত হয়।—কাৰ্লমাক্স

৬৭

প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ আৰু আমাৰ বনভোজ

জুলি গোহাঁই নেওগ

সহকাৰী অধ্যাপিকা, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

ৰাজশেখৰ হাজৰিকা

স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

আৰম্ভণি :

পৰিৱেশ বুলিলে সাধাৰণতে আমি আমাৰ চাৰিওফালে থকা বায়ু, পানী, মাটি, পোহৰ, তাপ, উদ্ভিদ আৰু প্ৰাণী আদিৰ ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়াকে বুজো। ফ্ৰান্স শব্দ 'এনভিৰানা'ৰ পৰাই 'পৰিৱেশ' শব্দটো উৎপত্তি হোৱা বুলি কোৱা হয়। 'এনভিৰানাৰ' শব্দটোৰ অৰ্থ হ'ল

'আমাৰ চৌপাশ'। ১৯৮৬ চনত গঠন হোৱা 'পৰিৱেশ সুৰক্ষা আইন'এ পৰিৱেশৰ সংজ্ঞা এনেদৰে আগবঢ়াইছে—'পৰিৱেশ হ'ল বায়ু, মাটি, পানী আৰু মানুহকে ধৰি অন্যান্য জীৱিত পদাৰ্থসমূহৰ মাজত থকা পাৰস্পৰিক সম্বন্ধ'। পৰিৱেশক প্ৰধানকৈ দুটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি—প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ আৰু মানৱসৃষ্ট বা কৃত্ৰিম পৰিৱেশ। প্ৰকৃতিয়ে নিজৰ শক্তিতে সজাই পৰাই লোৱা পৰিৱেশেই হ'ল প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ। জান-জুৰি, নৈ, বিল, সাগৰ, পৰ্বত-পাহাৰ, হাবি-বননি, মাটি, বায়ু আদি প্ৰকৃতিসৃষ্ট। এইবিলাকৰ লগতে থকা জীৱজন্তু, কীট পতংগ আদি এই সকলোবোৰ লৈয়েই প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ গঠন হয়। অপৰুপা সেউজী প্ৰকৃতি আমাৰ বাবে দানশীল, উদাৰ বন্ধু—

সেউজী সেউজী সেউজী অ'

সেউজী ধৰণী ধুনীয়া

প্ৰকৃতিয়ে আমাক অকুপণভাৱে বায়ু, পানী, সূৰ্যৰ পোহৰ, উৰ্বৰা মাটি, গছ-গছনি আৰু নানা ধৰণৰ খনিজ পদাৰ্থ আদি মূল্যবান সম্পদসমূহ যোগান ধৰে। প্ৰকৃতিৰ এই অমূল্য সম্পদৰাজিৰ ব্যৱহাৰ

কৰিয়েই আমি আমাৰ অৰ্থনৈতিক, সামাজিক জীৱন উন্নত কৰোঁ। সেইবাবেই প্ৰকৃতিৰ দান আৰু মানুহৰ সুস্থ জীৱন যাপনৰ হাবিয়াসৰ মাজত এটা এবাব নোৱাৰা সম্পৰ্ক আছে। এই সম্পৰ্কক কটকটীয়া কৰি ৰখাৰ খাতিৰতে আমি প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশক সুৰক্ষা দিব লাগে। প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ প্ৰতি আমাৰ সকলোৰে সহজাত আকৰ্ষণ

সদায়েই আছে। কিন্তু আমি প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ সুৰক্ষা বা প্ৰদূষণমুক্ততাক লৈ কিমান চিন্তা কৰোঁ? তাৰেই আঁত ধৰি এইবাব আহোঁ বনভোজৰ প্ৰসংগলৈ। ভাৰতবৰ্ষৰ 'পূৰ্ব দিশৰ সূৰ্য উঠা দেশ' অসম প্ৰকৃতিৰ লীলাভূমি, জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰে (Bio-diversity) সমৃদ্ধ। 'Conservation International' নামৰ

আন্তৰ্জাতিক সংস্থাটোৱে প্ৰকাশ কৰা শেহতীয়া তথ্য অনুসৰি নদীমাতৃক অসম ৰাজ্য 'হিমালয় হট স্পট' (Himalaya Hot Spot)ৰ অন্তৰ্ভুক্ত। এই অসমৰ উত্তৰ পাৰত অৱস্থিত লক্ষীমপুৰ জিলাখনত অতীজবেপৰা প্ৰকৃতিয়ে অকৃত্ৰিমভাৱে ৰূপৰ পোহাৰ মেলিছে বুলি ক'লেও অত্যাক্তি কৰা নহয়। অৰুণাচলৰ পাদদেশত অৱস্থিত জিলাখনত চৰকাৰী নথি-পত্ৰ অনুসৰি

পাঁচখনকৈ বনাঞ্চল আছে যদিও বৰ্তমান সময়ছোৱাত

মাত্ৰ তিনিখনহে সংৰক্ষিত বনাঞ্চল জীৱিত অৱস্থাত দেখিবলৈ পোৱা যায়। স্বকীয় বৈশিষ্ট্যৰে জীয়াই থকা সংৰক্ষিত বনাঞ্চলকেইখন হ'ল—ৰঙা, কাঁকৈ আৰু দুলুং বনাঞ্চল। এই বনাঞ্চলসমূহৰ মাজেদিয়েই অৰুণাচল প্ৰদেশৰ পাহাৰৰ জলউৎসৰপৰা বাৰিষাকালত ছবছৰাই আৰু খৰালিকালত কুলু কুলু ধবনিৰে কেইবাখনো সৰু-বৰ নৈ আৰু কেইটামান জান-জুৰি ভৈয়ামলৈ বৈ আহি সোৱণশিৰি নদীত বিলীন হৈছে। জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰে ভৰপূৰ বনাঞ্চল কেইখনৰ মাজেদি বৈ অহা ডিব্ৰুং, দ্ৰোপাং, বগলী, জুমি, দীৰ্ঘা, কাঁকৈ, ধল, বগীনদী, বাঘিনীজান, ঝিলী, দুলুং আৰু সোৱণশিৰি নদীয়ে বনাঞ্চলৰ সৌন্দৰ্য বঢ়োৱাৰ লগতে শীতৰ আগমনৰ লগে লগে আমাৰ বাবে বিশেষভাৱে গুৰুত্বপূৰ্ণ হৈ পৰে। এই গুৰুত্বৰ কাৰণ হ'ল—

আমি সকলোৱেই শীতকালত নতুন বছৰৰ (ডিচেম্বৰ/জানুৱাৰী মাহ) আগমনৰ লগে লগেই আমাৰ দৈনন্দিন কৰ্মব্যস্ত জীৱনৰপৰা এটা (কোনো কোনোৱে দুই তিনিটা) দিনৰ বাবে আঁতৰি আহি অনপ

বিনোদনৰ বাবে বনভোজস্থলীসমূহৰ নিৰ্জন প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশত সোমাই পৰে। শিলে শিলে ঠেকা খাই বৈ অহা পাহাৰীয়া জান-জুৰি নদীৰ পানীৰ ছন্দোময় ধ্বনিয়ে আমাৰ মনতো আনন্দৰ ছন্দ তোলে। এনে প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশে আমাৰ অসমীয়া কথাছবি অৰণ্যৰ গীততো এনেদৰে ঠাই পায়—

‘শিলে শিলে ঠেকা খালে
নিজৰাৰে পানী
এচেৰেঙা বঙা ব’দে
বং দিলে সানি।’

বনভোজস্থলীত আমি পানীত নামি, পাহাৰ বগাই, নাচি-বাগি গীত গাই বিভিন্নধৰণেৰে ফটো তুলি আনন্দত মতলীয়া হওঁ, বনৰীয়া চৰাইৰ কোকিল কণ্ঠত মুঞ্চ হোৱাৰ বিপৰীতে গজৰাজৰ খোজ, বিষ্ঠা দেখি ৰোমাঞ্চিত হওঁ। পাহাৰীয়া জান জুৰিৰ চিলচিলিয়া পানীৰ সৰু বৰ আলংকাৰিক মাছৰ দৌৰাদৌৰিৰ পিছ লৈ আমোদ পাওঁ। মাছ-মাংসৰে উদৰ পূৰাই আনন্দ মনেৰে ঘৰমুৱা হওঁতে নিজৰ ভাললগা গছ লতিকা, ফুল-ফল, খৰি-খেল আদি যি পাওঁ লৈ আহোঁ। কিন্তু প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশক কি দি আহোঁ বা পৰিৱেশৰ সুৰক্ষাৰ কথা কিমান ভাবো? বাৰিষাৰ পানীয়ে ধুই নিকা কৰি থৈ যোৱা বনভোজ স্থলীসমূহত আমি প্ৰত্যেকটো দলে

অলপ হ’লেও অপৰিষ্কাৰ কৰি থৈ আহোঁ। প্ৰত্যেকটো দলে খোৱাৰ শেষত লগত লৈ যোৱা বিভিন্ন খাদ্যবস্তুৰ পেকেট, প্লাষ্টিকৰ প্লেট, বাটি, গ্লাছ, পলিথিনৰ বেগ, বটল, খাদ্যবস্তুৰ পেলনীয়া অংশ আদি য’তে-ত’তে পেলাই থৈ আহোঁ। যিহেতু এনেধৰণৰ এটা আৱৰ্জনাৰোৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশত ক্ষয় নহয় অৰ্থাৎ ক্ৰমক্ষয়হীন (non-degradable)। এনে ক্ৰমক্ষয়হীন সামগ্ৰীসমূহে মাটিৰ গুণাগুণ নষ্ট কৰাৰ লগতে প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ প্ৰদূষিত কৰে। পেলনীয়া খাদ্যসমূহ নৈৰ পাৰত মুকলিকৈ এৰি থৈ অহাৰ ফলত অনিষ্টকাৰী অনুজীৱই তাতে বংশবৃদ্ধি কৰাৰ ফলত বেমাৰৰ বীজাণু বিয়পাই পানী আৰু বায়ু প্ৰদূষিত কৰে। এনে প্ৰদূষণৰ পৰিণাম ভোগ কৰে বনাঞ্চলৰ অজান পশু-পক্ষীসমূহে। ইয়াৰ উপৰি কোনো কোনো বনভোজস্থলীত বহু পৰিমাণৰ বটলৰ ভগা টুকুৰা শিলৰ ফাঁকত পৰি থকা দেখিবলৈ পোৱা যায়। এনে অৱস্থাই বৰ আছকালৰ সৃষ্টি কৰে। একাংশ বনভোজ দলে আকৌ উচ্চ মাত্ৰাত মাইক বজাই শব্দ প্ৰদূষণতো অৰিহণা যোগায়। গতিকে প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ সুৰক্ষাৰ কথা চিন্তা কৰি বনভোজৰ নামত হোৱা এনে প্ৰদূষণসমূহ ৰোধ কৰাৰ সময় নিশ্চয় সমাগত। অৱশ্যে লক্ষীমপুৰ জিলাৰ দুই-এক প্ৰকৃতিপ্ৰেমী সংগঠনে বিশেষকৈ ‘গ্ৰীণ হেৰিটেজে’ ইতিমধ্যে এইক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে। দীৰ্ঘা বনভোজস্থলীৰ প্ৰাকৃতিক

পৰিৱেশ নিকা ও সংৰক্ষণৰ উদ্দেশ্যে ২০/১১/২০১২ তাৰিখে লক্ষীমপুৰ জিলাৰ উপায়ুক্ত ড° আনোৱাৰ উদ্দিন চৌধুৰীদেৱে দীৰ্ঘাৰ স্থানীয় প্ৰকৃতিপ্ৰেমী যুৱ সমাজক লৈ যৌথ ব্যৱস্থাপনা বন্য কমিটি (Joint Forest Management Committee) এখন গঠন কৰিছিল। বৰ্তমান সময়ছোৱাত এই কমিটিখনে বনাঞ্চলৰ মূল্যবান গছ-গছনি আৰু জীৱ-জন্তুসমূহ যাতে চোৰাংচিকাৰীৰ কবলত নপৰে, বনভোজস্থলীত যাতে দলসমূহৰ মাজত কোনোধৰণৰ অপ্ৰীতিকৰ কাৰ্য সংঘটিত নহয় ইত্যাদি বিষয়সমূহত চকু দিয়ে। ইয়াৰ উপৰি

প্ৰত্যেক বনভোজ দলৰ পৰা পঞ্চাশৰ পৰা এশ টকাৰ বৰঙণি লৈ বনভোজস্থলীসমূহ পৰিষ্কাৰ কৰাৰ কামত ব্যৱহাৰ কৰে। এইয়া নিশ্চিতভাৱে প্ৰশংসনীয় পদক্ষেপ। এনে পদক্ষেপ জিলাখনৰ অন্যান্য বনভোজস্থলীসমূহৰ ওচৰৰ স্থানীয় লোকসকলে গ্ৰহণ কৰিলে প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ নিকা কৰাত বহুখিনি সহায়ক হ’ব। লগতে প্ৰত্যেক বনভোজ দলে যিমান পাৰি প্লাষ্টিক, পলিথিনৰ সামগ্ৰীৰ কম ব্যৱহাৰ কৰাৰ লগতে ক্ৰম ক্ষয়যুক্ত সামগ্ৰী-কলগছৰ পাত, পটুৱা, ডোঙ, কাগজ আদি ব্যৱহাৰ কৰা উচিত।

সামৰণি :

প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশত আয়োজিত বনভোজসমূহে আমাৰ মাজত মিলা-প্ৰীতি আৰু নতুন কৰ্মোদ্যম আনি দিয়ে। সেয়েহে প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ যাতে আমাৰ কাৰ্যকলাপৰ দ্বাৰা কোনোধৰণেৰে প্ৰদূষিত নহয় তাৰ প্ৰতি আমি প্ৰত্যেকেই সদা সচেতন হ’ব লাগিব। কাৰণ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে নিজৰ সামৰ্থ অনুযায়ী পৰিৱেশ প্ৰদূষণ ৰোধ কৰাত যি অৰিহণা যোগায় তাৰপৰাই সমগ্ৰ বিশ্বৰ লোক উপকৃত হয় সেই অৰ্থতে কোৱা হৈছে যে, ‘Think Globally and Act Locally.’ আহক, আমি সকলোৱে এনেদৰে আমাৰ চৌপাশৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ প্ৰদূষণ মুক্ত কৰি নিজকে ‘পৰিৱেশ বান্ধৱ (Eco Friendly)’ হিচাপে পৰিচয় দিওঁ। ●●

তথ্যসূত্ৰ : অসমৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদ, অসম বিজ্ঞান লেখক সংস্থা
পৰিৱেশ অধ্যয়ন সহায়িকা—ড° ভৱানী কান্ত শৰ্মা।

যুৱ মানসিকতা আৰু যুৱ উশৃংখলতা

কপালী শইকীয়া
পুথিভঁৰাল সহায়িকা

মা

নসিক অস্থিৰতাই এজন লোকক কেনেকৈ ধ্বংসৰ মুখলৈ ঠেলি নিয়ে আৰু মানুহজনক অপৰাধজনিত কাম কৰিবলৈ অনুপ্রাণিত কৰে সেই কথা বোধহয় সকলোৱে জানে। মানসিকভাৱে ক্ষতিগ্ৰস্ত লোকে সমাজৰ ক্ষতি সাধন কৰাৰ উপৰি সমাজৰ কল্যাণ সাধনত যথেষ্টখিনি অপকাৰ কৰে। বৰ্তমান আমাৰ সমাজত উঠি অহা যুৱক-যুৱতীসকলৰ মনত কিছুমান অস্বাভাৱিক মানসিকতাই বাৰুকৈয়ে শিপাইছে। ফলত আজিৰ যুৱ প্ৰজন্মক সেই মানসিক অশান্তিয়ে বিপথগামী কৰিছে।

যুৱচাম নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যৰ প্ৰতি আসক্ত হ'লে দেশৰেই হানি। তেতিয়া অকাল মৃত্যু, ৰোগ আদিৰ কবলত পৰিব দেশৰ ভৱিষ্যতৰ নাগৰিকসকল। যুৱকসকলে সমাজ বাদ দি থাকিব নোৱাৰে আৰু সমাজখনেও যুৱকসকলক বাদ দি এখন সুকীয়া সমাজৰ কল্পনা কৰিব নোৱাৰে। অতি পৰিতাপৰ কথা এয়ে যে যুৱকসকলৰ মাজত দিনক দিনে দুৰ্বল মানসিকতা বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে আৰু ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল 'নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যৰ প্ৰচলন আৰু সেৱন'।

এই নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সমাজৰ বাবে এটা ডাঙৰ ব্যাধি হৈ পৰিছে। এই ব্যাধিৰ বিষয়ে জনা সত্ত্বেও আমাৰ যুৱকসকলৰ মাজত নব্বৈ শতাংশই এই নিচাৰ প্ৰতি আসক্ত হোৱা দেখা যায়। অৰ্থনৈতিকভাৱে ক্ষতিকাৰক এই নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যৰ প্ৰতি বাঢ়ি যোৱা আসক্তি এক মায়া

বৰ্তমান সমাজত নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰাতো এক প্ৰকাৰ ফেশ্বন হৈ পৰিছে। যুৱক সমাজক অসামাজিক কামত লিপ্ত হ'বলৈ শিকাইছে এই নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যই। নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱনৰ ফলত যুৱসমাজ বিপথে পৰিচালিত হোৱা দেখা গৈছে।

বৰ্তমান গোটেই সমাজ তথা বিশ্বতে মাদক দ্ৰব্যৰ অপব্যৱহাৰে উঠি অহা কিছুসংখ্যক যুৱক-যুৱতীৰ মাজত ই এনেকৈয়ে শিপাইছে যে ইয়াৰ মাজত এবাৰ সোমাই পৰিলে সহজতে ইয়াৰপৰা মুক্ত হ'বলৈ বহুত কষ্ট হয়। যি বস্তু সেৱন কৰিলে ৰাগী বা নিচা লাগে সেয়ে হৈছে মাদক দ্ৰব্য। আজিৰ যুৱক কাইলৈ দেশৰ নাগৰিক। যুৱকসকল এখন দেশৰ একো একোজন সদস্য তথা ভৱিষ্যতৰ নাগৰিক আৰু কৰ্ণধাৰ। দেশৰ যুৱক-যুৱতীসকল যদি নিচাগ্ৰস্ত হয়, বেমাৰী হয়, তেন্তে দেশখন ধ্বংসৰ মুখলৈ আগবাঢ়ি যাব।

জালহে। বৰ্তমান সমাজত নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰাতো এক প্ৰকাৰ ফেশ্বন হৈ পৰিছে। যুৱক সমাজক অসামাজিক কামত লিপ্ত হ'বলৈ শিকাইছে এই নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যই। নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱনৰ ফলত যুৱসমাজ বিপথে পৰিচালিত হোৱা দেখা গৈছে। বিপথগামী হোৱাৰ আন এটা কাৰণ হৈছে নিবনুৱা সমস্যা। নিবনুৱা সমস্যাই এনে ভয়াবহ কাৰণ হৈ পৰিছে যে চাকৰি নাপাই কমহীন হৈ দেশৰো সমস্যাৰ পাবলৈ ড্ৰাগছ তথা নিযুক্ত দ্ৰব্য ব্যৱহাৰ কৰিছে। যুৱসমাজৰ আন এটা প্ৰধান দুৰ্বলতা হৈছে-অপসংস্কৃতি অনুকৰণ। অপসংস্কৃতি অনুকৰণ কৰি এচাম যুৱক-যুৱতী অন্যান্য নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যৰ উপৰিও ড্ৰাগছ নামৰ এই ভয়াবহ নিচাজাতীয় দ্ৰব্য সেৱন কৰি ধ্বংসৰ পথলৈ

আগবাঢ়ি গৈছে। নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱনৰ ফলত বাঢ়ি গৈছে হত্যা, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ, মাৰপিট, অপহৰণ আদিৰ দৰে কেতবোৰ অসামাজিক ঘটনা। সমাজৰ এক অভিজ্ঞ শ্ৰেণীৰ যুৱক-যুৱতীয়ে সমান্তৰালভাৱে লৈ গৈছে আন বহুতো যুৱক-যুৱতীক। নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱনৰ বাগীত মতলীয়া হৈ সকলো পাহৰি দিকবিদিক হেৰুৱাই পেলাইছে আজিৰ যুৱ প্ৰজন্মই। 'অভিমন্যুৱে যিদৰে চক্ৰবেহুৰ মাজত সোমোৱা পথটোহে বিচাৰি পাইছিল, কিন্তু ইয়াৰপৰা ওলোৱা পথটো বিচাৰি পোৱা নাছিল ঠিক তেনেদৰে বৰ্তমান যুৱ প্ৰজন্মই নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰাৰ পথটোৱে বিচাৰি পাইছে, কিন্তু ইয়াৰপৰা বিপদমুক্ত হ'বপৰা পথটো বিচাৰি পোৱা নাই।

সাম্প্ৰতিক কালত এই যুৱশক্তিয়ে সংগবদ্ধভাৱে প্ৰতিজ্ঞা কৰি মাদক দ্ৰব্য নামৰ ব্যাধিটোৰপৰা মুক্ত হ'লেহে বক্ষা পৰিব। আমাৰ ছাত্ৰসংস্থা, যুৱসংস্থা আদিৰ কাৰ্যসূচীতো মাদক দ্ৰব্য বৰ্জনক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া উচিত। এতিয়াৰপৰা যদি এই নিচা যুক্ত দ্ৰব্য নিবাৰণ কৰাৰ চেষ্টা নকৰে, তেনেহ'লে অদূৰ ভৱিষ্যতত আমাৰ দেশ এখন নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কাৰীৰ দেশ হিচাপে পৰিগণিত হোৱাতো নিশ্চিত। আৰোগ্যতকৈ নিবাৰণ বেছি ভাল বুলি এমাৰ বহুমূলীয়া বচন আছে। মদ বিক্ৰীৰপৰা পোৱা ৰাজহে কোনো এখন দেশৰ সং উদ্দেশ্য পূৰণ কৰিব নোৱাৰে। এইকথা মোৰাৰজী দেশায়ে সতৰ্কবাণী স্বৰূপে তেওঁ দিনতে কৈ গৈছে। সেই কথা আওকাণ কৰি চৰকাৰে সুৰাৰ বিপনী খোলাৰ অনুমতি দিলে। য'তে-ত'তে সহজলভ্য এই মদে একো একোটা পৰিয়ালত একোখন সমাজত বিষবাপ্প বিয়পাই পেলাইছে। সন্ত্ৰাস্তসকলৰ বিপৰীতে দৰিদ্ৰ শ্ৰেণীৰ মানুহক অধোন্নতিলৈ ঠেলি দিছে। নিউজ চেনেলেই হওক বা বাতৰি কাকতেই হওক চাবই নোৱাৰা অৱস্থা। প্ৰতিদিনেই যুৱপ্ৰজন্মৰ মাজত হোৱা বিবেকহীন কৰ্ম-কাণ্ডই দুশ্চিন্তাত পেলাইছে। তাৰ মূলতেই হ'ল মাদক দ্ৰব্য।

মদ এনে এবিধ বস্তু যি জীৱাক মাৰে। আমি যাক বেয়া বুলি জানো তাৰ সলনি যিটো ভাল তাকেই গ্ৰহণ কৰা উচিত। যুৱ প্ৰজন্মই সদায় এনেবোৰ নিচাশক্তিৰ পৰা আঁতৰি থাকি আমাৰ সমাজ গাঁথনি কটকটীয়া কৰি শাস্তি-শৃংখলা বজাই ৰাখি ব্যক্তিসকলৰ মাজত ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ ভাৱ গঢ়ি তুলি ইয়াক অতি শক্তিশালী অনানুষ্ঠানিক আহিলা বুলি গণ্য কৰিব পাৰি। আমাৰ সমাজত দেখা দিয়া উশৃংখলতা বিশ্বাসহীনতা, স্বাৰ্থপৰতা, নিষ্ঠুৰতা আদিৰে জৰ্জৰিত অসম তথা ভাৰতৰ সমাজখনত সেনা বাহিনী, বেমা আৰু বন্দুকৰ গুলীৰে ন্যায়, শাস্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰি ভ্ৰাতৃত্ববোধ যে গঢ়ি তুলিব নোৱাৰি সেই কথা একেবাৰে স্পষ্ট হৈ পৰিছে। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ হৈছে ক্ষমা, দয়া আৰু ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ অভাৱ। পশ্চিমীয়া আধুনিকীকৰণ পদ্ধতিৰে সমাজখনক ৰঙীণ কৰাৰ সপোন দেখি আমাৰ নিজৰ কথা পাহৰি উশৃংখলতাৰ পথে আগবাঢ়ি যোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। বৰ্তমানৰ

সময়ত যুৱ মানসিকতা সম্পৰ্কে সমগ্ৰ বিশ্বতে এপাক চকু ফুৰালেই দেখা যায় যে উদভ্ৰান্ত পৰিস্থিতি আৰু অশান্ত যুৱ উশৃংখলতাৰ এটা প্ৰতিচ্ছবি। যুৱ সমাজৰ এচাম এতিয়া এনে এটা যুগত ডাঙৰ-দীঘল হৈছে, যিটো যুগত জীৱনধাৰা হৈ পৰিছে বহু সমাজৰ লগত জড়িত। সমাজৰ অতীতৰ কৰ্মফল স্বৰূপেই কিছুক্ষেত্ৰত অকৃতকাৰ্যতা আহি পৰিছে। ফলত সমাজৰ এচাম মানুহৰ ওপৰত কিছু হেচা পৰিছে। কিন্তু সেইচাম মানুহৰো এটা পৰম শক্তিয়ে গোটেই যুৱক সমাজক পৰিৱৰ্তনমুখী কৰিব পাৰে। লগতে প্ৰতিৰোধ ব্যৱস্থাও গঢ়ি তুলিব পাৰি।

আপেক্ষিকভাৱে আজিৰ সামাজিক মূল্যাংকন পদ্ধতি হৈ পৰিছে অধিক প্ৰতিযোগিতামূলক। যাৰ ফলত আজিৰ যুৱকচামে কেৱল এফালেই তাল ৰাখি চলাতো অসম্ভৱ হৈ পৰিছে। চাবলৈ গ'লে আজিৰ যুৱক বা যুৱতীয়ে কেতিয়াও পাঠ্যক্ৰমৰ মাজতে থাকি এজন প্ৰকৃত যুৱক হিচাপে সম্পূৰ্ণতা অৰ্জন কৰিব নোৱাৰে। যেতিয়ালৈকে বাহিৰৰ জগতখনৰ জটিলতাৰ লগত ভালদৰে চিনাকি হ'ব নোৱাৰে। অভাৱ-অনটনৰ দিনত এই ক্ষীণ প্ৰতিযোগিতাৰ লগত আজিৰ যুৱসমাজ নামি পৰিছে বাস্তৱৰ কদৰ্শময় অনুভূতিৰ লগত। তাৰে এচাম যুৱকে পথ বিচাৰি নাপাই বিভ্ৰান্ত হৈ বিপথে যাবলগাত পৰিছে। ওৰোটো জীৱন অশেষ সংগ্ৰামৰ দুখ বুকুত ব্যক্তি অধিক উজ্জ্বল হৈ জীয়াই থকাৰ পণ লৈ। সময়ৰ সৈতে সমন্বয় হৈ আজিৰ যুৱসমাজৰ এচামে কোনো ক্ষেত্ৰত ইমান তললৈ নামিছে যে তেওঁলোকে ৰাস্তাই-ঘাটে, চুকে-কোণে কিছুমান সমাজ বিৰোধী কামত নিজকে লিপ্ত হোৱা দেখা গৈছে।

যিকি নহওক যুৱসমাজৰ এচাম বহু ক্ষেত্ৰত পৰজীৱি বা পৰমুখাপেখী হৈ পৰিছে। গতিকে তেওঁলোকৰ উন্নতি, অৱনতি লক্ষ্য আদি গঢ়াত বহুখিনি অভিভাৱক বা প্ৰাপ্তবয়স্কসকলৰ সু পৰামৰ্শ, উপদেশ বা সহযোগিতাৰ ওপৰতো নিৰ্ভৰ কৰে।

সামৰণিত ইয়াকে ক'ব বিচাৰো যে যুৱ উশৃংখলতা তথা মাদক দ্ৰব্যৰ কৰাল গ্ৰাসৰপৰা মুক্ত হ'বলৈ হ'লে মোৰ বোধে যুৱসমাজে কিছুমান প্ৰধান দিশলৈ মনোযোগ দিব লাগিব। সেয়া হৈছে অৰ্থনৈতিক, সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক। অৰ্থনৈতিকভাৱে স্বাবলম্বী হ'বলৈ হ'লে কেৱল চাকৰিৰ বাবে আশা কৰি নাথাকি বহল ভিত্তিত কৃষিকাৰ্যত মনোযোগ দিব লাগিব। যুৱসমাজ সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ হোৱা বাঞ্ছনীয়। সুস্থ সমাজক অনুসৰণ কৰিলে মাদক দ্ৰব্য সেৱন তথা উশৃংখলতা এৰাই চলিব পৰা যাব। কলা-সংস্কৃতিৰ চৰ্চা আৰু ব্যৱহাৰে মানুহৰ মনত বহুতো মনোৰঞ্জন দিয়ে। সেয়ে অপসংস্কৃতিৰ প্ৰতি মনোযোগ নিদি আজিৰ যুৱসমাজে কলা-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়ক। শেষত ক'ব খোজো সাহিত্য চৰ্চায়ো আমাৰ যুৱকসকলক সু-নাগৰিক হিচাপে গঢ়ি তোলাত অভূতপূৰ্ব সহায় কৰিব পাৰে।

অসমৰ সংবাদ মাধ্যম আৰু সমাজত ইয়াৰ প্ৰভাৱ

নয়নমণি বৰা
অংশকালীন প্ৰবন্ধা, অসমীয়া বিভাগ

সংবাদ মাধ্যমক গণতন্ত্ৰৰ চতুৰ্থ স্তম্ভ বুলিকোৱা হয়। গতিকে সংবাদ মাধ্যমৰ সুদূৰ প্ৰসাৰী প্ৰভাৱ আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত পৰাতো সাধাৰণ কথা। যিদৰে মানুহে নিজৰ নিত্য প্ৰয়োজনীয় বস্তু খাদ্য, কাপোৰ আৰু আশ্ৰয় এই তিনিটাৰ পূৰণ হোৱা পিছত নিজৰ ইচ্ছামতে জীয়াই থাকিব বিচাৰে, ঠিক তেনেদৰে স্বচ্ছ আৰু মুক্ত সাংবাদিকতাৰ বাবে ই কোনো বাস্তৱ বা ব্যক্তিৰ হস্তক্ষেপ নিবিচাৰে। সমাজ জীৱনৰ প্ৰতিটো ক্ষণতে গণমাধ্যমৰ প্ৰাসংগিকতা ক্ৰমাগতভাৱে এনেদৰে বৃদ্ধি পাইছে যে ই বৰ্তমান সমাজ আৰু সম্পৰ্কৰ অস্তিত্বৰ বাবে অপৰিহাৰ্য হৈ উঠিছে। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ লগতে আধুনিক শিক্ষা ব্যৱস্থাই মানুহৰ নিজৰ অস্তিত্বৰ সম্পৰ্কেও নতুন ৰূপত ভাবিবলৈ শিকাইছে। জীৱ জিজ্ঞাসা জীৱন ধাৰণৰ শৈলী আদিৰ বিষয় সম্বন্ধেও নতুন দৃষ্টিৰে চাবলৈ শিকাইছে। এনে উন্নতিৰ যজ্ঞত সংবাদ মাধ্যমসমূহে মূল অৰূপিত প্ৰদান কৰি আহিছে। ই যে কেৱল জনসাধাৰণৰ মাজত সংবাদ প্ৰচাৰ কৰিছে তেনে নহয়, ই মানৱ জাতিৰ চিন্তাৰ উত্তৰণ ঘটোৱাৰ

লগতে বহুক্ষেত্ৰত মানুহৰ জীৱন ধাৰণৰ প্ৰাথমিক আৱশ্যকতাসমূহে পূৰণ কৰিছে।

সত্তৰ-আশী দশকত সংবাদপত্ৰক স্বাধীনতাৰ এটা পবিত্ৰ বস্তু বুলি জ্ঞান কৰা হৈছিল যদিও ই সময়ৰ লগে লগে সলনি হৈ পৰিল। সেইদৰে নিষ্ঠীক, নিৰপেক্ষ সাংবাদিকতাৰো ৰাজহুৱা স্বাৰ্থতকৈ ব্যক্তিগত স্বাৰ্থতহে সলনি হোৱা দেখা যায়। তেওঁলোকে অধিক গুৰুত্ব দিয়া পৰিলক্ষিত হয়। সংবাদ মাধ্যমক অন্যান্য শিল্পৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰাৰ লগতে অন্য এচামে জীৱন নিৰ্বাহৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ব্যৱহাৰ হিচাপেহে লোৱা দেখা গৈছে।

আমি অসমৰ সংবাদ মাধ্যমলৈ যদি দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰো তেন্তে সাম্প্ৰতিক সময়ত অসমত সংবাদ মাধ্যমৰ প্ৰভাৱ বিৰলভাৱে পৰা দেখা যায়। তথ্য প্ৰযুক্তিৰ প্ৰসাৰৰ লগে লগে এতিয়া সংবাদৰ বাবে মানুহে ৰাতিপুৱা বাতৰি কাকতখনলৈ বাট চাই নাথাকে। ইলেক্ট্ৰনিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ লগতে দেশ-বিদেশৰ যিকোনো খবৰ মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে পাব পাৰি। অসমত এতিয়া

কেইবাটাও অসমীয়া মুহূৰ্তৰ ভাষাৰ বৈদ্যুতিক মাধ্যম গঢ় লৈ উঠিছে। এই নিউজ চেনেলসমূহৰ প্ৰভাৱ চহৰ অঞ্চলৰ লগতে গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ প্ৰতিজন চহা অসমীয়া জীৱনত পৰিছে।

সংবাদ মাধ্যমৰ লগত জড়িত একাংশ সাংবাদিকে বৰ্তমান বৃহৎ পুঁজিপতি আৰু চৰকাৰৰ দ্বাৰা প্ৰলোভিত হৈ তেওঁলোকৰ স্বাৰ্থৰ সুৰক্ষাতে নানা ৰংচঙীয়া সংবাদ পৰৱেশন কৰি প্ৰকৃত সত্য উদ্ঘাটনৰপৰা তেওঁলোক বিৰত থাকে। অসমৰ বহুকেইটা সংবাদ মাধ্যমে হিটলাৰৰ 'গোৱেলছীয় নীতি' অনুসৰণ কৰি আহিছে বুলি ক'ব পাৰি। য'ত এটা মিছাক বাৰে বাৰে প্ৰচাৰ কৰাৰ ফলত মানুহে তাক সত্য বুলি মানি ল'বলৈ বাধ্য হয়। বহু সময়ত টেলিভিছন ৰেটিং পইণ্ট চমুকৈ টি. আৰ.পি. বৃদ্ধিৰ স্বাৰ্থত সংবাদ মাধ্যমে কোনো সৰু ঘটনা এটোক ডাঙৰ কৰি পেলায় অথবা কিছুমান ঘটনাত অতিৰঞ্জিত কৰি পেলায়। টি. আৰ.পি. স্বাৰ্থৰ কাৰণেই গুৱাহাটীৰ জি. এছ. ৰোডৰ দৰে কাণ্ড নিউজ চেনেলসমূহত বিতংভাৱে সম্প্ৰচাৰিত হ'ল। বহু সময়ত সংবাদ মাধ্যমসমূহে মানুহৰ ব্যক্তিগত জীৱনত বিশেষকৈ কোনো ৰাজনৈতিক নেতাক বিশেষ প্ৰাধান্য দিয়াৰ ফলতে বিৰোধীৰ আন নেতাৰ ব্যক্তিগত জীৱনক কেন্দ্ৰ কৰি বাতৰি প্ৰচাৰ কৰা দেখা যায়। যিটো আমাৰ সৰ্বসাধাৰণৰ কাৰণে একেবাৰে গ্ৰহণযোগ্য নহয়। বিভিন্ন সময়ত অন্ধবিশ্বাসসমূহৰ ক্ষেত্ৰত সজাগতা অনাৰ বিপৰীতে এচাম জ্যোতিষীৰ জ্যোতিষাস্ত্ৰৰ সম্পৰ্কে বিজ্ঞাপন প্ৰচাৰ কৰা দেখা যায়। অসমৰ প্ৰায় কেইটা সংবাদ মাধ্যমৰ স্বত্বাধিকাৰী ৰাজনৈতিক নেতা হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকৰ নিজৰ জনপ্ৰিয়তা বৃদ্ধিৰ বাবে সংবাদ মাধ্যমক ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়।

আজিকালি অসমীয়া চেনেলসমূহ একেলগে পৰিয়ালৰ সকলো সদস্য মিলি চাব নোৱাৰা হৈছে। বৃহৎ পৰিমাণৰ অৰ্থৰ বিনিময়ত কিছুমান অশ্লীল ভি.ডি.অ', বিজ্ঞাপন আদি প্ৰচাৰ কৰা দেখা যায়। ই

বহু সময়ত বহুত বিৰক্তি প্ৰদান কৰি আহিছে।

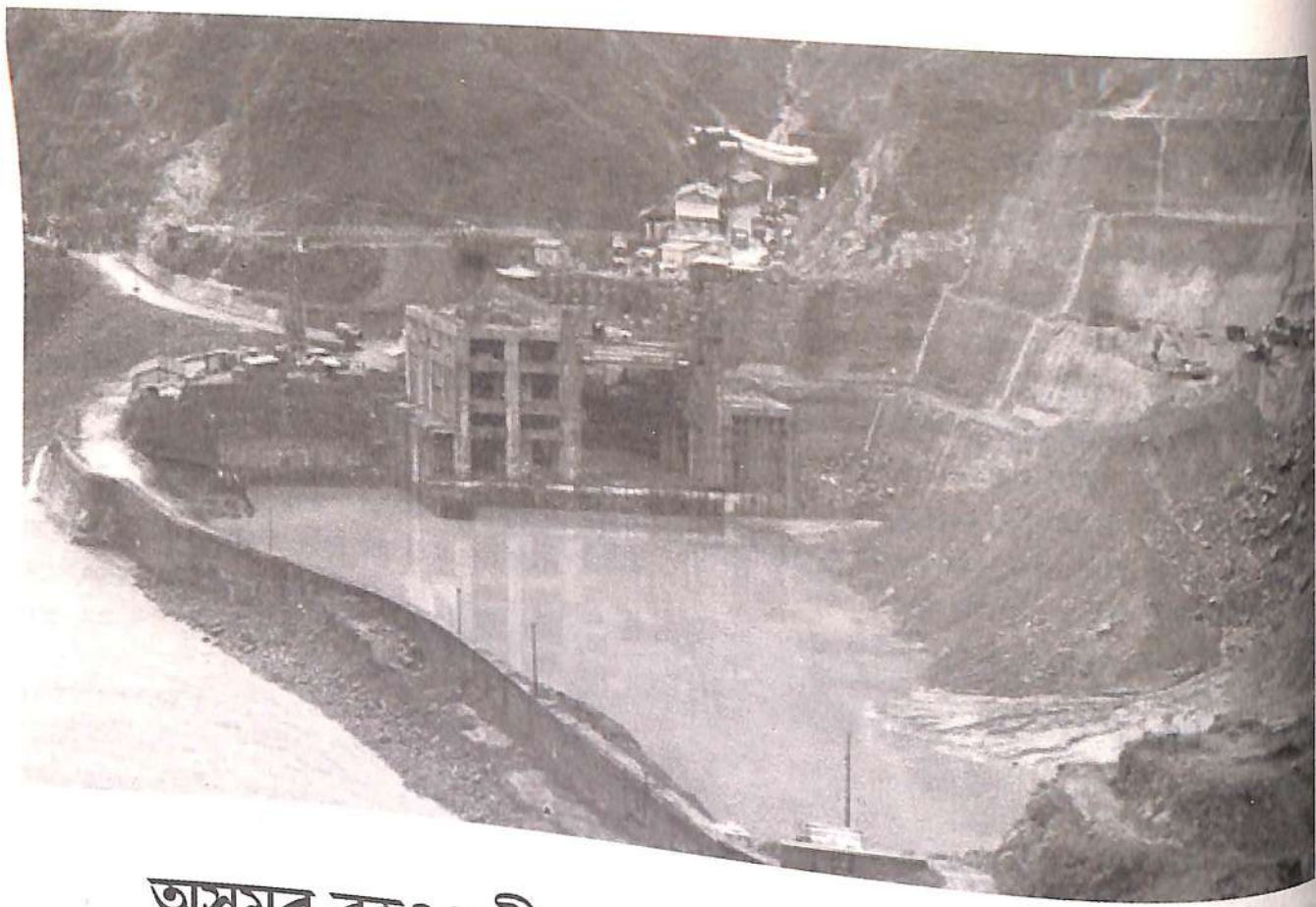
সাম্প্ৰতিক সময়ত বৈদ্যুতিন মাধ্যমৰ লগতে অসমৰ প্ৰধান বাতৰি কাকতসমূহেও পুঁজিপতি তথা ক'ৰ্পৰেটৰ গোষ্ঠীৰ স্বাৰ্থৰ বাবে প্ৰথম পৃষ্ঠাৰপৰা শেষ পৃষ্ঠালৈকে বিভিন্ন চৰকাৰী আৰু বে-চৰকাৰী বিজ্ঞাপনে ভৰি পৰে। আকৌ কেতিয়াবা বিভিন্ন বাতৰি প্ৰচাৰ কৰি সাম্প্ৰদায়িকতা, জাতিভেদ আদি স্পৰ্শকাতৰ আৰু বিতৰ্কিত একোটা পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰে।

এনে বিভ্ৰান্তিকৰ বাতৰি পৰিৱেশনে আটাইতকৈ ক্ষতি কৰে অসমৰ গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ নিৰক্ষৰ অথবা কম শিক্ষিত মানুহবোৰক। কাৰণ তেওঁলোকে বাতৰিয়ে যি কয় তাকে শুদ্ধ বুলি ভাবি বিপথে পৰিচালিত হোৱাৰ সম্ভাৱনা প্ৰবল। বহু সময়ত দেখা যায় যে ইলেক্ট্ৰনিক মাধ্যম সমূহে অসমীয়া ভাষাৰ সম্পূৰ্ণ অপ্ৰয়োগ কৰাৰ লগতে বহুতো ইংৰাজী শব্দক হুবহু অসমীয়াত লিখি বা ব্যৱহাৰ কৰি মূল অসমীয়া শব্দটোৰ গুৰুত্ব হ্ৰাস কৰি আহিছে। ইয়াৰ দ্বাৰা সংবাদ মাধ্যমৰ লগত জড়িত বাতৰি লিখাসকলৰ যে অভিধানিক জ্ঞান কম সেই কথা সহজেই অনুমান কৰিব পাৰি।

সুস্থ সাংবাদিকতাক আশ্ৰয় দিয়াতো সাংবাদিকসকলৰ কৰ্তব্য। বহুতে সুস্থ সাংবাদিকতাৰ মানসেৰে বিভিন্ন সংস্কাৰমূলক কাম যেনে- ডাইনী হত্যা বন্ধৰ বাবে সজাগতা অনা, দুখীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পঢ়াৰ বাবে সুবিধা কৰি দিয়া আদিৰ দৰে বহু ইতিবাচক কাম কৰা দেখা যায়। এইসমূহে আমাৰ সমাজক যথেষ্ট সহায় কৰিছে।

শেষত ইয়াকে ক'ব বিচাৰো যে ইতিবাচক দিশত লক্ষ্য কৰিলে সংবাদ মাধ্যম গণতন্ত্ৰৰ 'অতন্ত্ৰ প্ৰহৰী'। যাৰ স্বতন্ত্ৰতা আৰু নিৰ্ভীকতাৰ ওপৰত গণতন্ত্ৰৰ স্থায়িত্বতা নিৰ্ভৰশীল বুলি গণ্য কৰা হয়। সংবাদ মাধ্যম বিকৃত হোৱা মানে আমি গণতন্ত্ৰক বিকৃত কৰা। গতিকে সুস্থ, নিৰ্ভীক, নিৰপেক্ষ সাংবাদিকতা গঢ়ি তুলিলেহে আমি এখন সুস্থ সমাজ আৰু এখন স্বচ্ছ দেশৰ কামনা কৰিব পাৰিম। ●●

অসমৰ বৃহৎ নদীবান্ধ সমস্যা আৰু সম্ভাৱনা

জ্যোতিস্মৃতা দত্ত
স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বহুচৰ্চিত আৰু সদা বিতৰ্কিত বৃহৎ নদীবান্ধ ব্যৱস্থা সমগ্ৰ পৃথিৱীতে নিৰ্মাণ হৈ আহিছে বা ততোধিক উচ্চতাৰ বান্ধকে বৃহৎ বান্ধ বোলে। পৃথিৱীত প্ৰায় চাৰি হাজাৰটামান বৃহৎ নদীবান্ধ সজা হৈছে, তাৰে প্ৰায় দুশ নব্বৈটা বান্ধেই ভাৰতবৰ্ষত। তাৰে ভিতৰত অসম-অৰুণাচল সীমান্তৰ সোৱণশিৰি আৰু বৰাক বান্ধ দুটাও অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে।

উল্লেখযোগ্য যে সোৱণশিৰি বৃহৎ নদীবান্ধে অসম-অৰুণাচল দুয়োখন ৰাজ্যকে সামৰি লৈছে যদিও এই বান্ধৰ ব্যাপক প্ৰভাৱ পৰিছে বিশেষকৈ অসমৰ ওপৰতহে। এহাতে বিদ্যুৎ শক্তি উৎপাদনৰ তাড়না আৰু আনফালে বানপানীৰ ভয়াবহতা। বৃহৎ নদীবান্ধৰ এই পৰস্পৰ বিৰোধী ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়াক লৈ সম্প্ৰতি চৰ্চাৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ পৰিছে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত স্থাপনা কৰা এই

জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পসমূহ। কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে ব্যাপক গৱেষণাৰ অন্তত এই কথা নিশ্চিত কৰিছে যে, কেৱল অৰুণাচলতে পঞ্চাশ হাজাৰ মেগাৱাট জলবিদ্যুৎ উৎপাদন কৰাৰ থল আছে আৰু সেই সূত্ৰেই প্ৰচুৰ সম্ভাৱনাময় অৰুণাচলৰ ভূ-খণ্ডৰ মাজেৰে বৈ যোৱা বিভিন্ন নদ-নদীৰ জলবান্ধি ব্যৱহাৰ কৰি সম্প্ৰতি আৰম্ভ হৈছে জলবিদ্যুৎ উৎপাদনৰ লক্ষ্যৰে নদ-নদীসমূহত বান্ধ দিয়াৰ প্ৰক্ৰিয়া। এনেধৰণৰ প্ৰকল্পবোৰৰ ভিতৰত বৰ্তমান সবছত্ৰাধিক চৰ্চিত তথা বাতৰি কাকতৰ শিৰোনাম দখল কৰি থকা প্ৰকল্পটো হৈছে অসমৰ সীমান্তত গেৰুকামুখত সোৱণশিৰি নদীৰ ওপৰত নিৰ্মিয়মান বৃহৎ নদীবান্ধ। সম্প্ৰতি এক বহুচৰ্চিত বিষয় হৈ পৰা এই নামনি সোৱণশিৰি নদীবান্ধ প্ৰকল্পক লৈ ইতিমধ্যে সমগ্ৰ ৰাজ্যতে নিতৰ্কৰ সূত্ৰপাত হৈছে। এই প্ৰকল্পটো সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ প্ৰায় সাও হাজাৰ চাৰিশ কোটি টকা ব্যয়ৰ লক্ষ্য নিৰ্ধাৰণ

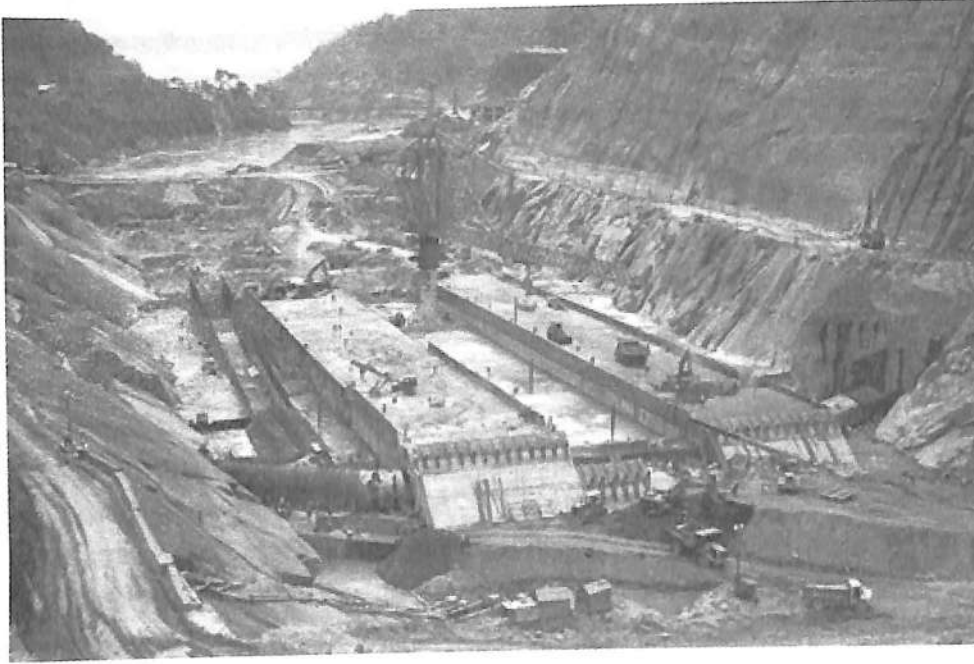
কৰা হৈছে। দুহেজাৰ মেগাৱাট ক্ষমতাসম্পন্ন নিৰ্মিয়মান এই নদীপৃষ্ঠাৰপৰা এশ যোৰ মিটাৰ উচ্চতাৰ পকী নদীবান্ধটো বৰ্তমান এটা চিন্তাৰ কাৰণ হৈ পৰিছে। কিয়নো উত্তৰ-পূব ভাৰত হ'ল ভূমিকম্পৰ বাবে অতি স্পৰ্শকাতৰ আৰু এই অঞ্চলটোত কেইবাটাও ডাঙৰ ভূমিকম্পই ইতিমধ্যেই জোকাৰি গৈছে।

বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণ : নামনি সোৱণশিৰি বৃহৎ নদীবান্ধ :

২০০২ চনলৈকে সোৱণশিৰি নৈ আৰু ইয়াৰ উপত্যকা আছিল জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য আৰু কৃষি বৈচিত্ৰ্যৰ এক চহকী ভঁৰাল তথা

নামনি সোৱণশিৰি জনবিদ্যুৎ প্ৰকল্পটো প্ৰকৃতৰ্থত বহুমুখী প্ৰকল্প নহয়। নিৰ্মিয়মান অৱস্থাত থকা এই প্ৰকল্পই কেৱল বিদ্যুৎ উৎপাদন কৰি আন কিছুমান সমস্যাৰহে সৃষ্টি কৰিব বুলি ৰাইজ ভীতিগ্ৰস্ত হৈছে। এই প্ৰকল্পটো সম্পূৰ্ণ হৈ উঠাৰ ফলত এই প্ৰকল্পৰ সম্ভাৱ্যময় কিছুমান সমস্যাৰ বিষয়ে তলত আলোচনা কৰা হ'ল—

ক) এই প্ৰকল্পটোৰ বান্ধৰ নামনিলৈ যিমান পানী বৈ আছে, সেই পানীবোৰ টাৰ্বাইনৰ মাজেদিহে আহিব লাগে বা সেই পানীত সাধাৰণতে ভাঁহি থাকিবলগীয়া বালি, বোকা বা পলস খুব কমেই থাকে।

নৈপৰীয়া জনসাধাৰণৰ জীৱনৰেখা। সোৱণশিৰিৰ প্ৰাকৃতিক প্ৰবাহ ঋতুভেদে ভিন্ন, সেয়ে বাৰিষাৰ বান, খৰালিৰ নিম্ন প্ৰবাহে যুগ যুগ ধৰি জীৱকূল, কৃষিভূমি, নৈপৰীয়া জনসাধাৰণৰ আৰ্থ-সামাজিক, নৃ-গোষ্ঠীয় বৈচিত্ৰতা তথা সাংস্কৃতিক বৈচিত্ৰতাৰ চালক হিচাপে নিয়ন্ত্ৰণ কৰি আহিছে। কিন্তু নৈখনৰ ওপৰত অসম-অৰুণাচল সীমান্তত নিৰ্মিয়মান এই দুহেজাৰ মেগাৱাট শক্তিসম্পন্ন বৃহৎ সোৱণশিৰি জনবিদ্যুৎ প্ৰকল্পটোৱে সকলো দিশতে ভয়াবহতা সৃষ্টিৰ আশংকা কৰা হৈছে।

বৃহৎ নদীবান্ধৰ সমস্যা :

তাৰ ফলত নামনি অংশত নদীৰ তলি আৰু দুই পাৰ স্বাভাৱিকভাৱে মজবুত হোৱাত বাধা জন্মে। ইয়াৰৰূপৰি নিৰ্মাণস্থলীত খন্দা সকলো মাটি, শিল নামনিলৈ এৰি দি নৈৰ বুকু প্ৰায় দুবছৰৰ ভিতৰতে বিশ ফুট বাম কৰাৰ তথ্য পোৱা গৈছে। যাৰ ফলত নৈখনে যেনি-তেনি গতি কৰি তীৰ খহনীয়াৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে।

খ) সোৱণশিৰি বৃহৎ নদীবান্ধ স্থাপন কৰাৰ লগে লগে নৈখনত থকা দুস্ৰাপ্য প্ৰাণী শিহুকূল একেবাৰে নিচিহ্ন হৈ যোৱাৰ আশংকা আছে। বিলুপ্তপ্ৰায় প্ৰাণী শিহুক ৰাষ্ট্ৰীয় জলচৰ প্ৰাণী আৰু অসমৰ ৰাজ্যিক

জলচৰ প্ৰাণী হিচাপে ক্ৰমে ২০০৮ আৰু ২০০৯ চনত স্বীকৃতি দিয়া হৈছিল। কেন্দ্ৰীয় আৰু ৰাজ্য চৰকাৰে এই প্ৰাণীবিধৰ সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা হিচাপে বিভিন্ন কাৰ্যপন্থা হাতত লৈছে। কিন্তু সোৱণশিৰি নদীবান্ধৰ প্ৰতিবেদনত সোৱণশিৰি নদীত শিহুক অৱস্থানৰ বিষয়ে কোনো উল্লেখ নকৰি কৌশলগতভাৱে এই বিলুপ্তপ্ৰায় প্ৰাণীবিধক প্ৰতিবেদনৰপৰা একাঘৰীয়া কৰি জনবিদ্যুৎ প্ৰকল্পটোৰ অনুমোদন আগবঢ়োৱা হ'ল। এনে নীতিবিৰুদ্ধ চতুৰালি ভাৰতীয় আইন ব্যৱস্থাৰ বাবে প্ৰত্যাহ্বানস্বৰূপ।

গ) সোৱণশিৰিত থকা প্ৰায় ডেৰশবিধ বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মাছ-কাছৰ লগতে পাহাৰীয়া বনাঞ্চলত থকা অন্যান্য বন্যপ্ৰাণীৰ বাবে বিপদ কঢ়িয়াই অনাৰ প্ৰচুৰ সম্ভাৱনা আছে।

ঘ) বালিৰ পৰিমাণ বৃদ্ধিয়ে নামনিত থকা পাহাৰীয়া মাছৰ আবাস তথা বিচৰণভূমিসমূহৰ অৰক্ষয় কৰিছে। উচ্চ হাৰত বালিৰ আগমনে নামনিৰ উপত্যকাৰ বিলবোৰৰ লগতে নৈৰ সংযোগ বিচ্ছিন্ন কৰিছে। যাৰ ফলত মাছবোৰ বিলত প্ৰৱেশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত হেঙাৰ সৃষ্টি হ'ব।

ঙ) মৎস্যজীৱি শিল-বালি মহলত কাম কৰা লোক, খৰি সংগ্ৰহ কৰি জীৱিকা অৰ্জন কৰা প্ৰায় ১০,০০০ ৰ অধিক লোকৰ

জীৱিকাৰ প্ৰতি ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰিব।

চ) প্ৰকল্প নিৰ্মাণৰ নামত হাতী অহা-যোৱা পথত বাধা আৰোপ কৰি হাতী আৰু মানুহৰ সংঘাত আৰম্ভ হোৱাত অৰিহণা যোগাইছে।

ছ) সোৱণশিৰিৰ এই বৃহৎ নদীবান্ধটোৰ ক্ষেত্ৰত টো অতি ভয়াবহ দিশ উন্মুকিয়াইছে বিশেষজ্ঞসকলে। সেইটো হ'ল, এই প্ৰকল্পটো নিৰ্মাণ কৰাৰ লগে লগে নামনিত থকা অসমৰ এলেকাত সাধাৰণ ৰাইজে খোৱা পানীটুপিৰ বাবেও হাহাকাৰ কৰিব লাগিব। কিয়নো সেই নৈখনত বান্ধ দিয়াৰ লগে লগে নৈখনৰ জলপৃষ্ঠ হ্রাস পাব আৰু ইয়াৰ পৰিণতিত নামনিত থকা অংশৰ পুখুৰী, দমকল, কুঁৱা

আদিৰ পানীভাগ শুকাই যোৱাতো নিশ্চিত।

এই প্ৰকল্পৰ ক্ষেত্ৰত এনেবোৰ সমস্যাই সততে উপলব্ধ।

অসমৰ বৃহৎ নদীবান্ধৰ সম্ভাৱনা :

অসমৰ এই বৃহৎ নদীবান্ধে ইতিবাচক দিশৰ তুলনাত নেতিবাচক দিশৰ সম্ভাৱনাকহে অধিক প্ৰকট কৰি তুলিছে। আজি কাৰোৰে অজান নহয় যে বিশ্বৰ বৃহৎ বৃহৎ নদীবান্ধাবোৰে জন জীৱনলৈ কিদৰে বিপৰ্যয় নমাই আনিব পাৰে। ১৮০২ চনত স্পেইনৰ পুৱেটেছ বান্ধ ভাঙি প্ৰায় ছশ মানুহৰ মৃত্যু ঘটিছিল। ১৯৫৯ চনত ফ্ৰান্সত মালপাছেং বান্ধ ভাঙি প্ৰায় চাৰিশ মানুহৰ মৃত্যু ঘটিছিল। এনেবোৰ দেশৰ উপৰি তথ্য-প্ৰযুক্তিৰ দিশেৰে বিশ্বৰ ভিতৰত সবাতোকৈ উৰ্ধত থকা ৰাষ্ট্ৰ চীনত নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিলে বৃহৎ নদীবান্ধৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা বানপানী। সেই কথা পুনৰবাৰ প্ৰমাণ কৰি ২০১০ চনত চীন সন্মুখীন হৈছিল দশকটোৰ সৰ্ববৃহৎ বানপানীৰ। ৰাষ্ট্ৰখনৰ হৰেই খণ্ডৰ ইচাঙত থকা গ্ৰীগৰ্জেচ ডেমটোৰপৰা ২০১০ চনৰ ১৯ জুলাই তাৰিখে হঠাতে জলৰাশি এৰি দিয়াৰ ফলত বানপানীৰ সৃষ্টি হৈছিল সংহাৰী ৰূপত। এই বানপানীত ৬.৩০ লাখ লোক গৃহহাৰা হোৱাৰ লগতে মৃত্যু হৈছিল শতাধিক লোকৰ। প্ৰতি ছেকেণ্ডত চল্লিশ হাজাৰ কিউবিক মিটাৰৰপৰা ক্ৰমশঃ উৰ্ধগামী হৈ ৭০ হাজাৰ কিউবিক মিটাৰলৈকে পানী নিৰ্গত হৈছিল এই বান্ধটোৰপৰা। চীনৰ দৰে এখন ৰাষ্ট্ৰত বৃহৎ নদীবান্ধৰ ফলত এনেদৰে ভয়াবহ বানপানীৰ মুখামুখী হ'বলগা হোৱা ঘটনাৰপৰা ভাৰত চৰকাৰে অসমৰ এই নদীবান্ধৰ সম্ভাৱনীয়তা সম্পৰ্কত কিছু শিক্ষা লোৱা উচিত।

ইয়াৰ উপৰি সোৱণশিৰি প্ৰকল্পটোৰ ভৱিষ্যতৰ নেতিবাচক সম্ভাৱনীয়তাসমূহ উল্লেখ কৰা হ'ল—

ক) সোৱণশিৰিয়ে নিয়ন্ত্ৰণ কৰি ৰখা নামনিৰ পাৰিৱেশিক ভাৰসাম্যতা ক্ৰমাৎ বিলুপ্ত হ'ব। ফলত জীৱ তথা কৃষি আৱাসস্থলসমূহ ক্ৰমাৎ হ্ৰাস হ'ব আৰু পৰ্যায়ক্ৰমে জীৱকূল আৰু থলুৱা উদ্ভিদ আৰু শস্যৰ প্ৰজাতিসমূহ হেৰাই যাব।

খ) স্থানীয় লোকে অতীতৰ জীৱন বৃত্তি সলনি কৰিব লাগিব। জীয়াই থকা তাড়নাত পেটৰ ভাতমুঠিৰ বাবে বৃত্তি তথা স্থান সলনি কৰি চহৰমুখী হ'ব। যিয়ে স্বকীয় জনগাঁথনিত প্ৰচুৰ আঘাত কৰিব।

গ) নতুন পৰিৱেশে নৃগোষ্ঠীয় তথা সংস্কৃতিৰ বিচিত্ৰতাত বিশেষভাৱে নৈপৰীয়া মিচিং, দেউৰী আদি জনগোষ্ঠীৰ বিচিত্ৰতাক থানবান কৰিব।

ঘ) সোৱণশিৰিৰ বৃহৎ জলভাণ্ডাৰত জমা হোৱা অতিৰিক্ত পানী বাৰিষা লক্ষীমপুৰ, ধেমাজি আৰু মাজুলীৰ দিশত এৰি দিয়াৰ ফলত প্ৰবল বানৰ সৃষ্টি হ'ব পাৰে। যাক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ কোনো ব্যৱস্থা প্ৰকল্পটোত উপলব্ধ নহয়।

ঙ) নামনি সোৱণশিৰি জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পৰ পৰিৱেশ মূল্যাংকন প্ৰতিবেদনত উল্লেখ আছে যে, কিবা কাৰণত সোৱণশিৰি বান্ধ ভাঙিলে আধাঘণ্টা বা চল্লিশ মিনিটৰ ভিতৰত লক্ষীমপুৰ নগৰ, ধেমাজি, মাজুলী আৰু যোৰহাটত চল্লিশৰপৰা পঞ্চাশ ফুট পৰ্যন্ত পানী উঠিব পাৰে।

চ) জলভাণ্ডাৰৰ দীৰ্ঘজীৱনৰ বাবে জমা হোৱা গেদ নামনি অংশলৈ উলিয়াই দিয়াৰ ফলত নৈৰ গভীৰতা সুদূৰ ভৱিষ্যতে আৰু কমিব আৰু খেতিপথাৰসমূহ বালিৰ তলত পোত যাব। যিয়ে কৃষকৰ শেষ

আশাকো মৰিমূৰ কৰিব।

বৃহৎ নদীবান্ধৰ নেতিবাচক দিশৰ তুলনাত ইয়াৰ ইতিবাচক দিশৰ সম্ভাৱনীয়তা যিদৰে থাকিব লাগিছিল সেয়া বাস্তৱক্ষেত্ৰত সন্তৰ হৈ নুঠিব। নগণ্য পৰিমাণৰ ইতিবাচক ফলাফল ক্ষয়-ক্ষতিৰ তুলনাত এপাচি শাকত এটা জালুক বুলিহে অভিহিত কৰা উচিত। নামনি সোৱণশিৰিৰ ৰাইজ বা অসমবাসীয়ে উন্নয়নৰ নামত এই প্ৰকল্পৰপৰা বিজুলী বাতিৰ পোহৰ বা বিজুলী বিচনীৰ বতাহ বিনামূল্যে নাপাব। কেৱল অসম চৰকাৰে মুঠ উৎপাদনৰ দুই শতাংশ (৪০ মেগাৱাট) পাব। কিন্তু তাৰ পৰিৱৰ্তে সকলো বিদ্যুৎ আমাৰ চকুৰ আগেদিয়েই লৈ যাব ২০ হাজাৰ কিলোমিটাৰ দূৰলৈ, য'ত হয়তো অনাগত দিনত এই বিদ্যুতৰ জৰিয়তে শীত-তাপ নিয়ন্ত্ৰিত কোঠাত বহি বহিঃৰাজ্যৰ মানুহে ভৱিষ্যৎ জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পৰপৰা অসমে পাবলগা নেতিবাচক ফলসমূহ প্ৰত্যক্ষ কৰিব টেলিভিছনৰ পৰ্দাত। আনহাতে উন্নয়নৰ নামত প্ৰকল্পটোত হয়তো দুই-এজনে কৰ্ম সংস্থাপন লাভ কৰিব। কিন্তু ভোগ কৰিবলগীয়া নেতিবাচক প্ৰভাৱৰ তুলনাত ই একেবাৰেই নগণ্য। গতিকে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে অসমৰ জনগণৰ সুৰক্ষাৰ স্বার্থত প্ৰয়োজনীয় ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰক। এই কথা ঠিক যে এই নদীবান্ধৰ কু-প্ৰভাৱত সৃষ্টি হোৱা জনজীৱন দিল্লী বা দিছপুৰৰপৰা দেখা নাযায়। সেয়েহে ৰাইজেই ল'ব লাগিব শেষ সিদ্ধান্ত। গতিকে সময় থাকোতেই অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ সচেতন জনগণ ঐক্যবদ্ধ হৈ এনে ধ্বংসকাৰী পৰিকল্পনা ৰোধ কৰিব নোৱাৰিলে অসমত উত্তৰ প্ৰজন্মৰ ভৱিষ্যৎ যে তিমিৰাচ্ছন্ন সি ধুকপ। সেয়েহে কঁকালত টঙালি বান্ধি হ'লেও এই প্ৰতিৰোধ সংগ্ৰামত ৰাইজ জয়ী হ'বই লাগিব। অন্যথা শোষণ-লুণ্ঠনকাৰীৰ দয়াত জীয়াই থকাতো নিশ্চিতভাৱে স্বাধীন মানুহৰ জীৱন নহয়।

বিজ্ঞান, ধর্ম আৰু অন্ধবিশ্বাস

বাল্মিকী দত্ত

স্নাতক ষষ্ঠ বাল্মাসিক, শিক্ষা বিভাগ

বি

জ্ঞান হ'ল প্ৰণালীবদ্ধ জ্ঞান। বিজ্ঞানৰ জৰিয়তে মানুহে প্ৰকৃতিক বুজি পোৱাৰ জ্ঞান প্ৰণালীবদ্ধ কৰিবলৈ অহৰহ প্ৰয়াস কৰে। বৰ্তমান সময়ত বিজ্ঞানৰ লগত মানুহ এনেভাৱে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হৈ পৰিছে যে বিজ্ঞানেই মানুহৰ প্ৰধান অৱলম্বন যেন পৰিলক্ষিত হৈছে। বৰ্তমান সময়ত মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ কৰ্মপ্ৰণালী আৰু জীৱনযাত্ৰা বিজ্ঞানকেই কেন্দ্ৰ কৰি পৰিচালিত হৈছে। যিহেতুকে বিজ্ঞানৰ নৱ নৱ সৃষ্টিয়ে মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱন অতি সহজসাধ্য কৰি তুলিছে।

আজিৰ যুগত বৈজ্ঞানিক আৱিষ্কাৰৰ ভিত্তিতেই এটি জাতিৰ শ্ৰেষ্ঠত্ব নিকপিত হয়। বৈজ্ঞানিক আৱিষ্কাৰৰ দিশত যিখন দেশ আগবঢ়া সেই দেশ বা জাতিয়েই সামৰিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক আদি দিশত সকলোৰে ওপৰত প্ৰভুত্ব চলাব পাৰে। বৈজ্ঞানিক আৱিষ্কাৰসমূহে মানুহৰ বুভুক্ষা নিবাৰণতো সহায় কৰিছে। উদাহৰণস্বৰূপে ছপাকলৰ আৱিষ্কাৰৰ ফলত নিমিষতে হেজাৰ হেজাৰ গ্ৰন্থ, আলোচনী, বাতৰি কাকত প্ৰকাশিত হৈছে। এই আৱিষ্কাৰসমূহে সকলোৰে জ্ঞানৰ বিকাশ ঘটাবলৈ সক্ষম হওক বা নহওক কিন্তু কিছু লোকৰ ক্ষুধা দূৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এনেদৰে বিজ্ঞানৰ আৱিষ্কাৰৰ দ্বাৰাই মানুহে নিজৰ লৌকিক প্ৰয়োজনীয়তাইনি পূৰোৱাৰ লগতে সমাজৰ সামগ্ৰিক উন্নতি সূচাইছে।

আনহাতে ধৰ্ম হৈছে মানৱ জীৱনৰ এক অপৰিহাৰ্য বিষয়। অতীতৰ পৰাই ধৰ্মই মানৱ জীৱনত বিশেষভাৱে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰি আহিছে। প্ৰকৃততে ধৰ্ম বুলিলে কোনো অতীন্দ্ৰিয় শক্তিত বিশ্বাসেই বুজায় আৰু এই বিশ্বাসেই মানুহৰ জীৱনৰ অনুভূতি আৰু ক্ৰিয়াকো নিয়ন্ত্ৰিত কৰে। ধৰ্মত কিবা এটা উচ্চতৰ অদৃশ্য শক্তি স্বীকাৰ কৰি লোৱা হয় আৰু আমাৰ বিশ্বাস যে সেই শক্তিয়ে মানুহৰ অদৃষ্টক নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। স্বাভাৱিকতে ধৰি লোৱা হয় যে সেই শক্তি মানুহৰ আনুগত্য, শ্ৰদ্ধা আৰু উপাসনাৰ অধিকাৰী। অৰ্থাৎ কোনো অতীন্দ্ৰিয় শক্তিত বিশ্বাসেই হ'ল ধৰ্ম আৰু এই বিশ্বাসেই মানুহৰ জীৱনৰ আটাইবোৰ মুখ্য অনুভূতি আৰু ক্ৰিয়াক নিয়ন্ত্ৰণ কৰে।

আমি যদি গভীৰভাৱে লক্ষ্য কৰো তেতিয়া আমাৰ পৰিলক্ষিত হ'ব যে ধৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত কিছুমান মানসিক শক্তিয়ে প্ৰেৰণা ৰূপে ক্ৰিয়া কৰে যেনেকৈ ব্যক্তিৰ জীয়াই থকাৰ বাসনা, আত্মবিকাশ আৰু কল্যাণ লাভৰ আগ্ৰহ আৰু আত্মোপলব্ধিৰ আকাংক্ষা। অন্যহাতে ধৰ্মই কোনো উচ্চতৰ অতীন্দ্ৰিয় সত্তাত বিশ্বাস কৰে আৰু ব্যক্তিয়ে নিজৰ

মংগলৰ কাৰণে এই সত্তাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। অৰ্থাৎ ধৰ্ম ব্যক্তিগত আৰু সামাজিক আদিম যুগৰ অন্ধবিশ্বাসৰ লগত যেনেকৈ ধৰ্ম জড়িত তেনেকৈয়ে আধুনিক যুগৰ যুক্তিবাদী মনোভাৱৰ লগতো ধৰ্মৰ সম্পৰ্ক আছে। বিশ্বাস, আচৰণ, বিচাৰ-বুদ্ধি আৰু আৱেগ এই আটাইকেইটাই ধৰ্মৰ অন্তৰ্ভুক্ত। ধৰ্ম যথার্থতে মানুহৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। এক বা একাধিক ঐশ্বৰত বিশ্বাস আৰু ঐশ্বৰৰ উপাসনাৰ মাজেদিয়েই এই ধৰ্মবিশ্বাসে আত্মপ্ৰকাশ কৰে। ডঃ ফ্লিণ্টে ধৰ্মৰ সংজ্ঞা দিবলৈ গৈ কৈছে, 'ধৰ্ম হ'ল এনে এক বা একাধিক সত্তাত মানুহৰ বিশ্বাস, যি সত্তা মানুহতকৈ বহুত বেছি শক্তিশালী আৰু তেওঁৰ ইন্দ্ৰিয়ৰ অনভিগম্য, অথচ তেওঁৰ আৱেগ আৰু কাৰ্যৰ প্ৰতি উদাসীন নহয় আৰু যি বিশ্বাসৰ লগত যুক্ত হৈ আছে তেওঁৰ অনুভূতি আৰু আচৰণ।'

ধৰ্মৰ ভিতৰত সাধাৰণতে দুটা দিশ আছে এটা মনোগত আৰু আনটো বস্তুগত। মনৰ দিশৰপৰা চাবলৈ গ'লে মানুহৰ সকলো মানসিক প্ৰক্ৰিয়া, চিন্তা, অনুভূতি আৰু ইচ্ছা ধৰ্মৰ অন্তৰ্গত। বস্তুগত দিশৰপৰা বিচাৰ কৰিবলৈ গ'লে ধৰ্মই মানুহৰ চেতনাৰ উৰ্ধত এক ঐশ্বৰিক তত্ত্বক নিৰ্দেশ কৰে। যি ঐশ্বৰিক তত্ত্বৰ ভিতৰত মানৱ জীৱনৰ পৰম মূল্যবিলাক সংৰক্ষিত আছে। আকৌ ধৰ্মই পূজা আত্মীয়তা, সেৱাৰ মাজেদি মনৰ লগত সেই চেতনাৰ উৰ্ধত থকা পৰম ঐশ্বৰিক তত্ত্বৰ সম্পৰ্কও নিৰ্দেশ কৰে। সেই ঐশ্বৰিক তত্ত্বৰ সম্পৰ্কও নিৰ্দেশ কৰে। সেই ঐশ্বৰিক তত্ত্বই হৈ উঠে পৰম মূল্য, ধৰ্মীয় অভিজ্ঞতা, চেতনাৰূপ মানসিক অৱস্থাৰ অতিৰিক্ত এটা আধ্যাত্মিক অনুভূতি। ধৰ্ম কেৱল মাত্ৰ এটা অলৌকিক তত্ত্বৰ প্ৰতি আৱেগিক অনুক্ৰিয়া আৰু ইচ্ছামূলক প্ৰতিক্ৰিয়া, যাৰ ফলত ব্যক্তিয়ে এই তত্ত্বৰ লগত সংগতি বিধানৰ কাৰণে সমগ্ৰ জীৱনক উপযোগী কৰি তোলাৰ প্ৰচেষ্টা চলায়। এক কথাত, সামাজিক জীৱনৰ বৃহত্তৰ ঐক্যৰ মাজত যি ব্যৱস্থাই মানুহৰ জীৱনক ধৰি ৰাখে সেয়েই ধৰ্ম।

আনহাতে সভ্যতাৰ ক্ৰমবিকাশৰ প্ৰাৰম্ভণিৰপৰাই মানুহৰ মাজত কিছুমান ৰীতি-নীতি পৰম্পৰাগতভাৱে চলি আহিছে। যিবিলাকক সাধাৰণতে অন্ধবিশ্বাস নামেৰে নামকৰণ কৰা হয়। কেৱল নাপায়, নালাগে, অমংগল হ'ব নাইবা কোনো দেৱতা বা অপদেৱতাৰ ভয় দেখুৱাই সেইবোৰ পালন কৰিবলৈ কনিষ্ঠসকলক বাধ্য কৰোৱা হয়। যিবিলাকৰ আঁতৰত কোনো বৈজ্ঞানিক যুক্তিযুক্ততা প্ৰতিপন্ন হোৱা নাছিল। অৱশ্যে এই অজস্ৰ পায়-নেপায়, লাগে-নেলাগেবোৰৰ আঁৰত

নাকাই আছে মানুহৰ সমাজত সুখ-শান্তি আৰু শৃংখলা বৰ্তাই ৰখাৰ মহত্ব উদ্দেশ্য। সেইবুলি সকলোবোৰ লোকবিশ্বাসৰে বৈজ্ঞানিক যুক্তিযুক্ততা বিচাৰি পোৱা নাযায়। তথাপিহে সৰহখিনি নীতি-নিয়ম তথা পৰম্পৰাই সমাজখনক শৃংখলাবদ্ধ, সমৃদ্ধিশালী আৰু প্ৰতিজনকে সুস্বাস্থ্যৰে জীয়াই থকাত বলিষ্ঠ অৰিহণা যোগাই আহিছে। সেয়ে সকলোবোৰ অন্ধবিশ্বাসকে কু-সংস্কাৰ বুলি দলিয়াই পেলোৱাৰ পৰিৱৰ্তে সেইবোৰৰ লাগতিয়ালখিনি সংশোধন কৰি সেইবোৰৰ প্ৰকৃত তাৎপৰ্যখিনি বিচাৰ-বিশ্লেষণ কৰি চোৱাতো বাঞ্ছনীয়।

বৰ্তমান সময়ত আমাৰ সমাজত বহুতো এলাম্বুকলীয়া অন্ধবিশ্বাস সংশোধন কৰি সেইবোৰৰ প্ৰকৃত তাৎপৰ্য আৰু সত্যতা নিৰূপণ কৰি উলিওৱা আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ হয়। উদাহৰণস্বৰূপে—

১। আঁহত, বট গছৰ তলত ৰাতি শুব নাপায়। ভূতে ধৰিব :

ইয়াৰ বৈজ্ঞানিক যুক্তিটো হৈছে আঁহত, জৰী, বটগছ জাতীয় উদ্ভিদ ঠাল-ঠেঙুলি তথা পাতৰ পৰিমাণ বেছি হয় আৰু জোপোহা হৈ বহুঠাই আঙুৰি থাকে। ফলত গছজোপাৰ তল অংশ কাৰ্বন ডাই অক্সাইডেৰে ভৰি পৰে আৰু আন গছতকৈ ই গছৰ তল অংশটো তুলনামূলকভাৱে গৰম হয় আৰু তলত কিছু সময় থাকিলে অক্সিজেনৰ অভাৱত উশাহ লোৱাত কষ্ট অনুভৱ হয় তাকে দেখি বহু সময়ত ভূতে পোৱা বুলি ভুলকৈ ভবা হয়। এয়া কাৰ্বন ডাই অক্সাইডেৰে ক্ৰিয়া, কোনো ভূতৰ আক্ৰমণ নহয়।

২। শিশুৰ গা ধোৱা পানী ৰ'দত দিওঁতে দুবৰি বা তুলসীৰ পাত দি থ'ব লাগে :

কেঁচুৱাৰ গা ধোৱা পানীত দুবৰি এডাল মান নাইবা তুলসীৰ পাত দিলে কেঁচুৱাটোৰ ওপৰত কোনো অপদেৱতাৰ প্ৰভাৱ নপৰে বুলি এটি লোকবিশ্বাস প্ৰচলন হৈ আহিছে। আচলতে সেয়া নহয়। ইয়াৰ বৈজ্ঞানিক যুক্তিটো হৈছে যে সূৰ্যৰ পোহৰতথকা অতি বেঙুনীয়া ৰশ্মি পানীত পৰে আৰু সেই পানীৰে গা ধুৱালে কেঁচুৱাটোৰ কোমল ছালৰ ওপৰত বিৰূপ প্ৰভাৱ পৰে। সেয়েহে সেই পানীখিনিত দুবৰি বা তুলসীৰ পাত থ'লে পাতখিনিত থকা সেউজীয়া অংশই সূৰ্যৰ সেই বিঘাত ৰশ্মি শোষণ কৰি পানীখিনি বিশুদ্ধ কৰি তুলিব। তাৰোপৰি তুলসীৰ পাতৰ ৰসে পানীখিনি সুগন্ধিত কৰি তোলে।

৩। বেলপাত নহ'লে যজ্ঞ সম্পূৰ্ণ নহয়, ভগৱান সন্তুষ্ট নহয় :

বেলপাটৰ আকৃতি এপাট ত্ৰিশূলৰ দৰে। বেলপাত সকলো পূজা তথা যজ্ঞৰে মুখ্য উপচাৰ। এক কথাত বেলগছক সকলো হিন্দু ধৰ্মাৱলম্বী মানুহে পবিত্ৰ বৃক্ষ হিচাপে গণ্য কৰি আহিছে আৰু মনত বিশ্বাস জন্মাই আহিছে। ইয়াৰ অন্তৰালত থকা বিজ্ঞানসন্মত বিষয়টো হৈছে যে, বেলপাতত এক বিশেষ উদ্ভীপক পদাৰ্থ নিহিত হৈ থাকে। যাৰ বাবে ই কেঁচা অৱস্থাতো সহজে জ্বলে। তাৰোপৰি বেলপাতত জলীয় বাষ্পৰ পৰিমাণ বহুত কম থকাৰ বাবেও ই জুই জ্বলাত সহায় কৰে। ইপিনে বেলপাত জ্বলিলে অন্য গছৰ পাত

জ্বলালে হোৱাৰ দৰে কোনো বিঘাত বা অসুস্থিকৰ গোন্ধ নিৰ্গত নহয়। সেইবাবেই হোম বা যজ্ঞত বেলপাত ব্যৱহৃত হয়। যাতে সহজতে যজ্ঞকাৰ্য সমাপন কৰিব পাৰি।

৪। গ্ৰহণৰ সময়ত আহাৰ খাব নাপায়-ৰাহু-কেতু লম্বিব :

পূৰ্ণি দিনৰ পৰা সূৰ্য-চন্দ্ৰ গ্ৰহণ ৰাহু কেতুৰ আক্ৰমণৰ ফল বুলি ভবা হৈছে আৰু তেনে সময়ত খাদ্য গ্ৰহণ কৰিলে পেট ফুলি ডাঙৰ হৈ যায় বাবে ৰাহু কেতু লম্বা বুলি বিশ্বাস কৰিছিল। ইয়াৰ প্ৰকৃত সত্যতা হৈছে গ্ৰহণৰ সময়ত পৃথিৱী, চন্দ্ৰ আৰু সূৰ্য একে সৰলৰেখাত অৱস্থান কৰে। ফলত পৃথিৱীৰ ওপৰত চন্দ্ৰ আৰু সূৰ্যৰ আকৰ্ষণ সমানে পৰে যাৰবাবে পৃথিৱীপৃষ্ঠত বায়ুৰ চাপ কমি যায় আৰু সাগৰত জোৱাৰ ভাটাৰ সৃষ্টি হয়। সেই সময়ত আমাৰ দেহৰ বাহিৰ আৰু ভিতৰত বায়ুৰ চাপ সন্তুলিত অৱস্থাত নাথাকে। তেনে অৱস্থাত গুৰুপকীয়া আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলে, পেটৰ ভিতৰত চাপ বেছি হৈ থকাৰ বাবে খাদ্য হজম হোৱাত বিসংগতি হয়। যাৰ বাবে পেট ফুলি অনেক অসুবিধা হোৱাৰ সম্ভাৱনা হ'ব পাৰে। সেয়েহে গ্ৰহণৰ সময়ত আহাৰ গ্ৰহণ কৰা উচিত নহয়।

এনে বহু অন্ধবিশ্বাসৰ বৈজ্ঞানিক যুক্তিযুক্ততা নিৰূপিত হ'লেও এনে কিছুমান অন্ধবিশ্বাস আমাৰ সমাজত পৰম্পৰাগতভাৱে পালন কৰি অহা হৈছে যিবোৰৰ অন্তৰালত কোনোধৰণৰ বৈজ্ঞানিক সত্যতা নিৰূপিত হোৱা দেখা নাযায়। উদাহৰণস্বৰূপে, বহু সময়ত আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ হয় যে পৃথিৱী পৃষ্ঠত যেতিয়া এক বিশেষ জোকাৰণি (ভূমিকম্প)ৰ সৃষ্টি হয় তেতিয়া মহিলাসকলে সাধাৰণতে উৰুলি দিয়া দেখা যায়। আনহাতে, ধৰ্মৰ নামত অনাহকত জন্তু বলি দিয়া কাৰ্য, ৰজস্নানৰ সময়ত মহিলাসকলক বিভিন্ন ধৰ্মীয় আৰু সামাজিক কাৰ্যৰপৰা আঁতৰাই ৰখাৰ লগতে সেমেকা মাটি মজিয়াত কম কাপোৰেৰে বিচনা পাৰি শুবলৈ দিয়া হয় যাৰ ফলস্বৰূপে তেনে মহিলাসকলক বেমাৰৰ দিশে অগ্ৰসৰ কৰোৱা হৈছে।

আজিৰ যুগটো হৈছে বিজ্ঞানৰ যুগ। এই যুগত আজিৰ সমাজত বৈজ্ঞানিক দিশত যথেষ্ট আগবাঢ়িছে যদিও বৰ্তমান সময়তো মধ্যযুগৰ এলাম্বুকলীয়া কুসংস্কাৰৰ বশৱৰ্তী হৈ সমাজত বহু অপকৰ্ম হৈ থকা দৃষ্টিগোচৰ হয়। ইয়াৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন ডাইনী হত্যা।

এনেবোৰ অন্ধবিশ্বাসৰ কোনো সত্যতা নিৰূপিত হোৱা দেখা নাযায়। সেইহে, পৰম্পৰাগতভাৱে আমাৰ সমাজত প্ৰচলিত হৈ অহা অযুক্তিকৰ আৰু অবৈজ্ঞানিক কুসংস্কাৰসমূহ যিমান পাৰি আমাৰ সমাজৰপৰা আঁতৰাই পেলাবলৈ আমি যত্নপৰ হ'ব লাগে। গতিকে আজিৰ উত্তৰ আধুনিক যুগত ধৰ্মৰ নামত যি এলাম্বুকলীয়া অন্ধবিশ্বাস সেইসমূহ আঁতৰাই এখন সু ৰুচিপূৰ্ণ তথা যুক্তিৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত মানৱ সমাজ গঢ়ি তোলাৰ লগতে ভৱিষ্যতৰ দিশে অগ্ৰসৰ হোৱা আজিৰ যুৱ সমাজত বৈজ্ঞানিক মানসিকতা গঢ়ি তোলাতো নিতান্তই প্ৰয়োজনীয় আৰু তেতিয়াহে আমি উত্তৰ আধুনিক বৈজ্ঞানিক যুগৰ 'মানুহ' হিচাপে নিজকে পৰিচয় দিবলৈ যোগ্য হ'ব পাৰিম। ●●

মোৰ দৃষ্টিত লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ভূমিকা

ইন্দ্ৰানী দেৱী
স্নাতক দ্বিতীয় বাছায়িক
বিজ্ঞান শাখা (প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ)

ল

ক্ষীমপুৰ, তেলাহী আৰু কমলাবৰীয়া এই তিনি মৌজাৰ সংগম স্থলত অৱস্থিত ১৯৭৭ চনৰ ২২ আগষ্টৰ কোনো এক পবিত্ৰ ক্ষণত প্ৰতিষ্ঠা হোৱা লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়খন ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ এখনি উল্লেখযোগ্য উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান। লক্ষীমপুৰ জিলাৰ প্ৰামাণ্যলত প্ৰতিষ্ঠিত এই মহাবিদ্যালয়খনে কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাত পাঠদান অব্যাহত ৰাখিছে।

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়খন অসমৰ ভিতৰতে আদৰ্শগতভাৱে আগশাৰীৰ উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান হিচাপে গঢ়ি উঠাতো মই অস্তৰ্কেৰণেৰে কামনা

কৰোঁ।

মহাবিদ্যালয় এখনৰ অধ্যক্ষ গৰাকী বটবৃক্ষৰ দৰে হোৱা উচিত। তেখেত এগৰাকী প্ৰভাৱশালী ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী হোৱাৰ উপৰি শৈক্ষিক, নৈতিক, বৌদ্ধিক তথা আধ্যাত্মিক গুণসম্পন্ন স্থিতপ্ৰজ্ঞ পণ্ডিত লোক হোৱা উচিত। যিহেতুকে মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষগৰাকীৰ চিন্তা আৰু কৰ্মৰাজিৰ ওপৰতে মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ বহুখিনি দিশ নিৰ্ভৰ কৰে।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনিও অসমৰ বিভিন্ন আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয়সমূহৰ লগত ফেৰ মাৰিৰ পৰাকৈ অনেক নিত্য নতুন কৌশল প্ৰয়োগৰ প্ৰয়োজনীয়তা মই অনুভৱ কৰোঁ।

এইক্ষেত্ৰত সৰ্বাধিক ভূমিকাৰ প্ৰয়োজন হ'ব
আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ।

এইক্ষেত্ৰত নিম্নোল্লিখিত দিশসমূহৰ
ওপৰত পৰ্যালোচনাৰ জৰিয়তে
মহাবিদ্যালয়খনত কাৰ্যকৰী ব্যৱস্থা গ্ৰহণ
কৰিলে এদিন হয়তো আমাৰ আশাসুধীয়া
সপোন বাস্তৱত ৰূপায়িত হ'ব ই নিশ্চিত।

এখন মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষই শৈক্ষিক
বাতাবৰণ উন্নত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন
পদক্ষেপ হাতত ল'ব পাৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নিয়মিতভাৱে পাঠদান
কক্ষত উপস্থিত কৰোৱাৰ ক্ষেত্ৰত কৌশল
অৱলম্বন কৰিব পাৰে। ইয়াৰ উপৰিও
মহাবিদ্যালয়ৰ বিশেষকৈ বিজ্ঞান শাখাৰ
ক্ষেত্ৰত উপযুক্ত ব্যৱহাৰিক শিক্ষাৰ সা-
সঁজুলিৰ অনুপাতে আসন সংৰক্ষিত কৰিব
লাগে আৰু নামভৰ্ত্তিকৰণৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীৰ মেধাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি স্থান
দিয়াতো মই বাঞ্ছা কৰোঁ। কিয়নো ইয়াৰ
জৰিয়তে মহাবিদ্যালয়ৰ বাছনি
পৰীক্ষাসমূহৰ ফলাফলৰ হাৰ পূৰ্বৰ
তুলনাত বৃদ্ধি হোৱাৰ আশা কৰিব পাৰি।
ইয়াৰ উপৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত
বহুৰকত এবাৰকৈ হ'লেও ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীসকলৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক জ্ঞান
বৃদ্ধিৰ বাবে অভিজ্ঞ যোগ প্ৰশিক্ষকৰ দ্বাৰা
মনোলায় চেতনা ধ্যান, প্ৰণয়াম, যোগ
সাধন আৰু বহুৰকত এবাৰকৈ হ'লেও
আধ্যাত্মিক বিষয়ৰ আলোচনা চক্ৰ ইত্যাদি
দুই-তিনিদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে প্ৰত্যেকজন
ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-কৰ্মচাৰী
বাধ্যতামূলক উপস্থিতিৰে কৰ্মশালা নাইবা
শিবিৰৰ আয়োজন কৰিলে আমাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পঢ়াৰ প্ৰতি
মনোযোগিতা, একাগ্ৰতা আৰু ধৈৰ্য বৃদ্ধি
পাব বুলি মোৰ ধাৰণা। যিহেতুকে
আধ্যাত্মিক শিক্ষা অবিহনে জীৱনত
সামগ্ৰিক উন্নতি সম্ভৱ নহয়। আমি জানো
যে আমাৰ ভাৰতীয় প্ৰাচীন শিক্ষা পদ্ধতিত
আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব
দিয়া হৈছিল আৰু সেইকালত শিক্ষাৰ
সংজ্ঞা 'আত্মনাং বিদ্ধি' বুলিহে ধৰা হৈছিল
আৰু এই শিক্ষাই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-

ছাত্ৰীৰ উশৃংখলতাও হ'ব পৰিমাণে হ্রাস
কৰিব পাৰিব বুলি মোৰ বিশ্বাস।
মহাবিদ্যালয়ৰ পাঠদানৰ মুহূৰ্তত বহুতো
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শ্ৰেণীকক্ষত উপস্থিত নাথাকি
মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশে বিভিন্নধৰণৰ
আড্ডা, আলাপ-আলোচনাত মছগুল হৈ
থকা মোৰ দৃষ্টিগোচৰ হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ
নিয়মানুৱৰ্তিতা বজাই ৰখাত এইসকল
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ক্ষেত্ৰত অধ্যক্ষ মহোদয়ে
অনুশাসনমূলক ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ
প্ৰয়োজনীয়তা মই অনুভৱ কৰোঁ।

আন্তঃগাঁথনি নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া
মহাবিদ্যালয়ত বৰ্তমানেও অপৰিহাৰ্য
শ্ৰেণীকক্ষ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অনুপাতে ব্যৱহাৰিক
শিক্ষাৰ কোঠা, সঁজুলিৰ অভাৱ মই অনুভৱ
কৰোঁ। এইসমূহ অভাৱৰ বাবে বহু সময়ত
মেধাসম্পন্ন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আমাৰ
সমীপৱৰ্তী উত্তৰ লক্ষীমপুৰ মহাবিদ্যালয়
আৰু ব্যক্তিগত খণ্ডৰ কনিষ্ঠ
মহাবিদ্যালয়সমূহলৈ টাপলি মেলাও
পৰিলক্ষিত হয়। যাৰ ফলশ্ৰুতিত আমাৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ বাছনি পৰীক্ষাসমূহত
বিশেষভাৱে প্ৰভাৱ পৰা দেখা যায়।
তদুপৰি দুৰ-দূৰণিৰ মেধাসম্পন্ন ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীক আকৰ্ষণ কৰিব পৰাকৈ ছাত্ৰ আৰু
ছাত্ৰী নিবাসত উপযুক্ত সা-সুবিধা প্ৰদানৰ
প্ৰয়োজনীয়তা আছে বুলি ভাবোঁ।
বিশেষকৈ মই আবাসিক হিচাপে ইতিপূৰ্বে
এবছৰ থকাৰ অভিজ্ঞতাৰপৰা কেইটামান
দিশৰ প্ৰতি অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ
কৰিব খুজিছোঁ। যেনে—নিয়মিতভাৱে
পৰিষ্কাৰ পানী যোগান, বিদ্যুতৰ নাটনি
জোৰা মাৰিবলৈ জেনেৰেটৰ ব্যৱস্থা,
বন্ধন গেছৰ সুবিধা প্ৰদান, (ছাত্ৰীৰ পোছাক
ধোৱাৰ ঠাইৰ অভাৱ পূৰণ), সংগীত
চৰ্চাৰ বাবে বিভিন্ন ধৰণৰ বাদ্য-যন্ত্ৰ,
বিভিন্নধৰণৰ খেলা-ধুলাৰ সামগ্ৰী,
দূৰদৰ্শনৰ ব্যৱস্থা, দূৰভাষ যন্ত্ৰ (টেলিফোন)
আৰু বিশেষকৈ ছাত্ৰী আৰু ছাত্ৰাবাসত
অন্য আলহী তথা অভিভাৱক বহিবৰ বাবে
এটা কোঠাৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনুভৱ কৰোঁ।
ইয়াৰোপৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ

চৌহদৰ বেৰা সন্তোষজনক নোহোৱা হেতুকে
অধ্যক্ষ মহোদয়ে ব্যক্তিগতভাৱে নতুনকৈ
প্ৰয়োগ কৰা মূল প্ৰৱেশদ্বাৰ বন্ধ ৰখাৰ পদ্ধতি
ফলপ্ৰসূ হৈ উঠা নাই। যিহেতু একাংশ উদণ্ড
ছাত্ৰ-ছাত্ৰী যিকোনো সময়তে চৌহদৰ বেৰাৰ
বিভিন্ন অংশইদি পলায়ন কৰা মোৰ দৃষ্টিগোচৰ
হৈছে। তাৰোপৰি যদি প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ
বাইক আৰু চাইকেলসমূহ চৌহদৰ ভিতৰত
থোৱাৰ উপযুক্ত ব্যৱস্থা কৰে তেতিয়া এই
কৌশল আৰু অধিক ফলপ্ৰসূ হৈ উঠিব বুলি
মোৰ ধাৰণা। তাৰোপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ
কৰ্তৃপক্ষই শিক্ষক-কৰ্মচাৰী তথা ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীসকলক কঠোৰ অনুশাসনৰ মাধ্যমেৰে
পকী চৌহদৰ মাজত আৱদ্ধ ৰখাৰ পৰিৱৰ্তে
সকলোৰে আন্তৰিক সহযোগিতা আদায় কৰা
কৌশল অৱলম্বন কৰি ই চ্ছাকৃতভাৱে
নিয়মানুৱৰ্তিতা পালনৰ এক স্থায়ী অভ্যাস গঢ়ি
তোলাৰ পদক্ষেপ হাতত লোৱা উচিত।
মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি সংশ্লিষ্ট সকলোৰে
অন্তৰত মৰম তথা এক আকৰ্ষণ থাকিলে
শিক্ষাৰ লগতে সকলো দিশতে আগবাঢ়ি
যোৱাত সহায়ক হ'ব।

একোখন মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ হ'ল
একোটা মন্দিৰ সদৃশ। মন্দিৰৰপৰা সেৱা
সংকাৰ কৰি ওলাই আহিলে যেনেদৰে আমাৰ
মনত এক চিৰ প্ৰশান্তি অনুভৱ হয় ঠিক সেইদৰে
গ্ৰন্থাগাৰত কিতাপ পঢ়ি ওলাই আহোঁতেও
যাতে প্ৰত্যেকজন শিক্ষাৰ্থী আৰু শিক্ষকৰো
তেনেই ভাৱ হয়, তেনে এটা পঢ়াৰ পৰিৱেশ
আমাৰ গ্ৰন্থাগাৰত গঢ়ি উঠাতো বিচাৰোঁ।
যিহেতুকে আজৰি সময়ত গ্ৰন্থাগাৰত কিতাপ
পঢ়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত
তেনেই নগণ্য। তাৰোপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ তুলনাত
থাকিবলগাকৈ পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ চকী মেজৰো
অভাৱ পৰিলক্ষিত হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অনুপাতে
পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ প্ৰসংগ পুথিৰ লগতে অন্যান্য
সাধাৰণ জ্ঞান, বৌদ্ধিক জ্ঞান বিকাশৰ বাবে
অন্যান্য গ্ৰন্থৰাজিৰ সংৰক্ষণৰো ব্যৱস্থা কৰা
উচিত। ইয়াৰ উপৰি অধ্যক্ষ মহোদয়ে
মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰত্যেকটো বিভাগৰ মুৰব্বী
অধ্যাপক তথা অন্যান্য শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগত
মিলিত হৈ প্ৰতিটো বিভাগতে (যদিও কোনো
কোনো বিভাগত আছে) একোটা ক্ষুদ্ৰ

পুথিভঁৰালৰ ব্যৱস্থা কৰিলে আমি বহু পৰিমাণে উপকৃত হ'ব পাৰিম বুলি অনুভৱ হয়।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাংস্কৃতিক, বৌদ্ধিক, সাহিত্যৰাজিৰ জ্ঞান উৎকৰ্ষ সাধনৰ বাবে অত্যাধুনিক মঞ্চ সংলগ্ন ব্যৱস্থাবে এটা মুকলি প্ৰেক্ষাগৃহ নিৰ্মাণৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰে। তদুপৰি অসমৰ আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয়ৰ তুলনাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল সাহিত্য, ক্ৰীড়া আৰু কলা-সংস্কৃতিৰ দিশত যথেষ্ট পিছপৰা। এইক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ে বিশেষভাৱে অগ্ৰণী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। উদাহৰণস্বৰূপে উপযুক্ত প্ৰশিক্ষণপ্ৰাপ্ত সংশ্লিষ্ট বিভাগৰ শিক্ষক নিযুক্তিৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ

লগতে শিল্প-সাহিত্য আৰু সংগীত চৰ্চাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সা-সুবিধাৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰে। এইখিনিতে মই অতি দুখেৰে উল্লেখ কৰিব লগা হ'ল এইয়ে যে (মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ তৰফৰপৰা উপযুক্ত আখৰাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ নকৰাৰ বাবে) নামভৰ্ত্তি কৰণৰ পিছতো মই নিজেও ২০১২ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱত অংশগ্ৰহণ কৰাৰপৰা বিৰত থাকিবলগা হ'ল। তদুপৰি আন্তঃমহাবিদ্যালয় ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰি তাত নিৰ্বাচিত হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকহে অংশ গ্ৰহণৰ সুবিধা দিয়াতো উচিত বুলি মই ভাবো অন্যথা মহাবিদ্যালয়লৈ সদনামৰ পৰিৱৰ্তে বদনাম অহাৰহে আশংকা কৰিব পাৰি। তদুপৰি সময়ে সময়ে বিভিন্ন সাহিত্য প্ৰতিযোগিতা, আলোচনা চক্ৰ, সংগীত প্ৰতিযোগিতা তথা চিত্ৰকলা প্ৰদৰ্শনী আদিৰ আয়োজন কৰিব পাৰে। এইক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ে সংশ্লিষ্ট বিভাগৰ উপদেষ্টাসকলৰ লগত মিলিত হৈ

আলোচনাৰ মাধ্যমেৰে সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিব পাৰে।

তদুপৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানৰ কেণ্টিনখন উন্নত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত নিবিদা আহুনৰ জৰিয়তে উপযুক্ত ব্যক্তিক প্ৰদান কৰাৰ লগতে কেণ্টিনখনৰ পৰিসৰ

বৃদ্ধি আৰু উপযুক্ত সা-সুবিধা যেনে— ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-কৰ্মচাৰী অনুপাতে চকী মেজ আৰু উন্নত আহাৰৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰে।

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ে আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন অসমৰ ভিতৰতে আটাইতকৈ সৌন্দৰ্যপূৰ্ণ আৰু আকৰ্ষণীয় প্ৰতিষ্ঠান হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিলে নিশ্চয় এই প্ৰতিষ্ঠানৰ প্ৰতি বিভিন্নজনৰ দৃষ্টি আকৰ্ষিত হ'ব। উদাহৰণস্বৰূপে আকৰ্ষণীয় গছ পুলি ৰোপণ, পুখুৰী খনন, ফুলনি বাগিছা স্থাপন, বিভিন্ন বৃক্ষৰ তলত জিৰণীৰ বাবে স্থায়ী আসনৰ ব্যৱস্থা ইত্যাদি। আৰু এনে পৰিৱেশে বিৰাজ কৰিলে মহাবিদ্যালয়ত পাৰ কৰা সময়খিনি প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনতো এক সুন্দৰ আৰু প্ৰশান্তিয়ে বিৰাজ কৰিব আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ পাঠদানৰ আৰম্ভণিৰেপৰা শেষলৈকে উপস্থিত থাকিবলৈ অনীহা প্ৰকাশ নকৰিব বুলি মই ধাৰণা কৰোঁ।

মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত বহু পৰিমাণে সহায়-সহযোগিতা লাভৰ অন্য এটা উপায় এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগত এক বিশেষভাৱে যোগসূত্ৰ ৰক্ষা কৰাৰ কামনাৰে বছৰেকত কমেও এবাৰকৈ তেওঁলোকৰ লগত মত বিনিময়ৰ অনুষ্ঠান বিশেষকৈ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰীতি সন্মিলনৰ আয়োজন কৰিব পাৰে। প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অনেক গুণী জ্ঞানী তথা আৰ্থিকভাৱে স্বচ্ছল ব্যক্তিয়ে হয়তো মহাবিদ্যালয়খনৰ অনেক সৰু-সুৰা অভাৱ পূৰণৰ বাবে আৰ্থিকভাৱে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব আৰু লগতে তেখেতসকলৰ গঠনমূলক সং দিহা-পাৰামৰ্শই মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ক বিভিন্ন উদ্যোগ গ্ৰহণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সহযোগিতা আগবঢ়াব।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ে ল'বলগা ভূমিকা সম্পৰ্কে মই অনুভৱ কৰো যে এইক্ষেত্ৰত মহোদয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গঠনমূলক দিহা পৰামৰ্শ কামনাৰ বাবে মাজে সময়ে আলোচনা পৰ্যালোচনাৰ আয়োজন কৰিলে সকলোৰে আন্তৰিক সহযোগিতা পোৱাত সহজ হৈ উঠিব বুলি মই অনুভৱ কৰিছোঁ। অধ্যক্ষ মহোদয়ে স্থানীয় বিধায়ক, স্থানীয় সাংসদ, মন্ত্ৰী, জিলা প্ৰশাসনৰ লগত সততে যোগসূত্ৰ ৰক্ষা কৰি থাকিলে বিভিন্ন উন্নয়নমূলক কামৰ বাবে সহায় সহযোগিতা পোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। ইয়াৰ উপৰিও স্থানীয় অঞ্চলৰ বিভিন্নজন শুভাকাঙ্ক্ষী তথা অভিভাৱকৰ পৰাও গঠনমূলক দিহা-পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে।

অধ্যক্ষ মহোদয়ে কোনো কোনো প্ৰয়োজনীয় ক্ষেত্ৰত কঠোৰ অনুশাসন বলবৎ আৰু কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত নমনীয়তা প্ৰদৰ্শনে শিক্ষক, কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা কৰ্মচাৰীসকলৰ আন্তৰিক সহযোগিতা আদায় কৰিব পাৰিব যাৰ ফলত মহাবিদ্যালয়খনৰ সামগ্ৰিক উন্নয়ন হৈ উঠিব। ●●

Personality Development, Why and How

Dr. Amiya Rajbongshi
Retd. Vice-Principal, N.L. College

Personality is concerned with the psychological pattern of an individual-the thought emotions and feelings that are unique to a person. In fact the totality of character attributes and traits of a person are responsible for moulding his personality. These inherent personality traits and the different soft skills interact with each other and make a person what he or she is. It helps to bring out a number of intrinsic qualities position.

In simple words, personality is a set of qualities that make a person distinct from another. The word personality originates from the Latin word 'persona' which means a mask. In the theatre of the ancient Latin speaking world, the mask was just a conventional device to represent a particular character. It is the sum of the characteristics that constitute the mental and physical being of a person including appearance, manners, habits, taste and even moral character. The personality of a person is how he presents himself to the world, it is how others see him. It has been aptly said-

Reputation is what people think you are

Personality is what you seem to be.

Character is what you really are.

Factors influencing Personality Development :
Different Concepts :

1. According to the theory postulated by Carl Jung (1875-1961), a contemporary of Freud, all personal characteristics constituting personality are a big-product of two fundamental attitude types introversion and extroversion. Extroverts are optimistic, outgoing and confident while introverts are averse to going out and facing two world outside.
2. Green Physician Hippocrates postulated that different temperaments of individuals play an important role in determining their personality. He put forward that, temperament of a person is dependent on certain body fluids (called humour)-blood, mucous, bile, black bile. Disproportionate mixtures and increase of any of the humours causes a change in the human temperament.
3. According to Sigmund Freud (1856-1939) personality is influenced by three mental conditions-ID, Ego and Superego. Personality is determined by a number of factors of these genetics and/or heredity as well as environment play an important role. One may inherit intelligence and quite a few personal qualities-mental and physical.

environment he faces.

One's personality can be shaped with proper care and attention right from the early stage of one's life. The way one is raised, for example has a lot to do with the way one speaks, makes choices and practically everything one does.

Why personality?

The development of one's personality, done in the right manner, is a challenging and rewarding task for every individual particularly for the energetic youth, who can gain much from it. It is challenging in that, it demands hard, methodical labour, perseverance and careful attention. And it is rewarding since no effort in this direction goes in vain. In fact every effort brings success and satisfaction proportionate to the attempt. Moreover, it is every person's duty to work towards it, since personality development is necessary for success in any field.

Personality Combined with Soft-Skill-Key to Success :

Hard Skills reflect what you know. Soft Skills indicate who you really are. The workplace is changing, competition is increasing. Hard skills can take one to the interview. But soft skills are needed to get past the interview. Even if some hard skills can get one the job, soft skills are needed for growth in the job. Because the economy is getting increasingly globalize. Effective teamwork and interpersonal skills, not only within the same location but often across the countries are therefore assuming and creating importance. Communication clarity-written or verbal, even over high definition video conference (where every nervous gesture or frown in the forehead is clearly visible to the team) may make a world of difference to-day in driving one's point across. Soft Skills include (a) Personal traits like time management, attitude, Responsibility, ethic, integrity and value, Self confidence and courage, consistency and predictability and (b) Interpersonal traits like

team work and interpersonal skills, communication and networking, empathy and listening skills, problem solving, troubleshooting and speed reading and leadership.

Abraham Lincoln, the 16th and one of the most admired Presidents of the United States Excelled at his soft skills. His communication skills written and verbal-were par excellence. So powerful were his words at the Gettysburg Address (19th November, 1863) that Senator Charles Sumner called the speech a 'monumental act'. He also remarked on the speech that 'The world noted at once what he said, and will never cease to remember it. The battle itself was less important than the speech.' This was one of the most famous speeches of all times delivered by President Abraham Lincoln. Lincoln successfully led the country through its greatest internal crisis, the American civil war, preserving the union and ending slavery.

Personality Development-how?

Personality development is a continuous process and the evolution of an individual's personality is linked to his personal and professional growth. It can be consciously developed and changed. With conscious effort one can project the desired personality. Personality is often multifaceted and individuals display different personalities at different phases of their life.

How a person behaves, feels and thinks, how he conducts himself in a given set of circumstances is largely determined by the state of his mind. Mere external appearance or a person's speech or mannerisms are only fringes of one's personality. These do not reflect the real personality. Personality development is the real sense refers to deeper levels of a person. So, development should start from a clear grasp of the nature of our mind and how it functions.

We intend to do many things-make resolutions to cultivate good habits, to kick certain bad habits to study with concentrations,

to do something with a concentrated mind. Very often our mind rebels, forcing us to beat a retreat from our efforts at implementing our resolutions. A book is open before us, and our eyes are open. But the mind has started wandering thinking about some past events or some future plans. The same thing happens when we sit for a few minutes trying to pray or think of a divine name or form. According to Bhagavad Gita, the undisciplined mind acts as our enemy, whereas a trained mind acts as our friend. So, we have to control the four aspects of mind manas, budhi, chitta and ahambara. Because Swami Vivekanandaji's mantra for personality development is-'Each soul is potentially divine. The goal is to manifest this divinity within by controlling nature external and internal.'- Strengthening of will power is the essence of personality development.

According to the Vedantic concept advocated by Swami Vivekananda-5 dimensions of mind and body are involved in harmonious development of human personality. Which are-

1. Physical dimensions.
2. Energy dimensions
3. Intellectual dimensions
4. Mental dimensions and
5. Blissful dimensions.

Physical dimension :

It is the proper nourishment and growth of the physical body. A healthy mind in a healthy body is the principle of this dimension. Body building and proper exercise boosts not only one's physical strength but also the moral strength.

Energy dimensions :

Well regulated systematic breathing brings solace to mind and boots energy. Feelings of intolerance, impatience, anger and anxiety can be effectively controlled by the energy dimension.

Intellectual dimension :

Man is endowed with the gift of intellect. This gift should be properly cultivated and

nurtured by reading good books on philosophy moral science and biographies.

Mental dimension :

The mind by nature I rest less. Full control over mind is must for everybody. For his, calmness of mind and concentration are necessary and should be cultivated. (observe deep silence through meditation)

Blissful dimension :

This is the ultimate good and mankind. To be a man of personality, one has to reach this stage where only bliss or ananda prevails. He who has reach this stage can face the world with a smile. Neither joys nor sorrow of any kind stand in his way. Failure or success, bouquets or brickbats do not distract him from carrying on his work. According to Swamiji, wherever one attains a higher vision, the lower vision disappears of itself. The higher vision is reflected in the behavioral traits of highly successful people.

Qualities of Personality Development :

1. Faith in oneself-whatever you think that you will be.
2. Positive thinking.
3. Attitude towards Failures and mistakes-A person failed a thousand times committing mistakes and learning from them.
4. Self reliance-man is the maker of his own destiny said Swamiji, 'We are responsible for what we are, and whatever we wish ourselves to be, we have the power to make ourselves.'
5. Renunciation and Service : Selfless service is a paramount means to character development.

It is the personality of the man that counted. If we look to the great leaders of mankind, we always find that it was the personality that counted. The personality of the man is two-thirds and his intellect his words, are but one third. It is the real man, the personality of the man that runs through us. The ideal of all education, all training should be this man making. ●●

বৰষাৰ পিছে পিছে আহে শৰত। শৰতৰ আগমনৰ লগে লগে ফুলে অসমৰ চাপৰিয়ে চাপৰিয়ে শুকুলা কঁহুৱা ফুল। নীল আকাশৰ বুকুত উৰি ফুৰে অঘৰী ডাৱৰ। বৰি ঠাকুৰক যেনেকৈ শৰৎ কালৰ ব'দালিয়ে ধুই নিয়া সোণোৱালী ধাননিখনে আকৰ্ষণ কৰিছিল, তেনেকৈয়ে আমাৰ কবিকো শৰতৰ শুকুলা ডাৱৰ আৰু ধাননীৰ ধূপ ছাঁয়াই আকৰ্ষণ কৰিছিল।

শুকুলা ফুল ঐ কঁহুৱাফুল : এটি অৱলোকন

লীলা বৰা

অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক, এল.টি.কে. কলেজ

শুকুলা ডাৱৰ ঐ কঁহুৱা ফুল' অসমীয়া সাহিত্যৰ এখনি লেখত ল'বলগীয়া গীতি-কবিতাৰ পুথি। কবিৰ ব্যক্তিগত অনুভূতি কাব্যিক ৰূপত সারলীল গতিৰে সংগীত মধুৰ হৈ প্ৰকাশ পালে তাকেই গীতি কবিতা বোলে। গীতি কবিতাত সুৰ আৰু ভাৱৰ সমন্বয় সাধিত হয়।

‘বজালে আহিনে বাঁহীনে বীণ

সুৰত পালোনে চিন’

এই তাকৰীয়া শব্দকেইটিতে সুৰৰ ব্যঞ্জনা আৰু ভাৱৰ মাধুৰীমা একেলগ হোৱাৰ উমান পোৱা যায়। গীতি কবিতাত সাধাৰণতে কবিৰ একান্ত ব্যক্তিগত কামনা-বাসনা, আনন্দ-বেদনা, আবেগকণিও সুৰৰ শব্দৰ লহৰে লহৰে অভিব্যক্ত হয়। এনে কবিতাত অসীম অনন্তৰ প্ৰতি আকুল বাসনাৰ ইংগিত থাকিলেও বিশাল মানৱ জীৱনৰ ইতিহাসৰ অৱকাশ নাই। একক জীৱনৰ ব্যক্তিগত অনুভূতিৰ অভিভক্তি মাথোন প্ৰকাশ পায়। ‘সৌ নয়ন মণি সৌ নিলীমাত যায় বুৰ...মোৰ বুকুৰ ধৰনিয়ে আজি অসীমত পায় সুৰ।’ অসীমৰ উল্লেখ থাকিলেও তাত কবিৰ বুকুৰ ধৰনীহে শূন্যবলৈ পোৱা যায়। তাত যথার্থতে কবিৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন আছে।

প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি কবিৰ এটি স্বাভাৱিক অনুৰাগ দেখা যায়। কবি কালিদাসে যেনেকৈ তেওঁৰ ‘ঋতু সংহাৰ’ কাব্যত শৰৎ কালৰ প্ৰতি উচ্চ মনোভাৱ প্ৰকাশ কৰিছে তেনেকৈয়ে গীতি কবি পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱায়ো শুভ্ৰ-স্বচ্ছ শেৱালিৰ সুৰভিৰে ভৰপূৰ শৰত কালৰ কথাকেই সঘনে ক’ব খুজিছে। বৰষাৰ পিছে পিছে আহে শৰত। শৰতৰ আগমনৰ লগে লগে ফুলে অসমৰ চাপৰিয়ে চাপৰিয়ে শুকুলা কঁহুৱা ফুল। নীল আকাশৰ বুকুত উৰি ফুৰে অঘৰী ডাৱৰ। বৰি ঠাকুৰক যেনেকৈ শৰৎ কালৰ ব'দালিয়ে ধুই নিয়া সোণোৱালী ধাননিখনে আকৰ্ষণ কৰিছিল, তেনেকৈয়ে আমাৰ কবিকো শৰতৰ শুকুলা ডাৱৰ আৰু ধাননীৰ ধূপ ছাঁয়াই আকৰ্ষণ কৰিছিল। আহিন আৰু বগা ডাৱৰ শব্দকেইটা কবিয়ে কেইবা ঠাইতো ব্যৱহাৰ কৰিছে। ‘আহিন মহীয়া, শেৱালি সৰিলে, নিয়ৰত তিতিলে বন।’ আৰু

তেতিয়াই বগা ডাৱৰৰ পাণ্ডৰি পিন্ধি শৰত আহি মন কেনেবা
কৰাকৈ কবিৰ দুৱাৰত খুন্দিয়ায়। ৰবি ঠাকুৰৰ—

‘আজ ধানৰ খেতে বৌদ্র ছায়াই

লকু চুৰি খেলা

নীল আকাশে কে ভাসালে

সাদা মেঘেল ভালা।’

—নীল আকাশৰ বুকুত শৰত ধূলি উৰুৱাই শাব্দী লখিমী
আহে। লগে লগে মৰতত শৰতে পুনৰ দুৱাৰ মুকলি কৰে
আৰু তাৰেই গম পাই শেৱালি ফুলৰ ঢোপাকলি ফুলি উঠে।
কবিয়ে ৰবি ঠাকুৰৰ ভাৱতে তন্নয় হৈ কৈছে—

‘আকাশৰ বগা ডাৱৰ,

উৰে যি সুৰৰ মায়া

ছবি তাৰ আঁকে কোনে

ধাননীৰ ধূপ ছায়া।’

ইয়াৰ উপৰি আন দুটামান গীতি কবিতাত শৰতৰ
শোণালী পুৱাত বগা ডাৱৰৰ জালিকটা সুৰুঙাইদি কোনোবাই
ভুমুকিয়াই চায়।

গীতি কবি পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱা বিশ্ব কবি ৰবি ঠাকুৰৰ
এজন একান্ত অনুগত কবি আছিল। তেওঁ ৰবি ঠাকুৰৰ গানত
(ৰবীন্দ্ৰ সংগীত) প্ৰায় চাৰিভাগৰ তিনিভাগ শুদ্ধ সুৰেৰে গাব
পাৰিছিল। ৰবি ঠাকুৰৰ গীত আৰু কবিতা ইমানকৈ ভালপোৱাৰ
পৰিণতি স্বৰূপে তেওঁৰ অৱচেতন মনেদি ৰবীন্দ্ৰ নাথৰ প্ৰভাৱ
আহি পৰাটো স্বাভাৱিক। ৰবি ঠাকুৰৰ বাবলৈ বৰুৱাই অসমৰ
প্ৰকৃতিৰ পৰিৱেশক অসমী সাঁচত ঢালি এনেকৈ গীত কেইটা
ৰচনা কৰিছে যে শতকোই ৰবীন্দ্ৰ নাথৰ প্ৰভাৱ পৰিছে বুলি
ভাবিবলৈকে টান লাগে, কিন্তু তেওঁ গীতি-কবিতাসমূহৰ
ভাৱত ভালেমান ঠাইত ৰবি ঠাকুৰৰ প্ৰভাৱ দেখিবলৈ পোৱা
যায়। ‘নিতৌ নতুন তোমাৰ ৰূপ, হৃদয়ত যেন দেখোঁ
স্বৰূপ।’...‘তোমাৰ উজ্জ্বল জ্যোতি সাগৰত জীৱনৰ বেলি
যাওক বুৰ।’ এই ফাঁকি গীতৰ লগত ‘এই জ্যোতি সমুদ্ৰ মাকো

যাবাৰ দিন, এই কথাটি জানিয়ে যেন যায়।’ আন এটি কবিতাতো
সান্ধ্য আকাশৰ অপৰূপ ৰূপ সৌন্দৰ্য দেখি ৰবি ঠাকুৰৰ দৰেই
কবিয়ে ভাবিছে

‘সন্ধ্যা বেলাৰ সোণাৰ আভাই

মিলিয়ে নিয়ে তাপ।’

একেদৰেই কবিৰ ভাষাত ‘সন্ধ্যা মেঘৰ ৰূপ যে সেয়া
বঙচুৱা বৰণ মোৰ নয়ন মণি সৌ নীলিমাত যায় বুৰ।’ এই
গীত কেইটাতো অসীমৰ প্ৰতি ৰবি ঠাকুৰৰ যি মনোভাৱ সি
ফুটি উঠিছে। ইয়াৰ উপৰি কবিৰ ‘সোণৰ সোলেং’ কবিতা
পুথিখনতো এইখন পুথিত থকা কবিতাৰ প্ৰতিধ্বনি শুনিবলৈ
পোৱা যায়।

পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱাৰ গীতত আৱেগ-সঞ্চাৰী ভাবে
কবিতা কেইটিৰ চিত্ৰবোৰ সমুজ্জ্বল কৰি তুলিছে। নিভাঁজ
অসমীয়া শব্দৰ দুটি বা তিনিটি শব্দৰ ৰং বা ৰেখাৰে অংকা
তেনেই সহজ-সবল একো একোটি চিত্ৰই নৈসৰ্গিক চিত্ৰৰ
পৰিৱেশলৈ মানৱীয় চেতনাৰ সোঁত বোৱাই আনিছে। তেওঁ
মাটিৰ মানুহ। কোনোবা কবিতাত অসীমৰ প্ৰতি আগ্ৰহ
দেখুৱালেও বাস্তৱত তেওঁ মাটিৰ মানুহ আৰু তেওঁৰ
কবিতাত মানুহৰ চাৰিওদিশে থকা পৃথিৱীখনকেই একো
একোটি মুকুটা মণি যেন হৈ বহুমূলীয়া চিত্ৰৰ জন্ম দিছে।
কবিৰ কবিতাত নিজৰ সংগীতে, পথাৰত টো খেলি যোৱা
বনৰিৰ দৃশ্যই ডাৱৰৰ চপৰাই, আকাশৰ নীলাকণে সঘনে
ভুমুকি মৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। লুই তৰ পাৰৰ
কঁহুৱানীডৰা, পথাৰৰ লখিমী ধান, শেৱালিৰ সুৰভি আৰু
আকাশেদি উৰি যোৱা বনৰীয়া ৰাজহাঁহৰ শাৰী, নিঁয়ৰ কুঁৱলি
স্নিগ্ধ পৰশ আদিয়ে একো একোটি মূৰ্তি বা ইমেজ বা কাব্যিক
চিত্ৰ প্ৰকাশ কৰিছে। আকাৰত সৰু হ’লেও শুকুলা ডাৱৰৰ
তলে তলে ফুলি থকা কঁহুৱানীডৰাৰ দৰে কবিৰ নীৰৱ কাব্য
চৰ্চাৰ অন্তৰালত জিলিকি আছে তেওঁৰ এটি কাব্যিক সাৰ্থক
প্ৰয়াস—‘শুকুলা ডাৱৰ ঐ কঁহুৱা ফুল।’

বাস্তৱবাদী কবিতা 'মুঠি মুঠিকৈ কাটি তোৰ টেঁকীয়াৰ আঙুলি' : এটি আলোচনা

চিত্ৰলেখা গগৈ
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

আৰম্ভণি :

আধুনিক অসমীয়া কবিতাক বিচিত্ৰ বিষয়বস্তু, অভিনৱ ভাৱ-অনুভূতি, বোধ, কল্পনা, আকৰ্ষণীয় উপস্থাপন ৰীতি আৰু আংগিকৰে সমৃদ্ধ কৰা প্ৰতিভাশালী কবি নীলমণি ফুকন স্বৰূপাৰ্থত এজন বিশিষ্ট শিল্পী। নীলমণি ফুকনৰ শিল্পীসত্ত্বাৰ সৈতে কবিসত্ত্বা সংশ্লিষ্ট। তেওঁৰ জন্ম হয় ১৯৩৩ চনত দেৰগাঁৱৰ চকিয়াল গাঁৱত। তেওঁৰ পিতৃ আৰু মাতৃৰ

আৰু জীৱনৰ সংগ্ৰামসমূহৰ ওপৰত হাৰ নমনা অজস্ৰ লোকক আধাৰ হিচাপে লৈ ৰচনা কৰিছে। কবিতাটোৰ মূলতে হ'ল এখন বাস্তৱ চিত্ৰ। যিখন সমাজৰ সৈতে কবি পৰিচিত বা কবিয়ে বৰ্ণনা কৰাৰ দৰেই যিখন সমাজ তেওঁ দেখা পাইছে সেই ছবিখনেই হৈছে বাস্তৱ সমাজৰ চিত্ৰ। কবি বা সাহিত্যিকসকলে সাধাৰণতে প্ৰত্যক্ষ কৰা ঘটনা বা অভিজ্ঞতাসমূহ চিত্ৰকল্পৰ সহায়ত কবিতা বা সাহিত্য ৰচনা কৰে। কবি ফুকনো

কবিয়ে উল্লেখ কৰা 'টেঁকীয়া' শব্দটো এটা প্ৰতীকহে। ইয়াৰ দ্বাৰাই কবিয়ে কবিতাটোৰ মাজেৰে উল্লেখ কৰা মহিলাগৰাকীৰ ৰংগু আৰু ভগ্ন শৰীৰৰ বৰ্ণনা দিছে। কবিতাটোত কবিয়ে এগৰাকী মহিলা বেপাৰীৰ কথা উল্লেখ কৰিছে।

নাম ক্ৰমে কীৰ্তিনাথ ফুকন আৰু বৰদা বালা ফুকন। ইতিহাস বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰীধাৰী নিলমণি ফুকনে গুৱাহাটী আৰ্যবিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰি অৱসৰ লয়। আধুনিক অসমীয়া কাব্যজগতখনলৈ নীলমণি ফুকনৰ কাব্যকৃতিৰ অৱদান উল্লেখনীয়।

এই মহান কবিগৰাকীৰ হাততেই ৰচিত হৈছিল 'মুঠি মুঠিকৈ কাটি তোৰ টেঁকীয়াৰ আঙুলি' নামৰ কবিতাটো। এই কবিতাটোত কবিগৰাকীয়ে দৰিদ্ৰতা

তাৰ ব্যতিক্ৰমী নহয়। নীলমণি ফুকনৰো সৰহসংখ্যক কবিতাতে বাস্তৱ চিত্ৰৰ প্ৰকাশ পোৱা যায়। কবিয়ে এই কবিতাটোৰ জৰিয়তে বৰ্তমান যান্ত্ৰিকতাৰ মাজত দৰিদ্ৰ জনতাৰ দুখ-দুৰ্দশা আৰু তেওঁলোকৰ জীৱনৰ সংগ্ৰামৰ এখন কৰুণ চিত্ৰ ফুটি উঠা দেখা গৈছে। কবিয়ে কবিতাটোৰ আৰম্ভণিতে কৈছে—

মুঠি মুঠিকৈ কাটি তোৰ টেঁকীয়াৰ আঙুলি
আজৰাৰ আন্ধাৰত তয়ে বেচ।

কবিয়ে কবিতাটোৰ বিষয়বস্তুক বিভিন্ন প্ৰতীকৰ

দ্বাৰা উপস্থাপন কৰিছে। ইয়াত কবিয়ে উল্লেখ কৰা 'ঢেঁকীয়া' শব্দটো এটা প্ৰতীকহে। ইয়াৰ দ্বাৰাই কবিয়ে কবিতাটোৰ মাজেৰে উল্লেখ কৰা মহিলাগৰাকীৰ ৰুগ্ন আৰু ভগ্ন শৰীৰৰ বৰ্ণনা দিছে। কবিতাটোত কবিয়ে এগৰাকী মহিলা বেপাৰীৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। সেই মহিলাগৰাকীয়ে গুৱাহাটীৰ সমীপৱৰ্তী আজৰা নামে ঠাইত এগালমান ঢেঁকীয়া শাক বুটলি আনি আন্ধাৰে-মুন্ধাৰে গ্ৰাহকৰ আশাত বহি আছেহি আৰু তেওঁৰ হাতৰ আঙুলিবোৰ সেই লেৰেলি যোৱা ঢেঁকীয়াৰ ঠাৰিডালৰ লগত তুলনা কৰিছে। ইয়াৰ দ্বাৰা কবিয়ে মহিলাগৰাকী দুখীয়া আৰু বৃদ্ধাৱস্থাকে বুজাইছে যেন অনুভৱ হয়। কবিজনে চিত্ৰিত কৰা মহিলাগৰাকী এনে এগৰাকী মহিলা যাৰ শৰীৰত বয়সৰ চাপ পৰিছে কিন্তু তথাপি তেওঁ জীৱন সংগ্ৰামত হাৰ মনা নাই। তেওঁ ঢেঁকীয়া বেচি হ'লেও জীয়াই থাকিবৰ বাবে এৰাঁজ গোটাৰলৈ সাহস কৰিছে। তেওঁ বিক্ৰী কৰিবলৈ একো নাপাই প্ৰকৃতিৰ বুকুত নিজেই গজা এবোজা ঢেঁকীয়া শাককে বুটলি আনিছে গ্ৰাহকৰ বাবে। সেই বৃদ্ধাগৰাকীক দেখি কবিৰ মনত আত্মীয়তা ভাৱ জাগ্ৰত হৈছে আৰু তেওঁ মহিলাগৰাকীক বাই বুলি সম্বোধন কৰি প্ৰশ্ন কৰিছে—

বাই তোৰ কোন গাঁৱত ঘৰ

মৰেনে মানুহ তাত

কবিৰ জানিবলৈ মন গৈছে সেই বৃদ্ধাগৰাকীৰ ঘৰ ক'ত? বৃদ্ধাগৰাকীয়ে যে জীয়াই থকাৰ অদম্য হেঁপাহ লৈ সংগ্ৰাম কৰিছে তাৰ বাবেই কবি সচকিত হৈ পৰিছে। কবিয়ে তেওঁৰ জীয়াই থকাৰ হেঁপাহ দেখি ভাবিছে যে, বাইজনীয়ে বাৰু মৃত্যুকো জয় কৰি পেলালে নেকি? বাইজনীৰ মৰণৰ প্ৰতিও কোনো ভয় নাই আৰু মনত জীৱন সম্পৰ্কে যদি কিবা ভাৱ-অনুভূতি আছে সেইয়া হৈছে মাথো জীয়াই থকাৰ হাবিয়াস। তাকে দেখি কবিৰ ভাৱ হৈছে বাইজনীৰ গাঁৱৰ সকলোবোৰ মানুহৰে অৱস্থা হয়তো বাইজনীৰ দৰেই। সেয়েহে গাঁৱত বাইজনীয়ে কাৰো সহায়

নাপাই এবোজা ঢেঁকীয়া শাককে লৈ চহৰলৈ আহিছে বুলি ক'ব পাৰি। কবিৰ দৃষ্টিত বৃদ্ধাগৰাকীৰ লগতে তেওঁৰ গাঁৱৰ মানুহবোৰো যেন জীৱিত অৱস্থাতে মৃত হৈ পৰিছে। তেওঁলোকে মৃত্যুলৈ ভয় নকৰে আৰু তেওঁলোকৰ যেন জীয়াই থাকিবৰ বাবে কৰা সংগ্ৰামৰ বাহিৰে আন একো নাই। তেওঁলোকে মৰিব নোখোজে। কবিৰ এই অনুভৱৰ মাজত আছে এক প্ৰকাৰ সামাজিক ব্যংগ। তেওঁ বৃদ্ধাগৰাকীক পুনৰ সুধিছে—

চাপত ৰোৱনে আকন গছ

পুখুৰীত জীয়াৱনে মাছ?

এই প্ৰশ্ন দুটা ৰহস্য ব্যঞ্জিত। কবিয়ে আকন গছ কি অৰ্থত ব্যৱহাৰ কৰিছে সঠিকভাৱে কোৱা টান। তথাপি আমি জানো আকন এবিধ ঔষধি গছ। ইয়াৰ দ্বাৰা গৰুৰ গাত হোৱা চুটখৰৰ চিকিৎসা কৰিব পাৰি। হয়তো কবিয়ে এনে অৰ্থত সুধিব পাৰে যে সেই গাঁওখনত খেতি-পথাৰ আছেনে নাই। আনহাতে আকন গছৰ আঠা যদি মানুহৰ চকুত লাগে, মানুহ অন্ধ হোৱাৰো সম্ভাৱনা থাকে। হয়তো বাইজনীৰ গাঁৱৰ মানুহবোৰে আকন গছৰ আঠাৰে জীৱনৰ দুখ-দুৰ্দশাবোৰকো আওকান কৰি আগবাঢ়িছে নেকি? নে তেওঁলোকে জীৱনৰ সংগ্ৰামৰ পথত সেই দুখ-দৰিদ্ৰতাবোৰ দেখাই নাই। কবিয়ে পুনৰ প্ৰশ্ন কৰিছে পুখুৰীত মাছ জীওৱাৰ প্ৰসংগত। দৰিদ্ৰতাই কোঙা কৰা মানুহবোৰে হয়তো পানী খোৱা পুখুৰীটোত দুটা মাছো জীয়াব পাৰে এদিন হ'লেও ভালকৈ এৰাঁজ খোৱাৰ আশাত। মাছ জীওৱা প্ৰসংগটোৰ জৰিয়তে তেওঁলোকৰ আশা-আকাংক্ষাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছে ঠিক তেনেদৰে তেওঁলোকৰ অৰ্থনৈতিক উত্থানৰো ইংগিত দিছে। কিয়নো মাছ প্ৰজননৰ প্ৰতীক। ই ধনাত্মক অৰ্থবহ। আন এটা ভয়াবহ সমস্যা হ'ল জনসংখ্যাৰ সমস্যা আৰু কবিয়ে মাছক প্ৰতীক হিচাপে লৈ সমস্যাটো অসমীয়া জনমানসক ব্যক্ত কৰিছে। তাৰ পাছত তেওঁ লানি নিছিগাকৈ

প্ৰশ্ন আগবঢ়াইছে এনেদৰে—

মানুহটো বাৰু তোৰ

আহিলনে ঘূৰি?

দৰিদ্ৰতাই কোঙা কৰা সমাজ ব্যৱস্থাৰ প্ৰতিজন মানুহৰেই এইয়া একপ্ৰকাৰৰ কপালৰ লিখন। দৰিদ্ৰতাৰ লগত যুঁজ দি ভাগৰি নপৰা মানুহেও কিন্তু কেতিয়াবা জীৱন যুঁজত হাৰ মানি হেৰাই যায়। হয়তো তেনে দুৰ্বিসহ পৰিস্থিতিৰ মাজতে হেৰাই গ'ল বাইৰ মানুহটো। হয়তো তেওঁ দৰিদ্ৰতাৰ মাজতে হেৰাই গ'ল চিৰদিনৰ বাবে। হয়তো কোনোবা আততায়ীৰ হাতত প্ৰাণ হেৰুৱালে। হয়তো খাদ্যৰ অভাৱত ৰুগ্ন শৰীৰেৰে প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে। কবি বা বাইজনী মানুহটোৰ মৃত্যুৰ ক্ষেত্ৰত অজ্ঞ। হয়তো বাইৰ মানুহটো জীয়াই থাকিবও পাৰে। হয়তো বাইৰ মানুহটো জীৱিকাৰ সন্ধানত ক'ৰবালৈ ওলাই গৈছিল আৰু ঘূৰি অহা নাই। সেয়ে বায়ে তাই মানুহটো ঘূৰি আহে মানে জীয়াই থাকিবলৈ পণ কৰি সংগ্ৰাম কৰি গৈছে।

বাইজনীৰ গাঁওখন নদীকাষৰীয়া এখন গাঁৱো হ'ব পাৰে বুলি কবিয়ে কল্পনা কৰিছে। য'ত মানুহে নদীৰ ওচৰত সকলোবোৰ সপি দিবলগা হৈছে। কবিৰ ধাৰণাত বাইৰ গাঁওখন শস্যে-মৎস্যে অনুপম অসমৰ এখন গাঁও আৰু অসমৰ এই গাঁওবোৰ ধ্বংস কৰাৰ একমাত্ৰ কাৰক হৈছে বানপানী। সেয়ে কবিয়ে প্ৰশ্ন কৰিছে—

মাজৰাতি বেৰৰ জলঙাৰে

সোমাই নে নদী?

বাৰি ঘৰৰ বেৰ, ছাল হয়তো উৰলি যোৱা কিন্তু সেইবোৰলৈ বাইৰ ভ্ৰক্ষেপ নাই। বাহৰ বাবে দিনটো মজুৰি কৰি নিশা বিশ্ৰাম কৰিবৰ বাবে এটা ঘৰ হ'লেই হ'ল। কিন্তু দিনৰ দুখ-ভাগৰৰ অন্তত ৰাতি যেতিয়া বায়ে জিৰণী লয় তেতিয়া যদি নৈখনে প্ৰলয়ংকৰী ৰূপ লয় তেতিয়া হয়তো অসহায় মহিলাগৰাকীয়ে নিজৰ প্ৰাণ বচাবলৈ হাহাকাৰ কৰিবলগা হয়। এনেকৈ হয়তো বছৰ বছৰ ধৰি বায়ে জীৱন সংগ্ৰাম কৰি গৈছে। এনেকৈয়ে নদীখনে সৰ্বহাৰা কৰাৰ পাছতো বায়ে ভগা জুপৰিটোক আশ্ৰয়ৰ শেষ খল হিচাপে লৈ তাতে দিন কটাইছে।

বাইৰ সাহস আৰু শ্ৰম দেখি কবিয়ে
কৈছে—

বাইৰ তোৰ আখলৰ লাওৰ খোলাত
সাঁচ দিন

জুহালৰ লাওৰ খোলাত যিদৰে মানুহে
লাও বা আন শস্যৰ গুটি নষ্ট নোহোৱাকৈ
দিনৰ পাছত দিন ৰাখে তেনেকৈয়ে
বাইজনীয়েও নিজৰ দেহাটোৰ মাজত
নিজৰ প্ৰাণটো সাঁচি ৰাখিছে। হয়তো কবিয়ে
বাইজনীয়ে দৈনিক টেকীয়া বেচি পোৱা
টকাৰে কিছু অংশ অভাৱৰ দিনত খাবলৈ
বুলি ধোঁৱাচাঙৰ লাওৰ খোলাতে সাঁচি
ৰাখে। তেওঁৰ স্বাস্থ্যও বৰ ভাল নহয়।
সেইকাৰণে তেওঁ যদি ৰোগীয়া হয়
তেতিয়া বেপাৰে-বাণিজ্যেও বন্ধ হৈ পৰিব।
সেয়ে তেওঁ লাওৰ খোলাত চিকিৎসাৰ
বাবেও ধন সাঁচিব পাৰে। হয়তো কবিয়ে
আপ্ত পদ্য শাৰীৰ মাজেৰে তাকে প্ৰকাশ
কৰিব বিচাৰিছে।

মানুহ আশাবাদী জীৱ। জীৱনত
মানুহে বহুত আশা কৰে আৰু বহুতো
সপোন দেখে। মানুহে নিজৰ বিচাৰ
বিবেচনা আৰু পৰিকল্পনাৰে নিজৰ
সপোনক বাস্তৱ ৰূপ দিবলৈ বিচাৰে। বাই
অৰ্থনৈতিক দিশত দৰিদ্ৰ নাৰী।
বাইৰজীৱনত বিশেষ সপোন নাই যদিও
তেওঁ বহু উজাগৰী নিশা কটাইছে
কাৰোবাৰ অপেক্ষাত। কবিয়ে কল্পনা
কৰিছে বৃদ্ধাগৰাকীয়ে সদায় পদূলিৰ কাঞ্চন
জোপাৰ ছাঁটোলৈ চাই চাই অপেক্ষা কৰে
তাইৰ চিৰ আকাংক্ষিত পুৰুষজনলৈ যিজনে
আহিয়ে যেন দূৰ কৰি দিব তেওঁৰ দুখ-
ক্লেশ, ভাগৰ-কষ্ট আদি। বায়ে সদায় আশা
কৰে আজিৰ নিশাটোৱে হওক তেওঁৰ

অপেক্ষাৰ অন্তিম নিশা। কিন্তু বছৰৰ পাছত
বছৰ এনেদৰেই পাৰ হৈ গৈ আছে। বাইৰ
কিন্তু অপেক্ষাৰ অন্ত হোৱা নাই। কবিয়ে
সোধা ‘মানুহটো বাৰু তোৰ আহিলনে
ঘূৰি?’ প্ৰশ্নটোৰ লগত এই উজাগৰী
অপেক্ষাৰ এক পোনপটীয়া সম্পৰ্ক আছে।
সেয়ে কবিয়ে এনেদৰে কৈছে—

উজাগৰে দুচকুৰে জ্বলাৰ

পদূলিৰ কাঞ্চন গছৰ আন্ধাৰ

অৰ্থাৎ বৃদ্ধাগৰাকী ইমান অধীৰ
অপেক্ষাৰে বাট চাই আছে যে, তেওঁ
আন্ধাৰৰ মাজতো পোহৰ কৰি পদূলিলৈ
দৃষ্টি নিষ্কেপ কৰিছে। ভাৰতীয় পৰম্পৰা
অনুযায়ী বিবাহিতা মহিলাৰ বাবে স্বামীতকৈ
গুৰুত্বপূৰ্ণ আন একোৱেই হ’ব নোৱাৰে।
বাইৰ বাবেও নিজৰ মানুহটো ইমানেই
আপোন যাৰ অপেক্ষাৰ প্ৰতি থকা আশাৰ
বাবেও তেওঁৰ মনোবল সবল হৈছে যাৰ
সাহসতে তেওঁ নিজৰ জীৱন সংগ্ৰামত
আগবাঢ়ি গৈছে। নিজৰ মানুহটো ঘূৰি
আহিব বুলি কৰা কল্পনাত যি আনন্দ সেই
আনন্দই তেওঁক জীৱনৰ যন্ত্ৰণাখিনি ভোগ
কৰিবলৈও সাহসী কৰি তুলিছে। তেওঁ
জীৱনৰ বহুতো নিদাৰুণ ক্ষণ পাৰ কৰিছে
কেতিয়াবা যদি তেওঁ হিয়া ঢাকুৰি কান্দিছে
কেতিয়াবা বেদনাই তেওঁৰ কলিজা ফালি-
ছিৰি যোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। সেয়ে কবিয়ে
পুনৰ বাইৰ ঠিকনা সুধিছে—

বাই তোৰ কোন গাঁৱত ঘৰ

পিছনে জেতুকা তই ফাটি যোৱা
কলিজাত

কবিয়ে ধাৰণা কৰিছে জেতুকাৰ বৰণ
সেউজীয়া। কিন্তু তাক অলপ মোহাৰি
মেলি দিলেই তাৰ বৰণ ৰঙা হৈ পৰে।

বৃদ্ধাগৰাকীয়ে যি মনেৰে বাট চাই আছে
কেতিয়াবা জেতুকাই বৰণ সলোৱাৰ দৰে
বৃদ্ধাগৰাকীয়েও মনত পুহি ৰখা আশাবোৰ
কেতিয়াবা পাৰ ভাঙি শোক হৈ বৈ যায় নেকি?
তাক জানিবলৈ বিচাৰিছে। বাইয়ে বাৰু
কেতিয়াবা নিৰাশ হোৱা নাইনে? সেই কথাৰ
কবিয়ে জানিব বিচাৰে। জেতুকাৰ
সেউজীয়াখিনি দেখিলে যিদৰে ক’ব নোৱাৰি
জেতুকাৰ যে ৰঙা ৰং আছে, ঠিক তেনেদৰে
বৃদ্ধাগৰাকীৰ শুৰৰ মানুহক দেখিলে বুজিব
নোৱাৰি যে, তেওঁলোকৰো অন্তৰাত্মা বুলি কিবা
এটা সম্পদ আছে। য’ত সুখ-দুখকে ধৰি
সকলো আৱেগ-অনুভূতিয়ে ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়া
কৰে।

কবিয়ে মানুহগৰাকীৰ মানসিক অৱস্থাৰ
বুজ ল’বলৈ যত্ন কৰিছে আৰু যথাসম্ভৱ
সহানুভূতি আৰু আন্তৰিকতাৰে তেওঁৰ জীৱনৰ
আনন্দদায়ক পৰিণতি কামনা কৰিছে। তেওঁৰ
জীৱনৰ বিভিন্ন সংঘাত, অভাৱ-অনাটনত
বিপৰ্যস্ত হোৱা গাঁওখন কবিৰ দৃষ্টিৰ অগোচৰ
কিন্তু কল্পনাৰ অগোচৰ নহয়। কবিয়ে গাঁৱৰ
কথা বিচাৰ-বিবেচনা কৰা নাই কিন্তু
বৃদ্ধাগৰাকীয়ে কৰা পৰিশ্ৰমক তেওঁ বিচাৰ
কৰিছে আৰু সন্মানো জনাইছে।

এনেদৰে আলোচনা কৰিলে দেখা যায়
যে, কবিতাটোৰ যোগেদি কবিয়ে দৰিদ্ৰতাৰে
জড়িত, সময় সৰ্বনাশ কৰিব খুজিও হাৰ মনাব
নোৱাৰা, পৃথিৱীৰ অজস্ৰজন ব্যক্তিৰ অন্তৰাত্মাৰ
বুজ বা বতৰা ল’ব খুজিছে। কবিতাটোৰ মূল
কেন্দ্ৰ বৃদ্ধাগৰাকীয়ে কোনোবা বজাৰত
টেকীয়া শাক বেচাটোহে বাস্তৱৰ ঘটনা,
বাকীখিনি কবিৰ চিন্তা আৰু কল্পনাৰ সংমিশ্ৰণ।
স্বপ্ন বা বাস্তৱত একাকাৰ হৈ পৰা এই
কবিতাটো প্ৰকৃততে এটা বাস্তৱবাদী কবিতাহে।

“

কোনো মানুহেই শোকৰ বিলাসৰ ওচৰত আত্ম সমৰ্পন কৰা উচিত নহয়। শোকৰ বিলাসে মানুহৰ সাহস হৰণ
কৰে আৰু আৰোগ্য লাভৰ ইচ্ছাকো দুৰ্বল কৰি তোলে।

—হেনৰি ফ্ৰেডলিক আমিয়েল

”

ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ জীৱন দৰ্শন

কল্পনা বৰা
স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক, শিক্ষা বিভাগ

বিশ্ববেশ্য পণ্ডিত সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ জন্ম হয় ১৮৮৮ চনৰ ৫ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে মাদ্ৰাজ (বৰ্তমান চেন্নাই)ৰ তিৰোতানি নামৰ এখন গাঁৱত। তেখেতৰ স্কুলীয়া শিক্ষা আৰম্ভ হৈছিল তিৰোতানি নগৰৰ এখন খ্ৰীষ্টিয়ান মিছনেৰী স্কুলত। তাৰপৰা সুখ্যাতিৰে এণ্টেন্স পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ ক্ৰমে ভেলোৰ আৰু মাদ্ৰাজৰ পৰা উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাবে যায় আৰু খ্ৰীষ্টিয়ান মিছনেৰী প্ৰতিষ্ঠানসমূহৰ পণ্ডিত মণ্ডলীৰ লগত পৰিচয় ঘটে। খ্ৰীষ্টিয়ান মিছনেৰী প্ৰতিষ্ঠানসমূহে ভাৰতবৰ্ষত খ্ৰীষ্টধৰ্ম প্ৰচাৰ আৰু ইংৰাজী মাধ্যমেৰে পাশ্চাত্য শিক্ষাৰ প্ৰচাৰ কৰিছিল। পণ্ডিত ৰাধাকৃষ্ণণ খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ ওপৰত আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়নৰ প্ৰতিক্ৰিয়া স্বৰূপে সনাতন ভাৰতীয় সংস্কৃতি আৰু ধৰ্ম-দৰ্শন সম্পৰ্কে অধ্যয়নৰ প্ৰতি গভীৰভাৱে অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। বিদেশী সংস্কৃতি আৰু ধৰ্ম-দৰ্শনৰ আগ্ৰাসী প্ৰভাৱৰপৰা ভাৰতীয় সমাজ ব্যৱস্থাক বক্ষা কৰাৰ মানসেৰে পণ্ডিত ৰাধাকৃষ্ণণে ছাত্ৰ অৱস্থাত হিন্দু ধৰ্ম দৰ্শনৰ গভীৰ আধ্যাত্মবাদক সৰ্বশ্ৰেণীৰ লোকক অনুপ্ৰাণিত কৰাৰ মানসেৰে হাতত কলম তুলি ল'লে। বৰেণ্য পণ্ডিতগৰাকীয়ে ছাত্ৰ অৱস্থাতে বেদান্ত দৰ্শনৰ সাৰমৰ্ম প্ৰাঞ্জল ভাষাত ভাৰতবাসীক যুক্তিনিষ্ঠ ভাৱাদৰ্শৰে ব্যাখ্যা আগবঢ়ালে। ১৯০৮ চনত মাদ্ৰাজ খ্ৰীষ্টিয়ান কলেজত এম. এ. পঢ়ি থকা অৱস্থাত মাত্ৰ বিশ বছৰ বয়সতে তেওঁ 'Ethics of the Vedanta' নামে এখন গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ প্ৰণয়ন কৰে। আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ উপৰি তেওঁ তিৰোতানিৰ বিখ্যাত আচাৰ্য আন্নমাচাৰ্যৰপৰা বৈদিক দৰ্শন সম্পৰ্কে আধ্যাত্মজ্ঞান লাভ কৰিছিল—খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ প্ৰসাৰ আৰু প্ৰচাৰে ভাৰতীয় দৰ্শন আৰু সংস্কৃতিৰ প্ৰতি কৰা পৰোক্ষ সমালোচনাৰ প্ৰত্যাহ্বান

স্বৰূপে তেওঁ ভাৰতীয় দৰ্শন আৰু প্ৰাচীন ঐতিহ্য অনুসন্ধানৰ ওপৰত বিশেষভাৱে মনোযোগ দিয়ে। বিদেশী ধৰ্ম দৰ্শনৰ প্ৰসাৰে যাতে সনাতন ভাৰতীয় ধৰ্ম দৰ্শনক গ্ৰাস কৰিব নোৱাৰে তাৰ বাবে তেওঁ ভাৰতীয় দৰ্শন আৰু সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰ পুনৰুদ্ধাৰৰ ক্ষেত্ৰত আত্মনিয়োগ কৰে। পণ্ডিত ৰাধাকৃষ্ণণে হিন্দু ধৰ্মৰ বিভিন্ন ধৰ্মশাস্ত্ৰ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা বিশাল ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ জ্ঞানসমুদ্ৰৰ অমৃত মণ্ডন কৰি ভাৰতীয় ধৰ্ম দৰ্শনৰ বিজ্ঞানসন্মত ব্যাখ্যাৰে আধ্যাত্মিক আৰু জাতীয় চেতনাৰ উন্মেষ ঘটায়। পণ্ডিত ৰাধাকৃষ্ণণে ভাৰতীয় হিন্দু দৰ্শনৰ প্ৰত্যেকটো ধাৰাৰে তুলনামূলক বিশ্লেষণৰ মাধ্যমেৰে বিভিন্ন ধৰ্মীয় পন্থা আৰু মাৰ্গীয় পৰম্পৰাৰ মাজত সামগ্ৰিক একত্ব স্থাপন কৰি দেখুৱাই বৰেণ্য পণ্ডিতগৰাকীৰ লেখনিৰ মাধ্যমত সনাতন ভাৰতীয় সংস্কৃতি আৰু মানৱতাবাদী আদৰ্শ পাশ্চাত্যৰ পণ্ডিতমণ্ডলীৰ অৱগত হয়। ভাৰতীয় দৰ্শনৰ গভীৰ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা প্ৰাচ্য আৰু পাশ্চাত্য দৰ্শনৰ তুলনামূলক অধ্যয়নৰ দ্বাৰা বিশ্ব মানৱতাৰ আদৰ্শ বিশ্বব্যাপি প্ৰচাৰ কৰে বিশ্বত সাময়িক বিখ্যাত মনিষীসকলৰ লগত পণ্ডিত ৰাধাকৃষ্ণণৰ যোগসূত্ৰ স্থাপন হৈছিল। আধুনিক সভ্যতাৰ বিকাশৰ জড় বস্তুবাদী দৰ্শন আৰু অধিভৌতিক দৰ্শনৰ নিবিড় সম্বন্ধ সম্পৰ্কে পণ্ডিত ৰাধাকৃষ্ণণৰ দৰ্শনত প্ৰকাশ ঘটিছে। ১৯০৯ চনত পণ্ডিত ৰাধাকৃষ্ণণে মাদ্ৰাজ প্ৰেচিডেন্সি কলেজৰ দৰ্শন বিভাগৰ অধ্যাপকৰূপে নিযুক্ত হৈ পণ্ডিতগৰাকীয়ে ভাৰতীয় বেদান্ত বস্তুবাদী মানৱ সভ্যতাৰ বিকাশত ভোগবাদী আৰু ভাৱবাদী আদৰ্শৰ প্ৰভাৱ বিশ্লেষণ কৰে। পণ্ডিত ৰাধাকৃষ্ণণে মন্তব্য কৰিছিল যে দৰ্শনে কেৱল অধিভৌতিক বিষয়ৰ ওপৰতেই অধ্যয়ন কৰে বাস্তৱ জীৱনত মানৱ সভ্যতা সংস্কৃতিৰ ওপৰত

পাৰ্থিৱ বস্তুবাদী চিন্তাৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পৰ্কেও ব্যাখ্যা কৰে। সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ ক্ৰমবিকাশ আৰু মানৱতাবাদী আদৰ্শ তেখেতৰ লিখিত প্ৰবন্ধসমূহৰ মূল বিষয়। পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণে ছাত্ৰ অৱস্থাতে ঋষি অৰবিন্দ আৰু স্বামী বিবেকানন্দৰ লেখনিৰদ্বাৰা বিশেষভাৱে অনুপ্ৰাণিত হৈছিল।

১৯১৫ চনত তেওঁ মাদ্ৰাজত মহাত্মা গান্ধীৰ সান্নিধ্য লাভ কৰে আৰু গান্ধীজীৰ অনুৰোধত সমসাময়িক জাতীয় আন্দোলনৰ সমৰ্থনত দেশাত্মবোধক আৰু ৰাষ্ট্ৰৰ জ্বলন্ত সমস্যাৰাজিৰ ওপৰত জনজাগৰণৰ উদ্দেশ্যে চিন্তাগধুৰ এলানি প্ৰবন্ধ বিভিন্ন পত্ৰ-পত্ৰিকাত প্ৰকাশ কৰে। পণ্ডিতগৰাকীৰ তথ্য সম্বলিত প্ৰবন্ধসমূহৰ দ্বাৰা ভাৰতবাসীৰ মনত ঔপনিবেশিক শাসকৰপৰা মুক্ত হ'বৰ বাবে স্বাধীনতাৰ চেতনা জাগ্ৰত কৰিছিল। ১৯১৮ চনত বিশ্বকবি ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ লগত বাধাকৃষ্ণণৰ সাক্ষাৎ হয়। বিশ্ব কবি ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ গীতাজলি কাব্যৰ দৰ্শনৰ দ্বাৰা তেওঁ বিশেষভাৱে আকৃষ্ট হয় আৰু ৰবীন্দ্ৰনাথৰ দৰ্শনৰ ওপৰত *The Philosophy of Rabindranath Tagore* নামে গ্ৰন্থ প্ৰণয়ন কৰে। ১৯২৬ চনত অক্সফ'ৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মানচেষ্টাৰ কলেজত অনুষ্ঠিত এক অনুষ্ঠানত *The Hindu view of Life* শীৰ্ষক বক্তৃতা প্ৰদানৰ বাবে পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণে আমন্ত্ৰণ লাভ কৰে। উক্ত বক্তৃতাৰ ভাৰতীয় হিন্দু দৰ্শন আৰু বস্তুবাদী আধুনিক সভ্যতাত বাস্তৱ জীৱনে ধৰ্মৰ গুৰুত্ব সম্পৰ্কে ব্যাখ্যা কৰে। পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণৰ মতে ধৰ্ম হ'ল মানুহৰ

সকলো প্ৰকাৰৰ জ্ঞান, আদৰ্শ, জীৱনৰ সুখ-শান্তি, ব্যাখ্যা-বেদনা আদি সকলো পৰিস্থিতিত গ্ৰহণ কৰিবপৰা এক অৱলম্বন বা আশ্ৰয়। সেয়ে ধৰ্ম মানৱ জীৱনৰ বাস্তৱ আদৰ্শৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব লাগিব। ধৰ্মত মানুহে জীৱনৰ মাধুৰ্য আৰু যুক্তিনিষ্ঠ আদৰ্শৰ সন্ধান পাব লাগিব। পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণে তেখেতৰ *An Idealist View of Life* নামে গ্ৰন্থত ধৰ্মৰ স্বৰূপ ব্যাখ্যা কৰিছে—*'Men are asking for reality in religion. They want to penetrate to the depths of life, tear away the veils that hide the primordial reality and learn what is essential for life for truth and righteousness.'*

পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণে শ্ৰীমৎ শংকৰাচাৰ্যৰ অদ্বৈত বেদান্ত দৰ্শনক নৱ্য ৰূপত উপস্থাপন কৰিছে। ব্ৰহ্মা আৰু ব্ৰহ্মাণ্ড, আত্মা আৰু পৰমাত্মা আদি ভাৱাদৰ্শ মানৱ জীৱনত প্ৰতিফলন সম্পৰ্কে বিজ্ঞানসন্মত ব্যাখ্যা আগবঢ়াইছে। পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণে উপনিষদ ভাগৱত গীতা আৰু ব্ৰহ্মসূত্ৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ভাৰতীয় দৰ্শনক ব্যাখ্যা কৰিছিল। নৱ বৈষ্ণৱ ভক্তি আন্দোলনৰ আচাৰ্যসকলৰ দৰে পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণে নিগুণ ব্ৰহ্মৰ পৰিৱৰ্তে সগুণ ব্ৰহ্ম তথা পৰিদৃশ্যমান জাগতিক জগতকে ব্ৰহ্মৰূপে গ্ৰহণ কৰিছে। কাৰণ জাগতিক জগতক উপেক্ষা কৰি মানুহৰ আধ্যাত্মিক চিন্তন কোনো ৰকমে কাম্য নহয়। মানুহৰ বাস্তৱ জীৱনৰ গতিধাৰক ধৰ্মই দিশ নিৰ্দেশ

কৰিব লাগিব। সেয়ে নিৰশ্বৰবাদী বৌদ্ধ দৰ্শনক উপনিষদৰ দৰ্শনৰ লগত তুলনা কৰিছে আৰু বুদ্ধক প্ৰকৃত হিন্দু বুলি মন্তব্য কৰিছে *'Buddha is the real Hindu'*। পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণৰ মতে জড় বিজ্ঞান তথা যন্ত্ৰ বিজ্ঞানৰ বিকাশে আনি দিয়া আধুনিক বস্তুবাদী সভ্যতাৰ বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন হ'লেও মানুহৰ অন্তিম বাসনা সুখ বা শান্তি প্ৰাপ্তিৰ আধ্যাত্মিক দৰ্শনৰ আশ্ৰয় একান্ত প্ৰয়োজন। আধুনিক বস্তুবাদী বৈষ্ণৱিক জীৱনৰ সৈতে মননশীল মানৱীয় প্ৰমূল্যৰ উৎকৰ্ষ সাধনৰ দ্বাৰাই শাস্তিময় পৃথিৱী গঢ়ি তোলা সম্ভৱ। মানুহৰ হৃদয়ানুভূতিৰ বিকাশ তথা মানৱীয় প্ৰমূল্যৰ উৎকৰ্ষ সাধনেই মানৱ সভ্যতাৰ সঞ্চালনা শক্তি। পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণৰ মতে আধ্যাত্মিক চেতনা আৰু মানৱতাবাদী আদৰ্শই বিশ্ব সভ্যতাৰ ধৰণী শক্তিস্বৰূপ—*'The idea or value is the operative creative-Force, An idealist view Finds that the universe has meaning, has value, ideal values are the dynamic forces the driving power of the univers-An idealist view.'*

পণ্ডিত বাধাকৃষ্ণণৰ আদৰ্শ আছিল সৰ্বধৰ্মৰ প্ৰতি সহিষ্ণুতা প্ৰকাশ। বিশ্বৰ সকলোবোৰ ধৰ্মৰ দৰ্শনেই বিভিন্ন সময় আৰু সামাজিক পৰিস্থিতিত প্ৰকাশ কৰিছে। বিশ্বৰ সকলো ধৰ্ম দৰ্শনৰ অন্তৰ্গনিহিত আদৰ্শক শ্ৰদ্ধাশীলভাৱে অধ্যয়ন কৰিছে তাৰ মৰ্ম উপলব্ধি কৰা সম্ভৱ। বিভিন্ন ধৰ্ম দৰ্শনৰ পৰম তত্ত্বক অনুধাৱন কৰিব পাৰিলে ব্যক্তি আৰু সমাজৰ জ্ঞান দৰ্শনৰ দিগন্তৰ প্ৰসাৰ ঘটিব।

.....
'যিজনে আটাইতকৈ মহান কাম কৰে, উত্তম কাৰ্য সম্পাদন কৰে, তেওঁহে অধিক কাল জীয়াই থাকে।'

—ডেভিড বেইলী

এজন সাধাৰণ শ্ৰোতাৰ দৃষ্টিত ভূপেন হাজৰিকা

অম্বিকা ৰায় মিত্ৰ
স্নাতক চতুৰ্থ ব্ৰাহ্মসিক, অসমীয়া বিভাগ

ড°

ভূপেন হাজৰিকা অসমৰ বাইজৰ হিয়াৰ আমঠু, অসাধাৰণ ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী, আস্থাহীনতাৰ বিপৰীতে আস্থাব গান গোৱা এইজন ক্ষণজন্মা ব্যক্তিলৈ প্ৰথমেই যাঁচিছোঁ মোৰ হিয়াৰ ভক্তিভৰা অঞ্জলি। ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতৰ মই গৱেষক কিম্বা পৰ্যালোচক নহয়। এজন মাত্ৰ নগণ্য শ্ৰোতা। এজন শ্ৰোতা হিচাপে মই অনুভৱ ব্যক্ত কৰিব খুজিছোঁ অতি সাধাৰণভাৱে।

১৯২৬ চনৰ ৮ ডিচেম্বৰত শদিয়াত জন্ম গ্ৰহণ কৰা ভূপেন হাজৰিকাৰ কৈশোৰৰ তেজপুৰত পঢ়ি থকা কালৰ চাৰি বছৰ অতি মূল্যবান সময়। অসমৰ সাংস্কৃতিক জগতৰ উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ জ্যোতি বিষ্ণুৰ সান্নিধ্য লাভ কৰিছিল এই সময়ছোৱাত। জ্যোতিৰ নুমাবলৈ ধৰা বস্তু গছিত তেওঁ নতুন শলিতা জ্বলালে। ৰাভাৰ আভাৰে প্ৰজ্জ্বলিত হৈ জ্যোতি-বিষ্ণুৰ দীক্ষাৰে দীক্ষিত হৈ দশম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোঁতেই নতুন অসম গঢ়াৰ সংকল্প ল'লে য'ত জাতিৰ অহংকাৰ নাথাকিব, ধৰ্মৰ ব্যৱসায় নচলিব। ভূপেন হাজৰিকাৰ

চিন্তা-চেতনাত জ্যোতি-বিষ্ণুৰ প্ৰভাৱ দ'লৈকে শিপাইছিল। সামাজিক দাৰবদ্ধতাৰ আদৰ্শ তেওঁ যেন জ্যোতি-বিষ্ণুৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰীসূত্ৰেহে পাইছিল। তেওঁ উচ্চ শিক্ষাৰ্থে আমেৰিকালৈ যাওঁতে জ্যোতি প্ৰসাদে বিদায় বেলাত কৈছিল—'ভূপেন তুমি অকল

বলিউদৰপৰা ঘূৰি নাহিবা। তুমি যেতিয়া নিউয়ৰ্কলৈ যাবলৈ
ওলাইছিল, তুমি মহান নিগ্ৰোনায়েক প'ল বৰচন আদি মনিষীৰ সান্নিধ্য
লাভ কৰি আহিবা, তাত চিনেমাৰ যি নতুন আলোড়নৰ সৃষ্টি হৈছে
তাকো শিকি আহিবা।' ভূপেনে তাকে কৰিলে। তেওঁ পল ব'ৰচনৰ
দীক্ষা ল'লে। জ্যোতি-বিষ্ণুৰপৰা পোৱা সামাজিক দায়বদ্ধতাৰ
আদৰ্শৰ ভেঁটি পল ব'ৰচনৰ সান্নিধ্যত আৰু অধিক দৃঢ় হ'ল, গভীৰ
হ'ল। আমেৰিকাৰ বৰ্ণ বৈষম্যৰ বিৰুদ্ধে সেয়ে তেওঁ লিখিলে—

মোক এজন
বগা মানুহ দিয়া, যাৰ বক্তৃতা বগা
মোক এজন
ক'লা মানুহ দিয়া, যাৰ বক্তৃতা ক'লা
যদি দিব পাৰা,
প্ৰতিদান যি বিচৰা পাৰা।

গীতৰেই তেওঁ সমাজ গঢ়াৰ সপোন দেখিছিল। পল বৰচনে
এদিন শ্ৰেণীকোঠাত ছাত্ৰসকলক গীতাৰখন দাঙি ধৰি কৈছিল এইখন
সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ আহিলা। আমাৰ ভূপেন হাজৰিকাইও 'নিজৰ
কথা' নামৰ এটি নিবন্ধত এঠাইত কৈছে, 'গানেৰেও সমাজ পৰিৱৰ্তন
কৰিব পাৰি আৰু গানেৰে সমাজ পৰিৱৰ্তন কৰিলে বোধকৰোঁ সেয়া
অধিক স্থায়ী হয়।'

নতুন অসম গঢ়াৰ সপোন দেখা হাজৰিকাই সমাজত চলি থকা
হিংসা, দ্বেষ, অসূয়া, অশান্তি দেখি চিন্তিত হৈছিল, তেওঁ উঠি অহা
তৰুণ প্ৰজন্মক চিঞৰি বাবে বাবে, আহুন জনাইছিল—

'নতুন পুৰুষ, নতুন পুৰুষ
তুমিতো নোহোৱা আজি ভীৰু কাপুৰুষ
হাতে-কামে আজি যদি নোহোৱা পুৰুষ
কাইলৈ হ'বা তুমি পুৰণি পুৰুষ।

ভূপেন হাজৰিকাৰ প্ৰতিটো গীতেই সমতাৰ, মানৱতাৰ,
সম্প্ৰীতিৰ এখন জীৱন্ত প্ৰতিচ্ছবি। সোণতকৈ মানুহৰ দাম বেছি
থকা সমাজখনত তেওঁ মানুহে মানুহৰ বাবে ভাবিবলৈ বাবে বাবে
কৈছে। হিন্দু-মুছলমান সম্প্ৰীতিৰ বাবে তেওঁ মহাত্মাৰ আদৰ্শক লৈ
লিখিছে—

মহাত্মাই ছান্দি বোলে ৰাম অ' ৰহিম
হায় হায় ৰাম অ' ৰহিম
মহাত্মাই ছান্দি বোলে মন্দিৰে পূজিম
বান্ধ দেৱকে পূজিম
পূজি উঠি মছজিদৰ ভেটি নাভাঙিম বান্ধ
ৰাম অ' ৰহিম।

ঠিক সেইদৰে পাহাৰ-ভৈয়ামৰ সম্প্ৰীতিৰ তেওঁৰ গীতৰ
উপজীৱীয়া। পাহাৰ-ভৈয়ামৰ একেই সুৰ, একেই গান। তেওঁ
কৈছে—

'কৃষ্ণ গৰখীয়াই বাই বাঁহী
খাচী গৰখীয়াই বাই স্বৰতি
দুয়োটি বাঁহী বাঁহৰে বাঁহী
দুয়ো প্ৰকাশে একেই সুৰ।

সমাজৰ শোষিত, নিষ্পেষিতজনৰ বাবে তেওঁৰ হিঁয়াই কান্দি
উঠে। বৰ বৰ মানুহৰ দোলা কঢ়িওৱা দোলাভাৰীজনৰ দাৰিদ্ৰতাৰ
ছবি তেওঁৰ গীতত স্পষ্ট। ৰাস্তাৰ শিলভঙা বনুৱাৰ দুখত তেওঁ
দুখী—

'তোৰ ঘাম ভৰা নঙঠা পিঠি
তপত ব'দত যায় ফাটি

কোমল ভৰিৰ তলুৱাত জ্বলে
তপত ৰঙা ৰঙা মাটি
তথাপিও তোৰ নাই গুণ গাওঁতা।

ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতত আমি বুৰঞ্জী, ভূগোল পঢ়িবলৈ
পাওঁ, পশ্চিমবংগৰপৰা তেওঁৰ মৰমৰ তেজপুৰলৈ বিমানেৰে
আহোতে সুদীৰ্ঘ পথছোৱাৰ যি সাৱলীল বিৱৰণ সি অসমীয়া
সাহিত্যত বিৰল। বিমানেৰে তলত দেখা পোৱা ব্ৰহ্মপুত্ৰখনিৰ বৰ্ণনা
চমৎকাৰ—

অকোৱা-পকোৱা গামোচা এখন যেন

বালিত মেলি থোৱা আছে,

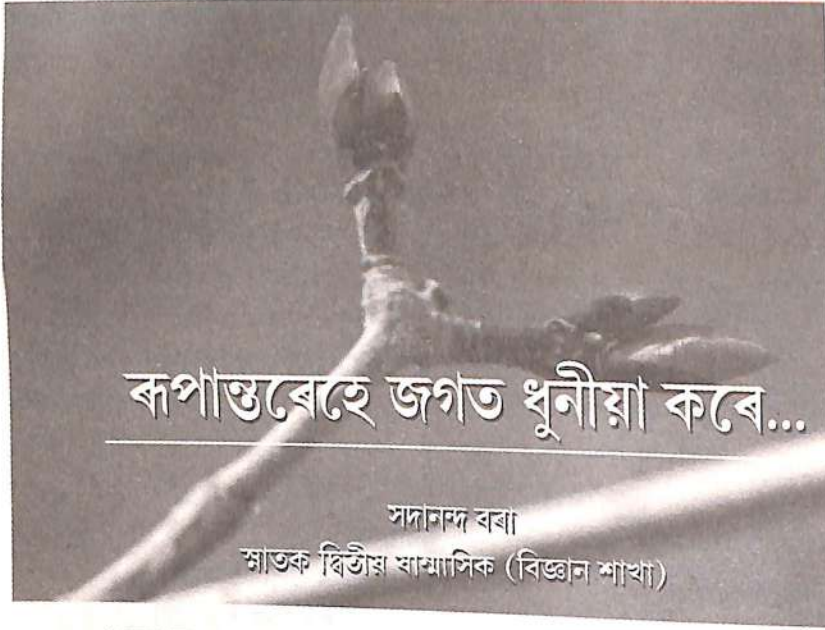
সেইখন গামোচা বৰহম্পুত্ৰ

যেন শীতত ব'দহে পুৱাইছে।

তেল গেছ কোম্পানী, ৰে'লৰ কোম্পানীত চাকৰি বিচাৰি
গুৱাহাটী, দুলিয়াজান ঘূৰি পুৰা শিক্ষিত নিবনুৱা ডেকাই অট'বিন্সা
চলাই স্বাৱলম্বী হওঁতে তেওঁ উৎসাহ যোগাইছে গীতেৰে।

ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতৰ প্ৰতিটো কথাই আমাৰ বাবে
অনুকৰণীয়। বিশ্বৰ দৰবাৰত তেওঁ অসমীয়া সংগীতক এক সুকীয়া
আসন দিলে। ভূপেন হাজৰিকাৰ মৃত্যু হ'ল সঁচা, কিন্তু তেওঁৰ
গীতসমূহে তেওঁক জীয়াই ৰাখিব অনন্ত কাললৈ। সেয়েহে শেষত
কবিৰ ভাষাৰেই কওঁ—

শেষ হ'ব কেনেকৈ এই অমৃত গান
উপচি আহিছে গান
গানতে লখিমী ধান
গানৰ দেহাত গজিব নতুন গান।

ৰূপান্তৰেহে জগত ধুনীয়া কৰে...

সদানন্দ বৰা

স্নাতক দ্বিতীয় বাছ্যাসিক (বিজ্ঞান শাখা)

স্ব

গীয়া অনুভূতি, যাৰ অনুভৱ আদিম কালত বসবাস কৰা বাকলি বসন পৰিধান কৰা, নিৰ্লজ জাতিসমূহৰ মাজত আহিব পৰা এটা ৰূপান্তৰৰ দৰে। সেই তুলসিৰ তলত মৃগপছ চৰা, সেই জোনবাইৰ দেশলৈ উৰা মৰা আজি মানৱ সমাজৰ মনৰ অনুভূতি কেনে? নদীৰ পাৰৰ পালতৰা টুলুঙা নাৱৰ দৰে বসবাস কৰা মানৱ দেহৰ জীৱনটোৱে আজি বিচাৰি পাইছে সত্যৰ সন্ধান। ৰূপান্তৰ হ'ল পৰিৱৰ্তন আৰু এই পৰিৱৰ্তন সদায়ে হোৱা উচিত নান্দনিক সৌন্দৰ্যৰে ভৰা অৰ্থাৎ সমৃদ্ধি আৰু ইতিবাচক। ভালকৈ চাবলৈ গ'লে আমাৰ সন্মুখতে পৰি থকা এডোখৰ শুকান কাঠ, এচপৰা মাটি, এটি ফটা বাঁহ, গছৰ পাত, এই সকলোবোৰেই ৰূপান্তৰ হ'ব পাৰে একো একোটি মন পৰশা শিল্প ভাস্কৰ্যলৈ। ৰূপান্তৰ হয় ক'বপৰা? ৰূপান্তৰ হ'বৰ বাবে কিহৰ প্ৰয়োজন? এই ইতিবাচক দৃষ্টিভংগীৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিয়ে সামগ্ৰিকভাৱে জ্যোতিপ্ৰসাদেই বাক্যশাৰী সৰস্বতী দেৱীৰ মুখৰগায়ত্ৰী মন্ত্ৰৰ দৰে উচ্চাৰণ কৰিছিল কোনোবা কাহানিতে। আদিম কালৰপৰা আজিৰ এই সীমাহীন কালৰ সমাজলৈ ভুমুকিয়াই চালে দেখা যায় অনেক ৰূপান্তৰৰ চল সময় সোঁতত বাগৰি গ'ল। সেই বাকলি বসন পৰিধান কৰা, গছৰ কেঁচা ফল-মূল খাই, জীৱৰ কেঁচা মাংস খাই জীৱন নিৰ্বাহ কৰা মানুহে আজি নিজৰ গুণৰবলত নিজৰ পশুত্বৰ চিনাকিৰ পৰা জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানৱ সমাজলৈ পৰিৱৰ্তন কৰিলে আৰু নিজকে চিনাকি দিব পাৰিলে পৃথিৱীৰ জীৱশ্ৰেষ্ঠ প্ৰাণী মানৱ। পৰিৱৰ্তন প্ৰথম আহিলা হ'ল গুণ। গুণ মানে কি? শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা শাস্ত্ৰত গুণ সম্পৰ্কে এনেদৰে কৈছে,

‘সত্ত্বং বজস্তুম ইতি গুমাঃ প্ৰকৃতি সন্তবাঃ
নিধন্তি মহাবাহো দেহৈদেহিনমব্যয়ম।

অৰ্থাৎ প্ৰকৃতি বা শক্তিৰ তিনিধৰণৰ ক্ৰিয়াক সত্ত্ব, ৰজ আৰু তম তিনিগুণ বুলি কোৱা হয়। সেইবাবে এই ত্ৰিগুণা শক্তি কোনো বস্তু নহয়। কৰ্মৰ দ্বাৰাহে গুণবোৰ চিনাক্ত কৰিব পৰা যায়। একেটা জীৱৰ গাতে ত্ৰিগুণ বিৰাজমান হয়। যদিও একেলগে তিনি ৰুকমৰক্ৰিয়া সম্পূৰ্ণ নহয়। কোনো এবিধ গুণে ক্ৰিয়া কৰাৰ সময়ত আন দুবিধ গুণে সুৰ অৱস্থাত থাকে। সত্ত্বগুণৰ কাৰ্য জ্ঞানাত্মক বা ই সুখদায়ক হয়। ৰজোগুণৰ কাৰ্যত সক্তি হয় ব্যৱহাৰ কামনা

বাসনাক লৈ দুখ দায়ক হয় আৰু তমোগুণৰ কাৰ্যত জীৱৰ প্ৰতিক্ৰিয়া হৈ লোভ আৰু মোহত পৰি বিনাশ হয় সেইবাবে ব্ৰহ্মাক ৰজোগুণী, বিষ্ণুক সত্ত্বগুণী আৰু শিৱক তমোগুণী বুলি কোৱা হয়। জগতত এই তিনিজন দেৱতাই সৃষ্টি, স্থিতি আৰু সংহাৰকৰি আছে। ভগৱান নিজে কিন্তু গুণাতীত। সেয়েহে ইয়াক ঈশ্বৰৰ ‘ত্ৰিগুণ মায়া বুলিও কোৱা হয়। যেতিয়া গুণসমূহ সুপ্ত অৱস্থাপৰা নিষ্ক্ৰিয়ভাৱে মানুহৰ মনত প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়াই এজন মানুহৰ মনৰ ৰূপান্তৰিত কাৰ্য-কলাপ পৰিলক্ষিত হয়।

শিক্ষা বিভাগত আহিব পৰা ৰূপান্তৰে আজি জগতবাসীক উপকৃত কৰা নিদৰ্শন চকুৰে নমনা দূৰণিলৈকে সি বিস্তৃত। সেই গুৰু গৃহৰ আগৰ বট, জৰি গছৰ তলত টোলৰ নিদৰ্শন কোনোবা যুগতে নোহোৱা হ'ল। আগৰ দিনৰ সেই ওঠৰ, উনৈশ, বিশ বছৰত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা ব্যৱস্থা আজিৰ যুগত কোনো নিদৰ্শনেই নহয়। সেই দিনৰ নিদৰ্শন দেখুওৱা জ্ঞানে জ্ঞানী লোকেই ক্ৰমান্বয়ে প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছে প্ৰাথমিক শিক্ষা। ওঠৰ, উনৈশ বছৰৰ পৰিৱৰ্তে ছয় বছৰৰপৰাই আৰম্ভ কৰিবলৈ থিৰাং কৰিছে জ্ঞানৰ প্ৰসাৰ। আজিৰ সমাজৰ মতে প্ৰাথমিক শিক্ষাই হৈছে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ প্ৰথম টাপ। শিশুৰ ছয় বছৰৰ বয়সৰপৰাই এই শিক্ষাৰ আৰম্ভণি হয়। সাধাৰণতে প্ৰায় ছয় বছৰবয়সৰপৰাই শিশু বা ল'ৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষা আহৰণৰ বাবে দেহ-মানসিকভাৱে পৈণত হয়। সেয়ে পৃথিৱীৰ প্ৰায়বোৰ দেশতে শিশুৰ ছয় বছৰ বয়সৰপৰাই প্ৰাথমিক শিক্ষা আৰম্ভ হয়। ভাৰতীয় সংবিধানেও ছয় বছৰৰপৰা চৈধ্য বছৰ বয়সলৈকে প্ৰাথমিক শিক্ষাক বিনামূলীয়া, বাধ্যতামূলক আৰু সাৰ্বজনীন কৰাৰ নিৰ্দেশ দিছে আৰু তাৰ ফলো দেখা পোৱা গৈছে। তিনিবছৰীয়া বাৰ্ষিক পৰীক্ষা অৰ্থাৎ বি.এ., বি. এচ. চি., বি. কম.ৰ তিনিবছৰীয়া ডিগ্ৰী ক'ৰ্চৰ সলনি কৰিছে বাছ্যাসিক পদ্ধতি। যাৰ ফলত শিক্ষাৰ প্ৰসূতি দিনক দিনে বৃদ্ধি পাব ধৰিছে।

দিনক দিনে পৰিৱৰ্তন হ'ব ধৰিলে সাহিত্যৰ সমাজৰ মাজ ভাগলৈয়ো। প্ৰথমে অৰ্থাৎ আদিতে কোনো ধৰণৰ সাহিত্যৰ জ্ঞান লিখিত ৰূপত পোৱা নগৈছিল। প্ৰথমে লিখিত ৰূপত পোৱা জ্ঞানৰ সত্তাৰ হ'ল বেদ। বেদ, বেদ মন্ত্ৰ

আকৌ কি? বেদৰ কথা ক'বলৈ গ'লে তাতো এটা পৰিৱৰ্তন অৰ্থাৎ ৰূপান্তৰ পৰিলক্ষিত হোৱা দেখা যায়। বেদ শব্দৰ অৰ্থ হৈছে জ্ঞান। বেদক হিন্দু ধৰ্মৰ মূল বুলি কোৱা হৈছে। মনু আৰু গৌতমৰ মতে, বেদো ধৰ্মমূলক। চাৰিবেদ হ'ল ঋক, সাম, যজুঃ আৰু অথৰ্ব। প্ৰথমে ব্ৰহ্মাই দেৱ সমাজত বেদমন্ত্ৰ দান কৰে। পৰাশৰ সংহিতা মতে—

‘ঋযয়ো মন্ত্ৰদ্রষ্টাৰ নতু বেদস্য কৰ্তাৰঃ।

ন কশ্চিদ বেদকৰ্তা চ বেদস্মৰ্তা চতুমূৰ্থ।।’

অৰ্থাৎ বেদ অপৌৰুষেয় কোনো লোকৰে সৃষ্টি নহয়। আদিতো বেদক লিখিত ৰূপত পোৱা নাছিল। গুৰু-শিষ্যৰ মুখে মুখে ই প্ৰচলিত হৈছিল। সেইবাবে বেদক শ্ৰুতিও বোলা হয়। পিছত ব্যাসদেৱে বেদ লিখিত ৰূপত সংগ্ৰহ কৰে। ব্যাসদেৱে সেই মহাকাব্য দ্বাপৰ যুগতে সম্পাদিত কৰে। এতিয়া সেই দ্বাপৰ, ত্ৰেতা যুগো নাই, নিভাঁজ নিভাঁজ সাঁচিপাতৰ মাজত লিখিবৰ বাবে কি সাঁচিপাত কি পাখি কলম একোৱে নাই। এতিয়া তাৰ বিপৰীতে সাঁচিপাতত অনেক যত্নৰে লিখা ক্ৰটি, এটি অমূল্য সম্পদ অৰ্থাৎ জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ থাওকতে লিখি থ'বপৰা হ'ল। এখন বেদ এতিয়া এটা যুগ নালাগে। অনুবাদকৰ জৰিয়তে এতিয়া দিনে দিনে বিশ্বৰ জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ বহল হ'বলৈ ধৰিছে। ইয়ো সাহিত্যৰে এটা উদ্যম ৰূপান্তৰ।

আকাশত চৰাই উৰা দেখি আজি মানুহে নিজৰ দক্ষতাৰ বলত আকাশত উৰিবপৰা হ'ল। নদীৰ পাৰৰ পালতৰা টুলুঙা নাৱৰ বিপৰীতে আহি পৰিছেহি বিভিন্ন ভাপ ইন্ধনযুক্ত জাহাজ। কয়লাৰ ধোঁৱায়ে ক'লা কৰা, ঝক ঝক শব্দ কৰি আগবঢ়া ৰে'ল আজি বিদ্যুৎ চালিত গতিত অতি তীব্ৰবেগী হ'ল। গোটেই পৃথিৱীখনকে চাবৰ বাবে সুবিধা কৰি দিয়া

হ'ল। এক, দুই মাহৰ বাট আজি এদিন এবেলাতেই সম্পূৰ্ণ কৰিবপৰা হ'ল। এই ৰূপান্তৰে মানুহৰ জীৱনৰ গতি কৰি তুলিলে ক্ষীপ্ৰ। এইখিনিতে এটা প্ৰশ্ন উদয় হয়। এই ৰূপান্তৰ প্ৰকৃত অৰ্থত ৰূপান্তৰ নে? ৰূপান্তৰৰ যদি কিবা নেতিবাচক দিশ আছে, তাৰ মূলতে হ'ল যান্ত্ৰিক সভ্যতা আৰু যান্ত্ৰিক সভ্যতাই আনি দিয়া মানুহৰ নৈতিকতাৰোধ। কিন্তু আজি মানুহৰ যান্ত্ৰিক আগ্ৰাসনে ধ্বংস কৰি আহিছে প্ৰকৃতিৰ সেউজীয়া লীলাভূমি। আজিসকলোৱে জনা উচিত যে সেউজীয়া অবিহনে মানুহৰ জীৱটো হৈ পৰিব বিশাল সমুদ্ৰৰ মাজত অচল হৈপৰা এখন টুলুঙা নাও। যদিহে এই সেউজীয়া ধ্বংস বন্ধ হয় তেন্তে পৃথিৱীখন হৈ পৰিব শান্তিৰ নিজৰা।

আমি ৰূপান্তৰ কিহত বিচাৰো? আমি ৰূপান্তৰ বিচাৰো আমাৰ সমাজৰ মাজত। যিমানেই ৰূপান্তৰ নহওক লাগিলে কিছুমান বাপতি সাহোন দুখকৰ পৰিস্থিতিৰ কোনো পৰিৱৰ্তন হোৱা নাই। এতিয়াও দেখা যায় এমুঠি অন্নৰ কাৰণে, এখন কাপোৰৰ কাৰণে হাহাকাৰ কৰি থকা কিছুমান হতভগীয়া লোকক। আমি বিচাৰো এই হতভগীয়া লোকসকলৰ মাজত ৰূপান্তৰ হওক। এই হতভগীয়া লোকসকলৰ মাজত যদি অন্নৰ কোনো অসুবিধা নোহোৱাকৈ এসাঁজ ভাত তৃপ্তিৰে খাব পৰা যায় এইটো কম আনন্দৰ কথানে? আমি কি বিচাৰো, আমি বিচাৰো চৰকাৰে যি আঁচনি হাতত তুলি লৈছে সেই আঁচনিৰ সফল ৰূপায়ন হওক।

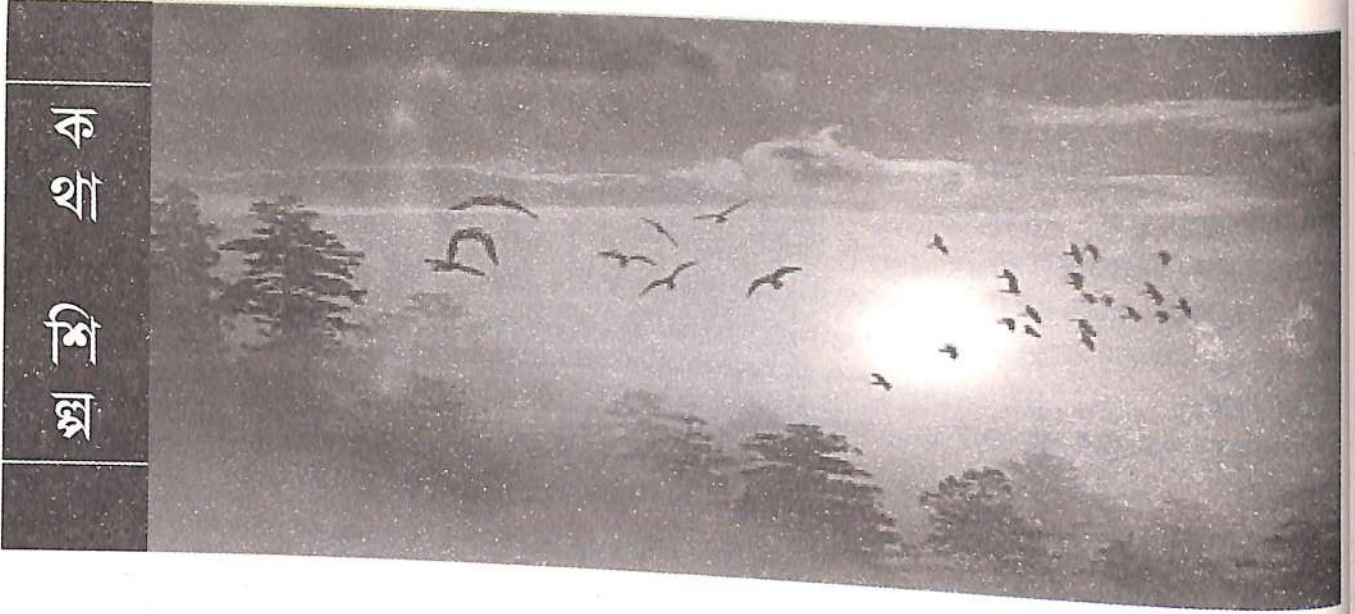
ৰূপান্তৰ জানো নিজে নিজে হঠাতে আহে? ই আহে কোনেও নজনাকৈ। নিশা ফুলা ফুল এপাহ যেতিয়া গোপনে পাহ মেলে, পৃথিৱীৰ প্ৰথমজাক বৰষুণ অকস্মাতে যেনেকৈ কোনেও নজনাকৈ আহে, ঠিক তেনেদৰেই আহে ৰূপান্তৰৰ সুন্দৰ বাটটি। ৰূপান্তৰক সঠিক ৰূপত পৰিচালিত কৰিবৰ বাবে প্ৰথমে আমি ইজনে-সিজনক ভাল পাব লাগিব। যদিহে

সঁচাকৈয়ে মানুহে মানুহক ভাল পাবলৈ শিকে তেতিয়াহে ৰূপান্তৰ আহিব আৰু ৰূপান্তৰে আনিব সকলোলোকে আশাৰ বতৰা। চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালাৰ ‘মানৱ বন্দন’ৰ মূল ভিত্তি হয়তো এয়াই আছিল।

ৰূপান্তৰলৈ লক্ষ্য কৰিবলৈ গ'লে আৰু এটি ৰূপান্তৰে মন হিয়া জোকৰি যায়। যাৰ পৰিৱৰ্তন পৰিলক্ষিত হয় শিক্ষা প্ৰচলনত। আজিৰ নাৰীয়ে সেই আগৰ দিনৰ নাৰীৰ দৰে চাৰিবেৰৰ আৱেষ্ণীৰ মাজত সোমাই থাকিব নালাগে। আজি সকলো বক্ষণশীলতাৰ শিকলি ভাঙি নাৰী ওলাই আহিছে ভিন ভিন কৰ্মক্ষেত্ৰলৈ। এই ৰূপান্তৰ সঁচাকৈয়ে ইতিবাচক। যদিহে আজিৰ সমাজতো কোনো নাৰীয়ে সুন্দৰৰ বাট এৰি অবাটে গৈছে তেন্তে তেওঁলোকক আমি দেখুৱাব লাগিব সঠিক নিদৰ্শন। আকৌ এবাৰ পিছলৈ ঘূৰি চাব লাগিব আহিছেনে সকলো কুশলে? এটা নতুন প্ৰজন্মৰ সামগ্ৰিক উন্নতিৰ মূলতে যে মাতৃ সমাজ, সেই কথাও সময়ত পাহৰিলে নচলিব। ৰূপান্তৰে সকলো সুন্দৰ কৰে সঁচা, কিন্তু মানুহক যাতে যান্ত্ৰিক কৰি তুলিব নোৱাৰে, সেই ৰূপান্তৰে তালৈ লক্ষ্য কৰা ভাল।

এই সেউজীয়া পৃথিৱীখন হৈ বওক আমাৰ ৰূপান্তৰৰ চিৰ লগৰী। আমাৰ চাৰিওকাষে থকা নৈ, জান-জুৰি, পাহাৰ-পৰ্বত, টিলাবোৰলৈ যাতে কোনোদিনে পৰিৱৰ্তন নাহে, কোনোদিন যাতে সিহঁত তৰা, লঠঙা নহওক। সেই শংকৰ-মাধৱৰ দিনত যিদৰে মাছ, কাছ, শিছৰে যেনেদৰে লুই তত খৰ বাগৰ মাৰিছিল, তেনেদৰেই যাতে থাকিব পাৰে। ৰূপান্তৰে জগত সুন্দৰ কৰিলেও যাতে আমাৰ নিভাঁজ মনবোৰলৈ কুচৰিত্ৰ, অন্যায় অধৰ্মৰ ৰূপান্তৰ নানে তাৰ সলনি আনে যাতে আমাৰ পৰম্পৰৰ প্ৰতি আন্তৰিকতাৰোধ। যান্ত্ৰিক সভ্যতাৰ ধানখুমিয়াত আমাৰ মাজত থকা গ্ৰাম্য সবলতা যেন কোনোদিনে হেৰাই নাযায়— এয়ে একবিংশ শতিকাৰ দ্বিতীয় দশকৰ প্ৰভাতী লগণত আমাৰ আশা আৰু কামনা।

অস্তগামী সূৰ্যৰ হেঙুলীয়া আভা

ড° বমেশ কুমাৰ কাকতি

সহযোগী অধ্যাপক, অর্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

স

চৰাচৰ আত্মপক্ষৰ সমৰ্থনত কাম কৰি মানুহে তৃপ্তি লাভ কৰে। বিবেকবান লোকে সংকাৰ্য সম্পাদন কৰি আত্মসন্তুষ্টি লাভ কৰিব পাৰে। অৱশ্যে প্ৰমূল্যবোধৰ অভাৱ থকা মানুহে মূল্যবোধৰ ক্ষয়ীকৰণ কাৰ্য কৰিও আনন্দ লাভ কৰিব পাৰে।

কিন্তু মহান হৃদয়ৰ অধিকাৰী বিবেকবান, আদৰ্শবান লোকে আনৰ উপকাৰ হোৱা কামবিলাক সাধন কৰিব পাৰিলেহে আত্মসন্তুষ্টি লাভ কৰিব পাৰে। এইসকল লোকে নিজ কৰ্মসূচী এনেদৰে নিৰ্ধাৰণ কৰে যাতে কাৰোৰে অপকাৰ নহয়, কিন্তু কোনোৱে এজনৰ হ'লেও উপকাৰ সাধন কৰিব পৰা যায়।

এনেদৰে লাভ কৰা তৃপ্তিৰ এটা সুকীয়া আমেজ থাকে। হৃদয় গৰ্বৰে ভৰি পৰে। এই পৃথিৱীত বহুত মানুহ আছে যি আনৰ উপকাৰ কৰিবলৈ গৈ নিজে অসীম ত্যাগ স্বীকাৰ কৰিবলগা হয়। শাৰীৰিক, মানসিক কোনো কষ্টকে কষ্ট বুলি নকয়। আনকি আৰ্থিক দৈন্যতায়ো তেনে লোকক নিজ কক্ষপথৰপৰা বিচলিত কৰিব নোৱাৰে। এইসকল লোকেই একোখন সমাজক ঘোৰ আন্ধাৰৰপৰা পোহৰৰ সীমানাত থিয় কৰাব পাৰে। হাজাৰজনক শীতৰ

কুঁৱলি ফালি ৰাজপথলৈ উলিয়াই আনিবপৰা জোখাৰে আত্মবিশ্বাস থাকে তেনে লোকৰ।

...এতিয়া মোৰ ধাৰণা হয়। অনামিকা চাগৈ, তেনে এজনী ছোৱালী আছিল। মই চাগৈ তেতিয়া কথাবিলাক ভাবিয়েই চোৱা নাছিলোঁ। সেই সময়ত মোৰ কিজানি সিমানখিনি কথা ভাবি চাবপৰা জ্ঞানেই নাছিল। অনুভূতিহীনতাই মোৰ চিন্তাত দৈন্যতাৰ সৃষ্টি কৰিছিল নেকি বাৰু? নহ'লে নো মই কিয় অনামিকাক এবাৰো উপলব্ধি কৰিব খোজা নাছিলোঁ। মই দেখোন তাইৰ হৃদয়ৰ ভাষাবিলাক মাথোন এবাৰৰ বাবেও উপলব্ধি কৰিবলৈ, বুজিবলৈ অকণো যত্ন কৰা নাছিলোঁ।

...অনামিকা...

—হয়, উপলব্ধিৰে ঢুকি পোৱা দিনৰেপৰা মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় বান্ধৱীজনীৰ নামেই অনামিকা।

—প্ৰাথমিক স্কুলত আমি দুয়োজনী একেলগে পঢ়িছিলোঁ। মই শ্ৰেণীত প্ৰথম হ'লে তাই দ্বিতীয় হয় আৰু তাই প্ৰথম হ'লে মই দ্বিতীয় হওঁ।

—মই যদি প্ৰথম হওঁ তেনেহ'লে তাইনো কি কাৰণে দ্বিতীয় হ'ল তাৰ কাৰণসমূহ মই জানিবলৈ নিবিচাৰো আৰু তাইকো বুজাই দিয়াৰ প্ৰয়োজন মই অনুভৱ নকৰোঁ। কিন্তু তাই প্ৰথম হ'লে মইনো

কিয় দ্বিতীয় হ'লো সেই কথা তাই জানিব বিচাৰে। মোৰ ক'ত ক'ত ভুল হ'ল তাক তাই শুদ্ধ কৰি দিব খোজে। তাই এনে কৰাৰ অন্তৰালত যে কোনো কৃত্ৰিমতা নাছিল সেই কথা মোৰ মনটোৱেও বুজি উঠিছিল। কিন্তু মই কোনো মতামত দাঙি ধৰা নাছিলোঁ। আনকি তাই কৰা উপকাৰখিনিৰ বাবে তাইক মই ধন্যবাদো জনোৱা নাছিলোঁ।

—আচলতে মই প্ৰতিযোগিতাত বিশ্বাসী আছিলোঁ। কোনোদিনে হাব মানিব খোজা নাছিলোঁ।

—শ্ৰেণীকোঠাত তাই মোৰ স'তে ওচৰা-ওচৰিকৈ বহি আত্ম তৃপ্তি লাভ কৰিছিল। মই কোনোদিনেই নিজে তাইৰ ওচৰত বহিব খোজা নাছিলোঁ। কিয় নেজানো, তাই সদায়েই মোৰ ছাঁটোৰ দৰে মোৰ লগত লাগি ফুৰিছিল। অৱশ্যে মই তাইক কোনোদিনেই প্ৰতিবাদ কৰা নাছিলোঁ।

—তাই স্কুললৈ ওলাই আহি আমাৰ পদূলিত মোক মাত লগাইছিল। ময়ো তাইৰ লগতে ওলাই গৈছিলোঁ। তাই মোৰ লগত কথাপাতি বৰ ভাল পাইছিল। কিন্তু তাইৰ লগত মই কম কথা পাতিছিলোঁ। আচৰিত কথা যে, তাই কিন্তু কোনোদিনেই মোক প্ৰতিবাদ কৰা নাছিল।

—তাইৰ লগত স্কুললৈ যাওঁতে মই এটা অসুবিধা পাইছিলোঁ। কাৰণ ৰাস্তাত তাই লগ পোৱা গাঁৱৰ বা ওচৰৰ সকলো জ্যেষ্ঠ বা কনিষ্ঠক এযাৰ হ'লেও মাত দিছিল। এক কথাত ৰাস্তাত চিনাকি মানুহক এযাৰ মাত দিয়াতো তাইৰ অভ্যাস আছিল। কোনোবাই যদি মই কাৰ ঘৰৰ ছোৱালী বুলি সোধে, তেন্তে মই কোৱাৰ আগতেই তাইৰ মোৰ আদ্যোপান্ত বিৱৰি কৈছিল যে মই তাইৰ প্ৰিয় বান্ধৱী। বহুত চোকা।

—এযাৰ কথা কোৱাৰ পিছতে তাই ঘন চিৰিকা চৰাইৰ দৰে দুটামান দেও দি মোলৈ চোৱাৰ লগতে মোৰ লগত খোজ মিলাই কৈছিল যে সেই মানুহজন বা মানুহগৰাকী কোন।

—মই নীৰৱে তাইৰ কথা শুনি গৈছিলোঁ। কিন্তু তাইক একো কোৱাৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰা নাছিলোঁ।

—মই সিহঁতৰ ঘৰলৈ কোনোদিনেই যোৱা নাছিলোঁ। অৱশ্যে তায়ো মোক লগ ধৰা নাছিল। মই সিহঁতৰ ঘৰৰ ফালে গৈছোঁ যদিও কোনটো সিহঁতৰ ঘৰ সেইটো কথা জনা নাছিলোঁ।

—তাই সময় পালেই আমাৰ ঘৰলৈ আহিছিল। মোৰ সৈতে কিতাপ পঢ়িছিল, অংক কৰিছিল। নেওতা বা ব্যাকৰণ পঢ়ি আৰু মোক মুখস্ত গাবলৈ কৈ শুনি গৈছিল। তাই মোৰ স'তে ধেমালিও কৰিছিল। চেংগুটি, লুদু, লুকা-ভাকু ইত্যাদি। খেলত তাই মাজে মাজে চাগৈ ইচ্ছা কৰিয়েই হাৰিছিল। হয়তো মোৰ মন ভাল লগাবলৈ। মই অৱশ্যে এতিয়াহে তেনেকৈ ভাবিছোঁ। সেই সময়ত কথাবোৰ মই ভাবি চোৱা নাছিলোঁ। সাধাৰণতে আনৰ লগত পঢ়াৰ কথা পাতি মই বেয়া পাইছিলোঁ। কিন্তু তাই মোক বাধ্য কৰিছিল। অৱশ্যে মই মই নজনাখিনি তাইৰপৰা জানি লোৱাৰ এটা দুৰ্বলতা মোৰ আছিল।

—মই নজনাতে তাই বৰ আগ্ৰহেৰে মোৰ লগত আলোচনা কৰিছিল। মোক শিকাই দি তৃপ্তি লাভৰটো হাঁহি মাৰি মোক কৈছিল।

এতিয়া বুজি পালি নহয়?

—তাই কোৱাবোৰ ভুল যেন ভাৱ হ'লে মই মোৰ বাইদেউক সুধিছিলোঁ। বাইদেৱে তাইৰ কোৱাবিলাক যে শুদ্ধ সেইকথা পুনৰ বুজাইছিল।

আমাৰ মা আৰু বাইদেৱে তাইক বৰ ভাল পাইছিল। মাক তাই বৰমা বুলিছিল আৰু বাইদেউক ডাঙৰ বা বুলিছিল। মাৰ ওচৰত তাই আৰু মোৰ মাজত কোনো প্ৰভেদ নাছিল। তায়ো মাক অসীম শ্ৰদ্ধা কৰিছিল।

তাই আহিলেই মায়ে তাইক চাহ-জলপান খুৱাইছিল। কেতিয়াবা মোৰ সৈতে একেলগে ভাত খাবলৈও দিছিল। তায়ো কথাচহকীজনী হৈ মাৰ অন্তৰৰ প্ৰতিটো কোণত একো থোপা মৰমৰ আকৰ সৃষ্টি কৰি যি দিয়ে সকলো খাই বন্ধা-বঢ়াৰ প্ৰশংসা কৰি কৰি ভোজন পৰ্ব সামৰিছিল। মায়ে কেতিয়াবা মৰমতে তাইৰ মুখত হাত বুলাই মৰম কৰিছিল। সেই মুহূৰ্তবোৰত তাইক আমাৰ ঘৰত থকা মেকুৰীজনীৰ দৰে মৰম আকলুৱা যেন দেখা গৈছিল। মই তাইৰ মুখখনলৈ লক্ষ্য ৰাখিছিলোঁ। মোৰো ভাল লাগিছিল। কিবা এটা খোৱাৰ পিছত মুখ ধুই নিজৰ ফ্ৰকটোক মুখখন মচা দৃশ্যটো মই প্ৰায়েই উপভোগ কৰিছিলোঁ। অৱশ্যে মই মুখেৰে একো কোৱা নাছিলোঁ। তাই প্ৰায় মাক তামোল পাণ কাটি দিছিল। পাচলি কাটি ভাত ৰন্ধাত সহায় কৰিছিল। মায়ে ঘৰ সাৰি থাকিলে তাই মাৰ হাতৰপৰা সূতাটো কাটি লৈ ঘৰটো সাৰিছিল। খোৱাৰ বাচন-বৰ্তনকেইটা ধুই দিবলৈ উদ্যত হৈছিল। মায়ে মোক ব্যৱহাৰ পৰিৱৰ্তন কৰি তাইৰদৰে হ'বলৈ কৈছিল। মই একো নকৈ আনমনা হৈছিলোঁ। কিন্তু তাইৰ প্ৰতি মোৰ মনোভাৱৰ কোনো পৰিৱৰ্তন হোৱা নাছিল।

আমাৰ দেউতালৈ মই বৰ ভয় কৰিছিলোঁ। মই ভয়তে তেখেতৰ ছাটোও চোৱা নাছিলোঁ। মোৰ ব্যক্তিগত সমস্যাবিলাক মই মোৰ বাৰ লগত নাইবা মাৰ লগত আলোচনা কৰিছিলোঁ।

কিন্তু অনামিকাই...

তাই দেউতাক দেখাৰ লগে লগেই বৰদেউতা ভালে আছে বুলি মিচিকিয়াই হাঁহি সন্তোষ জনাইছিল। সুবিধা পালেই বৰদেউতাই তামোল খাব নেকি, মই কাটি দিম নেকি বুলি প্ৰশ্ন কৰিছিল। তাই কাটি দিয়া তামোলখন দেউতাই বৰ আগ্ৰহেৰে খাইছিল। তাই কাটি দিয়া তামোলখন দেউতাই বৰ আগ্ৰহেৰে খাইছিল। তাই দেউতাৰ মূৰৰ পকা চুলি তুলি তুলি দেউতাৰ লগত বিভিন্ন ধৰণৰ কথা পাতিছিল। দেউতায়ো ভালৰি লগাই তাইৰ কথাৰ সংগী হৈছিল। মই হতবাক হৈ পৰিছিলোঁ যদিও মুখেৰে একো কোৱা নাছিলোঁ। দেউতায়ো চাগৈ মোৰ আৰু অনামিকাৰ মাজত প্ৰভেদ বিচাৰি চোৱা নাছিল।

চতুৰ্থ শ্ৰেণীয়েই আছিল আমাৰ দিনত প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ শেষান্ত পৰীক্ষা। সেইবাৰৰ পৰীক্ষাত তাই শ্ৰেণীৰ প্ৰথম আৰু মই দ্বিতীয় হৈছিলোঁ। অপমান নে খং বুজিবপৰা নাছিলোঁ। কিন্তু প্ৰথম হ'ব নোৱাৰি মই ভাগি পৰিছিলোঁ।

মই স্কুলৰপৰা অকলশৰে ওলাই আহিছিলোঁ। মোৰ লগৰবিলাকে

নীৰে মোক লক্ষ্য কৰিছিল। অনামিকায়ো মোক লক্ষ্য কৰিছিল। কিন্তু মই একোকে গুৰুত্ব নিদি মাথোন গৃহমুখী খোজ লৈছিলোঁ। মনলৈ আউল লগা বিভিন্ন ভাৱনাবিলাকে আহি মোক আৱৰি ধৰিছিল। খোজ যিমনে আগবাঢ়িছিল মোৰ মনৰ দৃঢ়তাও সিমানে আগুৱাব ধৰিছিল। এটা সময়ত অব্যক্ত ভাৱে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলোঁ। বৃত্তি পৰীক্ষালৈ ভালদৰে পঢ়িম আৰু ভাল ফলাফল কৰিবলৈ যত্ন কৰিম। মা আৰু বায়ে মোক পৰীক্ষাৰ ফলাফল কি জানিব খোজাত মই মাৰ্কচিটখন মাৰ হাতত দি ভিতৰ সোমাইছিলোঁ। ভিতৰত গৈ মই নিজে ভাবিছিলোঁ যে মই কিয় ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰিও এটা ভাল ৰিজাল্ট কৰিব নোৱাৰিলোঁ।

মই ক'ত পঢ়িম তাক মই চিন্তা কৰি আছিলোঁ। মায়ে আৰু বায়ে কথা পাতি মোক চৰকাৰী বালিকা বিদ্যালয়ত চিট পৰীক্ষা দিবলৈ কোৱাত মই একো আপত্তি কৰা নাছিলোঁ। কাৰণ মই মা আৰু বায়ে ভবা মতে পাছ কৰি দেখুৱাব নোৱাৰিলোঁ।

অনামিকা ক'ত পঢ়িব তাক মই এবাৰৰ বাবেও চিন্তা কৰা নাছিলোঁ। নোপোৱাৰ বেদনাই মোৰ হৃদয়খন অশান্ত কৰি তুলিছিল। প্ৰতিযোগী মনটোক মোক উদ্বাণল কৰি তুলিছিল। মই নিজকে পঢ়াৰ মাজত ডুবাই ৰাখিছিলোঁ।

—মাথোন পঢ়াৰ মাজত ব্যস্ত থকাতো দেউতাই পচন্দ কৰা নাছিল। তেখেতৰ মতে ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ঘৰৰ সকলো ধৰণৰ কাম-কাজ পঢ়াৰ লগত সংগতি ৰাখি শিকি যাব লাগে।

—মই দেউতাৰ লগত সহমত পোষণ কৰিব পৰা নাছিলোঁ অৱশ্যে সেইবোৰ কথাক লৈ কোনো প্ৰতিবাদো কৰা নাছিলোঁ।

—মা আৰু বাৰ বাবে মই আছিলোঁ কলিজাৰ এফাল। বায়ে তাইৰ মগজুৰে ঢুকি পোৱা জ্ঞানৰ পৰিসীমাৰ ভিতৰত মোক অংক, বিজ্ঞান আৰু ব্যাকৰণৰ বুজিব নোৱাৰাখিনি বুজাই দিছিল। এইবিলাক সময়ত মোৰ মনটোৱে অনামিকাৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিছিল। কাৰণ তাই আনক এজন শিক্ষকে বুজাই দিয়াৰ দৰেই বুজাই দিব পাৰিছিল। মায়ে দেউতাক কেইবাদিনো এঘাৰ কথা কোৱা মই শুনিছোঁ যে মই আলাসত ডাঙৰ হোৱা মৰম আকলোৱা ছোৱালী। বয়সনো কিমান হৈছে? ডাঙৰ হ'লেচৰ কৰিব। এতিয়া তাইক গালি গালাজ কৰিব নেলাগে। তাই অন্তৰত দুখ পাব। কান্দিব। কান্দিলে তাইক বুজাবপৰা নাযায়। তাতে আগত চিট পৰীক্ষা আৰু বৃত্তি পৰীক্ষা দুটাকৈ পৰীক্ষা আছে গতিকে তাইক পঢ়িবলৈ দিব লাগে। যিমান পঢ়ে সিমানেই ভাল ৰিজাল্ট হ'ব।

মই চিট পৰীক্ষাত পাছ কৰি চৰকাৰী বালিকা বিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰিছিলোঁ। আমাৰ বাও সেইখন স্কুলতে ক্লাচ নাইনত পঢ়িছিল। মই বাতকৈ বহু সৰু আছিলোঁ। নুমলীয়া। দেউতাই সেইহে চাগৈ প্ৰথমে মোক নুমলি বুলি মাতিছিল। পাছলৈ দেউতাই মোক 'সৰু' আৰু 'বাঁক' 'মাজনী' বুলি মাতিছিল।

মই গৰুজনীৰ লগত পোৱালিটো যোৱাৰ দৰেই তিনিকিলোমিটাৰ বাট খোজকাঢ়ি বাৰ লগত স্কুললৈ গৈছিলোঁ। বহুদিন অনামিকা আমাৰ ঘৰলৈ অহা নাই। মোৰ মনটোৱে

মাজে মাজে তাইক বিচাৰিছিল। তাইক লগ পাবলৈ মোৰ মনটো অতি ব্যাকুল হৈছিল। কিন্তু মই কথাটো কাকো কোৱা নাছিলোঁ বা কোৱাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰা নাছিলোঁ। স্কুল যাওঁতেও মই তাইৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিছিলোঁ। কিন্তু ক'ত পঢ়িছ সেইয়া জানিবলৈ মই ইচ্ছুক নাছিলোঁ। আচলতে মই সিমানেখিনি ভবা নাছিলোঁ।

বৃত্তি পৰীক্ষাত মই তাইক লগ পালো। কিন্তু তাইৰ লগত মন উজাৰি কথা পাতিবলৈ ইচ্ছা থকা স্বত্বেও সুযোগ নেপালো। কাৰণ দেউতাই মোক চাইকেলেৰে বৃত্তি পৰীক্ষালৈ অনা-নিয়া কৰিছিল।

মাঘৰ বিহুৰ দিনা তাই আমাৰ ঘৰলৈ আহিছিল। সেইদিনা তাইক দেখা পাই মই বৰ আৱেগিক হৈ পৰিছিলোঁ। আৱেগতে মই তাইক সাৱটি ধৰিছিলোঁ। তায়ে মোক সাৱটি ধৰিছিল। কিয় জানো? তাইক সাৱটি ধৰি মই উচুপি উঠিছিলোঁ। তাই ফেঁকুৰি ফেঁকুৰি কান্দিছিল। কিছু সময়ৰ পিছত আমি দুয়োজনী স্বাভাৱিক হৈছিলোঁ আৰু মোৰ সোঁহাতেৰে তাইৰ বাওঁহাতত ধৰি ঘৰৰ ভিতৰলৈ ঘন চিৰিকাৰ খোজেৰে আগুৱাই আহিছিলোঁ। বাৰান্দাৰপৰাই মই চিঞৰি চিঞৰি বা আৰু মাক অনামিকা অহাৰ খবৰ দি তাইৰ চকুত জিলিকি থকা চকুপানী হাতেৰে মোহাৰি দিছিলোঁ।

মায়ে তাইৰ লগতে মোক একেলগে চাহ-জলপান খাবলৈ দিছিল। ময়ো আনন্দ মনেৰে তাইৰ লগত চাহ-জলপান খাইছিলোঁ। সেইদিনা তাৰি লগত মই বহু সময় কটাইছিলোঁ। তাই কিয় চৰকাৰী বালিকা বিদ্যালয়ত চিট পৰীক্ষা নিদিলে তাক জানিবলৈ চেষ্টা কৰোতে তাই মোক বহুতো কথাই কৈছিল। কথাৰ লগে লগে তাইৰ দুচকুৰপৰা দুধাৰি চকুপানী অজানিতে বৈ আহিছিল। শেষৰ ফালে তাই বাকৰুদ্ধ হৈ পৰিছিল আৰু উচুপি উঠিছিল।

সেইদিনা মই জানিছিলো যে তাইৰ মাক নাছিল। আছিল মাহীমাকহে।

মাহী মা শব্দটো শুনি মই উচপ খাই উঠিছিলোঁ। কাৰণ মই 'তেজীমলা', 'তুলা আৰু তেজা' নামৰ সাধুকেইটা পঢ়িছিলোঁ। এই সাধুকেইটাই মাহী আই ধাৰণাটোৰ সম্পৰ্কে এক বিতৃষ্ণাৰ ভাৱ জন্ম দিছিল। তাই কিয় ওচৰৰ হাইস্কুলখনতে নামভৰ্তি কৰিলে তাক জানিব পাৰি তাইৰ মাহী মাকৰ প্ৰতি মোৰ ঘৃণাৰ ভাৱ সৃষ্টি হৈছিল। তাইৰ মাহীমাকৰ চুলিকোচা একেথাপে উভালি পেলাবলৈ মোৰ মন গৈছিল। কিন্তু মই তাকি একো নকৈ মাথোন তাইৰ কথাবোৰ শুনি গৈছিলোঁ।

সেইদিনাৰ পৰা তাইৰ প্ৰতি মোৰ হৃদয়ত এক সুকীয়া বন্ধুত্বৰ স্থান সৃষ্টি হৈছিল। যাবৰ সময়ত মায়ে নতুনকৈ তাইৰ বাবে কিৰি থোৱা ফ্ৰক এটা তাইক উপহাৰ দিছিল। সেইদিনা প্ৰকৃততে মায়ে তাইক নিমন্ত্ৰণ কৰিহে মতাই আনিছিল। কিন্তু মায়ে সেই বিষয়ে মোক বা বাক একো কোৱা নাছিল।

সময়ৰ সোঁতে মানুহক বহুদূৰ আঁতৰাই নিব পাৰে। ময়ো চাগৈ তাৰ ব্যতিক্ৰম হোৱা নাছিলোঁ।

অনামিকাক লগ পোৱা মোৰ সেৰেঙা হৈ আহিছিল।

মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ পিছত এদিন তাইক লগ পাই জানিব পাৰিলোঁ যে তাই মেট্ৰিক পৰীক্ষাত বহিব নোৱাৰিলে।

হঠাৎ এদিন মোৰ একমাত্ৰ ভাইটোৱে মোক খবৰ দিলে যে দুদিন আগতে অনামিকাৰ স্বামী অনিৰুদ্ধ ঢুকাল। খবৰটোৱে মোক মৰ্মাহত কৰি তুলিছিল।

বিয়াৰ আগলৈকে তাই পিতৃৰ দৈন্যতা আৰু মাহী আইৰ চৰম অৱহেলাৰ মাজত নিজকে তিল তিলকৈ দুখৰ মাজত অভ্যস্তাৰে জীৱন যুঁজত আগুৱাই নিব লগা হৈছিল। স্বামীৰ সংগত কিমান দিনো তাই সুখৰ অনুভূতিবিলাক বুটলিবলৈ পালে? পেটে-ভাতে খাই সুখী আৰু স্বাভাৱিক জীৱন-যাপন কৰা অনামিকাই স্বামীক মৃত্যুমুখৰপৰা বক্ষা কৰিবলৈ অশেষ যত্ন কৰিছিল। বন্ধকতৰাখিছিল খেতিৰ মাটি, বিক্ৰী কৰিছিল সোণৰ গহনা।

মই তাইৰ খবৰ ল'বলৈ যাওঁতে তাই হুক হুকাই কান্দি উঠিছিল, মনৰ দুখৰ কথাবোৰ কে কে।

ময়ো উচুপি উঠিছিলোঁ। তাইক আশ্বাস-বিশ্বাস দিয়াৰ ভাষা মই বিচাৰি পোৱা নাছিলোঁ। ভগৱানকে প্ৰশ্ন কৰিলোঁ তাইকনো কিয় আকৌ এবাৰ পৰীক্ষা ল'লে। বহুদিন মই অনামিকাৰ খবৰ লোৱা নাই।

তেতিয়া মই দিল্লীত আছিলোঁ। কেইদিনমান আজৰি পোৱাত অলপমান বাহিৰতে ফুৰি আহো বুলি আমি পৰিয়ালৰ চাৰিওজন সদস্য একেলগে ফুৰিবলৈ গৈছিলোঁ। ল'ৰাটোৱে মেট্ৰিক আৰু ছোৱালীজনীয়ে হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী শেষান্ত পৰীক্ষা দি আজৰি হৈছিল। এখেত আৰু মই বন্ধ পোৱাত সুযোগটো এৰিব নুখুজিলোঁ।

আগদিনা দিল্লীখন চালো। পিছদিনা তাজমহল, মথুৰা আৰু বৃন্দাবন চোৱাৰ মানসেৰে যাত্ৰা কৰি আমি তাজমহলৰ সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰি আছোঁ। ল'ৰা-ছোৱালীহাল ফটো তোলাত ব্যস্ত। তাজমহলৰ সৌন্দৰ্যই আমাক সন্মোহিত কৰি ৰাখিছিল। যাক ভাষাৰে বুজাবপৰা নেযায়। মাথোন অনুভৱ কৰিব পাৰি।

এনে এটি ক্ষণতে মোৰ ফোনটো বাজি উঠিছিল। লক্ষ্য কৰি দেখিলোঁ ভাইটিৰ ফোন। বিচিভ কৰি প্ৰথমে আমাৰ কুশল বাৰ্তা জনালোঁ। ঘৰৰ খবৰ ল'লো। তাৰ পিছতেই সি মোক খবৰটো ক'লে। খবৰটো পাই মই হতবাক। মই নিস্তব্ধ হৈ পৰিলোঁ। ফোনটো সামৰো মানে মোৰ মনটোৱে সমগ্ৰ মুখমণ্ডল বিমৰ্ষ কৰি তুলিলে।

অনামিকাৰ ল'ৰাটো ঢুকাল।

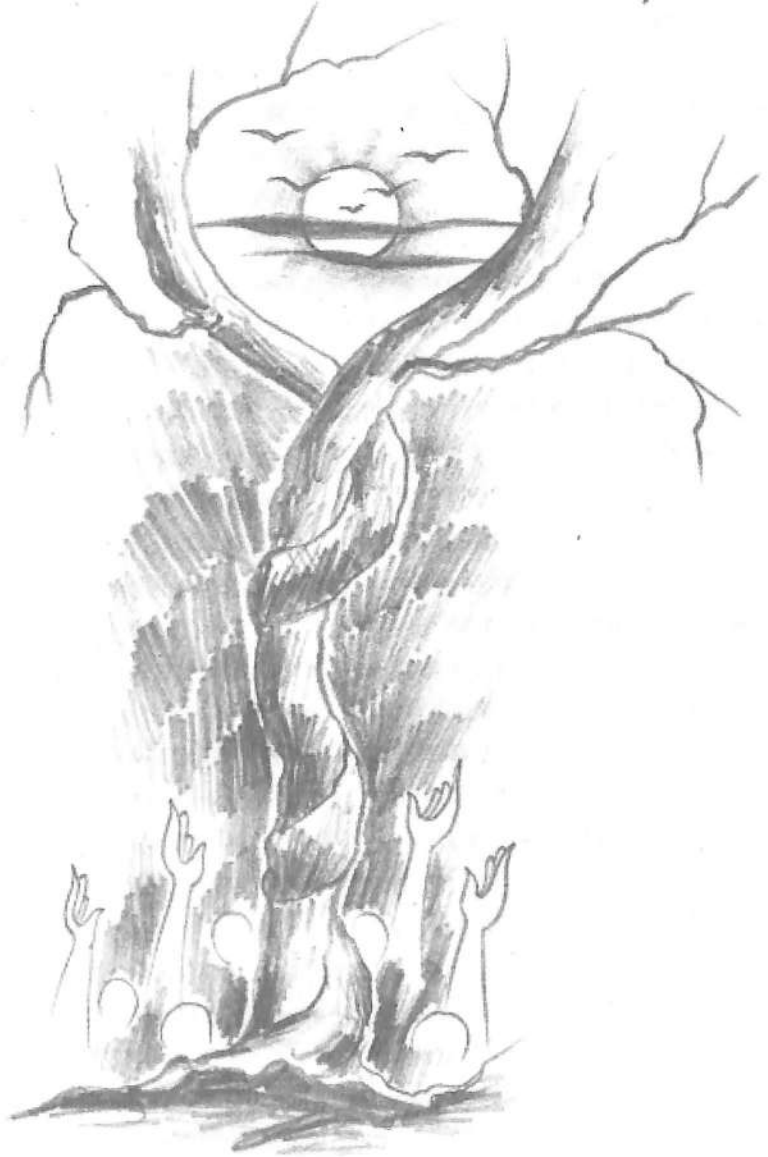
তাজমহলৰ সৌন্দৰ্যই মোক আকৰ্ষণ কৰিব নোৱাৰা হ'ল।

ল'ৰা-ছোৱালীহালৰ স'তে দেউতাকৰ আনন্দত যাতে ব্যাঘাত নজন্মে তাৰ প্ৰতি হঠাৎ মনটো সচেতন হৈ পৰিল। অৱশ্যে এখেতৰ চকুত মই ধূলি দি সাৰিব নোৱাৰিলোঁ।

তুমি কিয় মনটো মাৰি আছা? কিবাবেয়া খবৰ পালা নেকি? মই ক'লো, আমাৰ ঘৰৰ নহয়। মোৰ বান্ধৱী অনামিকাৰ একমাত্ৰ

ল'ৰা সন্তানটো ঢুকাল।

কথাৰাৰ শূনি তেখেতৰ মনটোও বিমৰ্ষতাৰে ভৰি পৰিল। মোক সান্ত্বনা দি তেখেতে ক'লে যে আমি ঘৰ পায়োঁই তেওঁৰ ঘৰৰ ফালে এপাক মাৰিম। এতিয়া সময়খিনি উপভোগ কৰা। বাৰে বাৰে আমি দিল্লীলৈ আহিব নিশ্চয় নোৱাৰোঁ। তেখেতৰ লগতে ময়ো মনটো চম্ভালি লৈছিলোঁ। হ'লেও মোৰ মনটো অনামিকাৰ স্মৃতিৰে আগুৰি ধৰিছিল। সুখ কি? তাৰ অনুভূতিক বুটলি বুটলি আঁচল ভৰাবলৈ

নৌপাওঁতেই তাই হেৰুৱাবলগা হ'ল স্বামীক। কুঁৱলি ফালি ৰাজপথলৈ আগুৱাব খোজা মহিলাগৰাকীৰ বাবে আন্ধাৰবোৰ গলা নাছিল। অপেক্ষাৰত আন্ধাৰক খোপনি ধৰা সুযোগ দি পোহৰবোৰহে গলিছিল। মানুহটোক বচাবলৈ কৰা আপ্ৰাণ চেপ্টাৰ ফলস্বৰূপে খেতি-মাটি কেইডৰা বন্ধকত ৰাখিছিল। বহু চেপ্টা কৰিও বন্ধকত পৰা মাটিকেইডৰা উদ্ধাৰ কৰিবপৰা নাই। বানপানীৰ বাওধান স্বৰূপ শেৱালিক মাথোন গাটো শুচি কৰি বিয়া দিছিল ভেঞ্চাৰ শিক্ষক

এজনলৈ। অৱশ্যে ল'ৰাটোৰ এতিয়া চাকৰি হ'ল। একমাত্ৰ ল'ৰা সন্তানটোকে বুকুত বান্ধি তাই সপোন দেখিছিল, এখন নতুন পৃথিৱীৰ। প্ৰয়াস কৰিছিল, সেই সপোনক বাস্তৱত ৰূপ দিবলৈ।

—যোৱা বছৰ সি এম. এ পৰীক্ষাত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দ্বিতীয় স্থান লৈ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈছিল।

—কলজ শিক্ষকৰ অৰ্হতা অৰ্জনৰ মাপকাঠি নেটু পৰীক্ষাটো উত্তীৰ্ণ হৈ সেই দিনা যাত্ৰা কৰিছিল এখন মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰৱক্তা পদত সাক্ষাৎকাৰ দিবলৈ।

—কিন্তু সাক্ষাৎকাৰ দিয়া নহ'ল।

—প্ৰচণ্ড জোৰেৰে গাড়ীখনে খুন্দা মাৰিছিল এখন দলঙৰ বেলিঙত। গাড়ীৰ ড্ৰাইভাৰে নিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱাই জপিয়াই দিছিল গাড়ীখনৰপৰা। জীৱনৰ শেষ ক্ষণত মাথো এটা আৰ্তনাদ কৰি উঠিছিল ল'ৰাজনে 'মা'।

—সেইয়া আছিল তাৰ শেষ শব্দ।

—তাজমহল, ৰেডফোন, মথুৰা, বৃন্দাবন এটাৰ পিছত আনটো স্থান পৰিদৰ্শন কৰিলোঁ। বৃন্দাবনৰ শ্ৰীকৃষ্ণৰ স্থানত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ। অনামিকাৰ বাবে। তাইৰ জীৱনটোক আৰু কোনো পৰীক্ষাৰ সন্মুখীন নকৰাৰ বাবে। কথাটোৱে মোৰ মনত বহুত দুখ দিলে। এফালে পিতৃৰ আৰ্থিক দৈন্যতা আনফালে মাহীমাকৰ চৰম অৱহেলাই তাইৰ শিক্ষা জীৱনটোক সিমানতে ইতি পেলাইছিল। মোৰ ধাৰণা হৈছিল দেশে এক অতি বিৰল প্ৰতিভাৰ সন্ধান হেৰুৱাইছে, যাৰপৰা নিৰ্গত ৰশ্মিৰ আলোকন মোৰ বাবেও অতি প্ৰয়োজন আছিল।

—মই বি. এ পঢ়ি থাকোতে এদিন অনামিকাক লগ পাইছিলোঁ। আমি দুয়োজনীয়ে সেইদিনা বহু সময় কথা পাতিছিলোঁ। মই হতাশাত ভুগিছিলো। কাৰণ অনামিকাক লৈ দেখা মোৰ সপোনবোৰ অতি কৰুণতাৰে পূৰ্ণ হৈ বাস্তৱত দেখা দিছিল। মই তাইক আমাৰ ঘৰলৈ মাতিছিলোঁ।

অনামিকা আহিছিল। কিন্তু জীৱন

যুঁজৰ এটা অধ্যায়ৰ যৱনিকা পেলাই কপালত এটা সেন্দূৰৰ ফোঁট লৈ আহিছিল। তেওঁৰ কপালৰ ৰঙা ফোঁটটো তিৰবিৰাই উঠিছিল। শিৰত দীঘলীয়াকৈ লোৱা সেন্দূৰৰ ৰাজপথটোৱে তাইৰ সৌন্দৰ্যক পৰিস্ফুট কৰি তুলিছিল। দৈন্যতা আৰু শাৰীৰিক কষ্টই শোষণ কৰা লাহী দেহৰ জোঙাল মুখখনৰ সৌন্দৰ্যই মোক ভবাই তুলিছিল। তাই দেখাত সঁচাই ধুনীয়া।

সংসাৰৰ যাত্ৰাত তাই সুখী আছিল বুলিও মই জানিব পাৰি সুখী হৈছিলোঁ। তাই কথা ওলাওঁতে এদিন মায়ে মোক কৈছিল। তাই আজিকালি বৰ ব্যস্ত। এজনী অতি মৰমলগা, অতি অমায়িক, সংস্ৰভাৱৰ আনক উপকাৰ কৰি ভালপোৱা নাৰী হিচাপে তাই এতিয়া গাঁৱত প্ৰতিষ্ঠিত মহিলা।

এতিয়া গাঁওখনৰ মহিলা সমাজখনত তায়েই সংপৰামৰ্শদাতা বিপদৰ বন্ধু।

ছোৱালী কালৰেপৰাই তাই কৰ্মী ছোৱালী আছিল। ধান কটা, ধান মৰা, কঠীয়া তোলা, ভুই ৰোৱা আদি পথাৰৰ কামত তাই যেনেদৰে পাৰ্গত আছিল, তাঁতবোৱা, ফুলতোলা, এন্ধইডাৰী কৰা কামতো তাই তেনেদৰে কাজী আছিল। ছোৱালী কালতে তাই বিয়াত বিয়ানাম, জোৰানাম গাইছিল। জ্যোতিসংগীত, বিষ্ণু সংগীত, বৰগীত, লোকগীত আদিও তাই স্কুলৰ মেল-মিটিং, খেল-ধেমালিত পৰিৱেশন কৰিছিল।

তাইক লগ পালে মই সৰগীয় আমেজ লাভ কৰিছিলোঁ। হৃদয়খন প্ৰশান্তিৰে ভৰি পৰিছিল। তাইৰ সংসাৰখনৰ অবিৰাম যাত্ৰাৰ বিৱৰণ শুনিছিলোঁ। সুখী হৈছিলোঁ, তাই সুখী হোৱা বুলি জানি।

পূৰে চলফাঁট দিয়াৰ আগতেই তাই বিচনা এৰিছিল। মুখখন ধুই ঘৰ চোতাল সাৰে মানে পোহৰে ধৰাক জিলিকাই তুলিছিল। নিশ্ৰান্ত হৈছিল নিশাৰ আন্ধাৰৰ স্বকীয় পৰিৱেশ। ইতিমধ্যে গড়ালত থকা হাঁহ কুকুৰাকেটাই চিঞৰ-বাখৰখন লগাইছিল। চোতালখন চাফা কৰি বাঢ়নিডাল থৈ হাতটো ধুই গড়ালৰ দাংডাল

খুলি দিয়াৰ লগে লগে হাঁহ কুকুৰাকেটি বাহিৰলৈ ওলাই আহে। ওলাই আহিয়েই গাটো জোকাৰ এটা মাৰি যি হাউচ্ লগাই পাখিকেইটা জোকাৰে নহয়, সেই দৃশ্যটোৱে অনামিকাৰ দুচকুক প্ৰশান্তি দিয়ে। হৃদয়খনলৈ বোৱাই আনে অনাবিল আনন্দৰ এটা সুকোমল সুবাস। মতা কুকুৰাটো অসংযত চৰিত্ৰই মাজে মাজে তাইক পৰিতৃপ্তিৰ লগতে লাজো দিয়ে। বাঢ়নিডাল ঠিক ঠাইতে থ'লেনে নাই লক্ষ্য কৰি তাই গা পা ধুই ভিতৰ সোমায়। তাইৰ স্বামী অনিৰুদ্ধৰ কোনো চাকৰি-বাকৰি নাই। অৱশ্যে খেতি-বাতি যথেষ্ট। এখন সংসাৰ নিয়াৰিকৈ চলাই নিয়াৰ বাবে 'চালত কুমুৰা, লাও, জিকা, ভোল, ভঁৰালত জহা ধান, গোহালিত গৰু, পুখুৰীত মাছ, বাৰীত তামোল পাণ নামৰ কবিতা ফাঁকি তাইৰ সংসাৰত প্ৰযোজ্য হৈছিল। অনিৰুদ্ধই নিজেই হাল-কোৰ বাই খেতিও কৰিছিল। জহা ধান নহ'লেও সিহঁতৰ ঘৰত ভাতমুঠিৰ অভাৱ হোৱা নাছিল। কিন্তু অনামিকাই চিঞৰ-বাখৰ নকৰে মানে অনিৰুদ্ধই বিচনা এৰিব নুখুজিছিল। গধূলি সাতহাল বায়, পুৱা এহালো নাই আপুৰাকফাঁকি অনিৰুদ্ধৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰযোজ্য হৈছিল। অনামিকাই চাহকাপ সাজু কৰি অনিৰুদ্ধক জগাই দিছিল। চাহ খুৱাই পথাৰলৈ যাবলৈ মান্তি কৰাইছিল। তাই মোক কোৱা মতে অনিৰুদ্ধ মানুহজন ভাল। টকা-পইচা কম হ'লেও চৰিত্ৰ পাতি ভাল। কৰ্মীও। সি অনামিকাক বহুত ভাল পায়।

—মই এম. এছ.চি. পাছ কৰি চাকৰি বিচাৰি ফুৰাৰ সময়ত তাই আছিল দুটা সন্তানৰ মাক। ডাঙৰজনী ছোৱালী। প্ৰায় চাৰি বছৰীয়া। সৰুটো ল'ৰা। পানী কেঁচুৱা।

বিয়াৰ পিছত মই এখেতক লগত লৈ অনামিকাহঁতৰ ঘৰলৈ গৈছিলোঁ। তাইৰ আদৰ-যত্ন, মাত কথাত আমাৰ এখেত অতি প্ৰসন্ন হৈছিল। এখেতৰ মতে অনামিকা যে ইমান মৌলিকতা থকা এজনী ছোৱালী সেইয়া তেওঁ আগতে ভাবিবই পৰা নাছিল।

সময় বাগৰিছিল। এফালে মোৰ কৰ্ম জীৱন, আনফালে এহাল ল'ৰা-ছোৱালীৰ স'তে আমাৰ সংসাৰখন ব্যস্ত হৈ পৰিছিল। স্বাভাৱিক জীৱনটো যান্ত্ৰিকতালৈ কেতিয়ালৈ

পৰ্যবশিত হৈ পৰিল তাক অনুভৱ কৰিবপৰা নাছিলোঁ।

দিল্লীৰপৰা ঘূৰি আহোঁ মানে অনামিকাৰ ল'ৰাটোৰ শ্ৰাদ্ধাদি শেষ হ'ল।

এখেতক কেইবাদিনো কৈছোঁ। দুয়ো এপাক গৈ অহাৰ কথা।

সময়ৰ অভাৱে আমাৰ হৃদয়ৰ অনুভূতিবিলাককো যান্ত্ৰিকতালৈ ৰূপান্তৰ কৰিছিল। অনুভৱ কৰোঁ, অনামিকাই বাৰু আমাক কি বুলি ভাবিছে? তাইৰ বাবে মইয়েই দেখোন আটাইতকৈ প্ৰিয় হৃদয়ৰ বান্ধবী।

আজি দেওবাৰ। কালিলৈও কলেজ-অফিচ বন্ধ আছে। গতিকে আজি আমি দুয়োজনে সময় পোৱাত অনামিকাৰ খবৰ টো লওঁ বুলি ঠিৰাং কৰিলোঁ। যোৱাকালি এখেতেই মোক প্ৰস্তাৱ দিলে পুৱা মাৰ ঘৰলৈ, অনামিকাৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ। পুৱাবেলাতে পৰিয়ালৰ চাৰিওটা প্ৰাণী মাৰ ঘৰ পালোঁগৈ। তাতে ভাত-পানী খাই দুপৰীয়া যাত্ৰা কৰিলোঁ অনামিকাৰ ঘৰলৈ। আমাৰ মাহুঁতৰ ঘৰৰপৰা অনামিকাৰ ঘৰলৈ তিনি কিলোমিটাৰমান হ'ব। তালৈ যাম বুলি কওঁতে মায়েও যোৱাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰাত আমি তিনিও যাত্ৰা কৰিলোঁ।

অনামিকাহুঁতৰ পদূলিত গাড়ীখন ৰাখি, নঙলা খুলি তিনিও আগবাঢ়িলোঁ অনামিকাহুঁতৰ দুৱাৰৰ ফালে।

এনেয়ে দুপৰীয়াৰ গহীনতা, তাতে ঘৰখনৰ নিমাওমাও পৰিৱেশ। ময়েই আগবাঢ়ি জপাই ৰখা দুৱাৰখনত টোকৰ দি মাতিলোঁ। অনামিকা...অ' অনামিকা...

কোনো মাত নাই। কোনো সাৰ সুৰ নাই।

মই দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে দুৱাৰত টোকৰ দি মাত লগাওঁ বুলি ভাবোতেই দুৱাৰখন খোল খালে।

মই আগস্তুকৰ ফালে স্থিৰ নেত্ৰৰে চাই থাকোতে সন্মুখত হঠাৎ অনামিকাক

দেখি উচপ খাই উঠিলোঁ। এইয়া কি? মানুহৰ চেহেৰা ইমান পৰিৱৰ্তন হ'ব পাৰেনে?

অনামিকা ধীৰ-স্থিৰ। মোৰ মুখৰ ফালে অকণমান সময় চালে। তাৰ পিছত মুখৰপৰা ভৰিলে। মই যেন নিঠৰ প্ৰস্তৰ মূৰ্তি।

তাই হয়তো মোক দেখি শোকত মৰ্মাহত হৈছিল। কিবা এটা ক'ব বিচাৰিও ক'বপৰা নাছিল। তাইৰ তলৰ ওঁঠটো লৰচৰ কৰিছিল। ওপৰৰ পাৰি দাঁত তলৰ ওঁঠটো কামুৰি ধৰিছিল। বহু কষ্টৰে তাই এখেত আৰু মাৰ মুখলৈচাই ক'লে আহক।

আমি তিনিও তাইৰ অৰিনস্ত ড্ৰয়িং কোঠাটোত থকা বেতৰ চকী তিনিখনত বহি পৰিলোঁ। আমাক বহিবলৈ দি তাই ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। আমাৰ তিনিওৰে মুখত কোনো মাতবোল নাই। তিনিও চাগৈ হাবাথুৰি খাইছোঁ, তাইক সান্ত্বনা দিয়াৰ ভাষা বিচাৰি।

তামোলৰ বাঁটা এটাত তামোল কেইখনমান সজাই অনামিকা সোমাই আহিল। এখেত আৰু মায়ে একোখনকৈ তামোল পাণ বাঁটাৰ পৰা উঠাই ল'লে।

অনামিকা মোৰ নিচেই ওচৰত বহি পৰিল। মোৰ বাওঁভৰিৰ আঁঠুৰ ওপৰৰ অংশ আলফুলে মোহাৰ এটা মাৰি মোৰ মুখলৈ চালে। মোৰ দুচকুত চকুলোৰে ভৰি পৰিল। তাই মোক কিবা এটা ক'ব বিচাৰিলে। কিন্তু ক'ব নোৱাৰি মোৰ আঁঠুৰ ওপৰৰ অংশতে শুই পৰিল। ময়ো তাইৰ অৰিনস্ত চুলিৰ মূৰটোত হাত বুলাই দিলোঁ। প্ৰথমে তাই উচুপি, উচুপি আৰু পাছলৈ হুক হুকি কান্দি উঠিল। মই মাথোন নীৰৱে থাকিবলৈ যত্ন কৰি তাইৰ মূৰতে বাওঁ হাতখন ৰাখি অপেক্ষা কৰিলোঁ তাই প্ৰকৃতিস্থ হোৱালৈ।

কিছু সময় কান্দি কান্দি এটা সময়ত তাই প্ৰকৃতিস্থ হ'ল। তাই নিজকে সংযমী কৰি তুলিলে। তায়েই প্ৰথমে নিৰৱতা ভংগ

কৰি এখেতৰ মুখলৈ চাই সেমেকা হাঁহি এটা মাৰি ক'লে। আমি দুয়োজনী অতি সৰু কালৰেপৰা নলে গলে লগা। দুয়োজনী একে শ্ৰেণীতে পঢ়িছিলোঁ। আপুনি নেজানে। মই সৰুতে গধূলি সময়ত গোঁসাই ঘৰত চাকি জ্বলাওতে সদায়েই এইৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ বাবে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছিলোঁ। ভগৱানে মোৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিছিল। তাইৰ ভৱিষ্যৎ মই ভবাৰ দৰেই হ'ল। কথাখাৰ শুনি মই উচপ খাই উঠিলোঁ। অনামিকাই দেখোন শিশুকালত তাইৰ নিজৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে নহয়, মোৰ উন্নত ভৱিষ্যতৰ বাবেহে ভগৱানক প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল আৰু মই। মই দেখোন তাইৰপৰা আঁতৰিহে ফুৰিছিলোঁ।

মই তাইক কিবা কোৱাৰ যুক্তি বিচাৰি নেপাই মাথোন তাইৰ মূৰত বাওঁহাতটোৰ পৰশ বুলাব ধৰিলোঁ। এটা সময়ত মই ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে থিয় হৈ তাইকো দুয়োহাতেদি আকৌৱালি ধৰি থিয় হ'বলৈ ইংগিত দিলোঁ। তায়ো মুখেৰে একো নকৈ থিয়হ'ল। এখেতৰ ইংগিতত মই যাবৰ বাবে প্ৰস্তুত হ'লোঁ। মই তাইৰ হাতত ধৰিয়েই বহু সংযমেৰে আমি যাওঁ বুলি ক'লোঁ। কিন্তু তাইৰ মুখখনলৈ চাই মই স্থিৰেৰে থাকিব নোৱাৰি তাইক সাৱটি ধৰিলোঁ। দুয়ো হুক হুকি কান্দি উঠিলোঁ। আমি দুয়োজনীয়ে চাগৈ এনেদৰে কান্দি জীৱনৰ এক নতুন তৃপ্তি লাভ কৰিলোঁ। মনটো কিছু ফৰকাল হ'ল। এখেতৰ ইংগিতত মই মণিবেগটোৰপৰা টকা দুহেজাৰ উলিয়াই তাইৰ হাতত তুলি দি ক'লোঁ, আমি বহুত কথাই নেজানোঁ। মাহুঁতৰপৰা তোৰ খবৰ পালেও সকলো খবৰ নেপাওঁ। তথাপি তই মোক মনত পেলাবিচোন। তাই মোক ক'লে—তহুঁত আহি থাকিবিচোন।

আমি গাড়ীত বহিলোঁ। এখেতে গাড়ীখন ষ্টাৰ্ট দিলে। গাড়ীখন চলিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। মোৰ মনটোৱেও অনামিকাৰ কপালত দেখা পোৱা ৰঙা ফোঁটটোৰপৰা আজিৰ বিদায় মুহূৰ্তলৈকে আকৌ এবাৰ ৰোমছনৰে তাইক পুনৰ এবাৰ মনত পেলালোঁ।

অপ্রত্যাশিত প্ৰাপ্তি

জ্যোতিস্মৃতা দত্ত
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

টু

মনৰ মনটো আজি কেইদিনমানৰপৰা একেবাৰে বেয়া। খোৱা-বোৱা কৰিবলৈও মন নকৰে। আনকি খেলিবলৈও যোৱা নাই। মাত্ৰ মাকৰ কম্পিউটাৰটোতহে লাগি থাকে। টুমনে নিজেই ভাবি ভাবি পাৰ পোৱা নাই। কিয় এনে হৈছে? শেষত বেচেৰা এটা সিদ্ধান্তলৈ আহিল, তাৰ অস্থিৰতাৰ মূলতে হ'ল সিদিনা সিহঁতৰ প্ৰিন্সিপাল চাৰে কোৱা অভিভাৱক (Guardian) শব্দটো। যদিও টুমনক মাকে ইংৰাজী মাধ্যমৰ স্কুলত নাম লগাই দিছে তথাপি মাকে তাক অসমীয়া সকলোখিনি শিক্ষাই দিছে। সি তেনেকৈয়ে ভাবিছে। কিন্তু সিহঁতৰ চাৰে কোৱা এই অভিভাৱক শব্দটোহে। হওঁতে মাকে ক'লে যে Guardian মানে অভিভাৱক।

পিছদিনা টুমন স্কুললৈ গৈ আকৌ বিপাঙত পৰিল। স্কুললৈচোন ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহ কিছুমান আহিছে। টুমনৰ লগৰ কেইবাটাও ল'ৰা সেই ডাঙৰ মানুহকেইজনৰ লগত দেখি টুমনে ভাবিলে এয়াই Guardian চাগৈ। কিন্তু সি সুধিব কাক? মৰমৰ মাকজনীও চাগৈ অফিচত। এনেবোৰ কথা গুণা-গুণা কৰি থাকোতেই টুমনহঁতৰ দুটা ক্লাছ পাৰ হৈ গ'ল। মেমগৰাকীয়ে বাক মোক কিয় ইমান মৰম কৰে? সিদিনা মা আহোঁতেও মাৰ লগত মেমে এনে মৰম লগাকৈ কথা পাতিছিল। টুমন ভাবি ভাবি আচৰিতেই হ'ল প্ৰায়। এনেতে স্কুলৰ চকীদাৰজনে টুমনক প্ৰিন্সিপালৰ কোঠালৈ লৈ গ'ল। প্ৰিন্সিপাল চাৰক দেখিয়ে টুমনৰ বুকুখন ঢক ঢককৈ কাঁপি গ'ল। আহ। ইমান গহীন মানুহ। মোক বাক খং কৰিব নেকি চাৰে? অভিভাৱক ননাৰ পৰা। তেনেতে সি প্ৰিন্সিপালৰ গুৰু গস্ত্ৰীৰ মাত শুনিলে।

টুমনজ্যোতি, তোমাৰ অভিভাৱকক কথাটো নাই জনোৱা নেকি তুমি?

'চাৰ...।' ভয়তে টুমনে কথা ক'ব নোৱাৰা হ'ল। কি ক'ব এতিয়া সি? চাৰৰ কাষৰ চকীখনত সেইটো টুমনৰ লগৰে প্ৰীতম প্ৰয়াস, লগত সেইজন অভিভাৱক চাগৈ। প্ৰীতমক কোচত বহাই বহি আছে মানুহজন।

'কোৱা আক' টুমনজ্যোতি, ভয় নকৰিবা।' এইবাৰ অলপ কোমল মাত্ৰেৰে প্ৰিন্সিপালে ক'লে। এইবাৰ অলপ সাহ পাই টুমনে ক'লে 'চাৰ মোৰ অভিভাৱক নাইচোন।'

'হা...হা...হা...।' টুমন উচপ খাই উঠিল। আৰে হ'ল কি? সেই মানুহজনে ইমানকৈ হাঁহিছে কিয়, কি হ'ল?

টুমনজ্যোতি, তোমাৰ অভিভাৱক নাই? তুমি কি অনাথ আশ্ৰমৰ ল'ৰা নেকি? নে বাটৰ কাষৰ অঘৰী ল'ৰা। প্ৰীতম প্ৰয়াসৰ দেউতাকে টুমনক সুধিলে।

'জয়কিংকৰ, তুমি মনে মনে থাকা। ইমান সৰু ল'ৰাটোক তেনে কথা সোধা অনুচিত। হয়তো সি কথাটো ভালদৰে বুজি পোৱা নাই।'

প্ৰিন্সিপাল চাৰৰ কথাত মানুহজন মনে মনে থাকিল। বেচেৰা টুমন উচুপি উঠিল। এনেতে প্ৰিন্সিপাল চাৰৰ কোঠালৈ প্ৰহেলিকা মেম সোমাই আহিল।

'আৰে টুমন, তুমি কান্দিছা কিয়? চাৰ কি হ'ল ইয়াৰ?' 'নাই। অভিভাৱকৰ কথা সুধিছিলোঁ তাক। এতিয়ালৈকে অহা নাই যে।' প্ৰিন্সিপাল চাৰে ক'লে।

'নাপায় নহয় টুমন, নাকান্দিবা আক'। প্ৰহেলিকা মেমৰ বুজনিত টুমনৰ উচুপনি বন্ধ হ'ল।

আচ্ছা প্ৰহেলিকা, তুমি তাক লৈ যোৱা আৰু টুমনজ্যোতিক অভিভাৱকৰ কথাটো অলপ বুজাই দিবাচোন। হ'ব চাৰ। চাৰ... আচলতে টুমনৰ মাকহে আছে। গতিকে...।

হ'ব হ'ব। টুমনজ্যোতি তুমি তোমাৰ মাকে আহিবলৈ

ক'ৰা স্কুললৈ।

হ'ব চাৰ ময়ো ফোন কৰি ক'ম বাকু ইয়াৰ মাকক।

কেয়ে প্ৰহেলিকা মেমে টুমনক লৈ ওলাই আহিল প্ৰিন্সিপালৰ কোঠাৰপৰা।

টুমন শ্ৰেণীকোঠা পোৱাৰ পিছতে লগৰবোৰ তাৰ কাষ চাপি আহিল। তেনেতে প্ৰীতমকো দেউতাকে শ্ৰেণীকোঠাত থৈ গ'ল। টুমনক অকলশৰে বেঙ্গ এখনত মন মাৰি বহি থকা দেখি প্ৰীতমে লগৰ কেইটাক মনে মনে কিবা ক'লে। তাৰ পিছতে সিহঁতে টুমনক জোকাবলৈ ধৰিলে।

অঘৰী অঘৰী...টুমন অঘৰী...টুমনৰ অভিভাৱক নাই। আমি আজিৰপৰা টুমনক আমাৰ লগত থাকিবলৈ নিদিওঁ।

আকস্মিক অত্যাচাৰত টুমন একেবাৰেই ভাগি পৰিল। এসময়ত সি চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে।

সেইদিনা টুমন ঘৰলৈ গৈয়ে অস্থিৰতাত ভুগি থাকিল। তাৰ যেন লাহে লাহে মৰমৰ মাকজনীলৈয়ো আস্থা নোহোৱা হৈছে। লগৰবোৰক স্কুলত থ'বলৈ সদায় ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহ আহে। কিন্তু মোকচোন, মায়েহে স্কুলত থয়গৈ। আজি বাকু প্ৰীতম প্ৰয়াসৰ দেউতাকে (নিশ্চয় দেউতাক) কিয় বাকু মোক অঘৰী নেকি বুলি ক'লে? আৰু মোৰ লগৰ প্ৰীতম, নিমিষৰঞ্জন, সংগীতহঁতে বাকু মোক কিয় অঘৰী, অভিভাৱক নাই বুলি জোকাইছিল? মইচোন ঘৰতে থাকো, আৰু মোৰচোন মাও আছে। নাথাকিবও পাৰে ডাঙৰ ডাঙৰ মতা মানুহ, যাক প্ৰীতমে পাপা বুলি কৈছিল।

টুমনৰ অস্থিৰতা মাক এনিয়াইও লক্ষ্য নকৰাকৈ থকা নাছিল। কিন্তু টুমনৰ মৌনতাত মাকে সুধিবলৈও সংকোচ কৰিছে। কাৰণ টুমন বয়সত নিচেই সৰু যদিও মনটো একেবাৰে পৰিপক্ব লোকৰ দৰে। সকলো কথাই সি মাকৰ লগত আলোচনা কৰি ভাল পায়। কিন্তু এতিয়া তাৰ এনে কি হৈছে যি কথা সি মৰমৰ মাকজনীৰ লগত আলোচনা কৰাৰ পৰাও বিৰত আছে। হয়তো স্কুলতে কিবা হৈছে। এনিয়াৰ মনটোত অহেতুক ভয় এটাই ক্ৰিয়া কৰি গ'ল। আগৰেপৰা ভয় কৰি থকা কথাটোৱে যদি লৈছে। এই সৰু ল'ৰাটোক যদি সমাজে অৱহেলা কৰে। সমাজৰ প্ৰাণী হৈয়ো সি যদি সমাজৰপৰা অৱহেলিত হয়?

এনেকৈয়ে কেইবাটাও দিন পাৰ হৈ গ'ল। টুমনৰ অস্থিৰতা কোনোগুণে নকমিল। মন ভাল হওক বুলিয়েই এনিয়াই টুমনক লৈ এদিন গাঁৱত থকা ককাক-আইতাকৰ ঘৰৰ পৰা আহিলগৈ। ককাকে বনাই দিয়া ঢকুৱাৰ গাড়ীত উঠি তাৰ কি যে স্মৃতি। আইতাকে ভাতৰ লগত খাবলৈ দিয়া পাতত দিয়া মোৱা মাছৰ পিটিকা, ককাকে বাৰীৰপৰা বিচাৰি বিচাৰি আনি দিয়া লেতেকু পনিয়ল খাই টুমনৰ মনৰ অৱস্থা বহুখিনি পৰিৱৰ্তন হ'ল।

কিন্তু ককাক-আইতাকৰ ঘৰৰপৰা ঘূৰি আহি স্কুললৈ যোৱা টুমনৰ মন স্কুলৰপৰা অহাৰ পিছত একেবাৰে বেয়া। এনিয়াৰ সন্দেহ এইবাৰ প্ৰকট হ'ল। এই সমস্যাক গুৰি উলিওৱাৰ উপায় এনিয়াই মনতে ভাবিবলৈ ধৰিলে।

সেইদিনা স্কুলৰপৰা আহি টুমনে মাকক এখন চিঠি দিলেহি, স্কুলৰপৰা দিয়া চিঠি, পিছদিনা অভিভাৱক সন্মিলন। সিদিনা ফোন কৰোতে প্ৰহেলিকাই কৈছিল বাকু। চিঠিখন পঢ়ি থাকোতেই মাকক টুমনে সুধিলে।

‘মা মাক থাকিলে দেউতাক থাকিব লাগেই নেকি?’ এনিয়া উচপ খাই উঠিল।

‘কিয় সুধিলা সোণ, তোমাক কোনোবাই কিবা কৈছে নেকি?’

‘নাই মা, কোৱাচোন বাকু কথাটো হয়নে নহয়?’

‘তুমি কি ভাবা বাকু সোণ?’

‘মানে, মইতো তেনেদৰে নাভাবো, মোৰ কাৰমে মা তুমিয়েই সকলো।’

‘তেন্তে তুমি আজি এই প্ৰশ্ন কিয় কৰিলা?’

‘নহয় মা, আমাৰ লগৰ প্ৰীতম প্ৰয়াসহঁতে...এহ মা সিহঁত দুষ্ট ল'ৰা।’

‘সোণ তুমি কথাটো সম্পূৰ্ণ নকৰিলা? আৰু মই মন কৰিছোঁ তুমি এই কেইদিন ইমান মন মাৰি আছ, কি হৈছে বাকু তোমাৰ? মোক খুলি কোৱা সোণ।’

‘মা, তুমি মোৰ আটাইতকৈ মৰমৰ, মোৰ মন বেয়া হ'লে তোমাকচোন ক'মেই। একো হোৱা নাই মা।’

কিন্তু ইমান ডাঙৰ কথাটো টুমনে কয়নো কেনেকৈ। মায়ে মোক কোনোদিনেই দেউতা কি অনুভৱ কৰিবলৈ দিয়া নাই। তেনেস্থলত মাক যদি এই কথা কওঁ মায়ে মোক বহুত বেয়া পাব।

অভিভাৱক সন্মিলনৰ দিনা টুমন আনদিনাতকৈ সোনকালেই শুৱাৰপৰা উঠিল। আজিৰ সন্মিলনত তাক প্ৰহেলিকা মেমে এটা কবিতা আবৃত্তি কৰিবলৈ কৈছে। মাকে কালিয়ে তাক ভালদৰে শিকাই দিলে বাকু। তথাপিও আকৌ দুবাৰমান আবৃত্তি কৰি ল'লে টুমনে। স্কুলতো আজি হাই-উৰুমি। তথাপিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰে শৃংখলা ভংগ কৰা নাই। বাৰ বজাৰপৰা অভিভাৱক সন্মিলন আৰম্ভ হ'ব। ইতিমধ্যে বহুতো ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহ আহিলেই। টুমনে ইমান দেখি মাক নহা দেখি অলপ ভয় খালে। আজি সন্মিলনলৈ বহুতো মাইকী মানুহো আহিছে। সেয়া কাৰোবাৰ মাক চাইগৈ। তেওঁলোকৰো দেউতাক নাই নেকি বাকু? তেনেতে টুমনে মাকক অহা দেখিলে। টুমন সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত বহি থকা কাৰণে নিয়ম ভংগ কৰি মাকৰ ওচৰলৈ উঠি নগ'ল।

প্ৰিন্সিপাল মহোদয়ে সভা আৰম্ভ কৰি নিজস্ব ভাষণ আৰম্ভ কৰিলে। তাৰ আগতে লীমাকৃষ্ণাই এটা ভূপেন্দ্ৰ সংগীত পৰিৱেশন কৰিলে। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ভাষণৰ পিছতে ইংৰাজী বিষয়ৰ মনোৰঞ্জন চাৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিক দিশৰ ওপৰত এটা ভাষণ দিলে। তাৰ পিছতে সি তাৰ নামটো ঘোষণা কৰা শুনিলে। লাহে লাহে টুমন মঞ্চলৈ উঠি গ'ল। মাকলৈ চাই এটা মিঠা হাঁহি মাৰি কবিতাটো আবৃত্তি কৰিলে। কবিতাটো আবৃত্তি নিশ্চয় ভাল হৈছিল। নহ'লেনো প্ৰহেলিকা মেমে তাক মঞ্চৰপৰা কোচত লৈ যায়নে? আৰু ইমান হাত চাপৰিও বজাইছিল নিশ্চয় ভাল হৈছিল কাৰণেই। টুমনৰ

অকণমানি মনটোৱে তেনেকৈয়ে ভাবিলে।

ইয়াৰ পিছত অভিভাৱকৰ ফালৰপৰা একাষাৰ ক'বলৈ অনুৰোধ কৰিলে অধ্যক্ষ মহোদয়ে। প্ৰথমেই গ'ল প্ৰীতম প্ৰয়াসৰ দেউতাক। তাৰ পিছত ভাষণ দিলে টুমনহঁতৰ ওপৰৰ শ্ৰেণীত পঢ়া সিহঁতৰ ঘৰৰ ওচৰৰে টুইনা বাৰ দেউতাকে। ইয়াৰ পিছত কেইবাজনো পুৰুষ-মহিলাই ভাষণ দিলে। এনেতে টুমনে দেখিলে তাৰ মাক এনিষাওচোন মঞ্চলৈ উঠি গৈছে। টুমনৰ বুকুখন ঢপঢপাবলৈ ধৰিলে। কি বা কয় তাৰ মৰমৰ মাকজনীয়ে। ঘৰত মাকৰ ওচৰত ক'ব দুষ্টামিবোৰ ক'ব নেকি বাৰু...? এনেতে মাইকত মাকৰ শূৱলা, গুৰু-গুৰীৰ মাত শুনিলে সি।

‘পৰম শ্ৰদ্ধাভাজন অধ্যক্ষ মহোদয়, অন্যান্য শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীবৃন্দ, মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আৰু আজিৰ সভাত উপবিষ্ট অভিভাৱক-অভিভাৱিকাসকল। শৈক্ষিক কেন্দ্ৰ হিচাপে এইখন বিদ্যালয়ে স্বকীয়তা বজাই ৰাখি যথাযোগ্য ফলাফল দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৰ্বাংগীন বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীবৃন্দই আগবঢ়োৱা কঠোৰ শ্ৰম আৰু অমূল্য ত্যাগৰ বাবে এগৰাকী অভিভাৱিকা হিচাপে ময়ো তেওঁলোকৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ।

টুমনৰ মনটো আনন্দত নাচি উঠিল। মায়ে মোৰ দুয়াটলিবোৰ কোৱা নাইচোন। মায়ে যে ইমান ধুনীয়াকৈ বক্তৃতা দিব পাৰে। তেনেতে মাকৰ আৱেগজড়িত ৰুঢ় কণ্ঠস্বৰ টুমনে শুনিলে। মাকৰ ভাষণত হলঘৰ কাঁহ পৰি জীণ গ'ল।

‘সমাজ ক'বপৰা গঠিত হয়? মানৱৰ দ্বাৰাই নহয় জানো? মানৱ অবিহনে সমাজৰ স্থায়িত্ব ক'ত? কিন্তু এই সমাজত মানুহক লৈ মানুহৰ ইমান বিৰোধ কিয়? ইমান বিদ্বেষ, ঘৃণা এই জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ মাজতে হয়নে বাৰু প্ৰকৃততে?’

আজিৰ সমাজত উচ্চ-নীচ, ধনী-দুখীয়া আদিৰ ভেদ-ভাৱৰ বাবেই মই সমজুৱাকৈ এই কথা ব্যক্ত কৰিছোঁ। মোৰ ল'ৰা টুমনজ্যোতিৰ বয়স মাথো সাত বছৰ। কিন্তু এই বয়সতে এই শিশুটোৱে মানৱ সমাজৰ এই ভেদ-ভাৱৰ সন্মুখীন হ'বলগা হৈছে কিয়? আৰু এইখন স্কুলৰ নিচিনা এটা উচ্চ মানৰ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানত। এয়া বাৰু প্ৰকৃত মানৱ কৰ্ম নে? শ্ৰদ্ধেয় জয়কিংকৰ ডাঙৰীয়াই ক'বৰ দৰে মোৰ ল'ৰা টুমন অঘৰী নহয়, নহয় সি অনাথ আশ্ৰমৰ ল'ৰা। যিটো ল'ৰাই এই শব্দকেইটাৰ অৰ্থই বুজি নাপায়, তেনে ল'ৰাৰ ক্ষেত্ৰত এনে শব্দৰ অপব্যৱহাৰ কিয়? টুমনৰ এই মানসিক সমস্যা মোৰ অজানা হৈয়ে ৰ'লহেঁতেন যদি মোক প্ৰহেলিকাই নক'লেহেঁতেন। শ্ৰদ্ধাৰ দৰ্শকবৃন্দ, সেয়ে আজি মই এই সন্মিলনতে মোৰ পুত্ৰ টুমনজ্যোতিৰ জন্ম বৃত্তান্ত ক'ম।’

টুমন কোনো অঘৰী ল'ৰা নহয়, নহয় সি কাৰো জৰাজ সন্তান। আপোনালোক সকলোৱে জানে নিশ্চয়, মই যে অবিবাহিতা, সেয়েহে

আপোনালোকৰ মনত এই প্ৰশ্ন মোৰ সন্তানক লৈ। ই মোৰ কোনো অবৈধ সন্তান নহয়। ইয়াৰ পিতৃ-মাতৃ কোন জানে—এখন ভিতৰুৱা গাঁৱত শান্তিৰে সংসাৰ কৰা এহাল নৱ দম্পতিৰ প্ৰথম সন্তান আছিল টুমন। মাথো তিনিমহীয়া হওঁতেই ধৰ্মণৰ বলি হ'ল টুমনৰ মাক। তেতিয়া মই সেই গাঁওখনতে আছিলোঁ চাকৰিসূত্ৰে। টুমনক লৈ চিকিৎসালয়লৈ যোৱা টুমনৰ মাক-দেউতাক ঘূৰি যাওঁতে গধূলি হোৱাত এডল উদগু ধৰ্মণকাৰীৰ কবলত পৰে। টুমনৰ মাকে টুমনক দেউতাকৰ হাতত দি বাহিৰ ফুৰিবলৈ যাওঁতেই এডল উদগু যুৱকে তেওঁক টানি লৈ যায়। চহৰৰ আও-ভাও নোপোৱা বেচেৰী অনিতাই চিঞৰিও সদোন্তৰ নাপালে। ইফালে টুমনক লৈ থকা দেউতাকে অনিতাক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ যাওঁতে সেই উদগু যুৱকদলৰ প্ৰহাৰত মৃত্যু হয় আৰু টুমন থাকিলগৈ এটা নৰ্দমাত পৰি। সেইদিনা ৰাতি আঠমান বজাত খবৰ পাই জৰুৰীকালীনভাৱে ভৰ্ত্তি কৰা টুমন আৰু অনিতাৰ ওচৰ পাওঁগৈ পিছদিনা বাতিপুৱা। কিন্তু সেই সময়ত অধিক ৰক্তক্ষৰণৰ ফলত অনিতাই মাথো মৃত্যুৰ ক্ষণ গণিছে। তিনিমহীয়া টুমনো নাৰ্চৰ তত্বাৱধানত সম্পূৰ্ণৰূপে চিকিৎসাধীন। কান্দি-কাটি বেচেৰা অচেতন প্ৰায়। অনিতাই ওচৰত উপস্থিত হোৱাত টানি টানি চকু মেলি অনিতাই কোনোমতে এটা শব্দহে উচ্চাৰণ কৰিলে, ‘সো...গ...টো...ক...চা...।’ কথা সম্পূৰ্ণ নহওঁতেই অনিতাই চকু মুদিলে চিৰদিনৰ বাবে।

অনিতাৰ লগত মোৰ বহুত বেছি আন্তৰিকতা আছিল। সেয়েহে অনিতাৰ শেষ ইচ্ছা পূৰণৰ কাৰণেই টুমনক তুলি লোৱাৰ সংকল্প কৰোঁ। বিয়া হোৱাৰ ৰঙচঙীয়া সপোন নেদেখি এটা শিশুক প্ৰকৃত মানুহ কৰাৰ সংকল্পৰেই মই টুমনক চিকিৎসালয়ৰপৰা লৈ আনো নিজৰ তত্বাৱধানত। সেয়েহে আজি অবিবাহিতা হৈয়ো মই টুমনৰ মাতৃ। টুমন মোৰ সন্তান। চেষ্টা কৰিছোঁ টুমনক পিতৃৰ অভাৱ অনুভৱ নকৰাকৈ ৰাখিবলৈ।

কিন্তু এচাম পাবত গজা মানুহে এনে প্ৰকৃত মানৱীয়তাক মৰিমূৰ কৰিব বিচাৰে। সেয়েহে আজি মোৰ এই সন্মিলনতে বিনম্ৰ অনুৰোধ, মানুহক যাতে সকলোৱে মানুহৰ দৃষ্টিৰে চায়, কোনো জন্তু-জানোৱাৰৰ দৰে নহয়। শিশুমনত যাতে এনে ভ্ৰান্ত ধাৰণাবিলাকে খুঁটি পুতিব নোৱাৰে তাৰ বাবে সমূহ অভিভাৱক-অভিভাৱিকাৰ ওচৰত মোৰ বিনম্ৰ অনুৰোধ। শেষত ভুল-ভ্ৰান্তিৰ মাৰ্জনাৰে বক্তব্য সামৰিছোঁ।’

মঞ্চৰপৰা নামি আহোতে এনিষাই দেখিলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজৰপৰা টুমন দৌৰি আহিছে তেওঁৰ ফালে। পৰল হাত চাপৰিৰ মাজতো এনিষাৰ মনটো আনন্দত পাতল পাতল লাগি গ'ল।

‘মা...তুমি ইমান ভাল, ইমান মহান।’ টুমনৰ চকুত চকু পানী। হয়তো বাৰিষাৰ ঢল বাগৰিছিল। আনন্দত অথবা বিষাদত। এনিষাৰো দুটোপাল চকুলো বাগৰি আহিল টুমনক সাৱটি ধৰি কোলাত লৈ থাকোতেই।

নিষ্ঠুৰ নিয়তি

ছেনীয়া সোণোৱাল
স্নাতক ষষ্ঠ যান্শাসিক, অসমীয়া বিভাগ

ক

লেজৰপৰা আহি ফোনটো বেগৰপৰা উলিয়াই দেখে পাঁচটা মিচ কল হৈ আছে। বাহুলৰ নম্বৰপৰা। নিশাই লৰালৰিকৈ বাহুললৈ ফোন কৰি জনালে তাই কলেজত থকাৰ কথা। কিয় ফোন কৰিছিল সোধাত বাহুলে তাইক অলপ সময় লগ পাব পাৰিম নেকি সুধিলে। নিশাই চাৰিমান বজাত লগ পাব পাৰিমবুলি কৈ ফোন ৰাখিলে। তাই লৰালৰিকৈ ঘৰৰ কাম বনবোৰ কৰি বাহুলক লগ পাবৰ বাবে যাবলৈ সাজু হ'ল। চাৰি বজাৰ ঠিক পাঁচ মিনিটৰ আগত বাহুলে নিশাইতৰ পদূলিৰপৰা তাইক ওলাই আহিবলৈ বুলি ফোন কৰিলে। তাই মাকক কৈ বাহুলক লগ ধৰিবলৈ বুলি ওলাই গ'ল। মাকে সিহঁত দুটাৰ প্ৰেমৰ সম্পৰ্কৰ কথা জানিছিল।

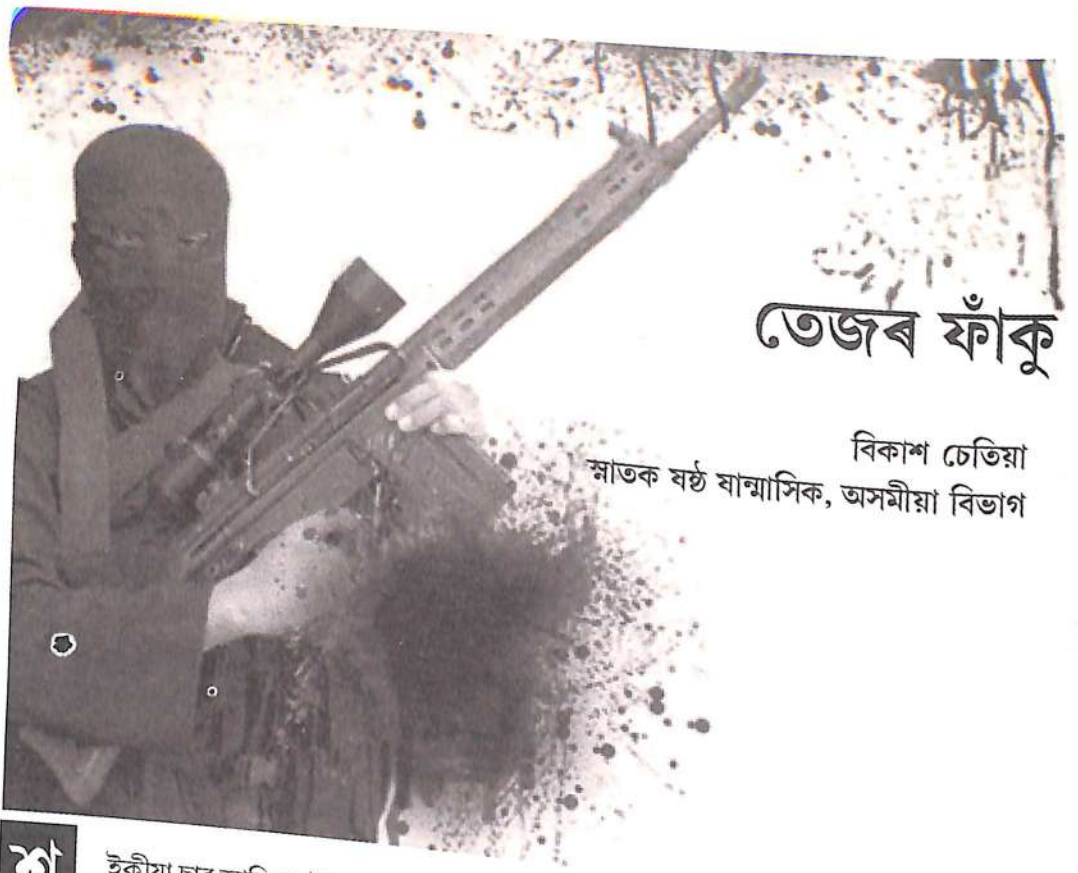
দুয়ো নৈৰ পাৰৰ মুকলি আকাশৰ তলত অকলে বহি দুই-এঘাৰ কথা হ'বলৈ বুলি গ'ল। পিছদিনা পুৱা পাঁচ বজাৰ ট্ৰেইনত বাহুল দিল্লীলৈ যাব। উদ্দেশ্য উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ। দুয়োয়ে প্ৰথম বাৰৰ বাবে এক দীঘলীয়া সময় আঁতৰি থাকিবলগা হ'ব। সেই কথা সোঁৱৰি নিশাই গাড়ীৰ ভিতৰপৰা এৰি যোৱা গছবোৰ চাই চাই একান্তমনে গৈ আছে। বাহুলৰ মাত শুনি নিশাই উচপ খাই উঠিল। বাহুলে নিশাৰ গা বেয়া নেকি সোধাত তাই নহয় মনহে বেয়া বুলি কৈ গাড়ীৰ পৰা নামি যায়। দুয়ো হাতত ধৰা ধৰিকৈ নৈ পাৰৰ বালিত খোজ কাঢ়ে প্ৰকৃতিৰ সকলো সুন্দৰতা উপভোগ কৰি। নৈৰ পাৰৰ নিজান পৰিৱেশৰ মাজত দুয়োয়ে দূৰ দিগন্তৰ ফালে চাই মনৰ দুখ পাতলোৱাৰ চেষ্টা কৰিছে। নৈৰ পাৰত চৰাইবোৰৰ লুকা ভাকু দেখি ইজনে-সিজনৰ কাষ চাপি গৈছে। মৃদু বতাহে আমনি কৰা নিশাৰ চুলিকোছা বাহুলে ঠিক কৰি দিছে।

এখন অচিনাকি ঠাইৰ লগত সৰাধানে থাকিবলৈ নিশাই বাহুলক অনুৰোধ জনাইছে। বেয়া সংগৰপৰা আঁতৰি নিজৰ কৰ্তব্য কৰিবলৈ কৈছে। পশ্চিম আকাশৰ বঙা বেলিটিৰ পোহৰ নিশাৰ মুখত জিলিকি উঠিছে। দুয়ো ঘৰমুৱা হ'ল। নিশাক পদূলিত নমাই সন্ধ্যা হোৱাৰ আগে আগে বাহুলো ঘৰ পালেগৈ।

দিল্লীলৈ যোৱাৰ পথত বাহুলে বাটত খোৱা লোৱাকে আদি কৰি সকলো খবৰ নিশাক জনাই থাকিল। নিৰ্দিষ্ট সময়ত বাহুল গৈ দিল্লী পালেগৈ। এমাহ দুমাহকৈ ছয়মাহ দিন পাৰ হ'ল দুয়োৰে। চকুৰ আঁতৰ হৈ থাকিলেও দুয়োৰে মনৰ আঁতৰ হোৱা নাছিল।

আবেলি পাৰ হৈ গ'ল। সন্ধ্যা নামিল। বাহুলৰ কোনোখবৰ নাই। নিশাৰ পৰাও বাহুললৈ ফোন লগা নাই। নিশাৰ মনটো এক কোলাহলে আৱৰি ধংৰিছেহি। উপায়হীন হৈ নিশাই বাহুলৰ সহপাঠী সাগৰলৈ ফোন কৰিলে বাহুলৰ খবৰ ল'বলৈ। কেইদিনমানৰ বাবে সাগৰৰ চিম কাৰ্ডখন সাগৰৰ ভনীয়েকে ব্যৱহাৰ কৰি আছিল। তাইৰপৰাই গম পালে বাহুলহঁত থকা কোঠাকে আদি কৰি আৰু দহটা কোঠাত জুই লাগিছে। সেই সময়ত কোঠাত থকা প্ৰায়বোৰৰে মৃত্যু হৈছে। উশাহ স্তব্ধ কৰা এটা সংবাদ পাই নিশাৰ চেতনা হেৰালে। মাকে মুখত পানী চটিয়াই চেতনা ঘূৰালে আৰু সকলো কথাৰ বৰ্ণনা বিচাৰিলে। নিশাই সকলো কথা বিৱৰি ক'লে। বাহুলৰ ঘৰতো শ্ৰাদ্ধ পাতিলে।

বাহুলক হেৰুৱাৰ বেদনাকে বুকুত বান্ধি নিশাই পাঁচটাকৈ বছৰ পাৰ কৰিলে। বাস্তৱ জগতৰ সত্যক তাই মানি ল'বপৰা নাছিল যদিও প্ৰকৃতিৰ নিয়মেৰে বান্ধ খাই এক নতুন জীৱন গঢ়িবলৈ এখোজ আগবঢ়াইছে। চাৰিদিন পাছত মাক-দেউতাকৰ পছন্দৰ নিলিমৰ সৈতে তাইৰ বিয়া আছে। বিয়াৰ চাৰিদিন পূৰ্বে এটা আন ছেভ নম্বৰপৰা ফোন আহিল। ফোনটো বিচিভ কৰি শুনিলে পাঁচ বছৰৰ আগতে মৃত্যু হোৱা বাহুলৰ মাত। অলীক বাস্তৱে তাই জুৰুলা কৰি পেলালে। সপোন আৰু বাস্তৱৰ সমাধিত নিজকে থিয় কৰিছেগৈ। দুবাৰকৈ গঢ়ি উঠা আশাৰ বালিঘৰ বিশাল সাগৰৰ টোৱে থান-বান কৰি পেলালে। ●●

তেজৰ ফাঁকু

বিকাশ চেতিয়া
স্নাতক ষষ্ঠ শাস্ত্ৰাসিক, অসমীয়া বিভাগ

শ

ইকীয়া ছাৰ আজি ঘৰলৈ অহা পলম হৈছে। এনেইও তেখেত অলপ দেশৰ প্ৰতি দুৰ্বলতা থকা মানুহ। দেশ সেৱাৰ বাবেই তেওঁ সেনাবাহিনীত যোগদান কৰিছিল আৰু চাকৰি শেষ হোৱাৰ পাছতে তেখেত এতিয়া এটা বেচৰকাৰী স্বাস্থ্য সজাগতা শিবিৰৰ লগত জড়িত হৈ আছে। তেওঁ পুৱাই ওলাই যায় দেশৰ স্বাৰ্থত আৰু সন্ধিয়া আহি ঘৰ সোমাইহি পোনাকনৰ স্বাৰ্থত। পোনাকন শকীয়া ছাৰৰ একমাত্ৰ দুবছৰীয়া নাতি। তাৰ আদব-কাইদাই এতিয়া শইকীয়া ছাৰক ঘৰলৈ সোনকালে ওভোটাই আনে। শইকীয়া ছাৰ সেনাবাহিনীলৈ যোৱাৰ আগত চহৰৰ এখন আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষকতা কৰিছিল কিন্তু যেতিয়া চীনা সৈন্যৰ আক্ৰমণত তেওঁৰ গাঁৱৰ বহুকেইটা সমনীয়া চিৰজীৱনৰ বাবে ঘূণীয়া আৰু মৃত্যু পৰ্যন্ত হৈছিল তেতিয়াও তেওঁ সেনাবাহিনীত প্ৰাথমিক স্বাস্থ্য সেৱা প্ৰদানৰ বাবে যোগদান কৰে। তথাপি কিন্তু সমাজ আৰু অঞ্চলৰ মানুহৰ মাজত তেওঁ 'ছাৰ' হৈয়ে ব'ল। ছাৰ পৰিয়ালটো এটি সৰু আৰু সুখী পৰিয়াল। ছাৰ-বাইদেউ, অয়ন-অয়নৰ পত্নী আৰু পোনাকন। আজি ছাৰৰ অহা পলম হ'লত সকলো চিন্তাত পৰিছে। চিন্তাৰ মাজতে পোনাকনে আহি কয়হি ককা আহিলে নাই? আকৌ সকলো চিন্তিত হৈ ৰয়। হঠাৎ দুৱাৰত কোনোবাই টোকৰ মাৰিলে অয়নে দুৱাৰখন খুলি দেখে কেইজনমান মানুহে সিহঁতৰ চোতালত ডাঙৰ বেগ এটাৰপৰা কিবা উলিয়াই আছে। সি তাৰ পত্নীক পোনাকনক লৈ তাৰ শোৱণী কোঠালৈ যাবলৈ ইংগিত দি বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল। সি কোন আপোনালোক আৰু এএইবোৰ কি? বুলি প্ৰশ্ন শেষ কৰিবলৈ নৌপাওঁতেই সিহঁতে চোকা অস্ত্ৰ এপাতেৰে অয়নৰ গাত প্ৰহাৰ কৰে আৰু শেষত বেগৰপৰা উলিওৱা সা-সৰঞ্জামেৰে এটা মাৰণাস্ত্ৰ সু-সজ্জিত কৰি অয়নৰ দেহটো ফুটুৱাই পেলালে। ঘৰৰ ভিতৰত চিঞৰ-বাখৰ, কান্দোনৰ ৰোল উঠিল। চিঞৰ-বাখৰ শুনি ওচৰ-চুবুৰীয়া দৌৰি আহিল কিন্তু নিষ্ঠুৰ হত্যাকাৰীহঁতে এইবাৰ গাঁৱৰ হোজা মানুহখিনিকে লক্ষ্য কৰি গুলী ফুটাই উধাও হ'ল আন্ধাৰৰ আঁৰ লৈ। আঠমান বজাত অয়নৰ চোতালত তাৰ সমান্তৰালকৈ আৰু পাঁচজন মানুহ শুই পৰিল। শইকীয়া ছাৰে পোনাকনলৈ ফাঁকুৰ ৰং লৈ আহোঁতেই পলম হৈছিল। তেওঁ আহি চোতালত প্ৰৱেশ কৰিয়ে উন্মাদ হৈ পৰিছিল। তেওঁক পোনাকনে দৌৰি গৈ সুধিছিল ককা তুমি ফাঁকু আনিলা? আহা এতিয়া আমি খেলো। তুমিতো কাইলৈহে ফাঁকু বুলি কৈছিলো আজি ক'ৰ জানো এজাক ল'ৰা আহি পাপাৰ লগত ফাঁকু খেলি গ'ল। তেজৰ ফাঁকু। ●●

সংগ্ৰামৰ অন্য নাম সফলতা

মোহন দাস
স্নাতক চতুৰ্থ শাস্ত্ৰাসিক

হাঁ

হৰ পতাৰ দৰে জোৰা লাগি থকা হাতৰ আঙুলি কেইটাৰে প্ৰকাশে এক বিশেষ কৌশলেৰে বঙৰ টেমাটো আৰু ব্ৰাহ্মডাল খৰি সুন্দৰ ছবি এখন আঁকি আছে। কিন্তু এই মুহূৰ্তত যদি কোনোবাই সহানুভূতি দেখুৱাই তাক সহায় কৰিবলৈ আগবাঢ়ে তেতিয়া সি অসহ্য অনুভৱ কৰে, কিয়নো সি নিজেই লিখিব-পঢ়িব আৰু সুন্দৰ ছবি আঁকিব পাৰে। তাৰ ভৰি দুটা সামান্য ধেনুভিৰীয়া হ'লেও কৰণীয় সকলো কাম সি নিয়াৰিকৈ কৰিব পাৰে। তাৰ মুখখন মিঠা বৰণৰ আৰু বাতিপুৰাৰ অৰুণৰ দৰে তেজাল। এই সকলোবোৰ গুণৰ অধিকাৰী হোৱাৰ পাছতো মানুহবোৰে তাক দেখিলে 'আই ঔ দেহী ইমান বেয়া লাগে' আদি শব্দবোৰ

প্ৰকাশৰ এনে অবস্থা'। তথাপিও মাক-দেউতাকে প্ৰকাশক লৈ যথেষ্ট গৌৰৱ অনুভৱ কৰে। মাক দেউতাকে খুউব মৰম কৰে, কোনো দিনে তাৰ মনত আঘাত লগাকৈ একো কথাই কোৱা নাই। তথাপিও কিছুমান কথায়ৈ তাৰ মনত গভীৰ বেথাপাত কৰিছে।

সেইদিনা সিহঁতৰ স্কুলত সভা আছিল। শ্ৰেণীত সৰ্বোচ্চ নম্বৰ পোৱাৰ উপৰি আকস্মিক বক্তৃতা, তৰ্ক, আবৃত্তি, চিত্ৰকলা আদিত শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী হৈ প্ৰকাশে এক বিশেষ পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছে। যদি সি শাৰীৰিকভাৱে সক্ষম হ'লহেঁতেন তেতিয়া সি আন আন খেলতো পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাব পাৰিলেহেঁতেন। বাৰ্ষিক সমাৰোহৰ বাবে সকলো অভিভাৱকৰ লগতে মাক-দেউতাকলৈও চিঠি দিছিল। অফিচৰ কামৰ বাবে

তাৰ ভৰি দুটা সামান্য ধেনুভিৰীয়া হ'লেও কৰণীয় সকলো কাম সি নিয়াৰিকৈ কৰিব পাৰে। তাৰ মুখখন মিঠা বৰণৰ আৰু বাতিপুৰাৰ অৰুণৰ দৰে তেজাল। এই সকলোবোৰ গুণৰ অধিকাৰী হোৱাৰ পাছতো মানুহবোৰে তাক দেখিলে 'আই ঔ দেহী ইমান বেয়া লাগে' আদি শব্দবোৰ কিয় জানো প্ৰয়োগ কৰে?

কিয় জানো প্ৰয়োগ কৰে? কেৱল তাৰ হাত দুখনৰ আঙুলিবোৰ জোৰা লগা আৰু ভৰি দুখন সামান্য বেঁকা হোৱাৰ বাবেই নেকি!

প্ৰকাশ এটা সুখী পৰিয়ালৰ সদস্য। মাক-দেউতাক আৰু এজনী হাঁহিমুখীয়া ভনীয়েক নশত্ৰু। দেউতাকে মাজে মাজে কয়, 'আমি পূৰ্বজন্মত কিবা পাপ কৰিছিলোঁ নেকি? যাৰ বাবে আজি আমাৰ

দেউতাক যাব নোৱাৰিলে। মাকহে গৈছিল। গোটেই স্কুলৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগীৰ মাতৃ হোৱাত মাক উৎফুল্লিত হৈছিল। কিন্তু পুৰস্কাৰ ল'বলৈ যেতিয়া সি মঞ্চলৈ লেকেচিয়াই লেকেচিয়াই উঠি যায় আৰু সকলো মানুহে তাৰফালে অন্য এক বুজাব নোৱাৰা দৃষ্টিৰে খৰ লাগি চায় তেতিয়া মাকৰ অন্তৰত অজান শোক এটাই খুন্দা মাৰি ধৰিছিল। যাৰ ফলত মাকৰ দুখাৰি

চকুলো বৈ আহিছিল। যিদিনা তেওঁ হাঁহিব
লাগিছিল কিন্তু হাঁহিব পৰা নাছিল। প্ৰকাশে
মঞ্চত উঠি কৈছিল, 'সংগ্ৰামৰ অন্য নাম
সফলতা' তেতিয়া মাকৰ মন তৃপ্তিৰে ভৰি
পৰিল।

প্ৰকাশে আন মানুহক সহায় কৰি বৰ
ভাল পায়। মানুহৰ লগত কিছুমান
সামাজিক কাম কৰিবলৈ সি আগবাঢ়ি যায়
কিন্তু তাৰ হাত ভৰি কেইটাই বাধা প্ৰদান
কৰে। প্ৰকাশৰ কেতিয়াবা এনে লাগে যে
সি জীৱনত সকলো কাম কৰি আওঁৱাই
যাব নোৱাৰিব। ইয়াৰ বাবে কেৱল তাৰ
হাত ভৰি কেইটাকে দোষাৰোপ
কৰিবনে? নহয়। সিটো আন সুস্থ ল'ৰা-
ছোৱালীতকৈ কোনোগুণে কম নহয়।
কেৱল হাত-ভৰি কেইখনহে অলপ
বেয়া। সেইবোৰ কথাৰে সি আওকাণ
কৰি জীৱন সংগ্ৰামত আগবাঢ়ি যাবলৈ
দৃঢ়প্ৰতিজ্ঞ হয়। ছাত্ৰবৃত্তি হিচাপে ১৪
নৱেম্বৰৰ দিনা প্ৰকাশে টকা কেইটামান
পাইছিল। সি গোটেই কেইটকা তাৰ ভাল
বন্ধু প্ৰবীণক দিছিল। প্ৰবীণ এজন অতি
দৰিদ্ৰ পৰিয়ালৰ ল'ৰা। প্ৰকাশে ভাবিছিল
মই বিকলাংগ হোৱাৰ বাবে বিশেষ
ছাত্ৰবৃত্তি পাইছোঁ কিন্তু মোৰ বন্ধু প্ৰবীণৰ
নিচিনা আন বহু ল'ৰা-ছোৱালী আছে
সিহঁতে বাৰু কেতিয়াবা বজাঘৰৰ
আশীৰ্বাদ পাবনে?

আজি দেওবাৰ প্ৰকাশহঁতৰ কলো
ফুৰিবলৈ যাব আৰু কিবা প্ৰয়োজনীয়
সামগ্ৰী বজাৰ কৰি আনিব। প্ৰকাশৰ যাবলৈ
মন নাছিল যদিও ভনীয়েক নস্ৰতাই জোৰ
কৰাত সি ওলাল। দেউতাকে গাড়ীখন
উলিয়াই গেটৰ ওচৰত ৰাখি ঘৰৰফালে চাই
চিঞৰি ক'লে, হ'লনে তোমালোকৰ?
প্ৰকাশ আৰু ভনীয়েক ওলাই আহি গাড়ীত
বহিল আৰু অলপ সময়ৰ পাছত মাকে

আছিল। সিহঁত অলপ বজাৰ কৰিলে আৰু
চহৰৰ মাজ মজিয়াত থকা শিশু
উদ্যানখনটো সোমাল। ঘৰলৈ বুলি উভটি
আহোতে দেউতাকে এখন হোটেলৰ
সন্মুখত গাড়ীখন ৰখাই দিলে। গাড়ীৰ
দুৱাৰখন খুলি নামিবলৈ লওঁতেই প্ৰকাশৰ
মুখৰ আগলৈ আওঁৱাই আহিল এটা
এলুমিনিয়ামৰ বাটি, কোনোমতে ধৰি ৰখা
হাতদুখনে যেন বৰ কষ্টৰে ধৰি আছে।
সেইজনী এজনী ছোৱালী প্ৰায় আঠ-দহ
বছৰমান হৈছে। তাইৰ হাত দুখনৰ আঙুলিৰ
গুৰিতে কটাৰ নিচিনা এটাও আঙুলি নাই,
কোনোদিনেই তেলৰ পৰশ নপৰা তাইৰ
ৰঙা খহটা চুলিবোৰ জট বন্ধাৰ দৰে হৈছে।
তাই পিন্ধি থকা ফ্ৰকটো ঠায়ে ঠায়ে ফটা,
কোনোমতে লাজ ঢাকিছে। মুখ-হাত, ভৰিৰ
ছালবোৰ ইমান শুকান, ইমান নিৰস যেন
কাটিলেও তেজ নোলাব। প্ৰকাশে
খিৰিকীৰে মূৰটো উলিয়াই সেই
ছোৱালীজনীক সুধিবলৈ লওঁতেই তাৰ
চকুত পৰিল সেই নিশকটীয়া
ছোৱালীজনীৰ কান্ধত ভৰ দি ৰৈ আছে
নিঃস্ব এটা সৰু ল'ৰা, যাৰ দুয়োটা চকুৱেই
দৃষ্টিহীন বুলি দেখিলেই ধৰিব পাৰি। আঃ
কি যে কৰুণ দৃশ্য। ইমানদিনে সি নিজকে
দুৰ্ভগীয়া বুলি ভাবিছিল। কিন্তু ইহঁত
দেখোন তাতকৈ দুৰ্ভগীয়া। সিটো নিজৰ
সকলো কাম কৰিব পাৰে। দুবেলা দুসাজ
খাবলৈ, কাপোৰ পিন্ধিবলৈ, পঢ়া-শুনা
কৰিবলৈ সি কোনো দিনেই চিন্তা
কৰিবলগীয়া হোৱা নাই। তাতকৈও যে
কিমান দুৰ্ভগীয়া ল'ৰা-ছোৱালী এই
পৃথিৱীত আছে। আজি সি নিজেই
দেখিলে। দুবেলা দুমুঠি খাবলৈকে ইহঁতে
এই কংকাল যেন শৰীৰটো লৈ ভিন্কা
কৰিছে কেৱল জীয়াই থকাৰ সংগ্ৰামৰ
বাবে। সি ভাবিলে যদি সি পোৱা বৃত্তিৰ

নিচিনা এই বাধাগ্ৰস্ত ল'ৰা-ছোৱালীহালেও
পালেহেঁতেন তেতিয়া সিহঁতে অলপ হ'লেও
সকাহ পালেহেঁতেন। ইতিমধ্যে মাক-
দেউতাকহঁতে গাড়ীৰপৰা নামিছে। সি গাড়ীৰ
ভিতৰৰপৰাই সুধিলে, 'দেউতা তুমি চা'গে
আজি মই যিমনেই ডাঙৰ মিঠাই আৰু দামী
মিঠাই খাবলৈ বিচাৰো, দিবা নহয়?' অঁ কিবা
সন্দেহ আছে নেকি? দেউতাকে হাঁহি সুধিলে।
তেনেহ'লে দেউতা এওঁলোকক তুমি অন্ততঃ
এটা সাজ পেট ভৰাই খাবলৈ পইচা দিয়া, মোৰ
বৰ ভাল লাগিব। দিবানে দেউতা?' গাড়ীৰ
সৰু খিৰিকীখনেদি মূৰটো সোমোৱাই
দেউতাকে প্ৰকাশক এটা চুমা খালে আৰু
দেউতাকে দুৰ্বল হাত দুখনেৰে ইমান পৰে ধৰি
থকা এলুমিনিয়ামৰ বাটিটোত এশটকীয়া নোট
এখন থ'লে। ছোৱালীজনীয়ে হয়তো
এশটকীয়া নোট দেখাই নাই তথাপিও গম
পাইছে যে সেয়া বহুত পইচা। তাইৰ ভায়েক
আৰু তাই কেইবাদিনো পেট পূৰাই খাব
পাৰিব। ছোৱালীজনীৰ হালধীয়া চকুৰপৰা যেন
হিয়াভৰা আশীৰ্বাদ নিগৰি আহিল। আঃ আনৰ
অন্তৰাত্মক আনন্দ দিবপৰাও কিযে অপৰিসীম
তৃপ্তি আছে।

ঘৰলৈ আহি সি কেৱল সেই হোটেলৰ
সন্মুখত লগ পোৱা ল'ৰা-ছোৱালীহালৰ কথাই
ভাবি আছে। সি এই কথাবোৰ দেখি-শুনি বা
ভাবি মনত ইমান অশান্তি পাইছে। কি কৰিলে,
কাক ক'লেনো বাৰু শান্তি পাব? সাধাৰণ
মানুহবোৰে এইবোৰ কথা কাগজে-পত্ৰই
লিখিবহে পাৰে, কিন্তু কিবা ব্যৱস্থা যদি পাৰিব
তেন্তে দেশৰ নেতা সকলেহে। এৰা সি এখন
চিঠি লিখিব, ৰাষ্ট্ৰপতিলৈ তাৰ মনৰ কথাবোৰ,
মনত আঘাত পোৱা কথাবোৰ।

সি লিখি গ'ল—তাৰ মনত আমনি কৰা
সমাজৰ সৰু সৰু ঘটনা আৰু কিছুমান কথা
যিবোৰ কথাৰ মাজত নিহিত হৈ আছে গভীৰ
মানৱতাবোধ।

নিস্তন্ধ গধূলি

গীতাশ্ৰী দেৱী

স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

গাঁ

ওখনৰ এমূৰীয়াকৈ থকা খেৰৰ জুপুৰীটো। দীঘল লুংলুঙীয়া পদূলিটো। বাৰিষাৰ বৰষুণজাকৰ আগমনত চোতালখনৰ চাৰিওফালে দুবৰিবনবোৰ মাটি ফালি ওলাই আহিছে। মূৰৰ ওপৰত আধা বন্ধাকৈ তুলি অনা বস্তাৰ টোপোৱাটো পিৰালিটোতে থমহকৈ পেলাই দিলে জুনুৱে। চপ্পলযোৰ খুলি পিৰালিটোত পাৰি বহি পৰিল তাই। ভিতৰলৈ চালে বাঁহৰ দৰ্জাখনৰ দাংডাল সামান্যভাৱে খুটাৰ ৰচীডালত লাগি আছে। ভিতৰখনত এক শূন্যতা বিৰাজমান। বেলি ডুবিবৰ হ'লহি। কিন্তু ক'ৰপৰা আহিব, তাইৰ কাৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰি আছে, নিজকে প্ৰশ্ন কৰিলে। সাউৎকৈ বস্তাটো দাঙি দৰ্জাখনত ঠেলা এটা মাৰি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল।

আকাশৰ জোনটোৱে কিন্তু তাইৰ ঘৰটো চেৰাই নগৈ এছাটি পোহৰ দিলে। বাহিৰত ফৰিংফুটা জোনাক। তাই ভিতৰত সোমাই কেৰাচিনৰ টিপ চাকিটো জ্বলাই থৈ বাহিৰলৈ বুলি ওলাই আহিল। মূঢ়াটো পাৰি চোতালখনৰ মাজতে বহি পৰিল। জোনৰ পোহৰত তাই কিমান সময় বহি

থাকিল গমকে নাপালে। হঠাৎ ভিতৰৰপৰা তাইক মতা যেন শুনিলে 'মা মোৰ ভোক লাগিছে ভাত দেগে।' হুঁ বুলি তাই তৎক্ষণাত মূঢ়াটোৰপৰা উঠি চাকিটো লৈ ভিতৰ পালেগৈ। শোৱণী কোঠাটো পিট পিট কৰি বিচাৰিলে। আলনাডালৰ চকুতো চালেগৈ, কাপোৰবোৰ জোকাৰি পেলালে, পাকঘৰলৈ গ'ল, হঠাৎ যেন তাই সন্নিহ ঘূৰাই পালে। দুচকুৰে দুধাৰি অশ্ৰু নিগৰি আহিল। চাকিটোৰ পোহৰত তাই বামধেনুৰ সাতোটা ৰং ভালকৈ দেখা পালে। লাহে লাহে আকৌ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল জুনু।

অতীতত জুনু দুখীয়া, বৰ্তমানত কিন্তু তাই অকল দুখীয়া হৈয়ে নাথাকিল, তাই বৰ কলশৰীয়াও হৈ পৰিল। সৰুতে মাকক হেৰুৱাইছিল, দেউতাকৰ তত্ত্বাৱধানত ডাঙৰ হৈছিল, পাৰ কৰিছিল শৈশৱৰ সপোন বচা সোণোৱালী দিনবোৰ। এদিন পখিলা খেদি ফুৰা শৈশৱ পাৰ কৰিযোৱনত ভৰি দিছিল আৰু উপযুক্ত সময়ত ওচৰৰ গাঁৱৰে হৰকান্তলৈ দেউতাকে বিয়া দিছিল। জুনু আৰু হৰকান্তৰ সুখ-দুখৰ সমভাগী দেউতাকে চিৰদিনৰ কাৰণে চকু মুদিছিল। জুনুহঁতৰ দুজনীয়া সংসাৰখনলৈ পখিলাৰ আগমন হৈছিল। সৰুতে তাই

সঁচাকৈ এজনী পখিলাই আছিল আৰু দেউতাকে মৰমতে পখিলা বুলিয়েই মাতিছিল। সৰু-সুৰা অভাৱ অভিযোগৰ মাজেদি সুখ-শান্তিৰে পাৰ হৈছিল সিহঁতৰ সংসাৰ। হৰকান্তৰ মাটি-বাৰী বেছি নাছিল বাবে সিহঁতৰ তাৰে বছৰেক খাই বাঢ়িছিল। কিন্তু বেছিদিন সেই সুখ-শান্তি বৰ্তি নাথাকিল।

শাওণ মাহ, পথাৰৰপৰা আহি হৰকান্ত শুই পৰিল। গাটো জ্বৰ জ্বৰ লাগিছিল। জুনু ঘৰত নাছিল, তাই পথাৰৰপৰা অহাই নাছিল। আহি দেখে গিৰিয়েকৰ অৱস্থা বেয়া। সেই সেই মাত্ৰ পখিলাক চাব বিচাৰিছিল। তিনিদিন তেনেকৈ পাৰ হ'ল। টেবলেট-ইনজেক্‌চনে কামত নিদিলে। চতুৰ্থদিনা অলপ ভাল হোৱাৰ দৰে লাগিছিল আৰু নিজে বাহিৰলৈ আহিব পাৰিছিল। কিন্তু যি বাহিৰলৈ আহিলে আহিলেই ভিতৰলৈ আৰু নগ'ল। নিয়তিৰ কুপদৃষ্টিত পৰি হৰকান্তও গুচি গ'ল।

জুনু বৰ অকলশৰীয়া হৈ পৰিল। পখিলাক সম্বল হিচাপে লৈয়ে তাই জীৱন সংগ্ৰাম চলাই নিব লগা হ'ল। তাইৰ দৰে অশিক্ষিতা তিবোতা এজনীয়ে জীয়াই থকাৰ আৰ্থিক পথ হিচাপে লোকৰ ঘৰত ধান মৰা,

চাউল জৰা, বিয়া-সবাহত কাম-বন কৰি পেটৰ ভাত মোকলাবলৈ প্ৰস্তুত হ'ল। নিতৌ দিনটোৰ কাৰণে ওলাই যায় কাৰোবাৰ ঘৰত কামৰ সন্ধানত আৰু বেলি ডুবাৰ আগে আগে ঘৰ সোমাইগৈ। প্ৰাপ্য হিচাপে পোৱা ধান-চাউল কাৰোবাৰ ঘৰত পোৱা দুই এটকা পইচা লৈ।

সুখৰ দিনবোৰ অনন্ত সাগৰৰ ঢৌৰ নিচিনাকৈ বিলিন হৈ গৈছে, কিন্তু জ্বনুৰ জীৱনৰ দুখবোৰ উজ্জ্বল ভোঁতাৰ কাপত জ্বলি উঠিছে। চাৰ্ভতে চাৰ্ভতে পখিলা ডাঙৰ হৈছিল। তাই স্কুলত এইবাৰ নাম লগাইছিল। দিনটোৰ কাৰণে ওলাই যোৱাৰ আগতে তাই পখিলাক ওচৰৰ এল.পি. স্কুলখনত থৈ আহেগৈ। কিন্তু তাইক থৈ ঘূৰি আহি তাইৰ কামলৈ যোৱালৈ লোকৰ এযাৰ শুনিবলগা হয় আৰু এদিন পখিলাও অকলে যাবপৰা হৈছিল। সেই কাৰণে

কেইদিনমান তাইক অকলেই স্কুললৈ পঠাইছিল। মাক ঘূৰি অহালৈ তাই চোতালখনৰ মাজতে ধূলি-বালি আৰু গোটাই লোৱা নাৰিকলৰ কোৰকবা কেইটামান লৈ খেলি থাকে। মাকক দেখাৰ লগে লগে চাদৰখনৰ আঁচল টানি তাই খুনখুননি অবস্থ কৰে—‘মা মোলৈ কি আনিলা? আজিৰপৰা তেৰ লগত ময়ো যাম। মুহূৰ্ত্তৰ বাবে তাই জীৱকক ভেকাই মাৰি আঁতৰি যায় যদিও তৎমুহূৰ্ত্ততে আকৌ বালি লৰাটো। তাই আশা কৰে পখিলা ডাঙৰ হ'ব। পঢ়ি-শুনি ভাল মানুহ হ'ব। উপযুক্ত বয়সত বিয়া দিব আৰু তাই দুখৰো অন্ত পৰিব।

এদিন পখিলাক স্কুললৈ পঠাই জ্বনুও ওলাই আহিছিল দিনটোৰ বাবে। পখিলা স্কুললৈ গৈ থাকোতেই ঘটিছিল সেই ঘটনাটো। অতি দ্ৰুত গতিত অহা এখন মটৰ

চাইকেলে পখিলাৰ কণমানি পাখিৰ মসৃণতা বাস্তাৰ লগত মিলাই থৈ গৈছিল। মুহূৰ্ত্ততে শেষ হৈ গৈছিল জ্বনুৰ সকলো স্বপ্ন। এই অসহায় জীৱনটোত য'ত এসাঁজ পেট পূৰাই খাবলৈ নাপায়। বিভিন্ন দুখ-যন্ত্ৰণা, ঘাত-প্ৰতিঘাটৰ মাজতো জ্বনুৱে আশাৰ বেঙনি বিচাৰি পাইছিল পখিলাৰ মাজত। কিন্তু নিয়তিয়ে সেইকণ সুখো কাঢ়ি লৈ গ'ল তাইৰ বুকুৰ মাজৰপৰা। নিশাৰ নিস্তৰতা ভেদি কাপোৰত আকাশ ছানি পেলাব খোজে তাই। কিন্তু এইকেইদিন তাই একেবাৰে নিস্তৰা, নিৰিকার।

জোনটো এচপৰা ডাৰবে ঢাকি পেলাইছে। তাই মুঢ়াটো দাঙি ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। চাকিটোৰ শলিতাডাল বঢ়াই দিলেগৈ। দৰ্জাখনত দাংডাল দি তাই ওলাই আহিল আন্ধাৰৰ লুংলুঙীয়া বাটটোৰ মাজলৈ।

একাঁজলি ব'দৰ সন্ধানত

পুনৰ্জ্যোতি বৰা

স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক, বিজ্ঞান শাখা

পুৱাৰ কাকতখন হাতত লৈয়ে ডাঙৰ ডাঙৰ হৰফেৰে লিখা আখৰ কেইশাবীত চকু থমকি বৈছিল বিপুলৰ। যৌতুকৰ বলি লক্ষীমপুৰৰ ন-বোৱাৰী। ক্ষুণ্ণকৰ বাবে চকুযোৰ জপাই কিবা ভাবিবলৈ লৈছিল সি। তাৰ মানসপটত উজলি উঠিছিল কিছূমান শেতা পৰা দুখৰ স্মৃতি। যিবোৰৰ ভেকেটে ভেকেটে কেঁচা গোল্ক আজিও তাৰ হিয়াৰ একোণত বিৰাজমান। হঠাৎ তাৰ মনত পৰিছিল ভনীয়েক নিম্কিলৈ। তাৰ মৰমৰ ভনীয়েক, সি আৰু এগৰাকী অসুস্থ ৰোগীয়া মাকেই সিহঁতৰ ঘৰৰ সদস্য। এটি নিম্ন মধ্যবিত্ত পৰিয়ালত জন্ম গ্ৰহণ কৰা বিপুলে সৰুতেই দেউতাকক হেৰুৱাই ঘৰখনৰ সমস্ত দায়িত্ব মূৰ পাতি ল'বলগীয়া হৈছিল। পেটৰ ভাতমুঠি আৰু নিম্কিৰ পঢ়াৰ খৰচ সি বহু কষ্টৰ অন্তত যোগাৰ কৰিব পাৰিছিল। পঢ়া-শুনাত অত্যন্ত চোকা হোৱাৰ বাবেই তাৰ অদম্য ইচ্ছা আছিল যে, সিমান কষ্ট কৰি হ'লেও নিম্কিক পঢ়াব।

স্কুলৰ শ্ৰেণীকোঠাত সিয়ো পৰিচিত আছিল এজন মেধাৱী ছাত্ৰ হিচাপে। লগৰ আন দহজনৰ দৰে সিয়ে সপোন দেখিছিল, ডাক্তৰ, ইঞ্জিনীয়াৰ হোৱাৰ। কিন্তু দৰিদ্ৰতাৰ কৰাল গ্ৰাসত পৰি তাৰ সোণৰ সপোনবোৰ জহি-খহি পৰিছিল এটা এটাকৈ। দেউতাকৰো মৃত্যু হৈছিল উপযুক্ত চিকিৎসাৰ অভাৱত। উপযুক্ত চিকিৎসা মানেই এটা মোটা অংকৰ টোপোলা। কিন্তু সেইয়া যে, সিহঁতৰ সাধ্যৰ বাহিৰত। দুৰাৰোগ্য ৰোগত আক্ৰান্ত হোৱা দেউতাকক হাস্পতালৰ দুৱাৰে দুৱাৰে লৈ শেষত ঘূৰাই আনিবলগা হৈছিল ঘৰলৈ। কিমান যে স্বার্থপৰ, নিৰ্দয় আছিল চিকিৎসকবোৰ। এনেবোৰ কথা মনত পৰিলেই সি এটা সুলভ বুকুৰ বিষ অনুভৱ কৰে। মৃত্যুক আকোঁৱালি লোৱাৰ আগমুহূৰ্তত দেউতাকে তাক কৈছিল, 'বৰ কুমলীয়া বয়সতে সংসাৰৰ গধুৰ দায়িত্ববোৰ তোক দি যাবলগা হ'ল, তই মোক ক্ষমা কৰি দিবি বোপা। মনৰ সাহস, ধৈৰ্য আৰু আত্মবিশ্বাসেৰে তোৰ কৰ্মময় পথত আগবাঢ়ি যাবি। মাৰ আৰু ভনীয়েৰৰ ওপৰত থকা দায়িত্ববোধৰ কথা পাহৰি নাযাবি।

অন্তিম মুহূৰ্তৰ এই উপদেশবাণী আজিও তাৰ কাণত বৈ বৈ বাজে, কোনেও নুশুনাকৈ।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈয়ে বিপুলে তাৰ শিক্ষা জীৱন সামৰিলে আৰু কল চেণ্টাৰৰ এটা কামত যোগদান কৰিলে। মাহে তিনি হাজাৰ টকাৰ আৰ্জনেৰে সি ঘৰখনৰ সৰু-সুৰা খুটি-নাটিবোৰ মাৰিবপৰা হ'ল। মাকৰ বাবে দৰব-পাতি, নিম্‌কিৰ সৰু-সুৰা অভাৱবোৰ পূৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল।

স্কুল, কলেজৰ জখলাডালত সঠিককৈ আৰোহণ কৰিব পাৰিছিল নিম্‌কিয়ে। তাইৰ ইচ্ছা আছিল এম. এ. পঢ়াৰ। ককায়েকেও তাইৰ ইচ্ছা পূৰণৰ বাবে অতিকৈ আগ্ৰহী আছিল। তথাপিতো তাইৰ ককায়েকৰ কষ্ট ইমানকৈ সহিবপৰা নাছিল আৰু ককায়েকক মাকৰ শুশ্ৰূষাতহে মনোযোগ দিবলৈ কৈছিল। তাই ওচৰৰে ব্যক্তিগত বিদ্যালয় এখনত শিক্ষকতা কৰিবলৈ আগবাঢ়িছিল। তাই তাক বাৰে বাৰে বুজাইছিল যে, মাকৰ মনটোৱে সেই সময়ত কি বিচাৰিছিল। তাই তাক ব্যক্তিগত জীৱনত ধ্যান দিবলৈ কৈছিল। ব্যক্তিগত জীৱন, সি বুজিব পাৰিছিল, মাক আৰু ভনীয়েকে তাৰ বিয়াৰ কথা ভাবিছিল। কিন্তু বিয়া বুলি শুনিলেই সি হতাশ হৈছিল। মনত পৰিছিল দীক্ষালৈ। তাৰ প্ৰথম প্ৰেম, প্ৰথম প্ৰেমৰ অনুভৱ আৰু প্ৰথম প্ৰেমৰ ব্যৰ্থতা। পঞ্চম শ্ৰেণীত লগপোৱা দীক্ষাৰ লগত কেইবা বছৰো তাৰ বন্ধুত্ব আছিল আৰু দশম শ্ৰেণীত দুই বন্ধুত্বই সুকীয়া স্থান

লাভ কৰিছিল দুয়োটাৰে হৃদয়ৰ কোঠালিত। সেই সময়ত সিহঁতে ভবা নাছিল পৰস্পৰৰ ঘৰৰ প্ৰাচুৰ্যতাৰ ব্যৱধানৰ কথা। আভিজাত্য পিতৃ-মাতৃয়ে দীক্ষাক এদিন এজন জুনিয়ৰ ইঞ্জিনীয়াৰলৈ বিয়া দিছিল। এনেদৰেই জীৱনৰ খলা-বমাত হেৰাই গৈছিল তাৰ জীৱনৰ প্ৰথম প্ৰেম। তাৰ পিছৰপৰা সি আৰু নিজৰ কাৰণে চিন্তা কৰা নাছিল। তেতিয়াই সি উপলব্ধি কৰিছিল প্ৰেমৰ মূল্যাংকনো হয় প্ৰাচুৰ্যতাৰেহে।

ব'হাগ মাহৰ এটা ৰাতিপুৱা বাৰাণ্ডাতে চাহৰ কাপটো হাতত লৈ নাৰ্জি দুজোপাৰ কাষে কাষে চৰি ফুৰা শালিকা তিনিটাক চাই সিহঁতৰ পৰস্পৰৰ খেলাবোৰ উপভোগ কৰি আছিল বিপুলে। তেনেতেই ম'বাইল ফোনটো বাজি উঠিছিল আৰু সেই ম'বাইল ফোনটোও সি অফিচৰপৰাই ব্যৱহাৰ কৰিবৰ বাবে পাইছিল। শদিয়াৰপৰা মাজু মোমায়েকে ফোন কৰি জনাইছিল যে পিছৰটো ৰবিবাবে নিম্‌কিক চাবলৈ ল'ৰা এজনৰ ঘৰৰ মানুহ যাব। দৰা আছিল ব্যক্তিগত কলেজ এখনৰ অধ্যাপক। বিপুলে সৰগ ঢুকি পাইছিল আৰু অতি আনন্দেৰে নিম্‌কিক বিয়া দিছিল। সকলো বস্তু লগত দি পঠিয়াব নোৱাৰিলেও যাৱতীয় ভালেখিনি বস্তু যোগাৰ কৰি ভনীয়েকৰ লগত দি পঠাইছিল। সি অতিকৈ সকাহ পাইছিল, যেতিয়া দৰা ঘৰৰ মানুহে কৈছিল, আমাক একো বস্তুৰে নালাগে,

অকল বোৱাৰীজনীক দিলেই হ'ল।

নিম্‌কিৰ বিয়াৰ ছমাহমানৰ পিছতেই ফোনযোগে আহিছিল এটা জীৱিত ধুমুহা-নিম্‌কিয়ে আত্মহত্যা কৰিছে। বিয়াৰ তিনিমাহৰ পিছত নিম্‌কিয়ে ঘৰলৈ আহোতে শাহু আৰু স্বামীৰ অত্যাচাৰৰ কথা অভিযোগ দিছিল বিপুলৰ আগত। সি ভাবিছিল তাইক একেবাৰে ঘৰলৈ লৈ অনাৰ কথা, কিন্তু সি সেয়া কৰিব নোৱাৰিছিল তাইৰ ভৱিষ্যৎ জীৱনৰ কথা ভাবি। সেয়ে স্বামী আৰু শাহুয়েকে যৌতুকৰ নামত কৰা অত্যাচাৰক দমন কৰিবলৈ সি তাইক তেওঁলোকে বিচৰা ধৰণৰ যৌতুকখিনি সোনকালেই দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি পঠাইছিল।

কিন্তু... নিম্‌কিৰ এয়াতো আত্মহত্যা বুলি সি কোনোপধ্যেই মানি ল'ব নোৱাৰে। এয়া এক পৰিকল্পিত হত্যাহে। সমাজত ভদ্ৰতাৰ মুখাপিন্ধা, যৌতুক নালাগে বুলি অভিনয় কৰা শাহু আৰু স্বামীয়েই এইয়া আত্মহত্যাৰ ৰূপ দিছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰিছিল সি। সম্পত্তিৰ কাৰণেই তিল তিলকৈ জাহ গৈছিল এটা কুমলীয়া নিষ্পাপ নাৰীদেহ—তাৰ মৰমৰ নিম্‌কিজনী।

সি আৰু ভাবিব নোৱাৰিলে, কেইবা টো পাল চকু পানী আহি হাত আৰু বাতৰিকাকত তিয়াই পেলালে। সি বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিবলৈ চেষ্টা কৰিলেৰ আকাশখনলৈ এবাৰ চাই পঠিয়ালে সি, হয়তো আবেলি সময়ত এজাক বৰষুণ আহিব আৰু তাৰ আশা যে সেইজাকেই উটুৱাই লৈ যাব পাৰিব সেই অবিশ্বাস্য বাস্তৱবোৰ।

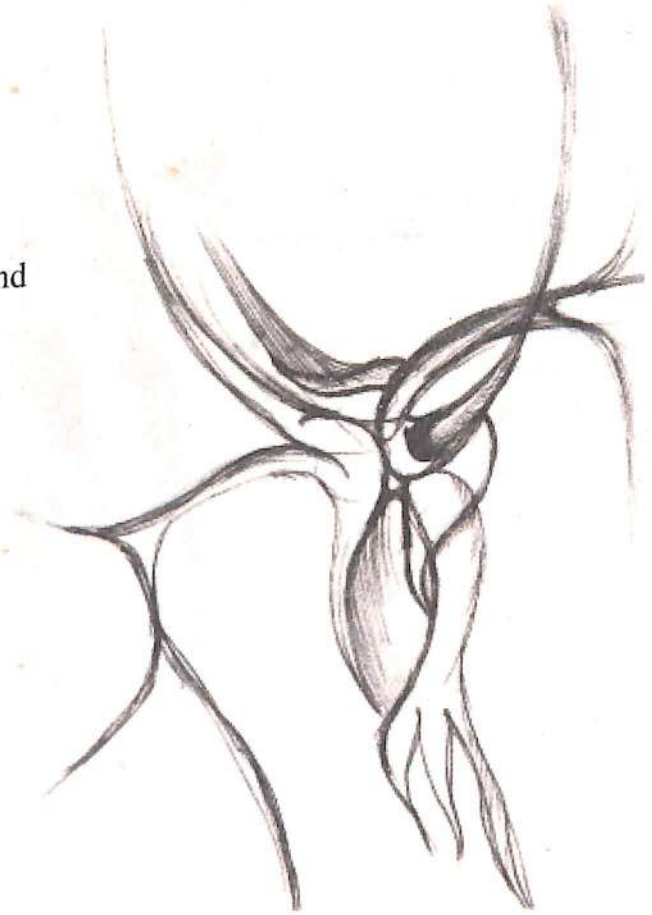
'সুখী পৰিয়ালৰ বাবে প্ৰথম আৰু সৰ্বাধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ চৰ্ত হ'ল প্ৰেম
প্ৰসন্নতা আৰু সুখৰ দ্বিতীয় চাবি কাঠি হ'ল বিশ্বাস
সুখৰ তৃতীয় সঁচাৰ কাঠি হ'ল আত্মানুশাসন
সুখৰ চতুৰ্থ চাবি কাঠি হ'ল দায়িত্ব।'

—আব্দুল কালাম

Mom

Seema Biswakarma
B.A. 1st Semester

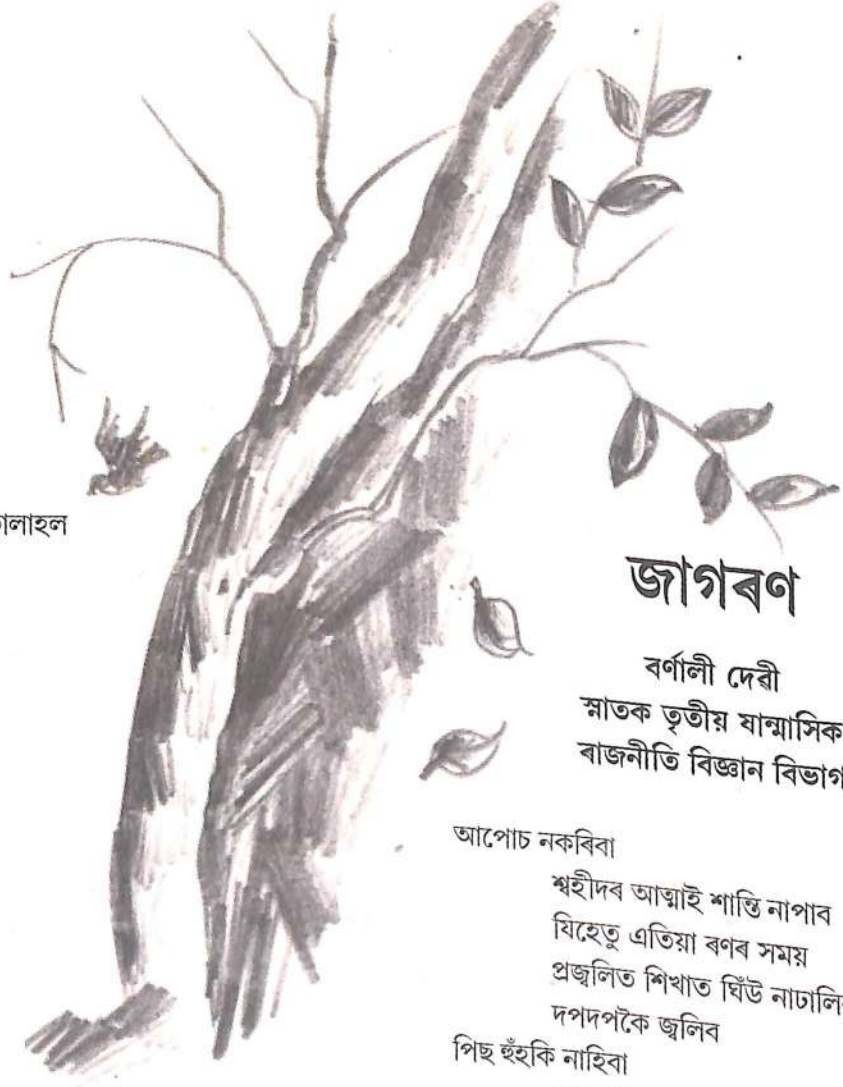
Mom is the most common word
We frequently use
She is our Source of knowledge
She is one who understands our feeling and
Things we do our way.
She teaches us the love and care
She always tells us to study well
She tells us how to use goods
But...
There are also some children who are
Not as lucky as we are
To have such a caring and loving Mom
Oh God! What a life you have grant them
Just a painful life...!!
A life without a mom is like
'A life in which there is no colours,
No joy'.
But only poverty and exploitation.
I think
I'm very lucky to have a sweet
Mother.
She loves me a lot and
I love her very much...

নাহিবনে উষা লগন

ইন্দ্ৰাণী দেৱী
স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক
(বিজ্ঞান শাখা)

চতুৰ্দ্দিশে কেৱল আৰ্তনাদ
সন্তানৰ তেজেৰে
বাঙলী আজি
মাতৃৰ সেউজ বুকু
খোজত লাগি ধৰে
তেজৰ চেকুৰা
নাই আজি অসমত
অতীতৰ শান্তি
মাথো চাৰিওফালে
চলিছে শোষণ-দুনীতি
চৌদিশে কেৱল মৃত্যুমুখী কোলাহল
তথাপিও আশা
বুকুত বান্ধি ৰওঁ
সুন্দৰ প্ৰজন্মৰ হেতু।
নাহিবনে উষা লগন???

জাগৰণ

বৰ্ণালী দেৱী
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

আপোচ নকৰিবা
শ্বহীদৰ আত্মাই শান্তি নাপাব
যিহেতু এতিয়া ৰণৰ সময়
প্ৰজ্বলিত শিখাত ঘিঁউ নাঢ়ালিবা
দপদপকৈ জ্বলিব
পিছ হুঁহকি নাহিবা
মাতৃৰ উকা হৃদয়ে হাহাকাৰ কৰিব
ন্যায্য প্ৰাপ্যৰ বাবে শ্লোগান দিয়া
জনগণে শুনিব।
আমিয়েইতো গঢ়িব লাগিব
সোণৰ, সেউজী অসম,
নীলা আকাশৰ গ্ৰহ-তৰা নহয় ভাগ্যৰেখা
তেন্তে আপোচ কিহৰ...।
পাতি লৈছোঁ কমাৰশাল
গঢ়ি দিম হাতুৰী,
দা-কুঠাৰ
আপোচ নকৰিবা
যিহেতু ৰণৰ সময়...।

স্বাধীনতা বনাম দানৱতা

চুম দত্ত

স্নাতক পঞ্চম বান্ধাসিক, অসমীয়া বিভাগ

দূৰৈত এজাক শান্ত পখী
সিহঁত শুভ্ৰ, পৰিভ্ৰমী পখী
সিহঁতৰ নাই কোনো স্থায়ী বাসস্থান
আছে মাথো একতা আৰু মৰম।

দূৰৈত বাৰুদৰ গুৰু গুৰু শব্দ,
মাজনিশা অমানিশা ঘন কুঁৱলি
ফেঁচাৰ নিউ নিউ মাত
পুত্ৰহীনা মাতৃৰ ক্ৰন্দন।
আমাক শান্তি লাগে, শান্তি লাগে।

কি দুখ আছিল পখিলা খেদিফুৰা
সেই শিশুজাকৰ
নিমিষতে ছাৰখাৰ কৰিলে
দাৰন কপী পিশাচবোৰে
মাতৃৰ কঁপালৰ সেন্দূৰ মচা
মাতৃৰ বুকুৰপৰা সন্তান কাঢ়ি নিয়া
এই নেকি স্বাধীনতা...?
আছে জানো আমাৰ স্বাধীনতা?
ক্ষয়পাত্ৰ হয় জানো সেই দানৱবোৰো?

চিনাকি ৰহস্য

পুনৰ্জ্যোতি বৰা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

এক চিনাকি সত্ত্বা

হয়, মোৰ ফালেই আহি আছে।

এওঁৰ বংশধৰক দেখিছোঁ মই,

দেখিছোঁ চুবুৰীয়াসকলৰ

গৃহত প্ৰৱেশ কৰা।

ধূসৰ সাজ পৰিহিত

এওঁ আজি দিশহাৰা।

সৌৱা দেখিছোঁ মই

এক প্ৰকাণ্ড কংক্ৰীটৰ আৱেষ্টনীৰপৰা

নিৰ্গত হৈ আহিছে তেখেত।

মাধ্যমহীনতাক প্ৰশ্ৰয় দি ইচ্ছাহীনতাক

জয় কৰা আৰোহী তেওঁ।

কিস্ত এয়া কি?

মোৰ চকুত চকুলোঁ।

তেওঁক প্ৰত্যক্ষ কৰি অভ্যস্ত

মোৰ চকুত প্ৰতিক্ৰিয়া।

তেতিয়া হ'লে তেওঁ কোন?

চিনাকি যেন লাগিলেও দেখো

তেওঁ অচিনাকি।

তেওঁ কি আলহী?

চোৰ, ডকাইত কি আলহী হ'ব পাৰে?

ৰহস্যৰ অৰণ্যৰ ইও একোজোপা ৰহস্যবৃক্ষ

এজোপা প্ৰকাণ্ড ৰহস্যবৃক্ষ।

এটি সপোনৰ অনুভৱ

মহেশ শইকীয়া

স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, বিজ্ঞান শাখা

খিৰিকীখনৰ সিপাৰত

হিমচৈচা নান্দিয়াৰ জোনাক কোমল কুঁৱলি

জোনাকৰ দলিচাত দীপ্ত তোমাৰ স্নিগ্ধ গুঁঠযুৰি

কঁপাই তুলিছে মোৰ মনৰ চোতাল,

তিৰবিবাই থকা তোমাৰ মুকুতা মণি যেন দুচকুৰে

মচি নিব খোজে কোমল নীলাৰ আভা

কাঢ়ি নিব খোজে অমিতাভ জীৱনৰ নকঁপা জ্যোতিৰ শিখা।

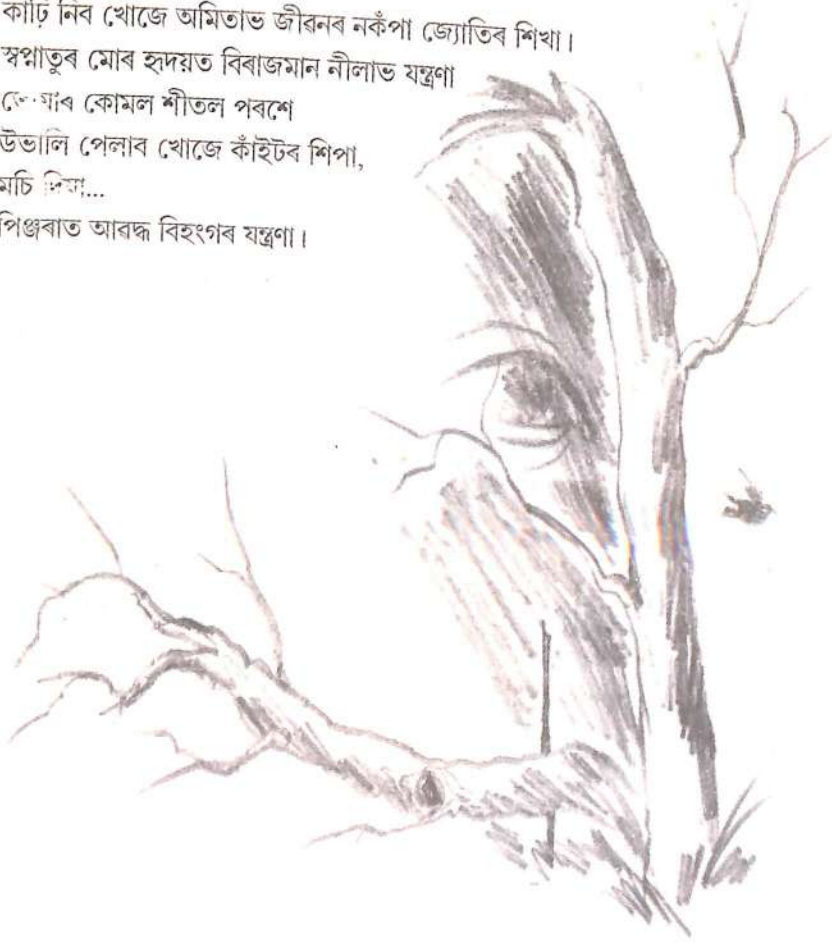
স্বপ্নাতুৰ মোৰ হৃদয়ত বিৰাজমান নীলাভ যন্ত্ৰণা

সেয়াৰ কোমল শীতল পৰশে

উভালি পেলাব খোজে কাঁইটৰ শিপা,

মচি দিয়া...

পিঞ্জৰাত আৱদ্ধ বিহংগৰ যন্ত্ৰণা।

সমাগত সময়

বৰ্ণালী দেৱী

স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

বিনা প্ৰতিবাদেই

উৰুৱাই দিছোঁ

জীৱনৰ গাঁঠিত বন্ধা

অমূল্য সময়বোৰ...।

কোনোদিন থমকি ৰোৱা নাই

কোনোবা প্ৰাচীৰৰ সন্মুখত

অথবা ঘূৰি চোৱা নাই

মোৰ অতীত,

বৰ্তমানক...।

যৌৱনৰ উন্মাদনা

সময়ৰ চাকনেয়াত

নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে

ক্ৰমে ক্ৰমে নিঃশেষ হৈ গৈছে

এডাল জ্বলন্ত

ধূপৰ দৰে।

আৰু কিমান সময়

সূৰ্যৰ কিৰণ থাকিব

ধৰিত্ৰীৰ বুকুত

যিহেতু

আঁউসীৰ কাল অমানিশা

নিচেই সমাগত।

মৌচুমী শইকীয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষাসিক

(১)

চেমিষ্টাৰ চিষ্টেম বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দান
আমিহে বুজি পাইছোঁ কিমানযে টান !
ছমাহত পৰীক্ষা পাতে
বিষয়ে প্ৰতি বেক লাগে
পঢ়া-শুনা এৰি এতিয়া কৰবগৈ লাগিব ধান।

(২)

আমাৰ মুখ্যমন্ত্ৰী ডাঙৰীয়া সঁচাই বৰ দানী
হাঁহি হাঁহি দান কৰিলে বাংলাদেশক মাটি
বিনিময়ত দিব ভোট
অসমখন কৰিব লোট
প্ৰয়োজনবোধ কৰিলে অসমীয়া জাতিক দিব কাপোৰ-কানি।

(৩)

ম'বাইল বাইক নিদিলে কলেজলৈ নাযায়
চাইকেল চলালে হেনো পান্ডাই নাপায়
চকা দাঙি দেখুৱাই বল
বিজালত আহে ওলোট ফল
একেটা খুন্দাতে গৈ স্বৰ্গলোক পায়।

পুনৰ্জ্যোতি বৰা

স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষাসিক, বিজ্ঞান শাখা

(১)

ভণ্টীহঁতে স্কুটাৰ লৈ কলেজলৈ যায়
বাটৰ মানুহে বাট এৰি ঘূৰি ঘূৰি চায়,
ঘৰত আহি কয় বোলে ক্লাচ আজি নহ'ল।
ছাৰসকল হেনো শিক্ষা ভ্ৰমণলৈ গ'ল।
মিছা কথাৰ ঠেং চুটি, চুলিখিনিয়েই বিউটি পাৰ্লাবৰ সাক্ষী।

(২)

অসম দেশৰ আজৰ কথা, সকলোতে জ্বল লাল বাতি
গাঁড়বোৰৰ বোলে খড়গটোৱে সত্ৰ, তাক পেলোৱা কাটি।
কৃষক নেতাই বোলে কি কৈছা, ওকণিৰ ভয়ত চুলি খোৰোৱা
তোমালোকৰহে নাকবোৰ কাটিম, অকল তহঁত ধনৰ খকুৱা।
কাক বুলিবা ককা, সকলোৰে দাড়ি-চুলি পকা।

(৩)

অনুলোম-বিলোম, কঁপাল ভাটি
ৰাম দেওৰ কথাবোৰ খাটি।
দেশৰক্ষা আৰু দেহৰক্ষা, সকলো দৰকাৰী
যোগশিক্ষা আৰু ৰাজনীতি দুই পাচলিৰ তৰকাৰী।
দেখাত নিৰ্মল পানী, পৰীক্ষাতহে ওলাব কোন পদাৰ্থই দেহ কৰে হানি।

ভাৰতত বিশেষকৈ অসমত গণিত চৰ্চাৰ পৰিৱেশ অতিকৈ দুখলগা। একোজন শিক্ষিত লোকে অস্কাৰ বা নোবেল বঁটাৰ বিষয়ে নজনাতে বা নুশুনাতো লাজৰ কথা হ'ব পাৰে কিন্তু ফিল্ডচন মেডেল বা এবেল প্ৰাইজৰ নাম নুশুনাতো লাজৰ কথা নহয়। শ্বাহৰুখ খানৰপৰা আৰম্ভ কৰি টম ব্ৰুজৰ বিষয়ে প্ৰতি এশজন মানুহৰ ভিতৰত পঞ্চাশজনে জনাতো ডাঙৰ কথা নহয়, কিন্তু সেই একে কেইজন মানুহৰ মাজত বামানুজন বা জন নাশ্ব অপৰিচিত।

গণিতৰ মনোৰম কথা

মানস প্ৰতিম বৰা
সহকাৰী অধ্যাপক, গণিত বিভাগ

মানব সভ্যতাৰ ক্ৰমবিকাশৰ লগত গণিত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। সভ্যতাৰ অগ্ৰগতিৰ বাবে সামাজিক শৃংখলা আৰু সুসংহত চিন্তাধাৰাৰ ধাৰক হ'ল গাণিতীয় চিন্তাধাৰা। সভ্যতাৰ আৰম্ভণিতে সুসংহত চিন্তাধাৰাৰ অভিব্যক্তি হৈছিল গণিত সৃষ্টিৰ যোগেদি। পিছলৈ বিভিন্ন প্ৰয়োজনীয়তাৰ খাতিৰত আৰু লগতে বিমূৰ্ত সৌন্দৰ্য অন্বেষণৰ বাবে গণিতৰ বিকাশ ঘটিছিল।

ভাৰতত বিশেষকৈ অসমত গণিত চৰ্চাৰ পৰিৱেশ অতিকৈ দুখলগা। একোজন শিক্ষিত লোকে অস্কাৰ বা নোবেল বঁটাৰ বিষয়ে নজনাতে বা নুশুনাতো লাজৰ কথা হ'ব পাৰে কিন্তু ফিল্ডচন মেডেল বা এবেল প্ৰাইজৰ নাম নুশুনাতো লাজৰ কথা নহয়। শ্বাহৰুখ খানৰপৰা আৰম্ভ কৰি টম ব্ৰুজৰ বিষয়ে প্ৰতি এশজন মানুহৰ ভিতৰত

পঞ্চশতাব্দে জনাতো ডাঙৰ কথা নহয়, কিন্তু সেই একে কেইজন মানুহৰ মাজত বামানুজনে বা জন নাশ্ব অপৰিচিত। বিগত বৰ্ষত ভাৰতীয় মূলৰ কানাডা নিবাসী মঞ্জুল ভাৰ্গৱ নামৰ এজন ভাৰতীয়ই যে ফিল্ডছ মেডেল যাক গণিতৰ নোবেল প্ৰাইজ বুলি জনা যায় লাভ কৰিলে কেইজন অসমীয়াই জানে সন্দেহ আছে। জন নাশ্ব কুৰি শতিকাৰ এজন প্ৰখ্যাত গণিতজ্ঞ, যিজন ব্যক্তিৰ জীৱনক ভিত্তি কৰি 'এ বিউটিফুল মাইণ্ড' নামৰ এখন চিনেমা নিৰ্মিত হৈছিল আৰু যিখন চিনেমাই চিনেমাজগতৰ সৰ্বোচ্চ বঁটা অস্কাৰ বঁটা লাভ কৰিছিল আৰু যিজন ব্যক্তি যোৱা ২৪ মে'ত ৮৬ বছৰ বয়সত এটা পথ দুৰ্ঘটনাত মৃত্যু হৈছিল। এই প্ৰৱন্ধটিত আমি তেনে কেইজনমান গণিতজ্ঞ তথা গণিতৰ কেইটামান বসাল আলোচনা কৰিম যাৰ দ্বাৰা আশা কৰিছোঁ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কিছু পৰিমাণে হ'লেও গণিতক ভাল পাবলৈ শিকিব।

প্ৰথমেই বামানুজনে :

শ্ৰীনিবাস বামানুজনে কুৰি শতিকাৰ ভাৰতীয় গণিত জগতৰ এক অবিম্বৰণীয় নাম। অতি দৰিদ্ৰ তথা চৰম দুৰ্দশাৰ মাজতো গণিতৰ দৰে দুৰূহ বিষয় এটাত বহুতো মৌলিক অৱদান আগবঢ়াই গৈছে। বামানুজনে তেওঁৰ গণিতৰ সৃষ্টিৰ অধিকাংশ কেইখনমান টোকাবহীত এৰি থৈ গৈছে। হাইস্কুলৰ ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই বামানুজনে আৱিষ্কাৰ কৰা সূত্ৰবোৰ টোকাবহীত লিখি থৈ গৈছে। বামানুজনে মৃত্যুৰ সময়লৈকে তেওঁৰ তিনিখন টোকাবহীৰ কথা গম পোৱা গৈছিল। কিন্তু বামানুজনে মৃত্যুৰ ৫৬ বছৰৰ পিছত পেনচিলভেনিয়া বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক জৰ্জ এন্দ্ৰু চেপ্টাত ১৯৭৬ চনত কেমব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰালত এসোপা কাগজৰ মাজৰপৰা চতুৰ্থ টোকাবহীখন উদ্ধাৰ কৰা হয়।

এই সকলোবোৰ টোকাবহীত সন্নিবিষ্ট বৃহৎ সংখ্যক প্ৰায় চাৰি হাজাৰটা অভেদ, সূত্ৰ আৰু উপপাদ্য সত্যাপন

আজিও সম্পূৰ্ণ হৈ উঠা নাই।

আইনষ্টাইন আৰু ৰাজনীতি :

আইনষ্টাইনৰ বিখ্যাত $E=mc^2$ সূত্ৰটোৰ বিষয়ে নজনা বা নুশনা মানুহ কমেই আছে। এই সূত্ৰটোৰ আধাৰত নিৰ্মাণ হৈছিল আনবিক বোমা। তেওঁ কিন্তু আনবিক বোমা নিৰ্মাণৰ ঘোৰ বিৰোধিতা কৰিছিল। তেওঁক এবাৰ ইজৰাইলৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদ যঁচা হৈছিল। পিছে তেওঁ সেই পদ সৰলতাৰে প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল। আৰু কৈছিল, 'সমীকৰণবোৰ মোৰ বাবে বেছি গুৰুত্বপূৰ্ণ, কাৰণ ৰাজনীতি বৰ্তমানৰ বাবে কিন্তু এটা সমীকৰণ অনন্তকালৰ বাবে কিবা এটা।' সঁচাকৈয়ে সেয়েই হৈছিল তেওঁৰে এটা সমীকৰণ $E=mc^2$ ৰ জনপ্ৰিয়তা অনন্তকাল থাকিব। এবাৰ আইনষ্টাইনক তেওঁৰ টেলিফোন নম্বৰটো মনত ৰাখিবলৈ ক'লে। নম্বৰটো ৩৬১৩৪৩ নম্বৰটো শুনি আইনষ্টাইনে ক'লে 'অ' মনত ৰখাতো তেনেই সহজ- ১৯ ব বৰ্গ আৰু ৭ ব ঘন

$$৩৬১=১৯^২$$

$$৩৪৩=৭^৩$$

প্ৰভু আৰু ভৃত্য :

পিতা-পুত্ৰ, নাতি, আজুনাতিলৈকে মুখাফুটা গণিতজ্ঞৰে ভৰা পৰিয়াল হ'ল বাণুলি পৰিয়াল। কিন্তু প্ৰভু আৰু ভৃত্য উভয়েই গণিতজ্ঞ হোৱাৰ উদাহৰণ হ'ল—কাৰ্ডানো আৰু ফেৰাৰি। প্ৰায় ৩ঠৰ বছৰ বয়সত ফেৰাৰি ভৃত্য হিচাপে কাৰ্ডানোৰ সংস্পৰ্শলৈ আহে। পিছত তেওঁ কাৰ্ডানোৰ ছেক্ৰেটেৰী আৰু শেষত কেলোগনা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গণিতৰ অধ্যাপক পদ অলংকৃত কৰে।

বীজ গণিত, পাৰ্টীগণিত, জ্যোতিৰ্বিজ্ঞান আৰু পদাৰ্থ বিজ্ঞান এইকেইটা বিষয়তে কাৰ্ডানোৰে পুথি ৰচনা কৰিছিল। তেওঁ এখন পুথিত ত্ৰিঘাত আৰু চতুৰ্ঘাটৰ সমীকৰণৰ সমাধান দিছিল কিন্তু তেওঁৰ কিতাপত দিয়া চতুৰ্ঘাট সমীকৰণটোৰ সমাধা তেওঁ ভৃত্য ফেৰাৰিয়ে দিছিল বুলি জনা যায়।

এই মহান দুই গণিতজ্ঞ আছিল যোদ্ধা শতিকাৰ দুজন প্ৰখ্যাত গণিতজ্ঞ আৰু তেওঁলোক আছিল ইটালীৰ গণিতজ্ঞ।

ফিল্ডছ মেডেল :

আগতেই উল্লেখ কৰা গণিতজ্ঞ সৰ্বোচ্চ সন্মানীয় পুৰস্কাৰটো হ'ল—ফিল্ডছ মেডেল। ফিল্ডছ মেডেলৰ প্ৰকৃত নাম হ'ল—International Medals for Outstanding Discoveries in Mathematics. এই পুৰস্কাৰটো ১৯২৪ চনত টৰণ্টোত অনুষ্ঠিত হোৱা গণিতৰ আন্তৰ্জাতিক সভাত প্ৰস্তাৱ কৰা হৈছিল। এই সভাৰ সম্পাদক কাণাডাৰ গণিতজ্ঞ জন চাৰ্লছ ফিল্ডছে এই পুৰস্কাৰটোৰ ধন দান কৰে। পুৰস্কাৰটো তেওঁৰ নামেৰে ৰখা হয়। প্ৰথম পুৰস্কাৰটো প্ৰদান কৰা হয় ১৯৩৬ চনত লৰ্ড আলফ্ৰছ আৰু ডেছি ডগলাছক। পিছৰ পুৰস্কাৰটো প্ৰদান কৰা হয় ১৯৫০ চনতহে। জন ফিল্ডছে উদীয়মান গণিতজ্ঞক উৎসাহিত কৰিবলৈ এই বঁটাটো প্ৰদান কৰিছিল। সেইবাবে চল্লিশ বছৰৰ তলৰ বয়সৰ গণিতজ্ঞক এই বঁটাটো প্ৰদান কৰা হয়। আটাইতকৈ ডাঙৰ কথাটো হ'ল মঞ্জুল ভাৰ্গৱ গ'ল একমাত্ৰ ভাৰতীয় যি এই বঁটাটো ২০১৪ চনত লাভ কৰে।

পেলিনড্ৰ'ম :

পেলিনড্ৰ'ম হ'ল এনেকুৱা এটা সংখ্যা, যিটো বাওঁফালৰপৰা বা সোঁফালৰপৰা যি ফালৰপৰাই পঢ়া নহওক কিয় একে থাকে। উদাহৰণস্বৰূপে ১৪১, ২২১২২ আদি। কিছুমান পেলিনড্ৰ'মিক শব্দ আছে যেনে—মৰম, বহৰ, ইংৰাজীত Malayalam. পেলিনড্ৰ'মিক বাক্যও আছে—উদাহৰণ 'ৰমা নিগনি গণি গমি মাৰ।'

ডাকঘৰত গণিতজ্ঞ :

এবাৰ এজন গণিতজ্ঞ ডাকঘৰলৈ গ'ল। উদ্দেশ্য বন্ধুলৈ চিঠি ডাকত দিব। তেওঁ খামটোত দহ টকাৰ টিকট লগাই কাউণ্টাৰত দিলে। কাউণ্টাৰৰ মানুহজনে খামটোৰ ওজন চাই জনালে যে পাঁচ টকাৰ টিকটেই যথেষ্ট আছিল। মিছাকৈয়ে দহ টকাৰ টিকট লগালে গণিতজ্ঞজনে লগে লগে পাঁচ টকাৰ টিকট এটা কিনি দহটকীয়া টিকটটোৰ সোঁফালে লগাই

বিয়োগ চিন (—) লিখি দিলে। অর্থাৎ দহৰ পৰা পাঁচ বিয়োগ কৰি তেওঁ কাউণ্টাৰত জমা দিলে। কাউণ্টাৰৰ মানুহজনে কি কৰিলে বুলি কওঁতেই তেওঁ খামটো পুনৰ লৈ এইবাৰ পাঁচটকীয়া টিকটটোৰ সোঁহাতে সমান চিন দি আৰু এটা পাঁচটকীয়া টিকট লগাই দিলে।

গণিত হ'ল Youngman's game :

বিংশ শতিকাৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ গণিতজ্ঞ গডফ্ৰে হেৰল্ড হাৰ্ডি যি বামানুজমক জন মানসত জিলিকাইছিল। সেইজন গডফ্ৰে হেৰল্ড হাৰ্ডিয়ে মন্তব্য কৰিছিল গণিত হ'ল যং মেনচ গেম। তেওঁৰ আত্মজীৱনীত এটা কথা উল্লেখ কৰিছিল আৰু কৈছিল কোনো গণিতজ্ঞই পাহৰা উচিত নহয় যে গণিত হ'ল যুবক-যুবতীৰ খেল (No mathematician should ever forget that mathematics, more than nay other art or science, is a young man's game.)

আৰ্যভট্ট খ্ৰীষ্টীয় পঞ্চম শতিকাৰ এজন বিচক্ষণ গণিতজ্ঞ। তেওঁৰ জন্ম বিহাৰৰ অন্তৰ্গত কুসুমপুৰত। তেওঁ

জীয়াই আছিল মাত্ৰ তেইশ বছৰ কাল। আৰ্যভট্টীয় তেওঁ মৌলিক পুথি।

ব্ৰহ্মগুপ্ত সপ্তম শতিকাৰ এজন প্ৰখ্যাত গণিতজ্ঞ। উল্লেখযোগ্য যে ত্ৰিশ বছৰ বয়সত তেওঁ ৰচনা কৰে ব্ৰাহ্মস্ফুট সিদ্ধান্ত। ত্ৰিভুজৰ কালি, চত্ৰীয় চতুৰ্ভুজৰ কালি আৰু একমাত্ৰৰ অপৰ্ণেয় সমীকৰণ আদিৰ ব্যাখ্যা ব্ৰাহ্মস্ফুট সিদ্ধান্তত আছে।

ভাৰতৰ গণিত জগতৰ উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ ভাস্কৰাচাৰ্যই তেওঁ গ্ৰন্থ সিদ্ধান্ত শিবোমণি ৰচনা কৰে ৩৬ বছৰ বয়সত। সমকোণী ত্ৰিভুজ আৰু সুযম বহুভুজৰ সহায়ত তেওঁ (A)ৰ মান ছয় দশমিক স্থানলৈ নিৰ্ণয় কৰে।

নিলাছ হেনৰিক আবেলে (Neils Hearik Abel, 1802-1829)

জীয়াই আছিল মাত্ৰ সাতাইশ বছৰ কাল। গণিতৰ ছাত্ৰই তেওঁক কদাপি পাহৰিব নোৱাৰে। দাৰিদ্ৰ আছিল আবেলৰ সহচৰ। বৰ্তমানে আবেলৰ নামত Abel's Prize দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। ওপৰত উল্লেখ কৰা জননাশ্ৰে Abel's Prize গ্ৰহণ কৰি উভটি আহোঁতেই পথ দুৰ্ব্যতনাত মৃত্যু হয়। ইভাৰিষ্ট গেল'ৱা আছিল আধুনিক

গণিতৰ ধ্বজাবাহক গণিতজ্ঞ। তেওঁ জীৱন কাল পাইছিল মাত্ৰ একৈশ বছৰ। পদে পদে উজুটি খোৱা গেল'ৱাৰ মৃত্যু হৈছিল এক দ্বন্দ্ব যুদ্ধত। ১৮৯৭ খ্ৰীষ্টাব্দত French Mathematical Society য়ে গেল'ৱা ৰচনা সমগ্ৰ প্ৰকাশ কৰে মুঠ পৃষ্ঠা ৬১। কিন্তু, শতিকা শতিকা ধৰি গণিতজ্ঞসকলক চিন্তাত ৰখা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ তেওঁ দি থৈ গৈছিল।

জৰ্জফিডুৰিখ বাৰ্ণহাৰ্ড ৰিমান জীয়াই আছিল মাত্ৰ চল্লিশ বছৰ। গণিতৰ ছাত্ৰই জানে ৰিমান কেনেদৰে গণিতত এটা এবাৰ নোৱাৰা নাম।

শ্ৰীনিবাস বামানুজনৰ মৃত্যুৰ সময়ত বয়স হৈছিল মাত্ৰ বত্ৰিশ বছৰ চাৰি মাহ চাৰি দিন। অত্যন্ত দুখীয়া ঘৰৰ ল'ৰা বামানুজনে অত্যন্ত কষ্টকৰ জীৱন যাপন কৰিছিল যদিও গণিতৰ কামত নিৰলসভাৱে ব্যস্ত আছিল। বামানুজনৰ মাজৰ গণিতজ্ঞজনক বিশ্বৰ মাজত প্ৰতিষ্ঠিত কৰাত ওপৰত উল্লেখ কৰা হাৰ্ডিয়ে পূৰ্ণমাত্ৰাই সহায় কৰিছিল। বামানুজনৰ গভীৰ জ্ঞান আৰু গণিতৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ প্ৰতিভাক তেওঁ চিনি পাইছিল। সেইবাবেই তেওঁ ক'বলৈ বাধ্য হৈছিল গণিত হ'ল—Youngman's game.

জীবন

আরু

ব্যক্তিত্ব

Dr. Taher Sir

A Tribute to His Scholarship

Baharul Islam
HoD, English, Dept. of English

That no impediments and obstacles, however strong, formidable and unsurmountable, could stand in the way of a genius is amply exemplified by the life and career of Dr. Mahammad Taher. He was a person who achieved the zenith of success in the academic, intellectual and literary field of the state on the sheer strength of strong will, firm determination and wholehearted devotion from a very humble beginning. His life and career would surely provide an inexhaustible source of inspiration to the succeeding generations. Born on 21st April, 1931, in a village called khutakatia situated at a distance of four kilometres from North Lakhimpur town and brought up in a rural atmosphere under the open sky where the mind was without fear, Dr. Taher was the second child of late Tayab Ali Hazarika and late Hamerun Nesa. Unfortunately his father died when he

was a child of only three years old. He received his primary education at 47 no Telahi Nimna Buniyadi school. Then he studied at North Lakhimpur Govt Higher Secondary School from where he passed the Matriculation examination in first division with letter marks in Assamese and Geography in 1948. It goes without saying that in those days he, like other school goers, had to go on foot to educational institutions situated at long distances. Then he took admission in historic Cotton College and passed the I Sc examination with flying colours securing first division in 1951. After that he got the rare opportunity to fulfil his most cherished dream of becoming an engineer and studied in IIT, Kharagpur, But he had to return only after six months only because he and his agrarian family could not manage to pay the monthly fee of rupees two hundred fifty only - a hefty sum in those days for a family largely

dependent on domestic agriculture. Besides, there was no provision of scholarship or any other financial assistance from the state government. Consequently, his dream of becoming an engineer from an institute of national repute remained unfulfilled. Returning home, he became a teacher in a venture school for about a year. But his knowledge thirsty mind could not keep him away from his pursuit of knowledge for long and he gave up the job and took admission again in Cotton College offering honours in Geography. As perseverant as Dr. Taher had been since his childhood, he passed the degree examination with honours securing first class first position in 1954. Then he went to Calcutta University to study and completed his Master degree securing first class in 1957. After completion of his education at the University he worked there as a junior researcher in the National Atlas Organisation in 1957 and was promoted to senior researcher in 1958. But at the urge of his inner mind to serve his native state he gave up the job and joined the department of Geography at Gauhati University on 10th August, 1958. Obtaining commonwealth fellowship in 1963 he went to New Zealand to carry out his research work on "Asians in New Zealand: A Geographical Review and Interpretation" in Oakland University under the guidance of renowned geographer Pro. K. B. Cumberland and completed his doctoral degree in May 1965. Coming back he continued his service at Gauhati University. The worth of his thesis may be judged from the fact that in its journal "Immigrants in New Zealand", Massey University published an article "The Asians" based upon a primary chapter of Dr. Taher's thesis.

He became reader in 1970 and professor in 1981. He served the department as the head for two terms from 1984 to 87 and again from 1990 till the day of his superannuation on 31st March in 1991. He was awarded the title "Bigyan Guru" in 1990.

The atlas is an important tool for acquiring

knowledge of geography of a particular region. But there was a scarcity of the atlas particularly for the students of the Assamese medium. Dr. Taher understood this fact and involved himself in the preparation and compilation of the atlas of the region. Herein his experience at the National Atlas Organisation, Calcutta, came in handy. As a result his effort bore its first fruit and 'Natun Asomiya Bhuchitrally' was produced and it was published by Asom Book Depot in 1975. It may be mentioned here that prior to this, Pandit Hari Narayan Dutta Boruah and renowned teacher Nagendra Narayan Choudhory jointly produced an atlas named "Asomiya Bhuchitrawally" in 1950. In later decades several publishing houses took initiatives in publishing the atlases. But the changes taking place from time to time in administrative jurisdictions, creation of new districts and sub-divisions, construction of high ways and railways necessitated timely innovations and rectifications of the existing atlases. Dr. Taher continued to devote himself to this task till 2007. As such he involved himself in the innovation, rectification, preparation and compilation of a number of atlases including the one of Assam Text Book Corporation.

Dr. Taher's remarkable contribution in the field of geographical sciences of Assam and the North-East is universally acknowledged. With wholesale dedication and perseverance he enriched the subject and laid the foundation for study and research on different dimensions of the subject for the succeeding generations of students and researchers.

Dr. Taher authored a number of research oriented articles on geography in both Assamese and English. In collaboration with Dr. Narendra Nath Bhattachaya, he wrote a research oriented article in 1973 on the historic geography of ancient Kamrupa, which may be considered as the first systematic study in this field. The Assamese journal "Bhowgolika", first published in 1986, contained several pioneering articles written by him. In his article "Physiographic

Framework of North-East India", he presented a detailed geographic shape of the region. He also authored several pioneering articles on the natural background of the Brahmaputra valley, environmental problems, the nature of land, agricultural planning etc.

His life was a dedication to dissemination and imparting of knowledge and carrying out research activities from which he derived an incomparable bliss and satisfaction. Twelve PhD scholars and an equal number of M Phil students obtained degrees under his diligent guideship. As an author of textbook on geography, Dr. Taher occupies a position of prominence. He authored a number of text books in his long career extending from the 70s. In 1972 he wrote "Bhugul Supan". Again in collaboration with Shri Phanidhar Deka and Shri Sada Maral, he compiled "Bhugul Bharati" in 1974. The English edition of the book "Modern School Geography" was published in 1976. Moreover, he authored "Adhunik Bhugul" in three parts and "Modern Approaches to Geography" also in three parts. Approved by the Board of Secondary Education, Assam, these two books are still the text books for students. As per the resolution adopted by Gauhati University to impart education through the state language, he wrote a text book "Bhugul Bigyan" (first part) for the students of pre-university classes. Besides, he also wrote a practical book on the subject. Jointly with Prof. Pasimuddin Ahmed, Dr. Taher wrote an important book "Geography of North East India" for the students and teachers of the post graduate level and also for the researchers.

Dr. Taher was also interested in creative literature. He was the editor of "The Cottonian" in 1953. The writers who contributed to this issue were Prof. Maheswar Neog, Sjt. Humen Borgohain, Prof Ashraf Ali, Ram Gogoi, Prof. Anandeswar Sharma, Dr. Surya Kumar Bhuyan, Dr. Prasanna Goswami and several other eminent personalities. Though he did not contribute any specific article, he wrote the two editorial notes---one for the Assamese section

and the other for the English section. Some of the stories written by him such as "Atia Teunluk Hatjan" (the Cottonian, 1950), "Paradox" (Ramdhenu, 1953), "Bikalpa" (Ramdhenu, 1954) bore a strong possibility of him as a prolific creative writer . In his later life he wrote many creative as well as other articles related to contemporary socio-cultural issues of the region. Dr. Taher also laid his hand on children literature. In 1960 Assam Prakashan Parishad published "Jatayat" and "Paribahan" written by him for children . He wrote a very informative essay on the Brahmaputra .

The Assam Sahitya Sabha under the presidentship of renowned literato Sjt. Humen Borgahain took a historic step to publish "The Encyclopaedia" of Assamese culture and literature in Assamese. Dr. Taher was entrusted with the heavy responsibility of editing the 8th and the 9th parts of the uphill task. He was the chief editor with Dr. Irshad Ali, Dr. Pradipjyoti Mahanta, Dr. Abani Kumar Bhagawati and Dr. Kishor Bhattacharya as joint editors. All of them had to undergo strenuous labour to carry out the job and the volumes were published in 2006 and 2007 respectively.

Immediately after his retirement Dr. Taher was appointed the chairman of the Board of Secondary Education, Assam. He was a member of Assam Prokashan Parishad and also of the managing committee of K. K. Handique State Open University. He maintained good relations with the universities and institutions of the region. He was a member of the Executive Councils of Gauhati University, Dibrugarh University and Rajiv Gandhi University, Arunachal Pradesh. He rendered his sincere service as the chairman of the Governing Bodies of different educational institutions like Pandu College, Pashim Guahati College and Handique Girls' College. As an academicians of repute he was involved with different central and state academic bodies like UGC, NCERT, SCERT, UPSC in different capacities. He was also a familiar face as a resource person in Orientation

and Refresher Courses, international and national seminars conducted by different Universities and educational institutions of the country. Once he graced in a UGC sponsored National Seminar on "High Land Vs Low Land" as a resource person organised by LTK College in 1999. His deliberation on the "Duars of Assam" kept the participants spellbound with his impressive speech. He had an impressive personality and capability to present a difficult subject in a very simple and understandable way. (The writer was a rapporteur in the seminar.)

Till his death on 24th February, 2015, he was involved in several academic and intellectual activities. His was a life wholly devoted and dedicated to enrichment of education and society. Such a life is worth living. On his demise, Assam lost a virtuous son of the soil. I pray for the bliss of his eternal soul.

At his janaja namaj performed on 25th February, 2015, at Sarania Kabarsthan several distinguished intellectuals, thinkers and men of letters offered their tributes to the departed soul. From the comments of some of the dignitaries present there an estimation of his stature can be formed. Some comments are given below.

Sjt. H.N. Dutta, renowned poet and retired professor - "DR. Taher possessed an extraordinary talent and a vast personality".

Dr. Anannada Charan Bhagawati, Ex Vice-Chancellor of Rajiv Gandhi University - "I have felt as if the half of my heart was cut off." Dr. Bhagawati had been his closest friend since the days of their study in Calcutta in 1954-55. He also says that Dr. Taher was a devoted worker, always soft-spoken and never did anything wrong to anybody and had a broad mind.

Dr. Taufik Rahman Bora, retired Principal of Assam Medical College - "Dr. Taher was a polite and mild person by nature".

Md. Tabiul Hussain, renowned writer - "Dr. Taher was a leading personality. On his demise we have lost a guardian."

Dr. Avani Kumar Bhagawati, Professor, Department of Geography, Gauhati University and ex-student of Dr. Taher - "Dr. Taher was a very intimate teacher. He provided ample inspiration to the succeeding generation as a meritorious and knowledgeable person."

Md. A. Jaman, President, Assam Kabi Sanmilan - "Assam lost a cultured person. It is unfortunate for the Assamese race."

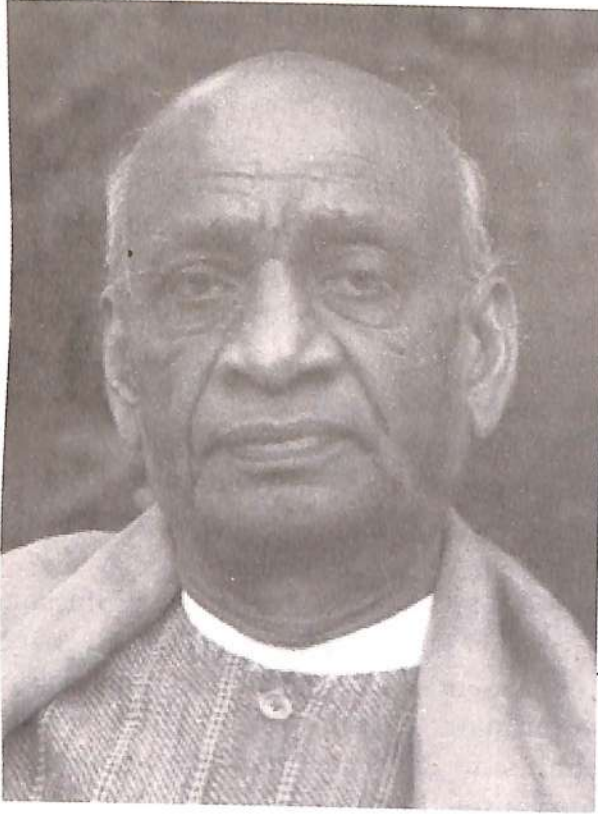
Dr. Bolendra Kumar Das, Principal, Pashim Guahati College - "Dr. Taher Sir was a worthy son who had continued his effort to popularise Geography since its establishment as a subject in Assam."

Dr. Suresh Kumar Nath, Registrar of Gauhati University - "The family members of Gauhati University are deeply aggrieved on the death of Dr. Taher"

Sources:

- ♦ "Adhyapak Dr. Mahammad Taher- Kirti Aru Kirtitta" edited by Dr. Avani Kr. Bhagawati
- ♦ "Amar Asom" dated 25th and 26th February'2015

"I am not bound to win, but I am bound to be true. I am not bound to succeed, but I am bound to live by the light that I have. I must stand with anybody that stands right, and stand with him while he is right, and part with him when he goes wrong."
—Abraham Lincoln said during the American Civil War

চৰ্দাৰ বহ্নভ ভাই পেটেলৰ সৌৰৰণত

ড° হামিদুৰ বহমান
অবসৰপ্ৰাপ্ত উপাধ্যক্ষ, এল.টি. কে. কলেজ

ভা

বতত বৃটিছ চৰকাৰে চলাই অহা কু-শাসনৰ পৰা দেশখন মুক্ত কৰিবলৈ ১৮৫৭ চনৰপৰা আৰম্ভ হৈছিল স্বাধীনতা আন্দোলনৰ প্ৰথম যুঁজ চিপাহী বিদ্ৰোহ। এই বিদ্ৰোহ চলি থকা সময়তে গুজৰাটৰ নদীয়া জিলাৰ এটি অতি দুখীয়া খেতিয়ক পৰিয়ালত ১৮৭৫ চনৰ ৩০ অক্টোবৰত বহ্নভভাই পেটেলৰ জন্ম হয়। এই আন্দোলনত বহ্নভভাই পেটেলৰ দেউতাক বাবেৰ ভাই পেটেলেও অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।

বহ্নভভাই পেটেলে প্ৰথমে কৰমচাদ আৰু তাৰ পিছত পেলাদ নামৰ ঠাইত প্ৰাথমিক শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল। কিন্তু হাইস্কুলীয়া শিক্ষা গুজৰাটৰ নদীয়া জিলাত গ্ৰহণ কৰিছিল। হাইস্কুলত পঢ়ি থাকোতে কেইবাটাও সৰু সৰু ঘটনা ঘটিছিল। সেই হাইস্কুলত শিক্ষা গ্ৰহণৰ সময়তে এজন শিক্ষকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক চলিত পাঠ্যক্ৰমৰ কিতাপসমূহ আৰু এই কিতাপসমূহ অন্যৰপৰা ক্ৰয় কৰিলে তেখেতে বৰ খং কৰিছিল। এই কাৰ্যত বহ্নভভাইয়ে ঘোৰ বিৰোধিতা কৰিছিল আৰু লগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সেইজন শিক্ষকৰ শ্ৰেণী বৰ্জন কৰিবলৈ আহ্বান জনাইছিল। তেওঁৰ এই আহ্বানৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই লগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে একেলগেঠাৰিয়ে এক সপ্তাহ

শ্ৰেণী বৰ্জন কৰাত সেই শিক্ষকজনো হেৰুৱাবলৈ বাধ্য হ'ব।
পাৰি এই কাৰ্য সংশোধন কৰিবলৈ বাধ্য হ'ব।

হাইস্কুলত পঢ়ি থকা সময়ত এদিন অংক শিক্ষকে অংক

এটা ভুলকৈ শিকাইছিল আৰু বহ্নভভায়ে এই ভুলটো শিক্ষকক আঙুলিয়াই দিছিল। এই কাৰ্যত শিক্ষকজনে বৰ লাজ পাইছিল আৰু খং কৰি বহ্নভ ভাইক অংকটো শ্ৰেণীতে শিকাবলৈ নিৰ্দেশ দিছিল। বহ্নভভায়ে ব'ৰ্ডৰ ওচৰলৈ গৈ শিক্ষকে অংকটো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিকাই দিবলৈ সংকোচ কৰা নাছিল।

স্কুলত পঢ়া দিনতে সংস্কৃত বিষয়টো তেওঁ এটা বিষয় হিচাপে বাচি লৈছিল যদিও পিছত এই বিষয়টোৰ পৰিৱৰ্তে গুজৰাটী ভাষাটোহে বাচি লৈছিল। এই কাৰ্যত স্কুল হৈ শিক্ষকজনে খঙেৰে সুধিছিল তেওঁ কিয় সংস্কৃতৰ পৰিৱৰ্তে গুজৰাটী ভাষা বাচি ল'লে? তাৰ উত্তৰত বহ্নভভায়ে জনালে যে সকলোৰে সংস্কৃত ল'লে আপোনাৰ কাম নাইকিয়া হৈ পৰিব। এই কাৰ্যত শিক্ষকজন স্কুল হৈ বহ্নভভাইক প্ৰধান শিক্ষকৰ ওচৰলৈ লৈ গৈছিল আৰু প্ৰধান শিক্ষকে সুধিলে

বহ্নভভায়ে সকলোৰে সুধিছিল।

ইয়াৰ উত্তৰত প্ৰধান শিক্ষকে শিক্ষকজনক ক'লে এনেকুৱা সাহসীয়া ছাত্ৰ আগতে

তেখেতে দেখা নাই। এই ঘটনাৰ পিছৰপৰা বন্ধভ ভায়ে স্কুললৈ যোৱা বাদ দি ঘৰতে পঢ়ি পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈ উত্তীৰ্ণ হৈছিল।

বন্ধভ ভাইৰ ইংলণ্ডত বেৰিষ্টাৰ পঢ়াৰ বৰ ইচ্ছা আছিল। কিন্তু আৰ্থিক অসুবিধাৰ বাবে এই কাৰ্য সম্পাদন কৰিব নোৱাৰিলে আনকি দৈন্যতাৰ বাবে ভাৰতত পঢ়াটোও সম্ভৱ হোৱা নাছিল। সেয়ে বন্ধভ ভায়ে আইনজ্ঞ কিছুমানৰপৰা আইনৰ কিতাপ খুজি আনি ঘৰতে অধ্যয়ন কৰি আইনৰ শিক্ষা আহৰণ কৰিছিল আৰু আদালতত গৈ উকিলৰ যুক্তিসমূহ

মনোযোগেৰে শুনিছিল।

সেইদৰেই আইনৰ পৰীক্ষাত

অৱতীৰ্ণ হৈ উত্তীৰ্ণ হৈছিল।

এনেদৰে উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ বাবে

আদালতে তেখেতক উকালতি

কৰাৰ সুবিধা দিয়া নাছিল।

সেয়েহে তেখেতে গুধৰাত

বন্ধুসকলৰ পৰা টকা ধাৰলৈ

লৈ এটা কোঠা যোগাৰ কৰি

সেই কোঠাতেই চকী টেবুল

গোটাই লৈ বন্ধুসকলৰ

সহযোগত উকালতিৰ অভ্যাস

কৰিছিল। কম দিনৰ ভিতৰত

এই উকালতি কাৰ্যৰ বাবে

তেখেতৰ নাম সকলোৰে মুখে

মুখে প্ৰচাৰ হ'বলৈ ধৰিছিল।

এদিন এটা গোচৰৰ উকালতিৰ

যুক্তি দি থকা সময়তে

তেখেতলৈ এখন জৰুৰী টেলিগ্ৰাম

আইছিল আৰু টেলিগ্ৰামখন পঢ়ি তেখেতে

জেপত ভৰাই থৈছিল যিখনত লিখা

আছিল যে তেখেতৰ পৰিবাৰৰ মৃত্যু

হৈছে। তেখেতে যুক্তি শেষ কৰাৰ

পিছতহে টেলিগ্ৰামখন আনক অৱগত

কৰে। তেখেতৰ এই কাৰ্যই দায়িত্ববোধ

আৰু কঠোৰতাৰ নিদৰ্শনৰ পৰিচয় দাঙি

ধৰিছিল। সেই সময়ত বন্ধভ ভাইৰ বয়স

আছিল তেত্রিশ বছৰ। কিন্তু তেখেতে পুনৰ

বিবাহৰ প্ৰতি আগ্ৰহী নাছিল।

ইয়াৰ পিছত তেখেতে ইংলণ্ডত

বেৰিষ্টাৰ পঢ়িবলৈ যায় আৰু বেৰিষ্টাৰ

পৰীক্ষাত প্ৰথম শ্ৰেণী লাভ কৰিছিল। ঘূৰি আহি তেখেতে আহমদাবাদত উকালতি আৰম্ভ কৰে আৰু লাহে লাহে তেখেতৰ নাম চৌপাশে বিয়পি পৰে। সেই সময়ত ভাৰতত স্বাধীনতা আন্দোলন আৰম্ভ হৈছিল আৰু দেশত সত্যাগ্ৰহ (অহিংসা আৰু অসহযোগ) চলিছিল। এই কাৰ্যত বন্ধভভায়ে অংশগ্ৰহণৰ কোনো আগ্ৰহ দেখুওৱা নাছিল।

লাহে লাহে গান্ধীজীৰ আন্দোলনে গোটেই গুজৰাটত বিয়পি পৰিছিল। সেই

বন্ধভ ভাইৰ ইংলণ্ডত বেৰিষ্টাৰ পঢ়াৰ বৰ ইচ্ছা আছিল। কিন্তু আৰ্থিক অসুবিধাৰ বাবে এই কাৰ্য সম্পাদন কৰিব নোৱাৰিলে আনকি দৈন্যতাৰ বাবে ভাৰতত পঢ়াটোও সম্ভৱ হোৱা নাছিল। সেয়ে বন্ধভ ভায়ে আইনজ্ঞ কিছুমানৰপৰা আইনৰ কিতাপ খুজি আনি ঘৰতে অধ্যয়ন কৰি আইনৰ শিক্ষা আহৰণ কৰিছিল আৰু আদালতত গৈ উকিলৰ যুক্তিসমূহ মনোযোগেৰে শুনিছিল। সেইদৰেই আইনৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈ উত্তীৰ্ণ হৈছিল।

সময়ত গোধৰাত এখন ৰাজনৈতিক সভাত গান্ধীজীক লগ পাইছিল আৰু এই লগ পোৱাৰ ফলত বন্ধভভায়ে গান্ধীজীৰ লগত বন্ধুত্ব স্থাপন হয় আৰু আন্দোলনৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈ পৰে।

১৯১৮ চনত গুজৰাটত বহুত বৰযুগ দি খেতি-পথাৰ ধ্বংস কৰিছিল। বিশেষকৈ কইৰা জিলাৰ কৃষকসকলে চৰকাৰক খাজনা দিব নোৱাৰি বৰ বিপদত পৰি গান্ধীজীৰ কাষ চাপিছিল। গান্ধীজীয়ে এই কামৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ দায়িত্ব বন্ধভভাই পেটেলৰ ওপৰত অৰ্পন কৰিছিল। তেখেতে ফন্দি কৰি সেইবাৰ চৰকাৰক

খাজনা দিয়াৰপৰা কৃষকসকলক বেহাই কৰিছিল।

১৯২০ চনত দেশত অসহযোগ আন্দোলন আৰম্ভ হয় আৰু বিদেশী চৰকাৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰা স্থানত শিক্ষা গ্ৰহণ বৰ্জনৰ সিদ্ধান্ত লৈছিল। সেয়ে বন্ধভ ভায়ে গুজৰাট বিদ্যাপীঠ নামেৰে স্থানীয় বিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল।

১৯২৩ চনত চৰকাৰে জাননী জাৰি কৰিছিল যে, নাগপুৰ ৰাস্তাত কোনোৱে তিবংগ পতাকা লৈ ঘূৰি ফুৰিব নোৱাৰিব। এই কঠোৰ সিদ্ধান্তৰ বিৰুদ্ধে বন্ধভ ভাইৰ নেতৃত্বত ছাৰে তিনিমাহ আন্দোলন কৰাৰ পিছত চৰকাৰে এই নিৰ্দেশ বাতিল কৰিবলৈ বাধ্য হয়।

এটা সময়ত বৰচাদ অঞ্চলত ডকাইতৰ উপদ্ৰৱ চলিছিল। এই ডকাইতৰপৰা ৰক্ষা পাবৰ বাবে চৰকাৰে এটা পুলিচৰ দল নিয়োগ কৰি পুলিচৰ দলটোক পোহ পাল দিবৰ বাবে ৰাইজৰ ওপৰত এবিধ নতুন কৰ আৰোপ কৰিছিল। কিন্তু বন্ধভ ভায়ে এই ডকাইতৰ দলৰ লগত আলোচনা কৰি গাঁৱৰ ডেকাসকলৰ দ্বাৰা গাঁওখন ৰক্ষাৰ বাবে এটা ডেকা দল গঠন কৰি গাঁওখন ৰক্ষা কৰে

আৰু এই নতুন কৰৰ পৰাও গাঁওখনক ৰক্ষা কৰে।

এটা সময়ত গুজৰাটত প্ৰলয়ংকৰী বানপানী হৈছিল। প্ৰায় সকলো অঞ্চল বুৰাই পেলাইছিল। সেই সময়ত বন্ধভ ভায়ে ২০০০ জন স্বেচ্ছাসেৱক লগত লৈ উদ্ধাৰ অভিযানত অংশ লৈছিল আৰু বান সাহাৰ্য বিতৰণত আগভাগ লৈছিল। এই অৱস্থাৰ জোৰা মাৰিবৰ বাবে সাহাৰ্য দিবৰ বাবে চৰকাৰক দাবী জনাইছিল আৰু চৰকাৰে বাধ্য হৈ শেষত পোন্ধৰ নিযুত টকা বান সাহাৰ্য দিবলৈ বাধ্য হৈছিল।

এনেবোৰ কাৰ্য সাহসেৰে সম্পাদন কৰাৰ

বাবে তেখেতক চৰ্দাৰ হিচাপে সকলোৱে সম্বোধন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু লাহে চৰ্দাৰ হিচাপে ভাৰতত জনাজাত হৈ পৰিছিল। বঙ্গভাৰতৰ খঙাল স্বভাৱৰ বাবে ১৯৩০ চনত চৰকাৰে দুবাৰকৈ জেললৈ পঠাইছিল। ১৯৩১ চনত চৰ্দাৰ পেটেলক ভাৰতৰ নেচনেল কংগ্ৰেছৰ কৰাচী অধিৱেশনৰ সভাপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰা হয়। তেখেতে এই অধিৱেশনত সভাত 'স্বৰাজ আমাৰ লক্ষ্য' বুলি ভাষণ দিয়াৰ বাবে তেখেতক পুনৰ জেললৈ পঠায় আৰু ১৯৩৪ চনতহে মুক্তি লাভ কৰে। পেটেলৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰতি গভীৰ ভক্তি আৰু ধৰ্মবিশ্বাস থকাৰ বাবে জেলত থকা সময়ত লগত সদায় ভাগৱত গীতা আৰু বামায়াণ বাখি দৈনিক অধ্যয়ন কৰি ইয়াৰ গুড়াৰ্থ বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল।

চৰ্দাৰ বঙ্গভ ভাই কংগ্ৰেছ পাৰ্লিয়া মেণ্টৰী ব'ৰ্ডৰ চেয়াৰমেন থকাৰ সময়ত ১৯৩৭ চনত জম্মু-কাশ্মীৰত লেজিচলেটিভ এচেম্বলীৰ নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত হয় আৰু নিৰ্বাচনত আঠখন প্ৰভিন্দত তেখেতৰ দৰে সংখ্যাগৰিষ্ঠতা লাভ কৰি মন্ত্ৰীসভা গঠন কৰিছিল।

১৯৪২ চনত ভাৰতত 'কুইট ইণ্ডিয়া ম'ভমেণ্ট' আৰম্ভ হৈছিল। এই আন্দোলনত পেটেলকে আদি কৰি মুখ্য নেতাসকলে জেলত কটাবলগীয়া হৈছিল। সৌভাগ্যবশত ১৯৪৭ চনত ভাৰত স্বাধীন হোৱাৰ পিছত জৱাহৰলাল নেহৰুৰ নেতৃত্বত মন্ত্ৰীসভা গঠন হয়। এই মন্ত্ৰীসভাত জৱাহৰলাল নেহৰু প্ৰধানমন্ত্ৰী আৰু চৰ্দাৰ বঙ্গভ ভাই পেটেল উপ-প্ৰধানমন্ত্ৰী হৈছিল। বঙ্গভ ভাইক ইয়াৰ উপৰিও গৃহ দপ্তৰ আৰু তথ্য আৰু অনাতাঁৰ দপ্তৰৰ দায়িত্বও লাভ কৰিছিল।

সেই সময়ত ভাৰতত প্ৰায় ছশখন সৰু-বৰ ৰাজ্য আছিল। এই ৰাজ্যবোৰৰ কিছুমানত মহাৰজা আৰু নবাবে শাসন কৰিছিল। বঙ্গভভায়ে এই ৰাজ্যবোৰক স্বাধীন ভাৰতৰ লগত চামিল হ'বলৈ আহ্বান জনাইছিল। কিয়নো ৰাজ্যবোৰ থকাৰ বাবে ৰে'ল বিভাগ নিৰ্মাণ, জল বিতৰণ, বান্ধ নিৰ্মাণ আদি বিষয়সমূহ সমাধান কৰাৰ বাবে ৰাজ্যবোৰৰ অনুমতি প্ৰয়োজন আহি পৰে। কিয়নো কেইবাখনো নদী কিছুমান ৰাজ্যক সামৰি প্ৰবাহিত হৈছিল। এই সমস্যাবোৰ সমাধান কৰি উন্নয়ন কৰাৰ বাবে সকলোকে একত্ৰিত কৰাৰ একান্ত প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰিছিল। সেয়ে বঙ্গভ ভায়ে দেশখন একত্ৰিত কৰাৰ প্ৰতি দেশবাসীক আহ্বান জনায়। সেই আহ্বানৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই জোনাগড়, হায়দৰাবাদ, কাশ্মীৰৰ বাবে বাকীবোৰ ৰাজ্যই ভাৰতৰ লগত সহজেই চামিল হয়। চামিল নোহোৱা ৰাজ্য কেইখন চামিলৰ বাবে পেটেলৈ সৈন্য পঠাই পাঁচদিন অভিযান চলোৱাৰ পাছত জোনাগড়, হায়দৰাবাদৰ নিজানে আত্মসমৰ্পন কৰিবলৈ বাধ্য হয়। কাশ্মীৰৰ ক্ষেত্ৰতো একেধৰণৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি হৈছিল যদিও তেখেতে একে পন্থাৰে কাশ্মীৰৰ পাঁচভাগৰ দুভাগ ভাৰতত চামিল কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এনেদৰে ভাৰতৰ সৰু সৰু ৰাজ্যবোৰ স্বাধীন ভাৰতৰ লগত চামিল কৰিবলৈ সক্ষম হোৱাৰ বাবে তেখেতক 'লৌহ মানৱ' হিচাপে আখ্যা দিয়া হয় আৰু সমগ্ৰ ভাৰততে তেখেতক 'লৌহ মানৱ' হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হয়।

১৯৬২ চনত ভাৰতত চীনা আক্ৰমণ আৰম্ভ হয়। তেতিয়া প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহৰুলৈ চৰ্দাৰ পেটেলৈ মৃত্যুৰ পাঁচ সপ্তাহৰ আগতে লিখা এখন চিঠিৰ কথা মৰ্মে মৰ্মে

উপলব্ধি কৰিছিল। চিঠিত লিখা আছিল চীনক কেতিয়াও বিশ্বাসত নল'ব। কিয়নো চীনে ভাৰতক বিশ্বাসঘাতক কৰিব।' এই চিঠি লিখাৰ পাঁচ সপ্তাহৰ পিছত অৰ্থাৎ ১৯৫০ চনৰ ১৫ ডিচেম্বৰত বন্ধেত লৌহ মানৱ পেটেলৰ মৃত্যু হয়। এই চিঠি লিখাৰ ১২ বছৰৰ পাছত চীনে ভাৰত আক্ৰমণ কৰিছিল।

চৰ্দাৰ পেটেলৈ ভাৰতত সকলো জাতি, ধৰ্মৰ লোককো বন্ধু হিচাপে গণ্য কৰিছিল। সেয়ে সকলোকে দুখন নাৱত দুই ভৰি বাখি কাম কৰাতকৈ একেখন নাৱতে থাকি কাম কৰাৰ চিন্তা কৰি সকলোকে একত্ৰিত হৈ কাম কৰিবলৈ আহ্বান জনাইছিল।

চৰ্দাৰ পেটেলৈ মহাত্মা গান্ধীৰ লগত কেইবাবাৰো একেলগে জেল খাটিছিল। মহাত্মা গান্ধীক পেটেলৈ ডাঙৰ ককায়েক আৰু গুৰু হিচাপে গণ্য কৰিছিল। ১৯৪৮ চনৰ ৩০ জানুৱাৰী তাৰিখে মহাত্মা গান্ধী আততায়ীৰ হাতত মৃত্যু হোৱাৰ বাতৰিয়ে তেখেতক মৰ্মাহত কৰিছিল।

চৰ্দাৰ পেটেলৈ ভাৰতত উন্নতিৰ বাবে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিল। পেটেলৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ কৃতিত্ব হ'ল দেশখনক একতাৰ বাবে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিল। সেয়ে নেহৰুৱে পেটেলক ভাৰতৰ একতাৰ গঢ় দিওঁতা আৰু আধুনিক ভাৰতৰ স্ৰষ্টা বুলি আখ্যা দিছিল। তেখেতৰ কৰ্তব্যৰাজীৰ বাবে ভাৰত বুৰঞ্জীত চৰ্দাৰ বঙ্গভ ভাই পেটেলক লৌহ মানৱ আৰু একতাৰ গঢ় দিওঁতা হিচাপে স্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

২০১৪ চনৰ মে' মাহত ভাৰতত মোড়ী চৰকাৰে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত চৰ্দাৰ পেটেলৰ জন্মদিনটো সমগ্ৰ ভাৰততে ৰাষ্ট্ৰীয় একতা দিৱস হিচাপে পালন কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে আৰু গোটেই দেশতে পালন কৰি চৰ্দাৰ বঙ্গভ ভাই পেটেলক স্মৰণ কৰা হয়।

প্রথম নোবেল বঁটা বিজয়ী মহিলা সাহিত্যিক : চেলমা লাগেৰ লফ

সম্পূৰ্ণা চলিহা
সহযোগী অধ্যাপিকা, শিক্ষা বিভাগ

চেলমা লাগেৰ লফ হৈছে ছুইডেনৰ বিখ্যাত সাহিত্যিক যিয়ে প্রথম মহিলা হিচাপে সাহিত্যৰ নোবেল বঁটা কঢ়িয়াই আনিছিল, এই গৰাকী মহান নাৰীৰ জন্ম হয় ১৮৫৮ চনৰ ২০ নৱেম্বৰত ছুইডেনৰ জৰ্ণলেণ্ডত। তেওঁৰ পিতৃ আছিল এজন সামৰিক বিষয়া। সেয়েহে চেলমাই সৰু কালছোৱা অতি সুখ স্বাচ্ছন্দৰে পাৰ কৰিছিল। কিন্তু নিষ্ঠুৰ সময়ে তেওঁৰ সুখ সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁৰ জীৱনলৈ নামি আহিল এক ভয়ংকৰ দুখ আৰু বিপৰ্যয়। মাত্ৰ তিনি বছৰ বয়সতে তেওঁ পক্ষাঘাত ৰোগত আক্ৰান্ত হয় আৰু গোটেই জীৱনৰ বাবে পংগু হৈ পৰে। আনকি তেওঁ আনৰ সহায় নোহোৱাকৈ খোজ কাঢ়িবলৈও অসমৰ্থ হৈ পৰে। যাৰ ফলত তেওঁৰ শিক্ষা জীৱন আৰম্ভ কৰিবলগীয়া হয় ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজতে। বন্ধ ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজত থাকি চেলমাই পৰিয়ালৰ সদস্যসকলৰপৰা গল্প শুনিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু লগতে পঢ়িবলৈ ল'লে। লগে লগে তেওঁ চেষ্টা কৰিলে গল্প লিখিবলৈ। আন্ধাৰৰ মাজতো তেওঁ পোহৰৰ বাট উলিয়াব জানিছিল।

প্ৰকৃত অৰ্থত ক'বলৈ গ'লে চেলমা শাৰীৰিকভাৱে পংগু আছিল যদিও মানসিকভাৱে যথেষ্ট সবল আছিল। মানসিক চিন্তাধাৰা আছিল উচ্চ স্তৰৰ। সেয়েহে তেওঁ মনস্থ কৰিছিল তেওঁ শিক্ষকতা বৃত্তি গ্ৰহণ কৰিব। এই উদ্দেশ্য আগত ৰাখি তেওঁ ষ্টকহলমৰ বয়েল উইমেনচ ট্ৰেইনিং একাডেমীত ভৰ্তি হয় আৰু ১৮৮২ চনত চূড়ান্ত ডিগ্ৰী লৈ ওলাই আহে। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যই লগ নেৰা চেলমা সেই বছৰতে পিতৃহাৰা হয়। সংসাৰৰ সকলো দায়িত্ব কান্ধ পাতি লৈ চেলমাই এখন স্কুলত শিক্ষয়িত্ৰী হিচাপে যোগদান কৰে।

চেলমাই যেন এতিয়া আৰু পিছলৈ ঘূৰি চাবলগা হোৱা নাই। তেওঁ ভৱামতেই যেন এজন বিখ্যাত সাহিত্যিক হ'বৰ বাবে আগবাঢ়িছে। চেলমাই যেন এতিয়া আৰু পিছলৈ ঘূৰি চাবলগা হোৱা নাই। তেওঁ ভৱামতেই যেন এজন বিখ্যাত সাহিত্যিক হ'বৰ বাবে আগবাঢ়িছে। 'ইডান' নামৰ ছুইডিছ মাহেকীয়া পত্ৰিকা এখনে আয়োজন কৰা গল্প প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি প্ৰথম স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এয়া মাথো আৰম্ভণি। লাহে লাহে তেওঁ সাহিত্য জগতত প্ৰবেশ কৰে। ১৮৯১ চনত চেলমাৰ প্ৰথমখন উপন্যাস 'দি ষ্টৰী অৱ গোল্ডবাৰ্ণিং' প্ৰকাশিত হয়। এই উপন্যাসে তেওঁক এগৰাকী লেখিকা ৰূপে সাহিত্য জগতত এক সুকীয়া স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। তেওঁৰ উপন্যাস বা গল্পসমূহৰ মূল সমল আছিল দৈনন্দিন জীৱনত ঘটা ঘটনাবাজি। উপন্যাসৰ নায়ক নায়িকাসকল আছিল জীৱনত সদায়ে লগপোৱা ব্যক্তিবিশেষ। চেলমাৰ দ্বিতীয়খন উপন্যাস 'ইনভিজিবল লিংক' প্ৰকাশিত হয় ১৮৮৪ চনত। লগে লগে তেওঁৰ জীৱনলৈ দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন ব্যক্তিৰ আগমণ ঘটে একো একোজন বন্ধুস্বৰূপে। এইসকলৰ ভিতৰত ছুইডেনৰ বিখ্যাত লেখিকা চুফি এলকেনৰ লগত এক গভীৰ বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠে। তেওঁৰ সান্নিধ্যই চেলমাৰ জীৱনৰ গতি সলনি কৰি দিলে। চুফি এলকেনৰ অনুপ্ৰেৰণাত তেওঁ ইখনৰ পিছত সিখন উপন্যাস লিখি যাবলৈ ধৰে। উপন্যাসৰ সমল বিচাৰি বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্ত ভ্ৰমণ কৰিবলৈ ধৰিলে। ইটালী ভ্ৰমণৰ অভিজ্ঞতাৰ ভিত্তিত লিখি উলিয়াই তেওঁৰ কালজয়ী উপন্যাস 'দি মিৰাকল অৱ এণ্টিক্লিষ্ট'। ইয়াৰ পিছত তেওঁ ইজিপ্ত আৰু পেলেষ্টাইন ভ্ৰমণৰ অভিজ্ঞতাক ভিত্তি কৰি ৰচনা কৰে 'জেক্‌জালেম, আইডেলাৰেন' চেলমাৰ আন এখন বিখ্যাত উপন্যাস হৈছে 'এনডেনচাৰ অৱ নীলচ'। এই উপন্যাসে তেওঁৰ জীৱনলৈ কঢ়িয়াই আনিলে সাহিত্যৰ সৰ্বোচ্চ সন্মান নোবেল বঁটা ১৯১৪ চনত। চেলমাই নোবেল বঁটা গ্ৰহণৰ সময়ত যি ভাষণ আগবঢ়াইছিল সি সাহিত্যজগতৰ এক অমূল্য সম্পদ হিচাপে আজিও সকলোৱে স্বীকাৰ কৰে।

শাৰীৰিকভাৱে প্ৰতিবন্ধী চেলমা আছিল এগৰাকী দৃঢ় মনোবলৰ অধিকাৰী আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰমী। যাৰ বাবে তেওঁ এই বিৰল সন্মানৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰিছিল। তেওঁ প্ৰতিবন্ধীসকলৰ আদৰ্শ আৰু প্ৰেৰণাৰ উৎস। এইগৰাকী চিৰকুমাৰী মহিলাৰ ১৯৪০ চনৰ ১৬ মাৰ্চ তাৰিখে ৮১ বছৰ বয়সত সকলোৰে বুকু উদং কৰি ইহলীলা সম্বৰণ কৰে। হে মহান নাৰী তুমি য'তেই আছা, তাৰপৰাই সকলোকে অনুপ্রাণিত কৰা। শাৰীৰিক অক্ষমতা যে কাৰো জীৱনৰ হেঙাৰ হ'ব নোৱাৰে সেই কথা প্ৰতিজন ব্যক্তিক যেন বুজাই দিলা। জীৱনত জয়ী হ'বলৈ লাগে মাথো আত্মবিশ্বাস, দৃঢ় মনোবল আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰম। ●●

ড° এ.পি.জে. আব্দুল কালামৰ জীৱন আৰু কৰ্ম

বিপুল মিলি

স্নাতক প্ৰথম শাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

কামত সফলতা লাভ কৰিবলৈ সাধনাৰ প্ৰয়োজন। সেইবাবে 'সাধনাই সিদ্ধি' বুলি কোৱা হয়। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ মহৎ লোকসকলৰ জীৱনী অধ্যয়ন কৰিলে তেওঁলোকৰ কৰ্মক্ষেত্ৰ বেলেগ বেলেগ হ'লেও তেওঁলোকৰ সাধনা একে পৰ্যায়ৰ জীৱনৰ কোনো সংঘাতে এই কৰ্মযোগীসকলক লক্ষ্য পথৰপৰা বিচলিত কৰিব নোৱাৰে। এনে এজন মহৎ ব্যক্তি হ'ল ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি, মহাকাশ বিজ্ঞানী, অনাড়ম্বৰ জীৱন যাপন কৰোতা ড° এ.পি.জে. আব্দুল কালাম।

১৯৩১ চনৰ ১৫ অক্টোবৰ তাৰিখে ভাৰতৰ দক্ষিণ-পূব প্ৰান্তৰ ৰামেশ্বৰম নামৰ এটা সৰু দ্বীপত ড° কালামৰ জন্ম হয়। তামিলনাড়ুৰ সাগৰৰ পাৰত এই দ্বীপ অৱস্থিত। তামিলনাড়ু ৰাজ্যখন পূৰ্বতে মাদ্ৰাজ হিচাপে পৰিচিত আছিল। এই ৰামেশ্বৰমৰ মহাজিদ গলিত কালামৰ দেউতাকে সজা পুৰণা ঘৰটো অৱস্থিত।

ড° কালামৰ সম্পূৰ্ণ নাম হ'ল আব্দুল পকিৰ জয়নাল আবেদিন আব্দুল কালাম। ড° কালাম জীৱনৰ বহুতো ঘাত-প্ৰতিঘাত অতিক্ৰম কৰি বৰ্তমান সফলতাৰ আৰু খ্যাতিৰ শীৰ্ষত উপনীত হৈছেহি। এতিয়া তেওঁ কেৱল এজন নামজ্বলা বিজ্ঞানীয়েই নহয়, এজন দক্ষ ৰাজনীতিজ্ঞ, শিশুসকলৰ পৰম বন্ধু আৰু সকলোৰে প্ৰিয় ব্যক্তি। তেওঁ নিজৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বৰ বাবে একাগ্ৰ সাধনা, আত্মবিশ্বাস আৰু সহিষ্ণুতাৰে আগবাঢ়ে। তেওঁৰ এই

আদৰ্শ সকলো বয়সৰ মানুহৰ বাবে অতি আদৰ্শণীয়।

মাক-দেউতাক তিনিজন ভাই-ককাই আৰু এজনী ভনীয়েকৰ লগতে কালামৰ সুখী পৰিয়াল। তেওঁৰ দেউতাকৰ নাম জয়নাল আবেদিন আৰু মাকৰ নাম আচিয়ান্না। কালামে তেওঁৰ জীৱনৰ উল্লেখযোগ্য কথাবোৰ সামৰি এখন আত্মজীৱনী লিখিছে। এই আত্ম কথাৰ নাম 'Wing of Fire'.

অন্য সাধাৰণ শিশুৰ দৰে শৈশৱৰ সময়ছোৱা তেওঁৰ কেৱল খেল-ধেমালিতে মগ্ন হৈ কটোৱা নাছিল। জীৱন গঢ়াৰ বাস্তৱ শিক্ষাৰে শিক্ষিত হৈ উঠিছিল। নিজে কিতাপ কিনি পঢ়িব পৰাকৈ কালামৰ ঘৰুৱা অৱস্থা স্বচ্ছল নাছিল। এই অৱস্থায়ো তেওঁৰ মনত থকা কিতাপ পঢ়াৰ আগ্ৰহক দমাই ৰাখিব নোৱাৰিলে। এ. চি. আৰ মানিকামৰ ব্যক্তিগত পুথিভঁৰালৰ পৰা তেওঁ কিতাপ ধৰিলে নি পঢ়ি ওলোটাই দিছিল।

নিৰ্জু আৰু মনোযোগী স্বভাৱৰ কাৰণে বিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন শিক্ষকে কালামক বৰ ভাল পাইছিল। প্ৰধানকৈ বিজ্ঞান শিক্ষক শিৱ সুব্ৰমণিয়াম আয়াৰে উচ্চ শিক্ষা ল'বলৈ তেওঁক সদায় উৎসাহ-উদ্বীপনা যোগাই আহিছিল। সাম্প্ৰদায়িকতাৰ উৰ্বত থকা এজন শিক্ষককে ধৰ্ম আৰু জাতিৰ মাজত থকা বিভেদ আঁতৰাবলৈ সদায় চেষ্টা কৰিছিল।

এই মহৎ বিজ্ঞানীজনে শ্ৰীযুক্ত আয়াৰৰ উপদেশ মতে পদাৰ্থ বিজ্ঞান অধ্যয়ন কৰে। পদাৰ্থ বিজ্ঞানত উচ্চ শিক্ষা লোৱাতকৈ তেওঁ প্ৰযুক্তি বিদ্যাতহে অধ্যয়ন কৰাতো বেছি ফলপ্ৰসূ হ'ব। সেইবাবে তেওঁ ১৯৫৪ চনত 'মাদ্ৰাছ ইনষ্টিটিউট অৱ টেক্‌লজি'ত ইঞ্জিনীয়াৰিং পঢ়াৰ বাবে নামভৰ্তি কৰে। তেওঁৰ মতে বিজ্ঞান হৈছে আধ্যাত্মিক চিন্তা আৰু আত্মোপলব্ধিৰ প্ৰশস্ত পথ।

প্ৰথম বছৰ পাৰ হৈ যোৱাৰ পিছত আব্দুল কালামে 'এৰ নিটিক্যাল' বিষয়টোক মুখ্য বিষয় হিচাপে বাছি ল'লে। নিজৰ শ্ৰম আৰু সাধনাৰ লগতে প্ৰথৰ প্ৰতিভাসম্পন্ন অধ্যাপকসকলৰ সহযোগত তেওঁ ইঞ্জিনীয়াৰিঙ বিভাগত স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। আনুষ্ঠানিক শিক্ষা ইয়াতে সমাপ্ত কৰি তেওঁ চাকৰিৰ সন্ধানত আগবাঢ়ে।

দুটা বেলেগ বেলেগ চাকৰিৰ বাবে তেওঁ আবেদন কৰিছিল। তাৰে এটা বায়ুসেনা আনটো প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰালয়। প্ৰথমে তেওঁ দিল্লীত সাক্ষাৎকাৰ দি ডেৰাডুনলৈ গ'ল। ডেৰাডুনৰ সাক্ষাৎকাৰত তেওঁ সফল হ'ব নোৱাৰিলে। কিন্তু আনটো সাক্ষাৎকাৰত তেওঁ সফল হ'ল। তেওঁ গম পালে যে প্ৰযুক্তি উন্নয়ন আৰু উৎপাদন সঞ্চালকালয়ৰ জ্যেষ্ঠ বৈজ্ঞানিক সহায়ক পদৰ বাবে নিৰ্বাচিত হৈছে।

প্ৰতিৰক্ষা নিৰ্দেশালয়ত অসামৰিক বিমান পৰিবহন টেকনিকেল চেণ্টাৰত নিযুক্তি লৈ প্ৰথম বছৰত তেওঁ শব্দতকৈ দ্ৰুত গতিত যাব কামত তেওঁৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত বিষয়া আৰু বৰদা ৰাজনে সহায় কৰিছিল। ইয়াৰ পিছত বিমানৰ ৰক্ষণ-প্ৰতিৰক্ষণত অধিক জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ কালামক কানপুৰত থকা বিমান আৰু হাথিয়াৰ পৰীক্ষা কেন্দ্ৰলৈ নিৰ্দেশালয়ৰ তৰফৰপৰা পঠোৱা হয়।

নিৰ্ধাৰিত কাম শেষ কৰি আব্দুল কালাম দিল্লীলৈ উলটি আহি

বিজ্ঞানৰ বিভিন্ন দিশৰ উন্নয়নৰ কামত তেওঁ হাত দিয়ে। এই কামতে দিল্লীত তেওঁ তিনিবছৰ আছিল। তাৰ পাছত বাংগালোৰত নতুনকৈ প্ৰতিষ্ঠিত হোৱা বৈমানিকী উন্নয়ন প্ৰতিষ্ঠাত তেওঁ নিযুক্তি পায়। কালামৰ নেতৃত্বত চাৰিজনীয়া বৈজ্ঞানিক সহায়কৰ দল এটিয়ে এখন 'হ' ভাৰক্ৰফটৰ আৰ্হিৰে থলুৱাভাৱে যান প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ল। এই যানখনৰ নাম 'নন্দী' দিয়া হ'ল। সেই সময়ৰ প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰী বি. কে. কৃষ্ণমেননে 'নন্দী'ত উঠি আকাশমাৰ্গত এপাক ফুৰি আহে। কালামৰ দক্ষতাত কৃষ্ণমেননে সন্তুষ্টি প্ৰকাশ কৰিলে। এই 'নন্দী'ৰ জৰিয়তে 'টাটা ইনষ্টিটিউট অৱ ফাণ্ডামেণ্টেল ৰিছাৰ্চ' প্ৰতিষ্ঠানৰ সঞ্চালক অধ্যাপক এম. জি. কে. মেনন আৰু আহমেদাবাদৰ ফিজিকেল ৰিছাৰ্চ লেবোৰেটৰীৰ সঞ্চালক অধ্যাপক বিক্ৰম সাৰভাৰ্তিৰ লগত তেওঁৰ চিনাকি হয়। পিছত এই দুজনৰ আন্তৰিক সহযোগত আব্দুল কালামৰ বিজ্ঞানৰ পোখা মেলে।

১৯৭১ চনৰ ৩০ ডিচেম্বৰ দিনা অধ্যাপক সাৰভাৰ্তিৰ হৃদৰোগত আক্ৰান্ত হৈ হঠাৎ মৃত্যু ঘটে। আধ্যাপক সাৰভাৰ্তি মৃত্যু ভাৰতৰ বিজ্ঞান সমাজৰ বাবে এক অপূৰণীয় ক্ষতি। এই বাতৰিয়ে কালামক শোকত অভিভূত কৰিলে। সাৰভাৰ্তিৰ প্ৰতি সন্মান জনাই ভাৰত চৰকাৰে থুন্সৰ ৰকেট প্ৰক্ষেপন কেন্দ্ৰটোৰ নাম 'বিক্ৰম সাৰভাৰ্তি স্পেছ চেণ্টাৰ' ৰাখিলে। এই প্ৰতিষ্ঠানটোৰ সঞ্চালক পদত ধাতু বিজ্ঞানী অধ্যাপক ব্ৰহ্ম প্ৰকাশক নিযুক্তি দিয়ে।

অধ্যাপক ব্ৰহ্ম প্ৰকাশ আৰু সতীশ ধাৱনৰ পৰিচালনাত সাৰভাৰ্তি কেন্দ্ৰত 'উপগ্ৰহ প্ৰক্ষেপন যান (S.L.V.-3) নিৰ্মাণ আঁচনিৰ পূৰ্ণ গতিত চলি থকা কাম-কাজ ভালদৰে পৰিচালা কৰিবলৈ ড° কালামক প্ৰকল্প মেনেজাৰ হিচাপে নিযুক্তি দিয়া হ'ল। কাম পূৰ্ণগতিত চলি থাকিবলৈ বহুতো প্ৰতিকূল অৱস্থা অতিক্ৰম কৰিব লগা হৈছিল। এই সময়ত তেওঁৰ বাক্যকালৰ পৰামৰ্শদাতা, অন্তৰংগ বন্ধু, ভনী জেঁৱাই জালালুদ্দিনৰ মৃত্যুৰ বাতৰি পালে। বেদনাই মন আচ্ছন্ন কৰিলেও তেওঁ ভাগি পৰা নাছিল। সেই বাতৰিতে ৰামেশ্বৰম পালেগৈ। মৃতদেহ সংকাৰৰ পিছত গধুৰ মন এটা লৈ তেওঁ পুনৰ কৰ্তব্যথলীলৈ উলটি আহিল।

জালালুদ্দিনৰ মৃত্যুত পুৰণা স্মৃতিবোৰে তেওঁক বাৰে বাৰে আমনি কৰিছিল। বাল্যকালত তেওঁলোক দুয়োজন মিলি প্ৰতি সন্ধিয়া ৰামেশ্বৰম মন্দিৰৰ চাৰিওফালে কেনেকৈ ঘূৰি ফুৰিছিল, জোনাক ৰাতি লহৰ উঠা সাগৰৰ সৌন্দৰ্য কেনেকৈ উপভোগ কৰিছিল, কিতাপ পত্ৰ কিনিবৰ বাবে তেওঁক কেনেকৈ টকা পইচা যোগাৰ কৰি দিছিল, বিদেশলৈ যোৱাৰ পৰত কেনেকৈ আন্তৰিকতাৰে তেওঁ বিদায় সন্মোক্ষণ জনাবলৈ আহিছিল। এই সকলোবোৰ স্মৃতি তেওঁৰ মনত ভাঁহি উঠিছিল।

ইয়াৰ প্ৰায় দুবছৰৰ পিছত তেওঁৰ দেউতাকৰ মৃত্যু আৰু ওচৰা ওচৰিকৈ মাকৰো মৃত্যু হৈছিল। মৃত্যু শ্বাশ্বত। এই কথাৰ মনত ৰাখি তেওঁ উদ্যম হেৰুওৱা নাছিল।

১৯৭৯ চনৰ মাজভাগত S.L.V.-3 ৰ সপোন বাস্তৱায়িত হ'ল যদিও দ্বিতীয় পৰ্যায়ৰ পৰীক্ষাত ইয়াত বিজুতি ঘটিছিল। এই আঁচনিখনৰ

সম্পূৰ্ণ বিফলতাৰ দায়িত্ব কালামে মূৰ পাতি ল'লে। প্ৰায় ছমাহমানৰ পিছত কোনো খুঁত নথকাকৈ পুনৰ ইয়াক সাজি উলিওৱা হ'ল।

S.L.V.-3 ৰ সফল উৎক্ষেপনৰ লগত কালামৰ অনাড়ম্বৰ জীৱনৰ এটি কাহিনী জড়িত হৈ আছে। কালামৰ এসময়ৰ শিক্ষাণ্ডক অধ্যাপক সতীশ ধাৰণে দিল্লীৰপৰা ফোন কৰি তেওঁলো দুয়োজনে একেলগে প্ৰধানমন্ত্ৰীক লগ কৰাৰ বাবে ড° কালামক মাতি পঠালে। নেহৰু বিজ্ঞান কেন্দ্ৰৰ উদ্যোক্তাসকলে তেওঁক মুম্বাইৰপৰা দিল্লীলৈ যোৱাৰ টিকেট কৰি দিলে। কিন্তু পিঙ্কি থকা সাধাৰণ পোছাক আৰু ছেঙলযোৰৰ কথা তেওঁ তেতিয়াহে অনুভৱ কৰিলে। এগৰাকী প্ৰধান মন্ত্ৰীক তেনে সাজ-পাৰেৰে লগ কৰাতো কেনে কথা হ'ব, সেই বিষয়ে তেওঁ ধাৱনক ক'লে। ধাৱনে উত্তৰ দিলে—'আপোনাৰ সাফল্যৰ পোছাকযোৰে বাহ্যিক সাজপাৰৰ সৌন্দৰ্য তল পেলাব।' কালামে আৰু একোকে চিন্তা নকৰিলে। তেওঁ এই সাজেৰেই দিল্লী পালেগৈ।

ভাৰতৰ প্ৰথম কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ 'ৰোহিনী' ১৯৮০ চনৰ ১৮ জুলাই তাৰিখে প্ৰক্ষেপন কৰে। পৃথিৱীৰ কেইখনমান দেশেহে উপগ্ৰহ প্ৰক্ষেপনৰ ক্ষমতা আছে। সেই দেশসমূহৰ লগত সংযোজিত হৈ আনন্দিত হোৱাৰ লগতে গোটেই ভাৰতবৰ্ষতেই আনন্দৰ টো পিয়পি পৰে।

১৯৮১ চনৰ গণতন্ত্ৰ দিৱসৰ দিনা ভাৰত চৰকাৰৰ গৃহ মন্ত্ৰালয়ে কালামক 'পদ্মভূষণ' বঁটাৰে সন্মানিত কৰে। এই সন্মানে তেওঁৰ দায়িত্ব দুগুণে বঢ়ালে বুলি তেওঁ অনুভৱ কৰিলে।

ভাৰতৰ ৰকেট বিজ্ঞানৰ ইতিহাসত আন এক যুগান্তকাৰী ঘটনা ঘটিছিল ১৯৮৮ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত। সেইদিনা 'পৃথ্বী'

নামৰ ৰকেটখন মহাকাশলৈ প্ৰক্ষেপ কৰি ভাৰতীয় বিজ্ঞানীসকলে 'পৃথ্বী'ৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ সৃজনাত্মক প্ৰতিভা আৰু মজবুত ক্ষমতাক প্ৰমাণ কৰি দেখুৱালে। সেই বছৰে ছেপ্টেম্বৰ মাহৰ শেষৰফালে হোৱা 'পৃথ্বী'ৰ দ্বিতীয় উৰণো ভাৰতবৰ্ষৰ এক বৃহৎ সাফল্য। প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ উন্নত সাতখন বৃহৎ ৰাষ্ট্ৰই ভাৰতৰ ওপৰত বাধা নিষেধ আৰোপ কৰিলে। আনকি প্ৰয়োজনীয় কৌশলৰ আদান-প্ৰদানো বন্ধ কৰি দিয়ে। কিন্তু ইয়াৰ বাবে ভাৰতীয় বিজ্ঞানীসকল হতাশ নহ'ল। কাৰণ ইতিমধ্যে নিৰ্দেশিত মিছাইলৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰত আত্ম নিৰ্ভৰশীল হৈ উঠিছিল।

যাঠি বছৰ বয়স পাৰ হোৱাত ড° কালামৰ চাকবিৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাৰ সময় হ'ল। অৱসৰৰ পাছত বিশিষ্ট বন্ধু পি. ৰামৰাওৰ সৈতে তেওঁ এখন স্কুল খোলাৰ পৰিকল্পনা হাতত ল'লে। ৰামৰাও আছিল ভাৰত চৰকাৰৰ বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যা বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপক। বাবে স্কুলখনৰ নাম 'ৰাভ কালাম স্কুল' ৰখাৰ কথা

ভাবিছিল। যিবোৰ ল'ৰা-ছোৱালী সাধাৰণ সা-সুবিধাৰপৰা বঞ্চিত তেনে ল'ৰা-ছোৱালীকহে এইখন স্কুলত ভৰ্ত্তি কৰাৰ কথা চিন্তা কৰিলে। কিন্তু তেওঁলোকৰ কল্পনাই ৰূপ নাপালে। কাৰণ ভাৰত চৰকাৰে তেওঁলোক দুয়োজনৰ এজনকো যাঠি বছৰ অতিক্ৰম কৰাৰ পিছতো কামৰপৰা অব্যাহতি নিদিলে। বয়সে কৰ্মপ্ৰেৰণা আৰু উদ্যম হ্রাস কৰিব নোৱাৰে। এই কথা কালাম আৰু ৰাওৰ কৃতিত্বই প্ৰমাণ কৰিলে।

ভাৰতীয় ক্ষেপনাস্ত্ৰ প্ৰযুক্তিৰ উত্তৰণৰ আনটো পদক্ষেপ হ'ল— 'ত্ৰিশূল'। লক্ষ্য নিশ্চিত কৰিব পৰা পাইলটবিহীন 'টাৰগেট' আকাশীয়ানৰ পৰীক্ষাও সফলতাৰে সম্পন্ন কৰা হয়।

'অগ্নি' নামৰ ক্ষেপনাস্ত্ৰ নিৰ্মাণৰ বাবে যিখন বৃহৎ আঁচনি লোৱা হৈছিল তাত পাঁচজনীয়া বিজ্ঞানীৰ দল এটা গঠন কৰি লোৱা হৈছিল। এই বিজ্ঞানী আৰু প্ৰযুক্তিবিদসকলে যান্ত্ৰিক বিজুলিৰ বাবে অগ্নি

প্ৰক্ষেপনৰ কাৰ্যসূচী সাময়িকভাৱে স্থগিত ৰাখিবলগীয়া হয়। নেৰামেপেৰা চেপ্টাৰ ফলত দহ দিনৰ মূৰত 'অগ্নি'ৰ যান্ত্ৰিক বিজুলি শুধৰণি হ'ল যদিও সেইবাবে প্ৰক্ষেপনৰ বাবে 'অগ্নি' সম্পূৰ্ণভাৱে উপযুক্ত নহ'ল। কিন্তু নিজৰ কৰ্মক্ষেত্ৰত কালাম অটল হৈ থাকিল। বিজ্ঞানীসকলৰ মনত নতুন নতুন উদ্যম আনিবলৈ তেওঁ পুনৰ চেষ্টা কৰিলে। অৱশেষত ১৯৮৯ চনৰ মে' মাহৰ ২২ তাৰিখে সফলভাৱে 'অগ্নি' প্ৰক্ষেপন কৰা হয়।

ভাৰতৰ প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰী কে.চি. পন্তে 'অগ্নি'ৰ সফল উৰণৰ বাবে পুৰস্কাৰ দিব খোজাত তেওঁ গৱেষণা কেন্দ্ৰটোৰ কাষেকাষে ৰুৱৰ কাষে একলাখ গছৰ পুলি পুৰস্কাৰ হিচাপে বিচাৰি প্ৰকৃতিপ্ৰেমীৰ পৰিকল্পনা দিয়ে।

'অগ্নি', 'পৃথ্বী' আৰু 'ত্ৰিশূল'ৰ সফল প্ৰক্ষেপন কৰি সামৰিক দিশত ভাৰত আৰু শক্তিশালী দেশ হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰে।

১৯৯৭ চনত মাতৃভূমিৰ নিৰাপত্তাৰ দিশত আগবঢ়োৱা তদন্ত

অৱদানৰ বাবে ভাৰতৰ সৰ্বোচ্চ সন্মান 'ভাৰত ৰত্ন'ৰে ড° কালামক বিভূষিত কৰে।

২০০২ চনৰ ২৫ জুলাই তাৰিখে ড° কালামে অধিক সংখ্যক ভোট লাভ কৰি ভাৰত গণৰাজ্যৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদ অলংকৃত কৰি তেওঁৰ জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰে। কেন্দ্ৰৰ শাসনত অধিষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় গণতান্ত্ৰিক মৰ্চাই ৰাষ্ট্ৰপতি পদৰ বাবে কালামক মনোনীত কৰে। বাওঁপন্থী ৰাজনৈতিক দলসমূহৰ বাহিৰে দেশৰ প্ৰায় সকলো ৰাজনৈতিক দলে কালামৰ প্ৰাৰ্থিত্বলৈ সমৰ্থন আগবঢ়ায়। এই বাতৰিয়ে সমগ্ৰ ভাৰতবাসীক আনন্দত উৎফুল্লিত কৰি তুলিছিল। নব্বৈ শতাংশৰো অধিক ভোট লাভ কৰি আব্দুল কালাম ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত হয়।

ভাৰতৰ যিখন ঠাইলৈকে ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে ড° কালামে গৈছে সেইখন ঠাইৰ কোনো নহয় কোনো শিশুৰ লগত কথা নপতাকৈ তেওঁ দিল্লীলৈ উলটি অহা নাই।

বিজ্ঞানী ড° কালামৰ মনটো আন এখন ৰাজ্যতো বিচৰণ কৰি থাকে। তেওঁ সংগীত, কবিতা ভাল পায়। কবিতা লিখে, বীণা বজায় আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ সংগীত আৰু কাব্য উপভোগ কৰে।

ভাৰতীয় সাহিত্য জগতলৈ তেওঁ তিনিখন উল্লেখযোগ্য পুথি আগবঢ়াইছে। সেইকেইখন হ'ল—

(i) India 2020 : A vision of the New Millennium.

(ii) Wings of Fire

(iii) Indominated Spirit

সকলো মানুহৰ ক্ষেত্ৰত এটা মন কৰিবলগীয়া কথা হ'ল যে এজন মানুহৰ প্ৰথম চিনাকি নিজৰ নামেৰেহে হ'ব লাগে। পৰিয়াল অথবা মাক-দেউতাকৰ চিনাকি প্ৰথম চিনাকি নহয়। প্ৰাচীন শাস্ত্ৰতো এই কথাৰ উল্লেখ আছে যে দূৰ সম্বন্ধেৰে নিজৰ চিনাকি দিয়াতো অতি অধম কথা, দেউতাকৰ নামেৰে চিনাকি দিয়াতো মধ্যম কথা, নিজৰ নামেৰে চিনাকি দিয়াটোহে উত্তম কথা। ড° কালামৰ চিনাকি হ'ল এখন ৰাষ্ট্ৰৰ মুৰব্বী হিচাপে, এজন মহাকাশ বিজ্ঞানী হিচাপে, এজন দেশপ্ৰেমী ভাৰতীয় হিচাপে আৰু ব্যক্তিত্বসম্পন্ন মানৱপ্ৰেমী হিচাপে। গতিকে তেওঁ নিজেই নিজৰ উচ্চ আসনত প্ৰতিষ্ঠিত হৈ

আছে। তেওঁৰ বাবে আনৰ চিনাকিৰে পৰিচয় দিয়াৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই।

ড° কালামৰ জীৱনৰ উল্লেখনীয় দিনবোৰঃ

১৯৩১, ১৫ অক্টোবৰঃ জন্ম। বামেশ্বৰম মহজিদ গলিত।

১৯৫০ঃ ছেইণ্ট জোছেফ কলেজত নামভৰ্তি।

১৯৫৪ঃ মাদ্ৰাজ ইনষ্টিটিউট অৱ টেক্‌ন'লজীত নামভৰ্তি।

১৯৫৮ঃ টি.টি. ডি.পি. (এয়াৰ)ত জ্যেষ্ঠ বিজ্ঞানী সহায়ক পদত নিযুক্তি।

১৯৬৩, ২১ নবেম্বৰঃ ভাৰতৰ প্ৰথম ৰকেট 'Nike Alche' উৎক্ষেপন।

১৯৬৪ঃ ৰোহিনী-৭৫ ৰকেট উৎক্ষেপন।

১৯৫৮ঃ 'ইণ্ডিয়ান ৰকেট ছ'চাইটি'।

১৯৭৬ঃ মাক আৰু দেউতাকৰ মৃত্যু।

১৯৮০ঃ ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰথম উপগ্ৰহ উৎক্ষেপন যান S.L.V.-3 ৰ উৎক্ষেপন।

১৯৮১, ২৬ জানুৱাৰীঃ 'পদ্মভূষণ' বঁটা লাভ।

১৯৮২ঃ ডি. আৰ. ডি. এলৰ সঞ্চালক হিচাপে নিযুক্তি লাভ।

১৯৮৭ঃ 'পদ্মবিভূষণ' বঁটা লাভ।

১৯৮৯ঃ 'অগ্নি' মিছাইল উৎক্ষেপন।

১৯৯০ঃ যাদৱপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰপৰা ডক্টৰ অৱ ছায়েন্স ডিগ্ৰী লাভ।

১৯৯১ঃ মুম্বাইৰ আই আই টিৰ পৰা অনাৰেবী ডক্টৰ অৱ ছায়েন্স ডিগ্ৰী লাভ।

১৯৯৭ঃ দেশৰ সৰ্বোচ্চ অসামৰিক সন্মান ভাৰত ৰত্ন লাভ।

২০০১ঃ বিজ্ঞানৰ উপদেষ্টা পদৰপৰা পদত্যাগ।

২০০১ঃ তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰপৰা সন্মানীয় ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ।

২০০২, ১৪ জুনঃ ৰাষ্ট্ৰপতি পদৰ নিৰ্বাচনৰ বাবে মনোনয়ন পত্ৰ দাখিল।

১৫ জুলাইঃ ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত।

২৫ জুলাইঃ ভাৰতবৰ্ষৰ একাদশগৰাকী ৰাষ্ট্ৰপতি পদত অধিষ্ঠিত হয়।

সদৌ শেষত ইয়াকে ক'ব পাৰি যে ড° কালাম সকলোৰে আদৰ্শ হওক, তেওঁ দীৰ্ঘজীৱি হওক—সকলো ভাৰতীয়ই এই কথা অন্তৰ্ভাৱেৰে বাঞ্ছা কৰক। কালামৰ আদৰ্শ আৰু কৰ্মময় জীৱন সকলোৰে বাবে অনুকৰণীয় হওক।

বিঃ দ্ৰঃ এই লেখাটো ড° এ. পি. জে. আব্দুল কালামৰ মৃত্যুৰ আগতেই লিখা।

'মানৱ মনৰ সৃজনীশক্তি আৰু কল্পনা সদায় কম্পিউটাৰতকৈ শ্ৰেষ্ঠ'
—আব্দুল কালাম

অৰণ্য মানৱ যাদৱ পায়েং

বিকাশ চেতিয়া
ষষ্ঠ বাৰ্ষিক

মানৱ জাতি আৰু প্ৰকৃতিৰ সম্পৰ্ক জন্মলগ্নৰে পৰাই ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। মানৱ জাতিৰ ক্ৰমবিকাশৰ আদি স্তৰৰপৰাই সমগ্ৰ মানৱ জাতি প্ৰকৃতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। কিন্তু বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱত বৰ্তমান বিশ্ব প্ৰকৃতি ধ্বংসৰ গৰাহত পতিত হৈছে। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ দ্ৰুত উন্নয়নে প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ চাহিদা পূৰণ কৰিছে যদিও প্ৰকৃতি জগতখনক ধ্বংসৰ গৰাহলৈহে ঠেং দিছে। প্ৰকৃতি জগত অবিহনে যে মানৱ জাতিৰ ভৱিষ্যৎ অন্ধকাৰ এই কথা

হয়তো বিজ্ঞানৰ জয়গান

গোৱাসকলে উপলব্ধি নকৰে। কিন্তু যিসকল প্ৰকৃতিপ্ৰেমীয়ে এই কথাষাৰ উপলব্ধি কৰিছে তেওঁলোকে প্ৰকৃতিৰ হকে নিজৰ জীৱনকো উচৰ্গা কৰিবলৈ কুঠাবোধ নকৰে। ইতিহাসৰ পাততে চিপকো, নৰ্মদা বাচাও আদি আন্দোলনে

ইয়াৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰি আছে। বৰ্তমান সময়ত প্ৰকৃতি লুপ্তনৰ যুগত প্ৰকৃতিৰ হকে জীৱন উৎসৰ্গা কৰা মহান প্ৰকৃতিপ্ৰেমী তেনেই নগণ্য। যিসকল প্ৰকৃতিপ্ৰেমীয়ে প্ৰকৃতিৰ ৰক্ষার্থে কাম কৰি আহিছে সেইসকলৰ ভিতৰত ভাৰতৰ অৰণ্য মানৱ হিচাপে খ্যাত অসম সন্তান যাদৱ পায়েং অন্যতম।

মানৱ জাতিৰ ক্ৰমবিকাশৰ ইতিহাসৰ বিভিন্ন স্তৰত মানুহে নিজ দক্ষতা, গুণ আৰু কৰ্মক্ষেত্ৰৰে ইতিহাসৰ পাতত নিজৰ নাম খোদিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এই আচোলনাত তেনে এন সুদক্ষ অসম সন্তানৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিবলৈ আগবাঢ়িছোঁ যি নিজ কৰ্মক্ষেত্ৰৰে বিশ্ব দৰবাৰত নিজৰ এখন সুকীয়া ছবি প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। তেৱেঁই

হৈছে ভাৰতৰ অৰণ্য মানৱ ৰূপে খ্যাত যাৱ পায়েং। যাদৱ পায়েঙৰ চমু পৰিচয় :

সাধাৰণ শিক্ষাৰে শিক্ষিত এই ব্যক্তিজনে গৰু, ম'হ পোহে আৰু গৰু, ম'হৰ গাখীৰ বিক্ৰী কৰি পোৱা ধনেৰে তেওঁৰ পাঁচজনীয়া পৰিয়ালটো পোহপাল দিয়ে। এইজন অৰণ্য মানৱৰ জন্ম হয় মাজুলীত। জীৱিকাৰ সন্ধানত তেওঁ মাজুলীৰ পৰা গুৱনা নামৰ

চাপৰিলৈ উঠি গৈছিল। ২০০৮ চনত হাতীয়ে ঘৰ

ভাঙাৰ আৰু ল'ৰা

হোৱালীকেইটাৰ পঢ়া-শুনাৰ কাৰণে তেওঁ দুই নং মিটিং গাঁৱত থাকিবলৈ ল'লে। যোৰহাটৰ পৰা উত্তৰ জগন্নাথ বৰুৱা পথেৰে প্ৰায় দহ কিলোমিটাৰ গ'লে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰত পোৱা যায় ককিলামুখ। তাৰ কাষতে দুই নং মিটিং গাঁও, য'ত যাদৱ পায়েং ওৰফে 'মুলাই' থাকে। যাদৱ পায়েং

এজন পৰিবেশ কৰ্মী। তেখেতে অসমৰ যোৰহাট জিলাৰ ককিলামুখৰ ওচৰৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰৰ গুৱনাস্থ চাপৰিৰ এক বৃহৎ অঞ্চল গছপুলি ৰোপন কৰি এখন অৰণ্যলৈ ৰূপান্তৰ কৰে। ৫৫০ হেক্টৰ জুৰি বিস্তৃত হৈ থকা এই অৰণ্যখন যাদৱ পায়েঙৰ সন্মানার্থে 'মুলাই কাঠনি' নামেৰে নামকৰণ কৰা হৈছে।

১৯৭৯ চনৰ মে' মাহ। জেঠৰ বাৰ খৰত বৰলুইতৰ চাপৰিটোৰ দাঁতিকাষৰীয়া পানীবোৰ শুকাই গৈছিল। তাৰ ফলত সাপ, বেং আদি বহুতো নিৰিহ জীৱ গৰম বালিত ছটফটাই মৰি গৈছিল। মুলাই তেতিয়া যোৱা বহুৰীয়া এনে কৰণ দৃশ্য দেখি তেওঁৰ প্ৰাণে কান্দি উঠিল।

শান্তিৰ বাণীৰে নোবেল বঁটা বিজয়ী মালালা

মৃদুস্মিতা গগৈ
স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক

পা কিস্তানৰ দৰে এখন দেশ, য'ত ধৰ্মই প্রধান ভূমিকা লয়, য'ত ধৰ্মৰ দোহাই দি মহিলা যুৱতী কিশোৰক ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজত আৱদ্ধ কৰি ৰখা হয়, ছোৱালী শিক্ষা য'ত বহুল প্ৰচলিত নহয়, য'ত প্ৰতিমুহূৰ্ততে সন্ত্ৰাসবাদ তেনে এখন দেশত ছোৱালী শিক্ষাৰ অধিকাৰ আৰু সন্ত্ৰাসবাদবিৰুদ্ধে মাত মতা কাৰ্য প্ৰকৃতাৰ্থতেই বিস্ময়কৰ। কিন্তু, এনে সময়তে এগৰাকী সোতৰ বছৰীয়া কিশোৰীয়ে কন্যা সন্তানৰ শিক্ষা, মহিলাৰ অধিকাৰ আৰু উগ্ৰবাদৰ বিৰুদ্ধে মাত মাতি বিশ্বৰ অগণন লোকক প্ৰেৰণা যোগাই চকু মেল খুৱাই দিছে। শান্তিৰ দূত হিচাপে পৰিগণিত হোৱা এই কিশোৰীগৰাকীয়ে হ'ল—পাকিস্তানৰ নোবেল বঁটাপ্ৰাপ্ত তথা সুযোগ্য সন্তান মালালা, যিগৰাকী বিশ্বৰ সৰ্বকনিষ্ঠ নোবেল বঁটা বিজয়ী ব্যক্তি হিচাপে পৰিচিত হৈ অভিলেখ ৰচনা কৰে। ২০ অক্টোবৰ, ২০১৪ ভাৰতীয় সময় অনুসৰি আবেলি তিনিমান বজাত সমগ্ৰ বিশ্বজুৰি বিয়পি পৰিল প্ৰত্যাশিত খবৰটো। নোবেল বঁটা প্ৰদান কমিটীয়ে ২০১৪ চনৰ শান্তিৰ নোবেল বঁটাৰ বাবে ভাৰতৰ কৈলাশ সত্যৰ্থীৰ লগতে পাকিস্তানৰ মালালাক যুটীয়াভাৱে নিৰ্বাচিত কৰিছে।

১৯৯৭ চনৰ ১২ জুলাইত পাকিস্তানৰ উত্তৰ পশ্চিম দিশে অৱস্থিত খাইবাৰ পখটুনকাৱা প্ৰদেশৰ স্নাত জিলাৰ এটা ছুন্নী মুছলমান

পৰিয়ালত জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল মালালা ইউছুফজাই। যাৰ উদ্দেশ্য আছিল শিশুৰ অধিকাৰ ৰক্ষা কৰাৰ লগতে উগ্ৰবাদ আৰু অত্যাচাৰৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দি মানৱ অধিকাৰ ৰক্ষা কৰা। এই কিশোৰীগৰাকী সমাজ সংস্কাৰক আৰু প্ৰতিবাদী হোৱাৰ আঁৰত আছিল পিতৃ জিয়াউদ্দিন ইউছুফজাইৰ প্ৰেৰণা। কবি আৰু শিক্ষা প্ৰচাৰক পিতৃৰ প্ৰেৰণাতেই মালালাই পাকিস্তানৰ অনিয়ম, অবিচাৰ আৰু উগ্ৰবাদৰ বিৰুদ্ধে সৰল যুক্তিৰে মাত মাতি আহিছিল। পিতৃৰ সৈতে গভীৰ ৰাতিলৈকে পাকিস্তানৰ ৰাজনীতিৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা মালালাই ২০০৮ চনত পিতৃৰ প্ৰেৰণাতে পেছোৱাৰ এটা স্থানীয় প্ৰেছ ক্লাবত পাক তালিবান নামৰ নিষিদ্ধ ঘোষিত সংগঠনটোক মুকলিকৈ প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল আৰু তালিবানে নাৰী শিক্ষা আৰু নাৰীৰ ৰাজনীতিত প্ৰৱেশৰ বিৰুদ্ধে জাৰি কৰা ফাতোৱাৰ বিৰোধিতা কৰি অংগুষ্ঠ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। এয়াই আছিল মালালাই দিয়া প্ৰথমটো ৰাজহুৱা ভাষণ। ইয়াৰ পিছৰপৰাই তেওঁ তালিবান অধ্যুষিত স্নাত উপত্যকাত কোনো কন্যা সন্তানে বিদ্যালয়লৈ যাব নোৱাৰে বুলি নিষেধাজ্ঞা কৰাৰ সময়ত, মালালাই সেই নিষেধাজ্ঞাক অমান্য কৰি পিতৃয়ে স্থাপন কৰা 'কুশল পাব্লিক স্কুল'ত অধ্যয়ন কৰিবলৈ লয় আন আন ছোৱালীবোৰকো শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাবে প্ৰেৰণা দিয়ে।

যি সময়ত মৌলানা ফজলুল্লাহ নেতৃত্বত পাক তালিবানে স্বাত উপত্যকাত টি.ভি. সংগীত, ছোৱালী শিক্ষা, মহিলাই বজাৰ সমাৰৰ বাবে বাহিৰলৈ ওলাই যোৱা আদি বন্ধ কৰি দিছিল, শিৰশ্চেদ কৰা আৰক্ষীৰ মৃতদেহ য'তে-ত'তে পৰি বৈছিল সেই সময়ত স্বাত উপত্যকাত বাঢ়ি অহা পাক তালিবানৰ প্ৰভাৱ সম্পৰ্কে বিশ্বাসীৰ আগত দাণ্ডি ধৰাৰ উদ্দেশ্যেৰে ২০০৮ চনত বি বি চিৰ উৰ্দু ৰেবচাইটৰ দায়িত্বত থকা আমীৰ আহমেদ খান আৰু তেওঁৰ সহকৰ্মীসকলে সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে। বি বি চি উৰ্দু পেছোৱাৰৰ সংবাদদাতা আব্দু হাই কাক্কাৰে মালিলাৰ পিতৃৰ বিদ্যালয়লৈ গৈ এগৰাকী সাহসী কিশোৰী বিচাৰে। কিন্তু, মালিলাৰ দেউতাক নিশ্চিত আছিল যে কোনো পৰিয়ালে নিজৰ কন্যাক এনেকুৱা কামত আগবাঢ়ি যাবলৈ নিদিয়, সেয়ে তেওঁ মালিলাকেই এই কামৰ উপযুক্ত বুলি বিবেচিত কৰে। মালিলাইও পিতৃৰ প্ৰেৰণাত অনুপ্ৰাণিত হৈ ২০০৯ চনৰ ৩ জানুৱাৰীত 'গুল মাকাই' ছদ্মনামত ব্লগ লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰি ধাৰাবাহিকভাৱে তালিবানৰ প্ৰতিটো অযুক্তিকৰ কাম উদঙাই দিছিল আৰু পাক চৰকাৰে তালিবানৰ অত্যাচাৰৰ বিষয়ে জানিবলৈ সুবিধা পাইছিল। বি বি চিৰ ব্লগত ধাৰাবাহিকভাৱে লিখাৰ পিছত বিখ্যাত 'নিউয়ৰ্ক টাইমছ'ৰ সাংবাদিক আডাম বি এলিকে মালিলা আৰু তেওঁৰ পিতৃৰ ওচৰত এখন তথ্যচিত্ৰ নিৰ্মাণত সহায়ৰ বাবে উপস্থিত হয়গৈ। সেই সময়ত পাকসেনাই পুনৰ স্বাত উপত্যকাত অভিযান আৰম্ভ কৰাত মালিলাৰ পৰিয়াল তাৰপৰা আঁতৰি যাবলগীয়া হয় আৰু শৰণাৰ্থী শিবিৰত আশ্ৰয় ল'বলগীয়া হয়। তেতিয়াই মালিলাই আডাম বি. এলিকে আশ্ৰয় ল'বলগীয়া হয়। তেতিয়াই মালিলাই আডাম বি. এলিকে নিৰ্মাণ কৰা তথ্যচিত্ৰখনত স্বাত উপত্যকাত ঘটি থকা ঘটনা আৰু তালিবানৰ অত্যাচাৰৰ বিৰুদ্ধে কয়। এই তথ্য চিত্ৰখনে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় মহলত খলকনি যোগাই আৰু মালিলাই খাইবাৰ প্ৰদেশৰ টিভি চেনেল, উৰ্দু ভাষাৰ দৈনিক বাতৰি 'ডেইলী আজ' কানাডাৰ টৰণ্টো ষ্টাৰ আদিত সাক্ষাৎকাৰ দিয়ে। ২০০৯ চনৰ ১৯ আগষ্টত 'কেপিটেল টক'ত ৰাজহুৱাকৈ ভূমুকি মাৰি মালিলাই ছোৱালী শিক্ষাৰ হকে মন্তব্য দিয়ে। ২০০৯ চনৰ ডিচেম্বৰত তেওঁ বি বি চিৰ ব্লগ সম্পৰ্কত ৰাজহুৱা কৰে আৰু সঘনে টি.ভি. চেনেলসমূহত নাৰী শিক্ষাৰ সপক্ষে প্ৰচাৰ চলাবলৈ ধৰে।

২০১১ চনত দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ আৰ্কবিচপ ভেছমেণ্ড টুটুৱে মালিলাক 'আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় শিশু শান্তি বঁটা'ৰ বাবে মনোনীত কৰি বিশ্ববাসীৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল। মালিলাই আছিল এই বঁটাপ্ৰাপ্ত প্ৰথম পাকিস্তানী কিশোৰী। এই একে বছৰতে পাকিস্তানৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী ইউছুফ ৰাজা গিলানীয়ে মালিলাক প্ৰথম 'ৰাষ্ট্ৰীয় যুৱ শান্তি বঁটা' প্ৰদান কৰাৰ লগতে মালিলাৰ অনুৰোধতে তেওঁ স্বাত উপত্যকাত প্ৰদান কৰাৰ লগতে মালিলাৰ অনুৰোধতে তেওঁ স্বাত উপত্যকাত 'স্বাত ডিগ্ৰী কলেজ ফ'ৰ ৱ'মেন'ৰ লগত এটা আই.টি. কেম্পাছ নিৰ্মাণৰ নিৰ্দেশ দিয়ে আৰু এখন মাধ্যমিক বিদ্যালয় মালিলাৰ নামত নামকৰণ কৰে। ২০১৮ চনত মালিলাই 'মালিলা এডুকেশ্বন

ফাউণ্ডেশ্বন' গঠনৰ পৰিকল্পনা কৰিছিল যাৰ দ্বাৰা দুখীয়া ছোৱালীবোৰক বিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ সুবিধা কৰি দিয়া। মালিলাই মহিলাৰ অধিকাৰ আৰু নাৰী শিক্ষাৰ সপক্ষে পাকিস্তানৰ বহুতো আগশাৰী অনুষ্ঠানত ভাষণ দিয়ে।

জনপ্ৰিয়তাই মালিলাৰ বাবে কাল হ'ল। বিভিন্ন স্থানৰপৰা তালিবানে মালিলালৈ হত্যাৰ ভাবুকি দিলে আৰু ফেচবুকতো হত্যাৰ ভাবুকি দিবলৈ আৰম্ভ কৰে। ২০১২ চনৰ ৯ অক্টোবৰত বিদ্যালয়ত পৰীক্ষা দি স্কুলৰাছত উভতি অহাৰ পথত এজন তালিবানী বন্দুকধাৰীয়ে মালিলাৰ ওপৰত গুলী চালনা কৰে। মুৰত গুলী লগা মালিলাক প্ৰাথমিক চিকিৎসাৰ অন্তত লণ্ডনত জটিল অস্ত্ৰোপচাৰৰ যোগে সুস্থ কৰি তোলে। তালিবানৰ এই আক্ৰমণে মালিলাক যেন আৰু শক্তিহে যোগালে। নিমিষতে মালিলাৰ নাম বিশ্বজুৰি বিয়পি পৰিল। মালিলাৰ সাহস আৰু যুদ্ধক বিশ্ববাসীয়ে নতশিৰে সন্মান জনালে। ৰাষ্ট্ৰসংঘকে ধৰি বিশ্বৰ আগশাৰীৰ অনুষ্ঠানে মালিলালৈ সমৰ্থন জনোৱাৰ ফলত তালিবানৰ ঘোৰ শত্ৰু হৈ পৰা মালিলা বৰ্তমান ইংলেণ্ডৰ বাসিন্দা। ৰাষ্ট্ৰসংঘত দিয়া এটা ভাষণত মালিলাই উদাত্ত কণ্ঠেৰে কৈছিল—'সন্ত্ৰাসবাদীয়ে মোৰ মুৰত গুলীয়াই আমাৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সলনি কৰিব পাৰিব বুলি ভাবিছিল। কোনো গুলী বা ভাবুকীয়ে মোৰ উচ্চাকাঙ্ক্ষাক বন্ধ কৰিব নোৱাৰে। এতিয়া মই আগতকৈও ভয়হীন, শক্তিশালী হ'লোঁ। দুৰ্বলতা আঁতৰাই এতিয়া মই বিশ্বৰ নাৰী সমাজৰ উন্নয়ন, শিক্ষাৰ সপক্ষে প্ৰচাৰ চলাই যাম।

বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বতে গৰিহণাৰ পাত্ৰ হোৱা উগ্ৰবাদৰ বিৰুদ্ধে মাত্ৰ এঘাৰ বছৰ বয়সতে বীৰৰ দৰে মাত্ৰ মাতি অহা মালিলাই শান্তি আৰু সম্প্ৰীতি তথা নাৰীয়ে আঙুৰাই যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত বাধাসমূহ আঁতৰাবলৈ চেষ্টা কৰাৰ বাবে নৰেৰ নোবেল বঁটা কমিটীয়ে তেওঁলৈ আগবঢ়োৱা শান্তিৰ নোবেল বঁটা সময়োচিত আৰু প্ৰেৰণাদায়ক পদক্ষেপ। ১৯০১ চনৰ পৰা প্ৰদান কৰি অহা শান্তি নোবেল বঁটা প্ৰথমবাৰৰ বাবে ৰেডক্ৰছৰ প্ৰতিষ্ঠাপক হেনৰী ডুব্ৰুণ্ট আৰু ফ্ৰেডৰিক পেঞ্চীয়ে লাভ কৰাৰ পিছত দীৰ্ঘ পৰিক্ৰমা অতিক্ৰম কৰি এইবাৰ ভাৰত আৰু পাকিস্তানৰ দুগৰাকী মানৱ অধিকাৰ কৰ্মীয়ে যুটীয়াভাৱে লাভ কৰিছে। যিটো সঁচাকৈয়ে বিৰল। শান্তিৰ দূত হিচাপে প্ৰক্ষেপ কৰি নোবেল বঁটা প্ৰদান কমিটীয়ে প্ৰশংসনীয় পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিলে। শান্তিৰ নোবেল বঁটা ঘোষণা কৰাৰ পাছত প্ৰধানমন্ত্ৰী নৱাজ শ্বৰীফে মালিলালৈ অভিনন্দন জনাই তেওঁক পাকিস্তানৰ সম্পদ বুলি অভিহিত কৰে। ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী, ৰাষ্ট্ৰপতি আৰু আন শীৰ্ষ লোকসকলেও মালিলা আৰু কৈলাশ সত্যাৰ্থীক অভিনন্দন জনায়। এতিয়া আশাৰ সঞ্চাৰ কৰিছে কৈলাশ সত্যাৰ্থী আৰু মালিলাই একেলগে মানৱ অধিকাৰ আৰু শান্তিৰ হকে কাম কৰি যাব বুলি কৰা ৰাজহুৱা ঘোষণাটিয়ে।

ইতিহাসবিদ কবি ড° অমলেন্দু গুহ

পূৰ্বী বৰা

স্নাতক তৃতীয় বান্ধাসিক, অসমীয়া বিভাগ

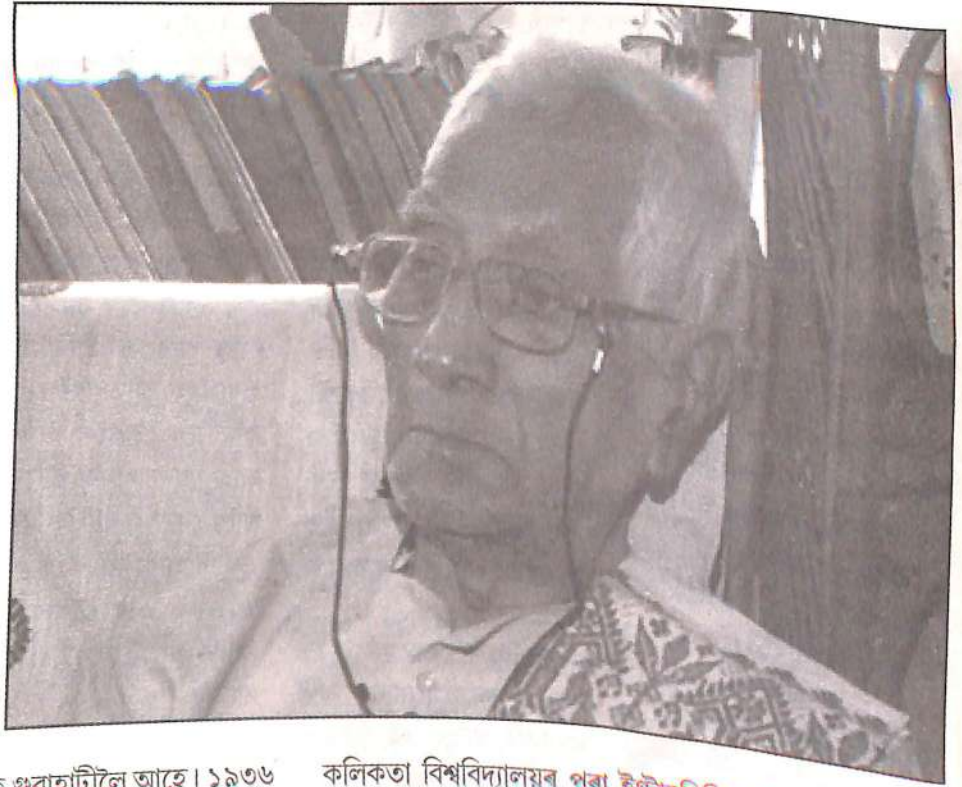

ষ্টি আৰু কৰ্ম বিশালতাৰে জীৱন্তকালত এক অনুষ্ঠান স্বৰূপ হৈ পৰা প্ৰসিদ্ধ অৰ্থনীতিবিদ, ইতিহাসবিদ, সমাজ বিজ্ঞানী, শিক্ষাবিদ, কবি, সাহিত্যিক তথা সাম্যবাদী, ৰাজনীতি অগ্ৰজ ড° অমলেন্দু গুহ।

এইজনা মহান মনিষীৰ জন্ম হয় ১৯২৪ চনৰ ২০ জানুৱাৰীত মণিপুৰৰ ইম্ফলত। ড° অমলেন্দু গুহৰ পিতৃ মাতৃৰ ঘৰ আছিল পূৰ্ব বংগ মৈমনসিং জিলাৰ টাংগাইল মহকুমাত। টাংগাইলৰ কড়াইলৰ বাসিন্দা আছিল তেওঁৰ পিতৃ পুৰুষ।

ড° অমলেন্দু গুহৰ পিতৃ চাকৰিসূত্ৰে মণিপুৰত আছিল

যদিও ১৯৩৭ চনত অৱসৰৰ পিছত গুৱাহাটীলৈ আহে। ১৯৩৬ চনত ইম্ফলৰ বেংগলী স্কুলৰপৰা এম. ই পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা ড° অমলেন্দু গুহৰ গুৱাহাটীলৈ অহাৰ পিছত পল্টন বজাৰৰ 'ছিলভাৰ জুবিলী এংলো বেংগলী স্কুলত' নামভৰ্তি কৰে আৰু হাইস্কুলীয়া শিক্ষা লাভ কৰে। ১৯৪১ চনত তেওঁ কটন কলেজত নামভৰ্তি কৰে যদিও যুদ্ধকালীন পৰিস্থিতিৰ বাবে পিতৃ-মাতৃ পূৰ্ববংগলৈ যোৱাত তেওঁৰো কলেজ সলনি হ'ল। পূৰ্ববংগৰ শ্ৰীকাইল কলেজ আৰু মুসী গঞ্জৰ হৰভঞ্জ কলেজত তেওঁ ইন্টাৰমিডিয়েট এবছৰৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। ইয়াৰ পিছত তেওঁ

কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ইন্টাৰমিডিয়েট পৰীক্ষাত চতুৰ্থ স্থান লাভ কৰে। তেওঁ ১৯৪৫ চনত প্ৰেচিডেন্সি কলেজৰপৰা অৰ্থনীতি বিষয়ত বি. এ. আৰু ১৯৪৭ চনত কলিকতাৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰপৰা এম. এ. ডিগ্ৰী লাভ কৰে। এম. এ. ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ পিছত তেওঁ অসমলৈ উভটি আহে আৰু ১৯৪৮ চনত দৰং কলেজত অৰ্থনীতিৰ অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰে। ১৯৫৭ চনত পোলেণ্ডৰ কাৰ'ছত অনুষ্ঠিত বিশ্ব শিক্ষা সন্মিলন আৰু ছেভিয়েট ৰুচিয়াৰ মস্কোত অনুষ্ঠিত বিশ্ব যুৱ মহোৎসৱত যোগদান কৰে। দৰং কলেজত অধ্যাপনা কৰি থকা সময়তে,

১৯৫৪ চনত নতুন দিল্লী ইণ্ডিয়ান স্কুল অৱ ইন্টাৰনেশ্বনেল ষ্টাডিজৰ গৱেষক ছাত্ৰ হিচাপে যোগদান কৰে। ১৯৭২ চনলৈকে তেওঁ গৱেষণা ছাত্ৰ হৈ আছিল।

১৯৬০ চনত গৱেষণা আৰম্ভণিতে তেওঁ অনিমা দাসৰ সৈতে বিবাহ পাশত আৱদ্ধ হয়। বৈবাহিক জীৱনৰ সৈতে গৱেষণাৰ কঠিন অধ্যায়ৰ কামো যতি নপৰাকৈ চলাই গ'ল। ১৯৬১ চনত তেওঁ গ্ৰেট ব্ৰিটেইন, ইজিপ্ত, ইটালী, ফ্ৰান্স, চুইজাৰলেণ্ড, জাৰ্মানী পুথিভঁৰাললৈ যায়। ১৯৬২ চনত তেওঁ 'ইক'নমিক ট্ৰেনজিঞ্চন ইন আফগানিস্থান ১৯২৯-১৯৬১' বিষয়ত পি. এইচ. ডি. ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ইয়াৰ পিছত তেওঁ পুনৰ দৰং কলেজত যোগদান কৰে। স্কুলীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি থকা অৱস্থাত নিখিল ভাৰত ছাত্ৰ ফেডাৰেশ্বনৰ সৈতে যুক্ত হৈ পৰা ড° অমলেন্দু গুহই কমিউনিষ্ট আন্দোলনৰ স্পৰ্শলৈ আহে প্ৰথম মেধা সম্পন্ন ড° অমলেন্দু গুহই দৰং কলেজত পুনৰ যোগদান কৰাৰ সময়ত চীন-ভাৰত সীমান্তত পুনৰ যুদ্ধ আৰম্ভ হয়। সংঘৰ্ষৰ সময়ত তেওঁক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হয় আৰু তেওঁৰ লগৰ অন্যান্যসকল আছিল বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা, গৌৰীশংকৰ ভট্টাচাৰ্য, মোহনলাল মুখাৰ্জী... ইত্যাদি। তেওঁ সাতমাহ পিছত জেলৰপৰা মুক্তি লাভ কৰে। ১৯৬৫ চনলৈ তেওঁ দৰং কলেজত অধ্যাপনা কৰে। ১৯৩৫ চনত পুনেৰ গোখলে ইনষ্টিটিউট অৱ পলিটিক্স এণ্ড ইক'নমিকছৰ গৱেষক আৰু পিছত ৰীডাৰ হিচাপে যোগদান কৰে। ইয়াৰ মাজতে ১৯৬৯-৭০ চনলৈ তেওঁ দিল্লী ইক'নমিকছত অতিথি অধ্যাপক হিচাপে অধ্যাপনা কৰে। ১৯৬৩ চনত তেওঁ কলকতাৰ চেণ্টাৰ ফ'ৰ ষ্টাডিজ ইন ছ'চিয়েল ছায়েন্সত অৰ্থনৈতিক ইতিহাসৰ অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰে। ১৯৯০ চনত তেওঁ

প্ৰতিষ্ঠানটোৰপৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

ওৰেটো জীৱন অধ্যয়ন, অধ্যাপনা আৰু গৱেষণাৰ কামত ব্ৰতী হৈ থকা ড° অমলেন্দু গুহৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ ইতিহাসক গভীৰভাৱে বিশ্লেষণ কৰিছে। তেওঁৰ উল্লেখনীয় অৱদান হ'ল— অসমৰ সমাজ আৰু অৰ্থনীতি সম্পৰ্কীয় গৱেষণা। তেওঁৰ 'প্লণ্টাৰ ৰাজ টু স্বৰাজ' নামৰ গ্ৰন্থখনে অসমৰ ব্ৰিটিছ শাসনৰ পৰা স্বাধীনতালৈকে ব্যাপ্ত ইতিহাসৰ অন্তৰ্ভেদী যি বিশ্লেষণ আগবঢ়াইছে সেয়াই তেওঁক দেশৰ জেন চিৰকালৰ স্মৰণীয় ইতিহাসবিদ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। তদুপৰি 'গোৱালপাৰা জিলাৰ আৰ্থ-সামাজিক অৱস্থা বৈষ্ণৱবাদৰপৰা মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহলৈ' আদি তেওঁৰ গ্ৰন্থ অসমৰ বাবেই নহয় ইতিহাসৰ সমলৰ ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য সম্পদ। আন্দোলনৰ সময়খিনিত তেওঁ কলমৰ পৰা বিভিন্ন কাকত, আলোচনীত প্ৰকাশ পোৱা প্ৰবন্ধৰাজি পিছত তেওঁ 'অসম নমৰে আমি নমৰো' নামৰ গ্ৰন্থখন প্ৰকাশ কৰে। ইতিহাসবিদ, শিক্ষাবিদ বা সমাজ অৰ্থনীতি জটিল সমলৰ সন্ধানত, বেছিভাগ সময় অতিবাহিত কৰিলেও ড° অমলেন্দু গুহ এজন কবি। 'লুইতৰ পাৰৰ গাঁথা আৰু ভোমালৈ নামৰ কাব্য গ্ৰন্থৰ যোগেদি তেওঁ সমাজ সচেতন আৰু মানৱ দৰদী কবি হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। ইতিহাস আৰু অৰ্থনীতি চৰ্চা সমান্তৰালকৈ ড° অমলেন্দু গুহই সাহিত্য জগতলৈ স্মৰণীয় অৱদান আগবঢ়াই গৈছে।

তেওঁৰ উল্লেখযোগ্য ইংৰাজী গ্ৰন্থ হৈছে—'Planter Raj to Swaraj : Greedom Struggle and Electoral Politics in Assam 1826-27 (1977, 1988), Mediavel and Early colonial Assam : Society, polity and

Economy (1991) central Asia : Movement of peoples and Ideas from Times Prehistoric to Modern(1971)। তেওঁৰ বাংলা গ্ৰন্থ— লুইতপাৰেৰ গাঁথা (১৯৫৫), সুকুমুখীৰ স্বপ্ন (অনুবাদ, অনিমা গুহৰ সৈতে), আনহাতে অসমীয়া গ্ৰন্থসমূহ হৈছে—তোমালৈ (১৯৬০), পঞ্চম সংস্কৰণ (২০০০), ছোবিয়েট দেশত এভুমুকি (১৯৫৮), আফগানিস্থানত এভুমুকি (১৯৬১, ১৯৬৪, ২০০২), গোৱালপাৰা জিলাৰ আৰ্থ-সামাজিক অৱস্থা (১৯৮৪-২০০১), বৈষ্ণৱবাদৰ পৰা মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহলৈ (১৯৯৩), অসম নমৰে আমিও নমৰো (১৯৯৩), প্ৰসন্নলাল চৌধুৰীৰ চানেকি কবিতা (সম্পাদিত, ১৯৬৫) আৰু অসমৰ ইতিহাস : অধ্যয়ন আৰু ৰচনা (১৯৯৪)।

বহু বঁটা আৰু সন্মানেৰে সন্মানীত হোৱা ড° অমলেন্দু গুহক ২০১০ চনত অসম সাহিত্য সভাৰ সাহিত্যচাৰ্য সন্মান, ২০০৪ চনত এছিয়াটিক ছ'চাইটিৰ পণ্ডিত ষ্ট্ৰম্বৰচম্ৰ বিদ্যাসাগৰ গ'ল্ড..... ২০১২ চনত নেতাজী স্মাৰক গৰিমা বঁটা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অনিৰুদ্ধ দেৱ আসন সন্মান অসম প্ৰকাশন পৰিষদ বঁটা, অচিন্ত্য ভট্টাচাৰ্য সৌৱৰণী বঁটা, শ্ৰমিক প্ৰাণ সৰ্বেশ্বৰ বৰদলৈ অসম সাহিত্য সভা বঁটা, ব্যতিক্ৰম সাংস্কৃতিক মঞ্চৰ আজীৱন সদস্য পদ ৬৫ সংখ্যক স্বাধীনতা দিৱসত, অসম চৰকাৰৰ সম্বৰ্ধনা, ১৯৯২ চনত অসম চৰকাৰৰ সাহিত্যিক পেন্সন আদি বিভিন্ন সন্মানেৰে সন্মানীত কৰা হয়।

২০১৫ চনৰ ৭ মে' বৃহস্পতিবাৰৰ দিনটো যেন কেৱল ইতিহাসে কন্দাৰ দিন। দেশৰ ইতিহাসক চহকী কৰি অজান্তি মূলুকলৈ গ'লগৈ প্ৰসিদ্ধ ইতিহাসবিদ, সমাজ বিজ্ঞানী, গৱেষক ড° অমলেন্দু গুহ।

এইজনা স্নানমধ্যন্য দিব্য দ্ৰষ্টাৰ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা বুৰঞ্জীবিদ ড° অমলেন্দু গুহৰ মৃত্যু আমাৰ সমাজ জীৱনৰ বাবে অপূৰণীয় ক্ষতি।

এই মহান সাহিত্যিকজনৰ নাম সদায় অসমীয়া সাহিত্য জগতত জিলিকি থাকিব।

গুণমুগ্ধ গুৰুজী আদ্য শৰ্মা

বিস্পী বৰা
স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

যি

সকল মহান ব্যক্তিয়ে এই পৃথিৱীত জন্ম লাভ কৰি বিভিন্ন পাদ্য-অৰ্ঘ্যৰে দেশমাতৃৰ চৰণ ধোৱাই গৈছে, সেইসকলৰ ভিতৰত অসম তথা ভাৰত ভাস্কৰ আদ্য শৰ্মাও অন্যতম। শৰ্মা ডাঙৰীয়াই থিয়েটাৰৰ মঞ্চসজ্জা, চিত্ৰ অঁকা, ছাইনবোর্ড লিখা, ফটো বন্ধোৱা আৰু নানা ধৰণৰ চিত্ৰ ভাস্কৰ্য আদি সকলোতে বহুমুখী প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দি গৈছে। তেওঁ মহান ব্যক্তিত্ব লৈ জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল আৰু আজীৱন মহান হ'বলৈ সাধনা কৰিছিল। সকলো কালৰ মানতেই আদ্য শৰ্মা এক বিৰাট পুৰুষ। সেয়ে তেওঁক কোৱা হয় অসংখ্য

গুণমুগ্ধৰ গুৰুজী।

১৯২৯ চনৰ ৫ নৱেম্বৰ (আনুমানিক) তাৰিখে আদ্য শৰ্মাই সোণৰ চামুচ মুখত লৈ জন্ম গ্ৰহণ কৰে। তেওঁৰ মাতৃ ঘনুচা প্ৰিয়া দেৱী আৰু পিতৃ আছিল চন্দ্ৰনাথ শৰ্মা।

পখিলা খেদাৰ বয়সতে আদ্য শৰ্মাই কৰ্মৰ তাড়ণাত পিতৃৰ অজ্ঞাতে ঢাপলি মেলে ১৯৪৩ চনত ডিমাপুৰলৈ। তাতে মণিপুৰ ৰোডত থকা ব্ৰিটিছ সেনা বাহিনীৰ ২২ ডিঅ ডিৰ পেইণ্টিং বিভাগত নিয়োজিত হৈ জীৱন সংগ্ৰামত নামি পৰে। সেই সময়তে তেওঁ পেইণ্টিং বিভাগৰ বিভাগীয় মুৰব্বী বিষয়া জন স্মিথৰ অধীনত চিত্ৰ অঁকাৰ বিভিন্ন পদ্ধতি-কৌশল লাভ কৰে আৰু

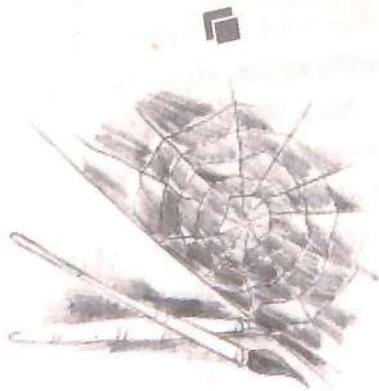
তাতেই তেওঁ একান্ত চেষ্টা আৰু অফুৰন্ত ধৈৰ্যৰে শিল্পী জীৱনৰ পূৰ্ণতা আনি দিয়ে। অৱশ্যে ১৯৪৬ চনত সৈনিক শিবিৰসমূহ মণিপুৰৰপৰা উঠি যোৱাত তেওঁ নিবনুৱা হৈ পৰে। হতাশ নহৈ আদ্য শৰ্মাই শিল্পী সুলভ মন লৈ নিজকে প্রতিষ্ঠা কৰাৰ বাবে নলবাৰীলৈ প্ৰত্যাহ্বান কৰে। তেতিয়া অবিভক্ত নলবাৰী চহৰত 'চিত্ৰালয়' নামে এটা অনুষ্ঠান মুকলি কৰে শতিকাৰ পঞ্চাশৰ দশকত। নলবাৰীৰ নাট্য মন্দিৰৰ সন্মুখত 'ৰংঘৰ' নামেৰে আন এটি কলা আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান আৰম্ভ কৰে আদ্য শৰ্মাই। এই 'ৰংঘৰ'টোৱেই শিল্পীগৰাকীয়ে সৃষ্টিৰ বীজ সিঁচিলে অজস্ৰজনৰ হৃদয়ত। ১৯৫৪ চনত ৰংঘৰৰ বুকুতেই আদ্য শৰ্মা ডাঙৰীয়াই নলবাৰীৰ এখন আৰ্ট স্কুল প্রতিষ্ঠাৰ সপোন দেখে। স্বপ্ন অনুসৰি চিত্ৰালয়, ৰংঘৰৰ পিছতেই পৰৱৰ্তী প্রতিষ্ঠিত আৰ্ট স্কুল নলবাৰীয়ে নহয়, উত্তৰ পূব ভাৰতৰ চিত্ৰকলা আৰু সংস্কৃতিৰ দিগ্‌দৰ্শকৰ বলিষ্ঠ ভূমিকা পালন কৰে। ১৯৫৪ চনত শৰ্মাই আৰম্ভ কৰা আৰ্টস্কুল নামৰ অনুষ্ঠানটো ১৯৭১ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰীত নিজ ভৱনলৈ নিয়ে। লগে লগে আহিল আৰ্টস্কুলৰ প্রতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ আদ্য শৰ্মা। আৰ্টস্কুলৰ এটি কোঠাত থকা-মেলাৰ বন্দোৱস্ত কৰি লৈ সেই কোঠাটোতেই আদ্য শৰ্মাই জীৱনৰ সমস্ত বঙীণ, তিতা-মিঠা অভিজ্ঞতাবে সৃষ্টি কৰি আহিছিল মানুহৰ কল্যাণকামী অনেক মন্ত্ৰ। নলবাৰী চহৰত প্রতিষ্ঠা কৰা চিৰকুমাৰ আদ্য শৰ্মাৰ মানসপুত্ৰ স্বৰূপ আৰ্টস্কুলৰ চাৰিবেৰৰ

মাজত তেওঁ বহুতক দেখুৱালে মানুহ হিচাপে নিজকে প্রতিষ্ঠিত কৰাৰ পথ। নলবাৰী আৰ্টস্কুলৰ বুকুতেই ব্যস্ত নাথাকি আদ্যশৰ্মাই আন সামাজিক অনুষ্ঠান 'পূৰ্বভাৰতীয়', 'নাট্যমন্দিৰ', 'শ্ৰীশ্ৰী হৰিন্দিৰ'কে ধৰি অসমৰ প্ৰায়সংখ্যক অপেছাদাৰী পেছাদাৰী নাট্যদলৰ লগতে অসমৰ আধুনিক ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ একোজন পুৰোহিত হিচাপে ১৯৫০ চনৰ পৰা এই বৃহৎ মাধ্যমটোৰ লগত সকলোদিশতে দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰি বৃহৎ সফলতা অৰ্জন কৰাৰ লগতে সমগ্ৰ মাধ্যমটোক নতুন গতি প্ৰদান কৰিছিল। এই গৰাকী খ্যাতিসম্পন্ন শিল্পীক সকলোৱে 'গুৰুজী' বুলি সম্বোধন কৰি শ্ৰদ্ধা কৰিছিল। চিত্ৰ ভাষ্কৰ্যৰ উপৰি নাটকৰ মঞ্চ পৰিকল্পনা, কলা নিৰ্দেশনাতো শিল্পীগৰাকীৰ পাৰদৰ্শিতাৰ তুলনা নাই। শিল্পীগৰাকীৰ যাদুকৰী, কাৰিকৰী কৌশলত জীৱন্ত প্ৰায় হৈ উঠিছিল ৰাজ্যৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ নাট্যমঞ্চ, দেৱালয়, মঠ-মন্দিৰৰ তোৰণৰ উপৰি কেই বাখনো ভ্ৰাম্যমান নাট্যদলৰ ৰংগমঞ্চ। অসমৰ আগশাৰীৰ ভ্ৰাম্যমান নাট্যদল কহিনুৰ থিয়েটাৰে প্ৰদৰ্শন কৰা 'টাইটানিক' নাটকৰ বিশাল টাইটানিক জাহাজৰ নিৰ্মাণ আৰু আলোকপাতৰ জৰিয়তে জাহাজখন মঞ্চৰ ওপৰতে সৃষ্টি কৰা আৰু বিশাল সমুদ্ৰৰ বুকুত ধ্বংস হোৱাৰ দৃশ্যসমূহ নিখুঁতভাৱে প্ৰদৰ্শন কৰা শিল্পী আদ্য শৰ্মাৰ সফলতাৰ আন এক নিদৰ্শন। ৰং-তুলিকাৰ যাদুৰে কৃষ্টি-

সংস্কৃতি, সামাজিক, বৈপ্লৱিক চেতনাৰে প্ৰতিভূ জগাই তুলিব বিচৰা জীৱন শিল্পী আদ্য শৰ্মা দেহে মনে এগৰাকী সামাজিক ব্যক্তি। নিৰ্যাতিত, নিপীড়িত, অনিয়ম-দুৰ্নীতি, বিদ্বেষ, পুলিচী অত্যাচাৰ, নিৰ্যাতনৰ বিৰুদ্ধে 'ষ্ট্ৰীম ৰোলাৰ'ৰ প্ৰতিচ্ছবি কাৰ্টুনৰ মাধ্যমেৰে দাঙি ধৰি প্ৰশাসনৰ মুখা খুলি দিয়াৰ বাবে চৰকাৰৰ কোপদৃষ্টিত পৰিছিল বিশিষ্ট শিল্পীগৰাকী। ফলস্বৰূপে আৰক্ষীয়ে হেণ্ডকাফ লগাই কঁকালত ৰছীৰে বান্ধি ৰাজপথেৰে টানি নিৰ্মম অত্যাচাৰ চলাইছিল তেওঁৰ ওপৰত। সেয়া আছিল স্বৰাজ্যোত্তৰ কালৰ ১৯৫১ চনৰ কথা। তাৰ পিছত আকৌ তিনিমাহ পুলিচৰ নজৰ বন্দীত আছিল জীৱন শিল্পী আদ্য শৰ্মা। কোনোধৰণৰ তথাকথিত চৰকাৰী নিৰ্যাতনে স্তব্ধ কৰিবপৰা নাছিল শিল্পীগৰাকীৰ ৰং-তুলিকাৰ যাদুকৰী সংগ্ৰাম।

বিশিষ্ট সাহিত্যিক ড° বসন্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য আৰু শশী শৰ্মাই জীৱন শিল্পীগৰাকীৰ মৃত্যুত গভীৰ শোকা প্ৰকাশ কৰি কয় যে, আদ্য শৰ্মা কেৱল এগৰাকী ব্যক্তিয়েই নাছিল, তেওঁ আছিল এটা অনুষ্ঠান।

গুৰুজী আদ্য শৰ্মা অকল অসমৰে নহয়, সমগ্ৰ ভাৰতৰে অতি আদৰৰ বত্ন আছিল। ২০১৫ চনৰ ২২ ফেব্ৰুৱাৰীত ৯০ বছৰ বয়সত গোটেই জীৱন ব্যাপি সত্য, শিৱ আৰু সুন্দৰৰ আৰাধনা কৰি ইহলীলা সম্বৰণ কৰিলে। প্ৰতিজন ভাৰতীয়ই যাচিলে আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি। জীৱনশিল্পীৰ আত্মাই শান্তি পাওঁক, তেওঁৰ জ্যোতিয়ে ভাৰতীয় মানুহৰ কণাৰ লাখুটি স্বৰূপ হৈ প্ৰগতিৰ পথলৈ আমাক আগবঢ়াই লৈ যাওক।

বিশিষ্ট পৰিচালক অচ্যুৎ কুমাৰ ভাগৱতী

সুবাসনা মহন্ত

স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বি

শিষ্ট চলচিত্ৰ পৰিচালক, শিল্পী অচ্যুৎ কুমাৰ ভাগৱতীদেৱৰ জন্ম হৈছিল ১৯৬৯ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰ তাৰিখে মাজুলীৰ কমলাবাৰীৰ এটা সংস্কৃতিবান পৰিয়ালত। ভাগৱতীদেৱে স্কুলীয়া জীৱনৰপৰাই সামাজিক-সাংস্কৃতিক কৰ্মৰ সৈতে জড়িত হৈ নিজৰ প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হৈছিল। সংস্কৃতিৰ বাজধানী মাজুলীত জন্ম গ্ৰহণ কৰা ভাগৱতীদেৱে সৰ্বৰূপৰা নৃত্য-গীত, অভিনয় আৰু ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ পাৰদৰ্শিতাৰ পৰিচয় দিছিল। ইয়াৰ উপৰি কমলাবাৰীত অনুষ্ঠিত হোৱা বাস উৎসৱ, থিয়েটাৰ আৰু বিভিন্ন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানসমূহৰ সৈতে জড়িত হৈ পৰিছিল। ভাগৱতীদেৱৰ আছিল এজন স্বল্পভাষী লোক। তেখেত জুথি-মাথি কথা কোৱা স্বভাৱৰ আছিল, অথচ তেখেতৰ মুখত এটা হাঁহি প্ৰায়ে বিৰিঙি থাকিছিল।

অসমৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰৰ অক্লান্ত কৰ্মী অচ্যুৎ ভাগৱতীদেৱৰ চলচিত্ৰৰ সৈতে জড়িত হৈ অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে এগৰাকী সুদক্ষ পৰিচালক-শিল্পী হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছিল। অশোক কুমাৰ বিষয়াৰ 'যোৱানে বহুকেইখন অসমীয়া জনপ্ৰিয় ছবি, ধাৰাবাহিক, তথ্যচিত্ৰ পৰিচালনা কৰে। ইয়াৰ পাছত ভাগৱতীদেৱে পৰিচালক হিচাপে জড়িত হোৱা ভাগৱতীদেৱে নিজাববীয়াকৈ পৰিচালনা কৰা প্ৰথমখন ছবি হ'ল 'মিঠা মিঠা গুহেটিক নমস্কাৰ'। প্ৰাইড ইষ্ট এণ্টাৰটেইনমেণ্টৰ প্ৰথমটো চেটেলাইট চেনেল 'নিউজ লাইভ'ত যোগান কৰি কৰিছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত বং চেনেলৰ চেনেল হেড হিচাপে ভাগৱতীদেৱে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল। বং চেনেলৰ বহু জনপ্ৰিয় অনুষ্ঠানৰ মূল ধাৰণা আছিল অচ্যুৎ কুমাৰ ভাগৱতীদেৱৰ। বৰ্তমান চিত্ৰগ্ৰহণ চলি থকা বং চেনেলৰ 'ব'হাগতে পাতি যাওঁ বিয়া' অনুষ্ঠানটো ভাগৱতীদেৱেৰে চিত্ৰাৰ ফচল আছিল। অচ্যুৎ কুমাৰ ভাগৱতীদেৱে প্ৰয়োজনীয় দৰ্শকৰ মন জয় কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। জীৱনৰ পঞ্চলিখিত বসন্ত পাৰ হওঁতেই এই গুণ আয়ত্ব কৰি বৰ্ষৰ ২৮ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে দিনৰ প্ৰায় ১-৩০ বজাত গুৱাহাটীতে এই পৃথিৱীৰ পৰা মেলানি মাগিলে।

ভাগৱতীদেৱৰ বহু সপোন আধৰুৱা হৈ ব'ল। এই কথা উল্লেখ কৰি ভাগৱতীদেৱৰ ঘনিষ্ঠ বন্ধু ৰবীন ভূঞাদেৱে পূৰ্বাচলৰ এটা লেখাত কৈছে যে ভাগৱতীদেৱে মাজুলীৰ পটভূমিত ছবি এখন কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিল আৰু সেই ছবিখন ৰবীন ভূঞাদেৱৰ 'ধৰ্বিতা মাজুলীৰ আৰ্তনাদ' নামৰ উপন্যাসখনৰ পটভূমিত ছবি এখন কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিল আৰু এইক্ষেত্ৰত ভাগৱতীদেৱে কিছুদূৰ অগ্ৰসৰ হৈছিল কিন্তু অসমীয়া ছবিৰ বাণিজ্যিক দিশটোৱে হয়তো তেখেতক হতাশ কৰিছিল যাৰ বাবে মাজুলীক লৈ ছবি কৰাৰ সপোন অপূৰ্ণ হৈ ব'ল। অচ্যুৎ কুমাৰ ভাগৱতীদেৱৰ ব্যক্তিত্বৰ এটা ব্যতিক্ৰম দিশ হ'ল—প্ৰচাৰ মাধ্যমৰ শীৰ্ষত থাকিও নিজকে প্ৰচাৰৰ পৰা লুকুৱাই ৰাখি নীৰৱে নায়কৰ দৰে কাম কৰি যোৱাৰ প্ৰৱণতা। সঁচা অৰ্থত একোজন প্ৰকৃত শিল্পীয়ে বিচাৰে তেওঁৰ কৰ্মৰ স্বীকৃতিহে। ভাগৱতীদেৱেও কৰ্মক প্ৰাধান্য দি নিজেই লুকুৱাই থাকিব বিচাৰিছিল। কোনোদিন নিজকে ছবি পৰিচালক হিচাপে চিনাকি দি ভাগৱতীদেৱে অহংকাৰ কৰা নাছিল। কামৰ মাজেৰেই নিজৰ পৰিচয় দি নীৰৱে পৃথিৱীৰ পৰা আঁতৰি যোৱা এইজনা মহান ব্যক্তি কৰ্মৰ মাজেৰেই আমাৰ মাজত চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। ●●

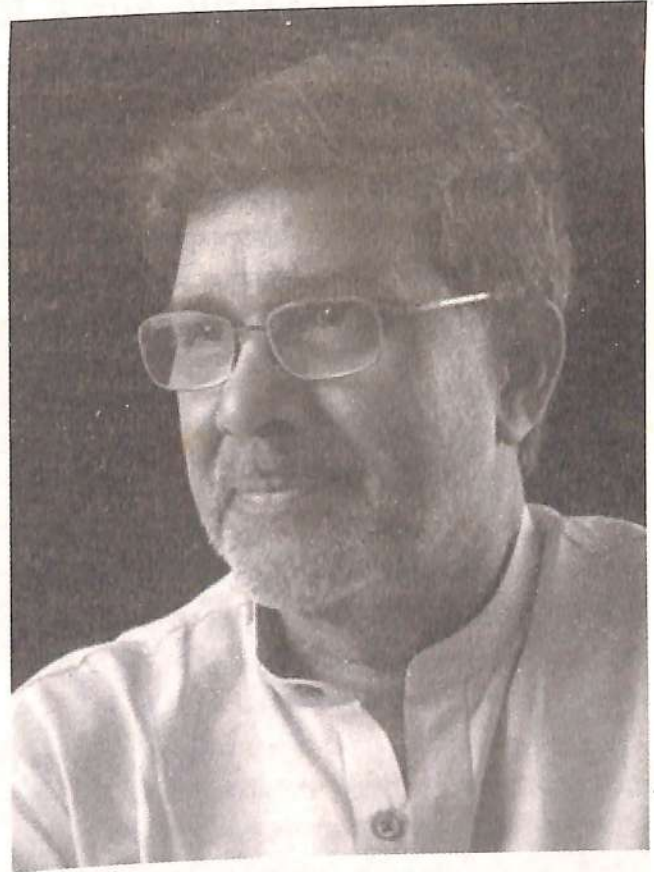
শিশু শ্ৰমিকক পোহৰৰ বাট দেখুওৱা কৈলাশ সত্যার্থী

ধৰিত্ৰী গগৈ
স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক

দে শৰ বাইজৰ বাবেই পৰিচিত কৈলাশ সত্যার্থীয়ে শান্তিৰ নোবেল বঁটা লাভ কৰাত বিশ্ববাসীৰ সন্মুখত ভাৰত উজ্জ্বলি উঠিছিল। একে সময়তে কৈলাশ সত্যার্থী কোন, সেইয়া জানিবলৈ সকলোৱেই হেতা-ওপৰা লগালে। এইজন ব্যক্তিয়ে তিনিটা দশক ধৰি শিশুসকলৰ শিক্ষাৰ বাবে, শিশুৰ চোৰাং সৰবৰাহ আৰু শিশু শ্ৰমিক প্ৰথাৰ বিৰুদ্ধে কাম কৰি আহিছে। দাৰিদ্ৰকে ধৰি বিভিন্ন কাৰণত শৈশৱ হেৰুৱাই পেলোৱা হাজাৰ হাজাৰ শিশুৰ বাবে কৈলাশ সত্যার্থীয়ে শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ লগতে শিশু শ্ৰমিকৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দি আহিছে। শ্ৰমিক হিচাপে বা আন কামৰ বাবে কৰা শিশুৰ চোৰাং সৰবৰাহক বাধা দি তেওঁ উদ্ধাৰ কৰিছিল বহু শিশু আৰু কিশোৰ-কিশোৰীক। অথচ এই কামৰ বাবে সত্যার্থীয়ে কেতিয়াও কৃতিত্ব দাবী কৰা নাছিল। কেতিয়াও নিজৰ কামৰ স্বীকৃতি বা প্ৰচাৰ বিচৰা নাছিল এইজন ব্যক্তিয়ে। সেয়ে বহুতৰ বাবে অখ্যাত হৈ ৰৈছিল তেওঁ। ২০১৪ চনৰ ১০ অক্টোবৰ তাৰিখে বিশ্বজুৰি বিয়পি পৰিল ভাৰতৰ সুযোগ্য সন্তান কৈলাশ সত্যার্থীয়ে লাভ কৰিছে ২০১৪ বৰ্ষৰ শান্তিৰ নোবেল বঁটা।

বিগত তিনিটা দশকে 'বচপন বচাও আন্দোলন'ৰ জৰিয়তে দেশৰ আশী হাজাৰ শিশু শ্ৰমিকক উদ্ধাৰ কৰি তেওঁলোকক কৰ্মসংস্থাপন দিবলৈ সক্ষম হোৱা সত্যার্থীৰ বাবে এই সন্মান অৱধাৰিত। তেওঁৰ আন এটা উদ্দেশ্য হ'ল হিংসা, হত্যা আৰু উগ্ৰবাদৰ পৰিৱৰ্তে সমাজত শান্তি স্থাপন কৰা। সৰ্বোচ্চ সন্মান 'শান্তিৰ নোবেল বঁটা' লাভ কৰাৰ পিছত সত্যার্থীয়ে হাঁহি মুখেৰে কৈছিল— তেওঁলোকে শিশু শ্ৰমিকৰ বিৰুদ্ধে গ্ৰহণ কৰি অহা ভূমিকাই স্বীকৃতি লাভ কৰিছে। এই সন্মান তেওঁ প্ৰতিজন ভাৰতীয় আৰু প্ৰতিজন শিশু শ্ৰমিকলৈ উচৰ্গা কৰে।

দেশে ইংৰাজৰপৰা স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ সাত বছৰ মানৰ পিছতেই মধ্য প্ৰদেশৰ বিদিশাত জন্ম হৈছিল কৈলাশ শৰ্মাৰ। বিদ্যালয়ত থাকোঁতেই পিতৃক হেৰুওৱা কৈলাশ শৰ্মা জ্যেষ্ঠ ভ্ৰাতৃৰ লগত থাকি ডাঙৰ-দীঘল হৈছিল। অতি স্পৰ্শকাতৰ মনৰ শৰ্মা

হাইস্কুলীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি থকাৰ সময়তে কণ কণ ল'ৰা-ছোৱালীৰ লগত খেলি, সিহঁতক সহায় কৰি দি আনন্দ পাইছিল। সৰুৰেপৰাই শিশুৰ প্ৰতি থকা মৰম-চেনেহৰ বাবেই পিছলৈ তেওঁ দেশৰ দৰিদ্ৰ, অনাথ আৰু অত্যাচাৰৰ বলি হোৱা শিশুসকলৰ অভিভাৱক হ'বলৈ সক্ষম হ'ল। বিদিশাত স্কুলীয়া, কলেজীয়া আৰু স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী গ্ৰহণ কৰা কৈলাশ সত্যার্থী ইঞ্জিনীয়াৰিঙৰ স্নাতকোত্তৰ হোৱাৰ পিছত ভূপালৰ এখন ইঞ্জিনীয়াৰিং মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষকতা আৰম্ভ কৰে। কিন্তু ১৯৭৭ চনত তেওঁ হঠাতে শিক্ষকতাৰ চাকৰি এৰি দিয়ে।

শিক্ষকতাৰে এটা সুন্দৰ জীৱন চলাই যাবপৰা শৰ্মাই হঠাৎ সেই চাকৰি এৰি বাচি ল'লে এনে এটা পথ, যিটো পথ কেৱল কঠিনেই নহয়, পদে পদে জীৱনৰ প্ৰতি মৃত্যুৰ ভাবুকিও আহিবপৰা এটা পথ। এই কথা জানিও তেওঁ সকলো জলাঞ্জলি দি নামি পৰিল শিশুৰ অধিকাৰৰ আন্দোলনত। পেটৰ তাড়ণাত শিক্ষা-দীক্ষা এৰি বিভিন্ন উদ্যোগ, শিলৰ কোৱেৰী, হোটেল, দোকান আদিত শ্ৰমিক হিচাপে কাম কৰা দৰিদ্ৰ শিশুসকলক তাৰপৰা আঁতৰাই আনি বিদ্যালয়লৈ পঠিওৱাৰ দৰে এটা পথ বাচি ল'লে তেওঁ। চৰকাৰী আইন-কানুনক ফাঁকি দি অঞ্চল বিশেষে এই ঘণনীয় ব্যৱস্থাৰ প্ৰচলন দেখা যায়। বিশেষকৈ উত্তৰ ভাৰতৰ বিহাৰ, উত্তৰ প্ৰদেশ, হাৰিয়ানা, পঞ্জাব আদি ৰাজ্যত এনে প্ৰথাৰ প্ৰচলন বেছি। ইটাভাতা আদি নিৰ্মাণ সামগ্ৰীৰ উদ্যোগসমূহত ইয়াৰ প্ৰভাৱ ব্যাপক হাৰত দেখা যায়। দৰিদ্ৰতা আৰু অনগ্ৰসৰতাৰ সুযোগ লৈ কিছুমান বিশেষ লোকৰ মাজৰপৰা শিশু অৱস্থাতে শ্ৰমিক সংগ্ৰহ কৰা হয়। সামান্য ধনৰ বিনিময়ত ক্ৰয় কৰা এনেবোৰ শিশু, ওৰে জীৱন মালিকৰ দাস হৈ থাকিব লাগে। অতি কম ক্ষেত্ৰতহে তেওঁলোকে জীৱিতকালত বাঞ্ছিত প্ৰকৃত স্বাধীনতা লাভ কৰিব পাৰে। এনেবোৰ শিশু শ্ৰমিকক মালিকৰ কবলৰপৰা উদ্ধাৰ কৰি শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ গ্ৰহণৰ ব্যৱস্থাৰ অভিযান আৰম্ভ কৰিবলৈ ১৯৮১ চনতে কৈলাশ শৰ্মাই গঠন কৰিলে এটি বেচৰকাৰী সংস্থা 'বচপন বচাও আন্দোলন' অৰ্থাৎ 'শৈশৱ ৰক্ষা আন্দোলন' আৰু তেওঁ নাম ল'লে কৈলাশ সত্যাৰ্থী।

সেই সময়ত ৰাষ্ট্ৰসংঘয়ো শিশু অধিকাৰক সুকীয়া বিষয় হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া নাছিল। প্ৰকৃতপক্ষে ১৯৮৯ চনতহে ৰাষ্ট্ৰসংঘই শিশু অধিকাৰক পূৰ্ণাংগভাৱে স্বীকৃতি দিয়ে। যিয়েই নহওক শিশুক শ্ৰমিক হিচাপে নিয়োগ কৰা প্ৰায়ভাগ লোকেই প্ৰভাৱশালী, সমাজবিৰোধী, অসৎ প্ৰবৃত্তিৰ লোক। ধনবল আৰু বাহুবল থকা এনেবোৰ লোকে নিজৰ স্বাৰ্থপূৰণ কৰিবলৈ যিকোনো কাম কৰিবলৈ সাজু থাকে। প্ৰয়োজন সাপেক্ষে তেওঁলোকে ৰাজনৈতিক পৃষ্ঠপোষকতা লাভ কৰিবলৈও সমৰ্থ হয়। সেয়েহে এনে দুষ্ট চক্ৰৰ বিৰুদ্ধে অহিংসভাৱে সংগ্ৰাম কৰাতো কিমান কঠিন কাম সেইটো সহজেই অনুমেয়। উল্লেখযোগ্য যে শিশু শ্ৰমিকক উদ্ধাৰ কৰা আন্দোলন গঢ়ি তোলা কৈলাশ সত্যাৰ্থী কেইবাবাৰো মৃত্যু মুখৰপৰা কাণে কাণ মাৰি সাৰি আহিছিল। এই আন্দোলনত জড়িত তেওঁৰ দুগৰাকী সতীৰ্থৰ ইতিমধ্যে প্ৰতিপক্ষৰ আক্ৰমণত মৃত্যু হৈছে। সাধাৰণভাৱে মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীৰ লোকৰ বাবে বহু বাঞ্ছিত অভিসম্বাৰ পেছা বাদ দি ২৬ বছৰ বয়সতে সত্যাৰ্থীয়ে এনে এক আচছৰা আন্দোলন আৰম্ভ কৰিবলৈ ওলোৱাত স্বাভাৱিকতে তেওঁৰ মাতৃ শংকিত হৈ পৰিছিল। পিতৃহাৰা সত্যাৰ্থীয়ে ভীত মাতৃক আশ্বাস দি কৈছিল এদিন মোক লৈ তুমি

দৰিদ্ৰতা আৰু অনগ্ৰসৰতাৰ সুযোগ লৈ কিছুমান বিশেষ লোকৰ মাজৰপৰা শিশু অৱস্থাতে শ্ৰমিক সংগ্ৰহ কৰা হয়। সামান্য ধনৰ বিনিময়ত ক্ৰয় কৰা এনেবোৰ শিশু, ওৰে জীৱন মালিকৰ দাস হৈ থাকিব লাগে। অতি কম ক্ষেত্ৰতহে তেওঁলোকে জীৱিতকালত বাঞ্ছিত প্ৰকৃত স্বাধীনতা লাভ কৰিব পাৰে।

গৌৰৱ কৰিব পাৰিব। আত্মবিশ্বাস সহকাৰে তেওঁ কোৱা কথা ফলিয়ালে। 'বচপন বচাও আন্দোলন' আৰম্ভ কৰাৰ সময়তে সত্যাৰ্থীয়ে 'গ্লোবেল মাৰ্চ এগেইনষ্ট চাইল্ড লেবাৰ' নামৰ আন্তৰাষ্ট্ৰীয় সংস্থাটোৰ সৈতে জড়িত হৈ পৰে। লগতে তেওঁ এই সংস্থাৰ 'ইণ্টাৰনেছনেল চেণ্টাৰ অন চাইল্ড লেবাৰ—এল এডুকেশ্বন'ৰ সৈতেও জড়িত হয়।

১৯৯৯ চনৰপৰা ২০১১ চনলৈ 'গ্লোবেল কেম্পেইন ফৰ এডুকেশ্বন'ৰ অধ্যক্ষ হিচাপেও কৈলাশ সত্যাৰ্থীয়ে কাম কৰিছিল। 'ইউনেস্ক'ৰ জৰিয়তেও শিশু শ্ৰমিকৰ বিৰুদ্ধে প্ৰচাৰ চলাই সকলো শিশুৰ বাবেই শিক্ষাৰ বাধ্যতামূলক কৰা সম্পৰ্কত প্ৰচাৰ চলাই অহা সত্যাৰ্থীয়ে বাৰম্বাৰ দাবী কৰি আহিছে যে শিশু শ্ৰমিকৰ বাবেই বৰ্তমান দেশত দৰিদ্ৰতা, নিবনুৱা সমস্যা, নিৰক্ষৰতা, জনসংখ্যা বৃদ্ধি আৰু আন আন সমস্যাসমূহ সৃষ্টি হৈছে। সত্যাৰ্থীয়ে হাতে-কামে লাগি মানৱ সৰবৰাহকাৰীৰ পৰা শিশুক উদ্ধাৰ কৰি সেই শিশুবোৰক থকা, খোৱা, শিক্ষা আৰু সুৰক্ষাৰ বাবে সকলো ব্যৱস্থা কৰিছে। বিভিন্ন স্থানৰপৰা উদ্ধাৰ কৰি অনা শিশু শ্ৰমিককো একেই সুবিধা প্ৰদান কৰিছে। তেওঁলোকৰ বাবে দিল্লীত 'মুক্তি আশ্ৰম', ৰাজস্থানত 'বাল আশ্ৰম' প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। এইবোৰত শিশুৰ স্বাস্থ্য পৰীক্ষা, খেলা-ধূলা, খোৱা-বোৱাৰ পৰা শিক্ষা প্ৰদানলৈকে সকলো সুবিধা আছে। দক্ষিণ এছিয়াৰ ভিতৰত প্ৰথমটো শিশু

অধিকাৰৰ হকে মাত মতা সংস্থা 'বচপন বচাও আন্দোলন'টোৱে শিশু শ্ৰমিকৰ বিৰুদ্ধে সজাগতা সৃষ্টিৰ বাবে উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ ন্যায়াধীশ, উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ন্যায়াধীশ, শিক্ষা বিভাগ, সমাজ কল্যাণ বিভাগ, লোকসভা আৰু ৰাজ্যসভাৰ সদস্যসকললৈ এতিয়ালৈকে ৬,৪৮৭ খন পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰিছে। 'মুক্তি কেৰাভান' নামৰ আঁচনিৰ গাঁওসমূহত মুঠতে ৭৫০ খন পথসভা, ৩,৫০০ খন দেৱাল লিখন কৰি শিশু শ্ৰমিকৰ বিৰুদ্ধে সজাগতা সৃষ্টি কৰি আহিছে।

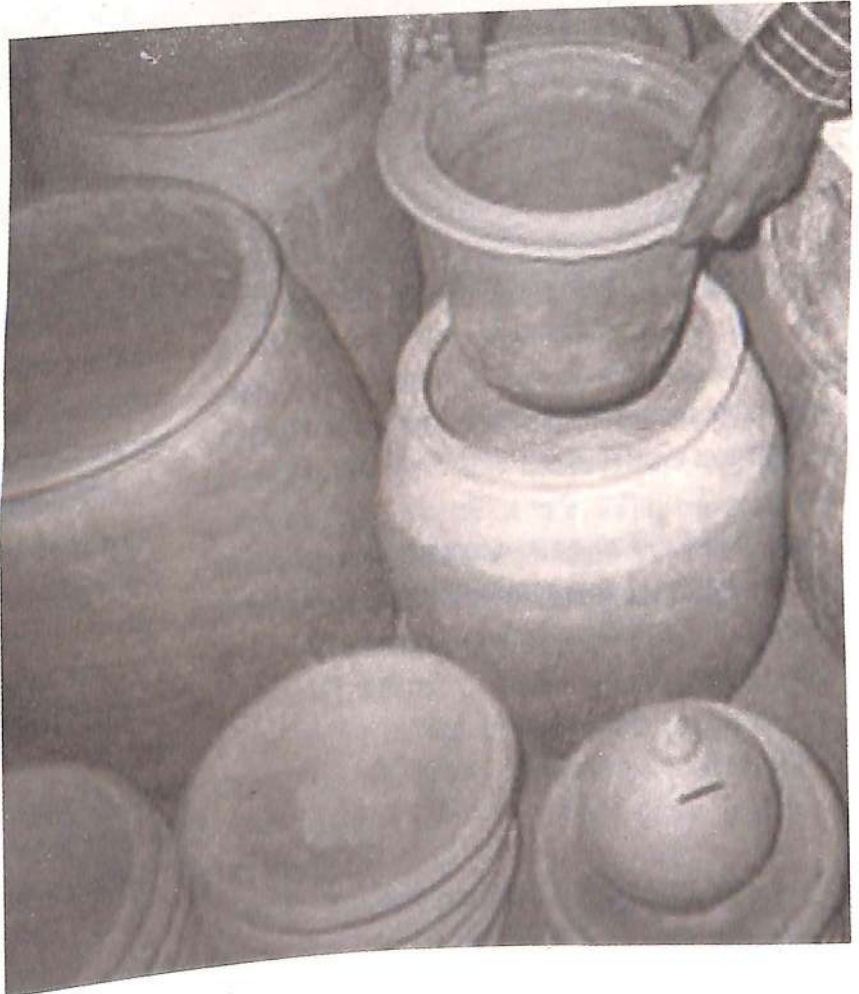
সত্যাৰ্থীয়ে এটা তাৎপৰ্যপূৰ্ণ কথা কৈছে যে, ৰে'ল ষ্টেচনত চাহ বিক্ৰী কৰা এজন কিশোৰ ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী পদত অধিষ্ঠিত হোৱাৰ প্ৰথম দিনাই তেওঁ নৰেন্দ্ৰ মোডীক অনুৰোধ জনাইছিল যে দেশৰ কোনো শিশু যাতে শিশু শ্ৰমিক হ'ব নালাগে, সেই কথাটো নিশ্চিত কৰিব লাগে। এই কথা ঠিক যে প্ৰতিটো শিশু ভৱিষ্যতে দেশৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী হ'ব নোৱাৰিব পাৰে, কিন্তু প্ৰতিটো শিশুৰে স্কুলত উপস্থিত হৈ সুশিক্ষা লাভ কৰিব পাৰে। নোবেল বঁটা বিজয়ী কৈলাশ সত্যাৰ্থীৰ দৰে এজন মহান ব্যক্তিৰ দ্বাৰা দেশৰ শিশুসকলৰ সুন্দৰ ভৱিষ্যৎ কামনা কৰিব পাৰি আৰু এই শিশুসকলেই এদিন কৈলাশ সত্যাৰ্থীৰ দৰে গঢ়ি তুলিব পাৰিব হেজাৰ শিশুৰ একো একোটা সুন্দৰ জীৱন। ●●

আহোম যুগৰ মৃৎশিল্পৰ চমু আভাস

ৰুবীনাথ চেতিয়া
স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক

বহুঁ অসমীয়া জাতি গঠনত সৰ্বাধিক ভূমিকা গ্ৰহণকাৰী প্ৰব্ৰজক জনগোষ্ঠী হ'ল আহোমসকল। আহোমসকল টাই মংগোলীয় গোষ্ঠীৰ লোক। খ্ৰীষ্টাব্দ অষ্টম শতিকামানবপৰাই ব্যৱসায়-বাণিজ্য, ৰাজপ্ৰমণ, কৃষি, ভূমিসন্ধান, বাসস্থানৰ সন্ধানত টাইগোষ্ঠী লোকৰ অসম আগমণ ঘটিছিল। ১২২৮ খ্ৰীষ্টাব্দত ৰাজনৈতিক উদ্দেশ্য প্ৰণোদিতভাৱে ৰাজ্য বিস্তাৰকে লক্ষ্য হিচাপে লৈ চুকাফাৰ লগত এদল লোক অসমলৈ আহে। তেওঁলোকে অসমলৈ আহি পূবৰ থলুৱা লোকৰ লগত যুদ্ধ, সন্ধি, মিত্ৰতা, সহযোগিতা কৰিবলগা হৈছিল। ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ তৃতীয় দশকৰপৰা ঊনবিংশ শতিকাৰ তৃতীয় দশকটোলৈকে স্ততন্ত্ৰভাৱে আহোমসকলে অসমৰ শাসনত আছিল। অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ এক ৰূপত গঢ় দিয়াত আহোমসকলৰ বৰঙণি লেখত ল'বলগীয়া।

অসমলৈ আহোঁতে আহোমসকলে লগত ধৰ্ম-ভাষা-সংস্কৃতি লৈ আহিছিল। তেওঁলোকৰ নিজক ধৰ্ম-ভাষা থকা স্বত্বেও থলুৱা অসমীয়া ভাষা আৰু হিন্দু ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁলোকে

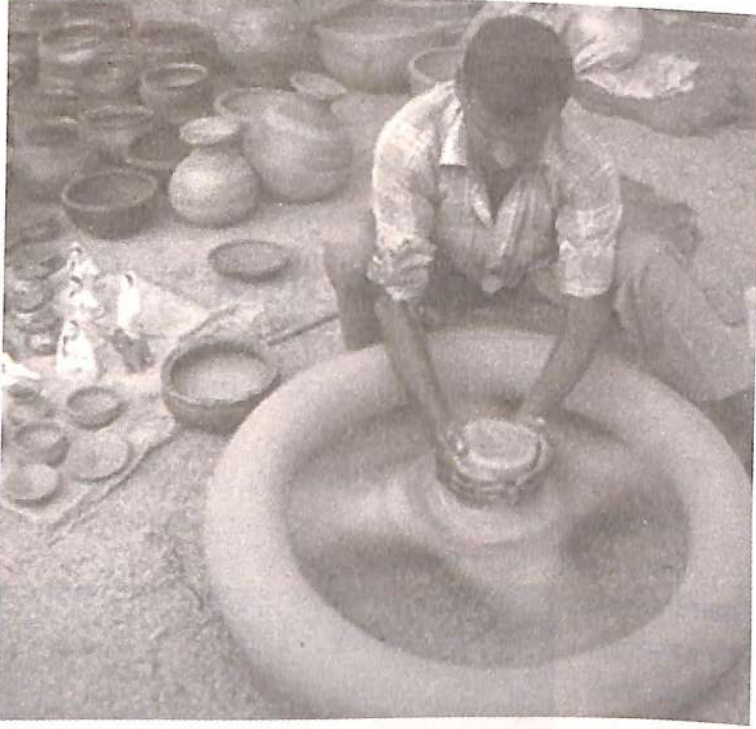
অসমৰ থলুৱা পৰিৱেশত মিলিবলৈ যত্ন কৰি পূৰ্বৰ নিজা সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা কিছুখিনি এৰিবলগা হৈছিল। আহোম যুগৰ ধৰ্ম, স্থাপত্য, ভাস্কৰ্য, সাহিত্য, সংগীত, সাজপাৰ, খাদ্যভাণ্ড আদি দিশসমূহ অধ্যয়ন কৰিলে মূল আহোম সংস্কৃতিৰ বিষয়ে জানিব পাৰি।

আহোম যুগৰ অন্যান্য শিল্পৰ লগতে মৃৎশিল্পও উন্নত আছিল। আহোমসকলে ডাঙৰ ডাঙৰ মলা ব্যৱহাৰ কৰিছিল। সেইসমূহ

বৰ্তমানো ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। এই মলাবোৰত লাও থয়। ইয়াৰ উপৰি নানা তৰহৰ মতং কলহ আদি বনাইছিল। এইবোৰৰ কিছুমান চীনা আকৃতিৰ। বৰ্তমানেও গুৱাহাটীৰ ৰাজ্যিক সংগ্ৰহালয়ত পাখিলগা সিংহ থকা এক ডাঙৰ কলহ আছে। মৃৎপাত্ৰই একোটা জাতিৰ নান্দনিক পৰিচয় দিয়ে। ই সৰল আৰু বিমূৰ্ত ধৰ্মী কলা। অসমৰ মৃৎ পাত্ৰৰ ইতিহাস অতি প্ৰাচীন। ড° তৰুণচন্দ্ৰ শৰ্মা, ড° শংকৰ কুমাৰ বয়, প্ৰদীপ চলিহা, নীলমণি ফুকন আদিয়ে অসমৰ মৃৎ পাত্ৰৰ কথা

আলোচনা কৰিছে। ড° শৰ্মাৰ মতে, দক্ষিণ চীন আৰু দক্ষিণ পূব প্ৰাচ্যৰ নৱপ্ৰত্নৰ যুগৰ মৃৎ পাত্ৰৰ তথা সংস্কৃতিৰ ইতিহাস সমৰ লগত একে। থাইলেণ্ডৰ নিমানাহেমিঙাই টাই-সংস্কৃতিৰ ইতিহাস অসমৰ লগত একে। থাইলেণ্ডৰ নিমানাহেমিঙাই টাই মৃৎ পাত্ৰৰ বিষয়ে লিখোতে ব্ৰহ্মদেশ, থাইলেণ্ড তথা চীন পাত্ৰৰ সম্পৰ্কৰ বিষয়ে লিখিছে আৰু এইবোৰৰ বৰ্ণনাৰ মাজতো দেখা যায় অসমৰ লগত সাংস্কৃতিকভাৱে দক্ষিণ পূব এচিয়া তথা দক্ষিণ চীনৰ লগত সম্পৰ্ক আছে।

অসমীয়া কাঁহ, পিতলৰ বাচন-বৰ্তনবোৰ অসমীয়া মৃৎ পাত্ৰৰেই কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত ছবছ। নতুবা ঈষত। বহুক্ষেত্ৰত এই পৰিৱৰ্তন উপকৰণজাত। আকাৰৰ ফালৰপৰা লোটা, বানবাটি, শৰাই,

পানধোৱা, বেৰা কাঁহী, জাতি কাঁহী, মাইহাং মৈৰা, জৰা, ভোগজৰা, কলহ, গাগৰি আদি ধাতুৰ পাত্ৰৰ পৰাই কিছুমান চীন, ভূটান, নেপাল, ব্ৰহ্ম, শ্যাম, থাই, ইণ্ডোনেচিয়া, ইছলামীয় আদি ৰূপৰেই আঞ্চলিক ৰূপ। লোটাটোৰ ডিম্বাকৃতিৰ অংশৰ দ্ৰুত বেঁকা দেহৰেখা বাটিৰ নিখুঁট ঘূৰণীয়া আকাৰে কোনো বৈদিক মৃৎপাত্ৰলৈ আঙুলিয়াই অথবা মনত পেলায়। সহস্ৰ বস্তি জ্বলাবপৰা বৃত্তাকৃতিৰ অসমীয়া লোকৰ

গছাবোৰো বৈদিক মূলৰপৰা অহা। কাঁহ, পিতল, কাঠৰ সিংহবোৰ চৌ বংশৰ ব্ৰ তেগনৰ আনুকৃতি।

কাষত সৰু মুখৰ কলহ লৈপানী অনা স্বভাৱ আৰু এনে কলহ বংগদেশৰপৰা চীন তথা দক্ষিণ পূব এচিয়া খণ্ডত দেখা যায়। য়ুমান চীনৰ টাইসকলেও এনে কলহ আৰু এনে পদ্ধতি আজিও চলাই আছে। শৰাই খনৰ দ'লটো ড° ৰজতানন্দ দাসগুপ্তই বৌদ্ধ স্তম্ভৰ অবিকল বুলি কৈছে। শৰাইখন দুই ধৰণৰ দ'ল দেখা যায়, জোঙা আকৃতিৰ আৰু আহোম

দ'ল শিকৰ আকৃতিৰ। আহোম দ'লৰ নিচিনা শৰাইৰ দ'ল বৰ্মাদেশতো পোৱা যায়। জনলবীয়ে বাৰ্মিজ আৰ্ট চিত্ৰত এনে বৰ্ণনা কৰিছে।

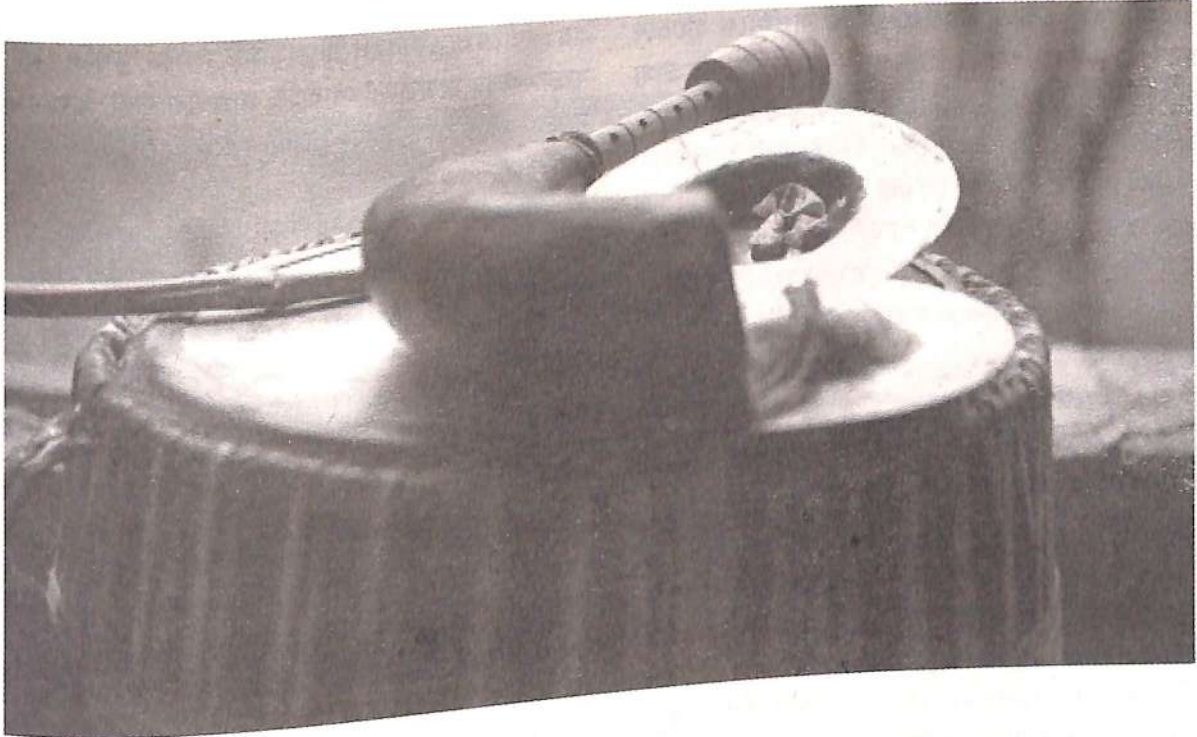
আহোম যুগত ৰজাৰ পৃষ্ঠপোষকতাত অসমত গঢ় লৈ উঠা মৃৎ শিল্পৰীতিৰ লগত পূবফালৰ ৰীতি মিশ্ৰণ হৈ অসমত এক অসমীয়া সংস্কৰণ হয়। উত্তৰ পূব ভাৰতত ই বহুৰীতি সংমিশ্ৰণ হোৱা এক ৰূপ লয়। অসমৰ চাৰিওফালৰ অঞ্চলৰ সমল ইয়াত আছে।

ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বকালত আহোমসকলে বিভিন্ন দিশত নানা ধৰণৰ অৱদান আগবঢ়াই থৈ গৈছে। বৃহৎ অসমীয়া জাতি গঠন কৰাত আহোমসকলেই সৰ্বাত্মক ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল। ঠিক তেনেদৰে অসমৰ মৃৎ শিল্পৰ ক্ষেত্ৰতো ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ এই অৱদান অসমীয়া সংস্কৃতিত চিৰদিন জিলিকি ৰ'ব।

ব'হাগ বিহুৰ কেইবিধমান লোকবাদ্যৰ কথাৰে...

মোহন দাস

স্নাতক বৰ্ষ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বঙৰ ঋতু বসন্তৰ আগমনৰ লগে লগে গছ-গছনি, চৰাই-চিৰিকতিৰ লগতে মানুহৰো মন প্ৰাণ ৰাঙলী হৈ উঠে। বসন্তৰ সময়তেই সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ জনগণে ৰঙৰ উৎসৱ কিছুমান পালন কৰে। এই ঋতু কাৰ্যকালতে বাসন্তী পূজা, বসন্ত পঞ্চমী আদিয়ে মানুহৰ আনন্দ দুগুণে বঢ়াই তোলে। বসন্তৰ আগমনৰ লগে লগে কুলি-কেতেকীৰ হৃদয়স্পৰ্শী আকুল আহ্বানত সকলোৰে মন হৈ পৰে মতলীয়া। ই বসন্ত কালতে অসমীয়া মানুহৰ বাপতি সাহোন, হিয়াৰ আমঠু ৰাঙালী বিহু পালন কৰে। এই ৰাঙালী বিহুৰ সীমাহীন আনন্দৰ উলহ-মালহ আৰু উখল মাখলে অসমীয়া জাতীয় জীৱন আনন্দমুখৰ কৰি তোলে। বসন্তৰাজে বিহুৰ মাধ্যমেৰে প্ৰতিজন অসমীয়া মানুহক আনন্দোন্মাসৰ সাগৰত সাঁতুৰিবলৈ সুবিধা দিয়ে। ৰাঙালী বিহু তথা জাতীয় উৎসৱৰ সৈতে জড়িত হৈ থাকে সাতবিধ লোকবাদ্য। এই লোকবাদ্য কেইবিধ হ'ল—ঢোল, পেঁপা, টকা, গগণা, বাঁহী, তাল আৰু সুতুলী।

ঢোল:

পৃথিৱীৰ বহু জাতি-জনগোষ্ঠীয়ে ব্যৱহাৰ কৰা বহু পৰিচিত এবিধ লোকবাদ্য হ'ল ঢোল। ঢোল জাতীয় চামৰাৰ বাদ্য আধুনিক সংস্কৃতিৰপৰা বিভিন্ন জনগোষ্ঠীলৈ আহি স্বকীয় ৰূপ লয়। সেয়ে অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মাজত প্ৰচলিত ঢোলৰ গঢ় আৰু আয়তনৰ প্ৰভেদ দেখা যায়। অতি প্ৰাচীন কালৰেপৰা আমাৰ লোকজীৱনত ঢোলৰ প্ৰচলন হৈ আহিছে। অসমীয়া সংস্কৃতিত ঢোলে এক বিশেষ স্থান দখল কৰি আহিছে। ঢোল এবিধ মাংগলিক বাদ্য। প্ৰাচীন কালৰপৰা প্ৰচলিত হৈ অহা বাদ্যবিধক অসমৰ জনগণে উৎসৱ-পাৰ্বনত ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে। ঢোলক সাধাৰণতে চাৰিটা ভাগত ভাগ কৰা হয়। সেই কেইবিধ হ'ল—জয়ঢোল, বৰঢোল, ঢেপাঢোল, পাতিঢোল।

ৰাঙালী বিহুৰ আটাইতকৈ আকৰ্ষণীয় অনুষ্ঠান বিহুগীতৰ লগত পাতিঢোল বজোৱা হয়। সেয়ে পাতিঢোলক বিহুঢোল বুলিও কোৱা

হয়। এটি পূর্ণাংগ ঢোলৰ দহটা অংগ থাকে। সেই অংগকেইটা হ'ল— ডিম বা খোলা, কোবনি, তালি, খলুৱা, কাটনি ছাল, পুলি, ফবিং, বৰতি, কনাই আৰু ডোল বা কণাই জৰী।

সাধাৰণতে আম, কঁঠাল, জাম আদি গছৰপৰা ঢোলৰ ডিম বনোৱা হয়। অসমৰ জনগোষ্ঠীসমূহৰ মাজত ঢোল ভিন্ ভিন্ নামেৰে পৰিচিত। কাৰ্বিসকলৰ মাজত চেং, বড়োসকলৰ মাজত খাম, বাভাসকলৰ মাজত খাম, মিচিংসকলৰ মাজত দুমদুম আৰু তিৱাসকলৰ মাজত খ্ৰামচা নামে পৰিচিত।

জাতীয় উৎসৱ ব'হাগ বিহুৰ বিহুগীতৰ এক অপৰিহাৰ্য তথা অতি জনপ্ৰিয় বাদ্য বিহুঢোলক ডিঙিত ওলোমাই লৈ বাঁহেৰে সজা এডাল মাৰিৰে কোবাই এই মাৰিডালক মহিতা বোলা হয়। ঢোলৰ সোঁফালৰ অংশ গৰুৰ ছালেৰে আৰু বাওঁফালৰ অংশ ছাগলীৰ ছালেৰে ছোৱা হয়। সোঁফালে মাৰিলে আৰু বাওঁফালে হাতেৰে বজোৱা হয়। ১৬ ইঞ্চিৰপৰা ২০ ইঞ্চি পৰ্যন্ত দৈৰ্ঘ্যৰ বিহুঢোল গ্রাম্য সমাজৰ কৃষিজীৱি লোকসকলে বসন্তৰ সময়ছোৱাত বিহুঢোলত বজোৱা প্ৰকৃতিস্পৰ্শী ছেওবোৰত ঋতুৰাজ বসন্তই আনন্দত আত্মহাৰা হৈ পৰে। এই আনন্দতে বসন্তৰ চকুলো নিগৰি বৃষ্টিৰূপে টোপাল টোপালকৈ সৰি পৰে লুইতপৰীয়া শ্যামলী পথাৰত। এই বৃষ্টিত শস্য পথাৰ জীপাল হৈ উঠাৰ লগতে বৃদ্ধি হ'বলৈ ধৰে উৰ্বৰা শক্তি। এই সুযোগতে গাঁৱৰ কৃষকসকলে পথাৰত শইচ সিঁচে।

পেঁপা:

বিহুগীত আৰু বিহুনৃত্যত ব্যৱহাৰ হোৱা পেঁপা এবিধ অন্যতম বাদ্য। ই ফুৰাই বজোৱা বাদ্য ফুৰাই বজোৱা বাদ্যসমূহৰ ভিতৰত পেঁপা মানুহৰ মাজত অতিকৈ জনপ্ৰিয়। ম'হৰ শিঙৰ আৰু খাগৰি বা নলৰ পৰা পেঁপা সজা হয়। অতীজৰেপৰা মানুহৰ মনক আকৰ্ষিত কৰি আহিছে ম'হৰ শিঙা পেঁপাটোৱে। পেঁপাৰ সুৰ-লহৰে মন বলিয়া কৰি তোলে। ম'হৰ শিঙাৰ এই পেঁপাটিক চাৰিটা ভাগ কৰা হয়। যেনে—খোলা, গৰ্ভনলা, থুৰি আৰু চুপহি। অন্যান্য বাদ্যৰ দৰে ভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মাজতো পেঁপাৰ নাম বেলেগ বেলেগ। মিচিংসকলে ইয়াক 'পেম্পা' আৰু বাভাসকলে ইয়াক 'চিংগা' বুলি কয়।

টকা:

বিহুগীতৰ সৈতে জড়িত আন এবিধ লোকবাদ্য হ'ল টকা। জাতিবাঁহৰ আগৰ দুয়োমূৰে গাঁথি থকা পাবৰপৰা টকা সজা হয়। হাতেৰে বজোৱা এই বাদ্যবিধ বজালে টক টক শব্দ হোৱা বাবেই বাদ্যবিধৰ নাম টকা ৰখা হয়। এই বাদ্যবিধ মূলতঃ মহিলাৰ বাদ্য হিচাপে পৰিচিত যদিও পুৰুষেও বজোৱা দেখা যায়।

গগণা:

বিহুগীতৰ সৈতে জড়িত আন এবিধ বাদ্য হ'ল গগণা। এইবিধ বাদ্য মুখেৰে ফুঁ দি বজোৱা হয়। আগলি বাঁহৰপৰা সজা গগণা এবিধ অতি জনপ্ৰিয় বাদ্য। দুই ওঁঠৰ মাজত লৈ ফুঁ দি আঙুলিৰ কঁপনিৰে বিশেষভাৱে গগণা বজোৱা হয়। বৰ মিঠা আৰু মিহি মাতৰ এই গগণা দুবিধ। যেনে বামধন গগণা আৰু লাহৰী গগণা বা ৰূপহী গগণা। ইয়াৰে বামধন গগণা পুৰুষে বজায় আৰু ৰূপহী গগণা মহিলাই বজায়। গগণাক মিচিংসকলে 'গুং গাং' বুলি কয়।

বাঁহী:

বিহুগীতত প্ৰয়োজনীয় তথা জনপ্ৰিয় এবিধ লোকবাদ্য হ'ল বাঁহী। বাঁহীৰ সুৰ ইমানেই মধুৰ যে বসন্তৰ পক্ষীৰাজ কুলিকো চেৰ পেলাব পাৰে। বাঁহী ফুঁ দি বজোৱা হয়। বাঁহৰ চুঙাৰপৰা বাঁহী সজা হয়। বাঁহীক বড়োসকলে 'চিফুং', মিচিংসকলে 'কুকলি পুলি' বোলে। বাভাসকলৰ মাজত লাখৰ বাঁহী, জাপখাৰা বাঁহী, খাৰা ব্ৰাংছি আদি নামৰ কেইবাবিধো বাঁহীৰ প্ৰচলন আছে।

তাল:

তাল অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এক অপৰিহাৰ্য বাদ্যযন্ত্ৰ। নাম কীৰ্তন, ওজা পালি, পূজা-অৰ্চনা, বিহুগীত আদি অনুষ্ঠানত তালৰ ব্যৱহাৰ অতি প্ৰাচীনকালৰেপৰা চলি আহিছে। এই বাদ্যবিধ কাঁহ-পিতল আদি টান ধাতুৰে নিৰ্মাণ কৰে। বাদ্যবিধ ঘঁহনি বা ঘৰ্ষণ কৰি বজোৱা হয় বাবে ইয়াক ঘন বাদ্য বুলিও কয়। গীত আৰু নৃত্যৰ কোনো ৰাগৰ তালৰ তালি আৰু লয়ৰ লগত সমতা ৰাখিবলৈ সহায়ক হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। আকাৰ আৰু আয়তন অনুসৰি তালবাদ্যক প্ৰধানকৈ পাঁচটা ভাগত ভাগ কৰা হয়। যেনে—ভোৰতাল, পাতিতাল, বিহুতাল, খুঁটিতাল, মঞ্জিৰা বা মন্দিৰা তাল।

সুঁতুলি:

সুঁতুলি মাটিৰে তৈয়াৰী এবিধ লোকবাদ্য। বাঁহীৰ দৰে এই বাদ্যবিধকো ফুঁ দি বজোৱা হয়। এই বাদ্যবিধৰ ভিতৰখন ফোঁপোলা। তিনিটা বিন্ধা থকা এই বাদ্যবিধৰ এটা ফুটাত ফুঁ দি বাকী দুটাত আঙুলি বুলাই সৃষ্টি কৰা হয় সুৰ। সাধাৰণতে এই বাদ্যবিধ মহিলাই বজাই যদিও পুৰুষেও বজোৱা দেখা যায়।

উল্লিখিত এই সাতবিধ লোকবাদ্য অবিহনে বিহুগীত আৰু বিহুনৃত্যৰ স্বকীয়তা ফুটি নুঠে। এই লোকবাদ্য কেইবিধৰ জৰিয়তে পৰিবেশন কৰা বিহুগীতে অন্যান্য মাত্ৰা প্ৰদান কৰি অসমীয়া মানুহৰ দেহ-মন বিহুবলীয়া কৰি তোলে। ইয়াৰ উপৰি বৃহত্তৰ অসমীয়া সংস্কৃতিত এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ। ●●

মোৰ মানালি যাত্ৰা (হিমাচল প্ৰদেশ)

দিনেশ বৰা
স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক

আমি

হিমাচল প্ৰদেশৰ মানালি অভিমুখে ৰাওনা হৈছিলোঁ ছয়জন ল'ৰা। লগত আছিল তত্ত্বাধায়ক হিচাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমাজশাস্ত্ৰ বিভাগৰ বদন কলিতা ছাৰ। উদ্দেশ্য আছিল এন. এচ. এচ.ৰ অধীনত হ'বলগীয়া চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পত যোগদান কৰা। অধ্যক্ষ মহোদয়ে দিয়া বিভিন্ন পৰামৰ্শ সাৰোগত কৰি আমি আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। ১/৯/২০১৪ তাৰিখে ৰাতি আঠ বজাত আৰু আমি মানালিত উপস্থিত হৈছিলোঁ ৫/৯/২০১৪ তাৰিখে দহ বজাত।

মানুহৰ মন ফৰকাল কৰা একমাত্ৰ আৰু উত্তম মাধ্যম হিচাপে পৰিচিত হৈ আহিছে ভ্ৰমণ। ভ্ৰমণ বৃত্তিয়ে মানুহৰ বিভিন্ন ধৰণৰ সামাজিক, মানসিক আদি নানাধৰণৰ দুখ-দুৰ্দশা নিবাৰণ কৰাত সহায় কৰে। ভাৰতৰ এখন অংগৰাজ্য হিমাচল প্ৰদেশ। পৰ্যটকৰ বাবে এখন সুন্দৰ ঠাই, বিশেষকৈ পাহাৰীয়া ঠাই, আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হ'ল হিমাচল প্ৰদেশত ডিচেম্বৰ, জানুৱাৰী, ফেব্ৰুৱাৰী এই সময়ছোৱাত প্ৰবল তুষাৰপাত হয়। ইয়াৰ ফলত হিমাচল প্ৰদেশৰ

সকলোবোৰ পাহাৰতে বৰফে আৱৰি ধৰে। ঠাণ্ডাৰ প্ৰকোপ এই সময়ছোৱাত যথেষ্ট। এটা সুন্দৰ মনোমোহা দৃশ্যই তোলপাৰ লগাই মানুহৰ মনত এই সময়ছোৱাত হিমাচল প্ৰদেশত।

ইমান দূৰলৈ কোনোদিনে গৈ পোৱা নাই আৰু ভৱিষ্যতেও যাব পাৰিলোঁহেঁতেন নে নাই সেয়া ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে থাকি গ'লহেঁতেন, যদিহে এন. এচ. এচ.ৰ এই সুবিধাটো নাপালোঁহেঁতেন। ইন্টাৰনেছনেল টুৰিষ্ট প্লেচ হিচাপে খ্যাত হিমাচল প্ৰদেশৰ মানালি নামৰ ঠাইডোখৰ। আমি তাতেই গৈ থাকিব লাগিব। মই আৰু মোৰ বন্ধুকেইজন আনন্দত আত্মহাৰা হৈ পৰিছিলোঁ। বিশেষকৈ আনন্দ লাগিছিল আমি যাব লাগিব বে'লত। বে'ল চলা দেখিছোঁ, কিন্তু কোনোদিন উঠি পোৱা নাই বে'লত মই। এইবাৰ বে'লত উঠি গুৱাহাটীৰপৰা যাব লাগিব ভাৰতৰ ৰাজধানী দিল্লীলৈ।

সি যি নহওক ইতিমধ্যে নিৰ্দিষ্ট সময় আহি পালেহি, মা-দেউতা আৰু বন্ধুবৰ্গৰ আশীষ লৈ হিমাচল প্ৰদেশৰ মানালিলৈ বুলি ওলালো। ১/৯/২০১৪ তাৰিখে ৰাতি আঠ বজাত তত্ত্বাধায়ক ছাৰ, মই আৰু

মোৰ বন্ধু সকলো গাড়ীত গুৱাহাটীলৈ বুলি বাওনা হ'লো।

২/৯/২০১৪ তাৰিখ দিনটো গুৱাহাটীতে থাকি ৰাতি ন বজাত গুৱাহাটীৰ পৰা দিল্লীলৈ যোৱা ৰে'লৰ বাবে এক ঘণ্টাৰ পূৰ্বেই ৰে'ল ষ্টেচনত উপস্থিত হৈ ৰে'লৰ বাবে অপেক্ষা কৰিলোঁ। যিকোনো কাম কৰিবলৈ ওলোৱাৰ আগতে মানুহক এক ছেকেণ্ডৰ বাবে হ'লেও ভয় নামৰ অদৃশ্য শক্তিটোৱে মন মগজুত আক্ৰমণ কৰাৰ দৰে মোকো ভয় নামৰ অদৃশ্য শক্তিটোৱে আক্ৰমণ কৰিছিল যদিও ই স্থায়ী নহ'ল। কিয়নো ৰে'লত উঠা আনন্দই ভয় স্তিমিত কৰিলে। সময়ত ৰে'ল আহি পালে, মই আৰু বন্ধুসকল হেঁচা-ঠেলাৰ মাজেৰে ৰে'লত উঠিলোঁ।

অসম, উত্তৰ প্ৰদেশ আৰু বিহাৰ এৰি দুদিনৰ পাছত দেশৰ ৰাজধানী দিল্লী পালোগৈ ৪/৯/২০১৪ তাৰিখে দিনৰ তিনিমান বজাত। ৰে'লৰ যাত্ৰাকালত উত্তৰ প্ৰদেশত দেখা পোৱা চুটি চুটি ধানবোৰ, শাৰী শাৰী আমৰ বাগানবোৰ আৰু কুঁহিয়াৰ খেতি, বিহাৰৰ ৰে'ল লাইনৰ ওচৰতে থকা জুপুৰী ঘৰবোৰে মোৰ মনত আনন্দৰ খোৰাক যোগালে। ৰে'ল ষ্টেচন এৰি বাছ ষ্টেণ্ডলৈ বুলি আমি সকলো বাওনা হ'লো। দিল্লীৰ বাছ ষ্টেণ্ড পাই হিমাচল প্ৰদেশলৈ যাবলৈ টিকট কাটিলো। অত্যাধুনিক প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰে পৰিপূৰ্ণ দিল্লীৰ বাছষ্টেণ্ড। দিল্লীৰ বাছষ্টেণ্ডত থাকোতেই মোৰ মন এক্ষণেকৰ বাবে মোৰ জন্মভূমি অসমলৈ মনত পৰিছিল। অসমৰ বাছষ্টেণ্ডবোৰৰ কি যে দূৰৱস্থা। দিল্লীৰ সেই বাছষ্টেণ্ডটোৰ লগত অসমৰ বাছষ্টেণ্ডবোৰৰ আকাশ-পাতাল পাৰ্থক্য।

সি যি নহওক, সেইদিনাই আবেলি ৪-৩০ বজাত দিল্লীৰপৰা হিমাচল প্ৰদেশৰ মানালিলৈ গাড়ীৰে যাবলৈ ওলালো। সেইদিনাই ৰাতি পাঞ্জাব, হাৰিয়ানা পাৰ হৈ হিমাচল প্ৰদেশত প্ৰৱেশ কৰিলোঁ। পাহাৰীয়া ঠাই হিচাপে খ্যাত হিমাচল প্ৰদেশৰ ৰাস্তা একা-বেঁকা, ওখ-চাপ ঠাইতে ঠাইতে ইমানবোৰ টাৰ্নিং দেখি মোৰ ভয় লাগিছিল। একাষে পাহাৰ, একাষে তললৈকে চাব নোৱাৰি আৰু মাজতে ৰাস্তা। পাহাৰীয়া ৰাস্তাত ভ্ৰমণ মোৰ এইয়াই প্ৰথম, গাড়ীৰ ড্ৰাইভাৰৰ গাড়ী চলোৱা পাৰদৰ্শিতা দেখি অভিভূত হ'লোঁ।

৫/৯/২০১৫ তাৰিখে দহ বজাত হিমাচল প্ৰদেশৰ মানালি নামৰ ঠাইডোখৰত উপস্থিত হ'লোঁহি। ইমান ব্যস্ত বাছষ্টেণ্ড আগতে মই ক'তোৱেই দেখা নাছিলোঁ। দেশী-বিদেশী মানুহেৰে ভৰপূৰ মানালি বাছষ্টেণ্ড। সেইদিনাই আমি এঘাৰমান বজাত আমি থকা ঠাই আমাৰ গন্তব্যস্থান 'ATAL BIHARI VAJPAYE INSTITUTE' পালোহি।

বাছত ইমান দীঘলীয়া যাত্ৰা এইবাৰেই প্ৰথম। দিল্লীৰপৰা মানালিলৈ সৰ্বমুঠ ৬৫৮ কিলোমিটাৰ দূৰত্ব। সম্পূৰ্ণ যোৱা ঘণ্টা সময় বাছত উঠি আহি মোৰ মন বিৰক্তি লাগিছিল তথাপিও এই বিৰক্তি আৰু অসহ্যকৰ সময়বোৰ ৰাস্তাৰ কাষত থকা শাৰী শাৰী পাইন গছ আৰু কাবেদি বৈ যোৱা নীলা ৰঙৰ সেই শিলৰ নৈখনৰ মোহনীয় ৰূপে আঁতৰাইছিল।

এন. এচ. এচ. ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনি সূত্ৰে কিনা গৰুচাত ভাৰতৰ

অন্যতম গুৰুত্বপূৰ্ণ ঠাই পৰ্যটকৰ বাবে বিখ্যাত ঠাই হিমাচল প্ৰদেশৰ মানালিত চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্প কৰিবৰ বাবে মই আৰু মোৰ সহপাঠীসকল বহুতো আগ্ৰহী হৈ পৰিলোঁ। চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পত কি কি প্ৰশিক্ষণ দিব সেইটো কথা কম পৰিমাণে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰপৰা যাত্ৰাৰ পূৰ্বেই গম পাইছিলোঁ। নিৰ্দিষ্ট দিনতকৈ এদিন পলমকৈ আমি ATAL BIHARI VAJPAYE INSTITUTE পালোহি আৰু তাতে শিক্ষক তিনিজনে আমাৰ চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পৰ প্ৰশিক্ষণ দিব বুলি তত্বাৱধায়ক ছাৰৰপৰা গম পালোঁ।

ইতিমধ্যে চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পত যোগাদান কৰিবৰ বাবে অৰুণাচল, মণিপুৰ, আমাৰ অসমৰ বঙাইগাঁও জিলাৰ অভয়াপুৰী কলেজ আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এই চাৰিটা দল লগ লগাই এটা গ্ৰুপ কৰিলে। ইয়াৰপৰাই দলটোক পৰিচালনা কৰিবৰ বাবে এজন কেপ্টেইন নিৰ্বাচন কৰা হ'ল। সেইদিনাই আমাক প্ৰশিক্ষণ প্ৰদান কৰিবলগীয়া শিক্ষক এজনে চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পত পালন কৰিবলগীয়া কিছুমান নীতি-নিৰ্দেশনা জাৰি কৰিলে।

৬/৯/২০১৪ তাৰিখৰপৰা চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্প আৰম্ভ হ'ল। ছয় বজাৰপৰা সাত বজালৈ পাহাৰৰ শাৰী শাৰী পাইনগছৰ মাজেৰে দৌৰা আৰু বিভিন্ন টাইপৰ শাৰীৰিক ব্যায়াম কৰা মানালিত থকা কেইদিন সদায় চলি থাকিল। সেইদিনাই আমি সকলো মূল প্ৰশিক্ষণৰ বাবে সাজু হ'লো। আমাৰ মূল প্ৰশিক্ষণ আৰম্ভ হ'ল ইনষ্টিটিউটৰ অলপ আগত থকা মানালি পাহাৰত। মানালি হিল নামে খ্যাত সেই ঠাইডোখৰ।

বৰ্তমানলৈকে মই কোনো প্ৰশিক্ষণত অংশ গ্ৰহণ কৰি পোৱা নাই। মানালি হিলত প্ৰথম প্ৰশিক্ষণ হিচাপে আৰম্ভ হ'ল 'ৰক ক্লাইম্বিং'। এই ৰক ক্লাইম্বিংৰ বিষয়ে শিক্ষকসকলে কিছু কথা বুজাই দিলে। পাহাৰ বগালে আৰু পাহাৰৰ পৰা নামিলে প্ৰশিক্ষণত যাতে কাৰো হানি বিঘিনি হ'ব নোৱাৰে তাৰ বাবে আমাক সম্পূৰ্ণভাৱে সাৱধানতা ল'লে আৰু যাতে যিকোনো কাৰণত ছাৰসকলৰ অনুমতি নোলোৱাকৈ অনিষ্ট হ'বপৰা একো কাম নকৰো তাৰ বাবে সতৰ্ক কৰি দিলে। আমাৰ সুবিধাৰ বাবেই প্ৰশিক্ষণৰ সময়ত এগৰাকী শিক্ষয়িত্ৰীয়ে প্ৰতিমুহূৰ্ততে প্ৰশিক্ষণৰ বিষয়ে এযাৰি বাক্যই হিন্দীতে কৈছিল— 'ইয়ে ট্ৰেইনিং জিতনা এনজয়এবল হে উতনাহি দেনজাৰাহ ভি হে।' উক্ত বাক্যশাৰীক সাৰোগত কৰি নিজৰ প্ৰাণৰ শংকাত সকলোৱে নিজকে কিছুমান আনন্দৰপৰা বিৰত ৰাখিছিলোঁ। কাৰোবাৰ এটা ভুলৰ বাবে হয়তো কাৰোবাৰ জীৱনো শেষ হৈ যোৱাৰ আশংকা আছিল উক্ত ট্ৰেইনিঙত। মই আৰু মোৰ বন্ধুসকলে অতি সাৱধানেৰে চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পৰ প্ৰথম প্ৰশিক্ষণ ৰক ক্লাইম্বিং সমাপ্ত কৰিলোঁ। পাহাৰ বগাওতে প্ৰথম অৱস্থাত অলপ কষ্ট হৈছিল যদিও নামি আহোতে সিমান কষ্ট হোৱা নাছিল। কাৰণ পাহাৰ বগাওতে খালী হাতেকেই ওপৰলৈ উঠিব লাগিছিল কিন্তু নামি আহোতে দেহত বেল্ট আৰু ৰছি বান্ধি দিছিল। ৰাতে আমি সকলো সুকলমে ওপৰৰ পৰা নামি আহিব পাৰো।

প্ৰশিক্ষণৰ আগতেই আমাক কেনেকৈ পাহাৰ বগাব লাগে, কেনেদৰে পাহাৰবপৰা নামিব লাগে তাৰ বিষয়ে বুজাই দিছিল।

জীৱনত আকৌ এটা নতুন অভিজ্ঞতাৰ সন্মুখীন হ'বলৈ পালো। প্ৰথম অভিজ্ঞতাটো হ'ল ৰে'ল যাত্ৰা আৰু ৰে'লত উঠা, দ্বিতীয় অভিজ্ঞতা পাহাৰ বগোৱা। ৰে'লত উঠা যদি কেতিয়াবা কল্পনা কৰিছিলোঁ, কিন্তু পাহাৰ বগোৱা কামটো কোনোদিনে কল্পনাও কৰা নাছিলোঁ। যি নহওক কল্পনা কৰা অভিজ্ঞতাও পালো আৰু কল্পনা নকৰা অভিজ্ঞতাৰো সন্মুখীন হ'লোঁ। সেইদিনা আবেলিলৈ প্ৰথম প্ৰশিক্ষণ সমাপ্ত হ'ল। মই আৰু বন্ধুবৰ্গ সকলোৱে বক ক্লাইম্বিংত সন্তোষ্টি লাভ কৰিলোঁ।

ওপৰ কেপ্টেইনজনৰপৰা পিছদিনা কি প্ৰশিক্ষণ হ'ব আগদিনা ৰাতিয়ে গম পোৱা গৈছিল। ৭/৯/২০১৪ তাৰিখে ছয় তাৰিখৰ দৰেই ৰাতিপুৱা ট্ৰেইনিং কৰাৰ পাছত নিৰ্দিষ্ট সময়ত বিভাৰ ক্লচিং ট্ৰেইনিংৰ বাবে সাজু হ'লোঁ। জন্মভূমি অসমত কোনো কোনো ঠাইত থকা দুই এখন পাহাৰৰ কাষেদি বৈ যোৱা নৈতকৈ তাৰ শিলৰ নৈ

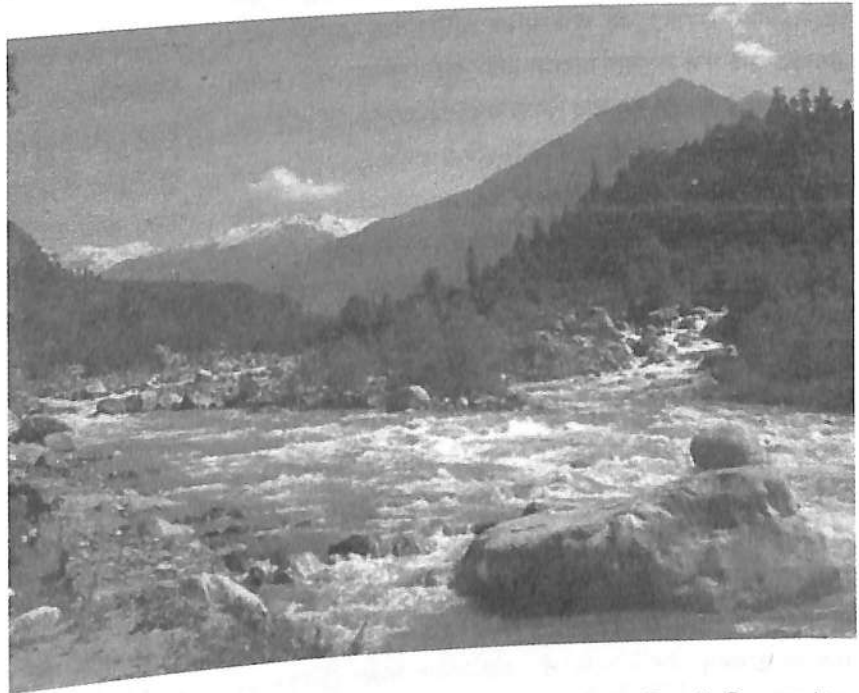
বহুত পাৰ্থক্য দেখিলোঁ। পাহাৰৰ বৰফ গলি বৈ অহা নৈখনৰ সোঁতৰ প্ৰাৱল্য ইমানেই যে, মই প্ৰথম অৱস্থাত দেখিয়ে ভয় খালোঁ। ওপৰবপৰা বৈ অহা নৈখনৰ পানীৰে শিলত ঠেকা খাই ইমানেই শব্দকৰিছিল যে কাষত এটা যেন কাৰখানাৰ ইঞ্জিনহে চলি আছে। ATAL BIHARI VAJPAYE INSTITUTE ৰ পশ্চিমফালে অৱস্থিত বিচ বিভাৰ। এই বিচ বিভাৰতে চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পৰ দ্বিতীয় প্ৰশিক্ষণ আৰম্ভ হ'ল। বিভাৰ ক্ৰচিংৰ বিষয়ে আমাৰ ছাবসকলে কিছু কথা ক'লে আৰু ইয়াক কেনেদৰে কৰা হ'ব তাৰ বিষয়ে সকলোকে বুজাই দিলে। বিভাৰ ক্ৰচিং কৰা মই টি.ভিতহে দেখি আছিলোঁ, কিন্তু এতিয়া মই নিজে কৰিবলগা হ'ল। বিভাৰ ক্ৰচিং ডেম' হিচাপে প্ৰথমে এগৰাকী শিক্ষয়িত্ৰীয়ে কেনেকৈ কি ষ্টাইলত বিভাৰ ক্ৰচিং কৰিব লাগে আমাৰ সকলোকে দেখুৱাই দিলে।

তাৰ পাছত মই আৰু আমাৰ দলৰ সকলোৱে বিভাৰ ক্ৰচিংৰ প্ৰশিক্ষণ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। বিভাৰ ক্ৰচিং এই প্ৰশিক্ষণটো দুইধৰণে কৰা হৈছিল। প্ৰথমবাৰ নদীৰ ওপৰেৰে ৰছিৰ সহায়ত বগাই গৈ আৰু দ্বিতীয়বাৰ নদীৰ বুকুৱেদি খোজকাঢ়ি। বিভাৰ ক্ৰচিং কৰিবৰ বাবে আমাক শিক্ষকসকলে সকলো সুবিধা কৰি দিছিল। প্ৰথম অৱস্থাত এই প্ৰশিক্ষণ গ্ৰহণ কৰিবলৈ ভয় লাগিছিল যদিও শেষলৈ এই ভয় কমিল। নিজস্ব সাহসৰ ফলশ্ৰুতিত ইমান সোঁতৰ প্ৰাৱল্য থকা বিচ নদী পাৰ হ'বলৈ সক্ষম হ'লোঁ। ৰছিৰ সহায়ত নদীৰ ওপৰেৰে বগাই যোৱা নদীৰ মাজেৰে খোজকাঢ়ি যোৱা এক আকৌ নতুন অভিজ্ঞতা হ'ল। দেশৰ

৮/৯/২০১৪ তাৰিখে পৰৱৰ্তী ট্ৰেইনিং আৰম্ভ হ'ল। দেশৰ হকে ৰাইজৰ সেৱা কৰাটোৱে যিহেতু এন. এচ. এচৰ মূল শ্ল'গান

তাৰ আধাৰতে তৃতীয় প্ৰশিক্ষণ হিচাপে ৰাল ক্লাইম্বিং আৰম্ভ হ'ল। ৰাল ক্লাইম্বিংৰ মূলতে হ'ল বিভিন্ন পৰিস্থিতি যেনে-ভূমিকম্পৰ ফলত ঘৰ ভগা, ওখ ওখ বিল্ডিঙত জুই লাগিলে তাত থকা মানুহকে ধৰি অন্যান্য বয়স্ক নিৰাপদে উদ্ধাৰ কৰা। দেৱালত বজোৱাকামটো বক ক্লাইম্বিং আৰু বিভাৰ ক্ৰচিঙতকৈ অলপ সহজ আছিল। এই প্ৰশিক্ষণ দুটা গ্ৰহণ কৰাৰ আগত যি ভয় হৈছিল সেই ভয় ৰাল ক্লাইম্বিঙত নাছিল। যি নহওক নিৰ্দিষ্ট সময়ত আমাৰ শিক্ষকে ইয়াৰ উপকাৰিতা প্ৰশিক্ষণত গ্ৰহণ কৰিবলগীয়া সাৱধানতা, সম্পৰ্কে আৰু কেনেদৰে আমি ৰাল বগাব লাগিব তাৰ বিষয়ে সকলোকে বুজাই দিলে আৰু লগতে তেওঁলোকে দেখুৱাই দিলে। প্ৰায় চল্লিশ ফুটমান ওখ এখন দেৱালত ৰাল ক্লাইম্বিংৰ প্ৰশিক্ষণ গ্ৰহণ কৰিলোঁ।

চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পত কেৱল প্ৰশিক্ষণৰে ব্যৱস্থা নাছিল। ইয়াত নতুন নতুন ঠাই চোৱাৰো সুবিধা আছিল। সেই নিমিত্তে ৯/৯/২০১৪ তাৰিখে মানালিস্থিত ATAL BIHARI VAJPAYE INSTITUTE ৰ প্ৰথম হ'ষ্টেল এৰি হিমাচল

প্ৰদেশৰে চলং নালা নামৰ ঠাইডোখৰত অৱস্থিত দ্বিতীয় হোষ্টেল পালোগৈ। জীৱনত কোনোদিনে একেৰাহে চৈধ্য কিলোমিটাৰ পথ খোজকাঢ়ি অতিক্ৰম কৰি পোৱা নাই মই। চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পত খোজকাঢ়াৰ এটা নতুন অভিজ্ঞতাৰ সৃষ্টি হ'ল আৰু পিছতহে পম পালো সেইটো চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পৰ এক প্ৰকাৰৰ প্ৰশিক্ষণহে আছিল। সেইদিনাই আবেলিলৈ আমাক সকলোকে আমাৰ প্ৰশিক্ষণ দিয়া শিক্ষকসকলে পাহাৰৰ দুৰ্গম এলেকাত থকা এটা মন্দিৰ দেখুৱাবলৈ লৈ গ'ল আবেলি সময়ত। পাহাৰৰ ওপৰৰ পৰা জলপ্ৰপাতৰ দৰেই পৰি আছিল পানী এটা শিৱলিংগত। সেই দৃশ্যটো দেখি মই আৰু মোৰ বন্ধুসকল আনন্দত আত্মহাৰা হ'লোঁ। উপলব্ধি কৰিলো প্ৰকৃতিৰ কি যে অপৰূপ সৌন্দৰ্য

আছে, পৃথিবীৰ কোণে কোণে।

চলং নালা নামৰ ঠাইডোখৰত অৱস্থিত দ্বিতীয় হোষ্টেল এৰি আগৰ দৰেই সাত কিলোমিটাৰ পাহাৰে পাহাৰে খোজকাঢ়ি ধুন্দি নামৰ ঠাইডোখৰলৈ গ'লো। এই ধুন্দি নামৰ ঠাইডোখৰতে ATAL BIHARI VAJPAYE INSTITUTE ৰ তৃতীয় হোষ্টেল অৱস্থিত আছিল। চাৰিওফালে ওখ পাহাৰে আৱৰা মাজতে হোষ্টেল। প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় হোষ্টেলৰ দৰে কোনো অত্যাধুনিক সা-সুবিধা নথকা তৃতীয় হোষ্টেল। ভিন্ন প্ৰজাতিৰ চাৰিওফালে গছ-গছনি, জনশূন্য এটা মাথো পৰিৱেশ। হোষ্টেল হিচাপে কেইটামান তম্বু আছিল তাত। হোষ্টেলৰ একেবাৰে কাষেদিয়ে বৈ গৈছে এখন শিলৰ নৈ, দুৰত পাহাৰত পৰি থকা বৰফৰ দৃশ্যই গোটেই পৰিৱেশটোকে মনোমোহা কৰি পেলাইছিল। এই নিৰ্মল, শান্ত পৰিৱেশটো দেখি মোৰ বহুত ভাল লাগিল। গছত পৰি থকা দুই এটা চৰাইৰ মাত বৈ যোৱা শিলৰ নৈখনৰ ছৰ ছৰ শব্দৰ বাহিৰে তাত একোৱেই নাছিল কোলাহলৰ শব্দ। মই নীৰৱেই উপভোগ কৰিলোঁ ধুন্দি নামৰ ঠাইডোখৰৰ প্ৰকৃতিৰ অপকপ সৌন্দৰ্যক। মানালিৰপৰা একৈশ কিলোমিটাৰ দূৰত্বত এই ধুন্দি নামৰ ঠাইডোখৰ, এইখন এখন এনেকুৱা ঠাই য'ত সংযোগ মাধ্যমৰ নাই কোনো সুবিধা। নাই কোনো মানুহৰ বসতি, কেৱল শূন্যতাই বিৰাজ কৰা এক মনোমোহা পৰিৱেশ। সেইদিনা ৰাতি তম্বুৰ তলতে থাকি পিছদিনা অৰ্থাৎ ১১/৯/২০১৪ তাৰিখে আমাক ফুৰাবৰ বাবে বৰফ পৰা পাহাৰলৈ লৈ গ'ল। পাঁচ কিলোমিটাৰ খোজকাঢ়ি বহুতো কষ্টৰ মাজেৰে বৰফৰ পাহাৰত খোজ পেলালোঁগৈ। পাহাৰত পৰা বৰফত মানুহে খোজকঢ়া টি.ভি.তহে দেখিছিলোঁ আৰু বৰফত খোজকঢ়াৰ হেঁপাহ এটাও মনত নথকা নহয়। কিন্তু ভগৱানৰ কৃপা। সেই হেঁপাহ পূৰণ হ'ল বিশেষ কোনো কষ্ট নকৰাকৈয়ে। প্ৰত্যক্ষভাৱে নিজ চকুৰে বাস্তৱত বৰফ দেখিলোঁ আৰু নিজ ভৰিয়ে বৰফ গছকিলো। বৰফত প্ৰথম খোজ পেলাইয়ে মোৰ যে কিমান আনন্দ লাগিছিল সেয়া ভাষাৰে বুজাব নোৱাৰি। অকল মোৰেই নহয় আমাৰ গ্ৰুপৰ সকলো আনন্দত আত্মহাৰা হৈছিল। ইমান ঠাণ্ডা সেই ঠাইডোখৰ, বৰফ থকা বাবেই অধিক ঠাণ্ডা হৈছিল চাগে। সম্পূৰ্ণ এঘণ্টা সময় বৰফৰ লগত খেলি আমি সকলো তাৰপৰা উভটি আহিলোঁ। কল্পনাবোৰ সফল হোৱাত মই নইথে আনন্দ লাভ কৰিলোঁ।

১১/৯/২০১৪ তাৰিখে সৌন্দৰ্যতাৰ আকৰ্ষকপ ধুন্দি নামৰ ঠাইডোখৰ এৰি দ্বিতীয় হোষ্টেল থকা ঠাই চলং নালাত উপস্থিত হ'লোহি। সেইদিনাই আবেলিলৈ চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পৰ চতুৰ্থটো প্ৰশিক্ষণ আৰম্ভ হ'ল। প্ৰশিক্ষণটো হ'ল—তম্বু বনোৱা। কোনো বিশেষ ধৰণৰ সামগ্ৰী নোহোৱাকৈয়ে যিকোনো পৰিস্থিতিত পাহাৰীয়া ঠাইয়ে হওক বা অন্য কোনো ঠাইতে তম্বু সাজি পাৰি তাক শিকালে। এডাল দীঘল ৰছি আৰু এটুকুৰা কাঠ বা বাঁহৰ সহায়ত এটা তম্বু কেনেদৰে নিৰ্মাণ কৰিব পাৰে এই প্ৰশিক্ষণ গ্ৰহণ কৰি মই অনুপ্ৰাণিত হ'লো। বাঁহ, ৰছিৰ সহায়ত মানুহ থাকিবৰ বাবে কেনেদৰে সুবিধা কৰিব পাৰে এইটো শিকি মোৰ বিৰল অভিজ্ঞতা হ'ল।

১২/৯/২০১৪ তাৰিখ সেইদিনাই আমি ATAL BIHARI VAJPAYE INSTITUTE ৰ প্ৰথম হোষ্টেল পালোহি। ১২ তাৰিখেই আবেলিলৈ চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পৰ পঞ্চম তথা শেষটো প্ৰশিক্ষণ আগবঢ়ালে আমাৰ প্ৰশিক্ষক সকলে। দুঘণ্টা গুৰু ব্যক্তিসকলক কেনেদৰে বচাব লাগে, দুঘণ্টাত পতিত হোৱা ব্যক্তিসকলক কেনেদৰে উদ্ধাৰ কৰি মানৱতাৰ পৰিচয় দিব লাগে সেই বিষয়ে জ্ঞানৰ লগতে প্ৰশিক্ষণ আগবঢ়ালে। মই এই প্ৰশিক্ষণ গ্ৰহণ কৰি প্ৰশিক্ষকসকলৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হ'লো।

এন. এচ. এচৰ জৰিয়তে চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্প কৰাৰ ফলত বহুকেইটা অভিজ্ঞতাৰ সন্মুখীন হ'লো। জীৱনৰ কল্পনাৰ কেইটামান সৰু সৰু সপোন যেন পূৰণ হ'ল চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পত। প্ৰথম অভিজ্ঞতা হিচাপে ৰে'লত উঠিলোঁ, ৰে'লত উঠাৰ তৃপ্তি ল'লো। বক ক্লাইম্বিং, ৰিভাৰ ক্ৰাচিং, ৰাল ক্লাইম্বিংৰ অভিজ্ঞতাতকৈ বৰফত খোজকঢ়া কাৰ্যই মনত মোৰ বহুতো আনন্দ প্ৰদান কৰিলে। যি নহওক হিমাচল প্ৰদেশত থকা কেইদিনত প্ৰায় সত্তৰ-পয়সত্তৰ কিলোমিটাৰ খোজকঢ়াৰ মজা ল'লো। ইয়াৰে তিনিদিনতে প্ৰায় পঞ্চাশ কিলোমিটাৰ খোজকাঢ়ি নিজেই নিজৰ বাবে অভিলেখ কৰাৰ দৰে হ'ল। জীৱনত ইমান কম দিনৰ ভিতৰতে ইমান খোজকাঢ়ি পোৱা নাছিলোঁ, খোজকঢ়াৰ এটা অভিজ্ঞতা বুটলিলো হিমাচল প্ৰদেশৰ পাহাৰত।

সময় কমি আহিল, আমাৰো চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্প সামৰণি পৰিল। ১৩/৯/২০১৪ তাৰিখ আবেলিলৈ মানালিস্থিত ATAL BIHARI VAJPAYE INSTITUTE OF MOUNTAINING ALID SPORTS ৰ হোষ্টেল এৰি স্বগৃহলৈ আহিবৰ বাবে দেশৰ ৰাজধানী দিল্লী অভিমুখে ৰাওনা হ'লো। দিল্লীৰ পৰা অসম অভিমুখী ৰে'লত উঠি ১৭/৯/২০১৪ তাৰিখে স্বগৃহত উপস্থিত হ'লোহি।

লোকে লোকাৰণ্য মানালি চহৰ, ইমান ব্যস্ত সকলোবোৰ মানুহ, কোনোও কাকো একো সুধিবলৈ সময় নাই। মাথো ব্যস্ত নিজৰ লগতে। ইনষ্টিটিউটৰ পাছফালে বৈ যোৱা শিলৰ নৈ, বিচ ৰিভাৰ, শাৰী শাৰী পাইন গছবোৰ, বিচ হোষ্টেলৰ ন নম্বৰ কোঠা, আহাৰ গ্ৰহণ, ইনষ্টিটিউটৰ কেণ্টিন, মণিপুৰ, অৰুণাচলৰ ভিন্নভাষী বন্ধুবৰ্গ, চামাৰ এডভেঞ্চাৰ কেম্পৰ প্ৰশিক্ষণ, পাহাৰত থকা যিবোৰ আমাৰ কল্পনাবোতন্তীত প্ৰকাণ্ড প্ৰকাণ্ড শিল, মানালি চহৰৰ বিদেশী পৰ্যটক, ওখ দুৰৈৰ পাহাৰত পৰি থকা বগা বৰফবোৰলৈ আজিও মনত পৰে। হোষ্টেলত থকা আজৰি সময়বোৰত বন্ধুবৰ্গৰ সৈতে কৰা হাঁহি-বেঢ়ি আছে হিমাচল প্ৰদেশৰ চৌপাশ। কেৱল চাৰিওফালে গছ অকল পাহাৰত থকা সৰু-বৰ ভিন্ন প্ৰজাতিৰ গছ। প্ৰকৃতিৰ সকলো সৌন্দৰ্য থকা হিমাচল প্ৰদেশ প্ৰকৃতিক ভালপোৱা মানুহৰ বাবে এখন উৎকৃষ্ট ঠাই। ইমান পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন চহৰ-নগৰ, ৰাস্তা-পদূলিবোৰ। এই চাফ-চিকুণতাই মোৰ মনত আনন্দ দিলে। প্ৰকৃতিৰ সকলো সৌন্দৰ্যৰে ভৰপূৰ হিমাচল প্ৰদেশ তুমি অনন্যা। ●●

পৰিভ্ৰমী চৰাইৰ পম খেদি

পলাশ চুতীয়া, মনোজ ৰাজখোৱা
স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

সি

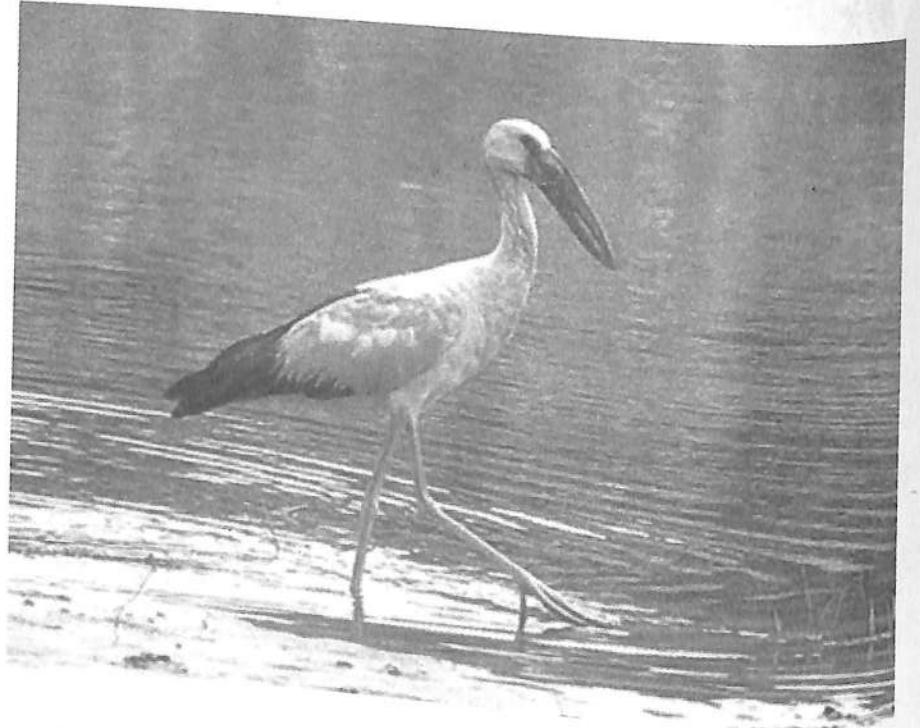
দিনা আছিল এপ্ৰিল মাহৰ পহিলা দিন অৰ্থাৎ এপ্ৰিল ফুল। মানুহৰ সততাৰ ওপৰত অলপ হ'লেও বিশ্বাসহীনতাৰ দিন। ইয়াৰোপৰি বছৰটোৰ প্ৰথমটো বৰুণদেৱতাৰ কাৰুণ্যতাৰ দিন। সকলোৰে ঘৰত বহি বহি বৰষুণৰ লগতে এপ্ৰিলফুলৰ আমেজ লৈছে। কিন্তু আমি আমাৰ সহপাঠী আৰু বিভাগীয় শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগত বৰষুণত তিতি তিতি এটা দিন কটোৱা আৰু পৰিভ্ৰমী পক্ষীৰ পম খেদাৰ মানসেৰে বসন্তৰ দুৰাৰদলিৰ এই কপৌ ফুলা আৰু কুলীৰ আগমনৰ বতৰত 'ক্ষেত্ৰ অধ্যয়ন'ৰ মানসেৰে বাওনা হ'লো লক্ষীমপুৰ জিলাৰ অন্যতম পক্ষী সংৰক্ষণ স্থলী শতজান জলাশয়লৈ। বতৰৰ প্ৰতিকূলতাই স্নান কৰি ৰখা আমাৰ সকলোৰে মন-প্ৰাণ পুলকিত, উৎফুল্লিত হৈ পৰিল যেতিয়া আমি দেখা পালো কাম চৰাই, শৰালি হাঁহৰ বিশাল জাক। লগতে আছে বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ অচিন চৰাই। মুহূৰ্ত্ততে আমাৰ এনে অনুভৱ হ'বলৈ ধৰিলে যেন আমি

মানুহৰ জগতখনৰপৰা আধুনিকতাৰ জগতখনৰপৰা আন এখন জগতলৈ প্ৰবেশ কৰিলোঁ। য'ত আছে কেৱল প্ৰকৃতিৰ অপৰূপ সৌন্দৰ্য আৰু পক্ষীৰ মনমতলীয়া খেল। আমি আনন্দত আত্মহাৰা হৈ পৰিলোঁ, জানিবলৈ মন গ'ল ক'ৰপৰা এই চৰাইবোৰ আহিছে। এফালে ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাই পথ, মাজেদি ৰেলপথ আৰু আনফালে ৰঙানদীয়ে আগুৰা এই জলাশয়টোলৈ ক'ৰপৰা আহিছে জাকে জাকে চৰাই। কৌতূহলবশত আমি কাষ পালোগৈ লক্ষীমপুৰৰ অন্যতম প্ৰকৃতিবিদ বালীৰাম গগৈদেৱৰ—যাৰ ছত্ৰছায়াত এই জলাশয়টো আজিৰ অৱস্থা পাইছেহি। তেওঁ আমাক জলাশয়টোৰ আদ্যোপান্ত বিৱৰি কোৱাত আৰু জলাশয়টো সংৰক্ষণৰ বাবে তেওঁ কৰা ত্যাগৰ কথা জানিব পাৰি আমাৰ তেখেতৰ প্ৰতি থকা শ্ৰদ্ধা আৰু বাঢ়ি গ'ল। কৌতূহল হ'ল স্থানীয় ৰাইজৰো উদ্যানখনৰ প্ৰতি থকা অনুভূতিৰ বুজ ল'বলৈ। আৰম্ভ হ'ল আমাৰ অন্য এক যাত্ৰা...।

প্ৰায় ২৬০ বিঘা (১৬ হেক্টৰ) ভূমিৰে আওৰা এই জলাশয়টোৰ বিষয়ে স্থানীয় বাসিন্দাসকলৰ লগত মত-বিনিময় কৰি বুজাগল জলাশয়টো সংৰক্ষণ আৰু এখন সংৰক্ষিত পক্ষী উদ্যান হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ তেওঁলোক অতিশয় আগ্ৰহী। সকলোৰে একেই মত—উদ্যানখনে তথা জলাশয়টোৰে অঞ্চলটোৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি কৰিছে, প্ৰাকৃতিক বাতাবৰণ সমতুল্য কৰাত অৰিহণা যোগাইছে, দেশী-বিদেশী পৰ্যটকক আকৰ্ষণ কৰিছে, বিলুপ্তিৰ পথত থকা পক্ষী, সৰীসৃপবোৰ বক্ষণা-বেক্ষণ দিয়াত সহায় কৰিছে। সেয়া উদ্যানখন সংৰক্ষণত তেওঁলোক প্ৰতি মুহূৰ্ততে আগবাঢ়ি আহিছে। স্থানীয় ৰাইজৰ মত, শতজন জলাশয় কেৱল তেওঁলোকৰ সম্পদ নহয়, ই জিলা, ৰাজ্য তথা দেশখনৰ এক অতি মূল্যবান সম্পদ। অক্টোবৰ মাহৰপৰা ফেব্ৰুৱাৰী মাহ পৰ্যন্ত এই সময়ছোৱাত বহুতো বিদেশী চৰাইৰ আগমন ঘটে। স্থানীয় সজাগ ব্যক্তিসকলৰ মতে বিগত সময়ছোৱাত অষ্ট্ৰেলিয়া, কানাডা, বেইজিং আদিৰপৰাও চৰাই এই জলাশয়টোলৈ আহিছে। ২০১৩ বৰ্ষত বেইজিঙৰ নামকৰণ ৰিংযুক্ত চৰাই অহাৰ কথা প্ৰত্যক্ষদৰ্শীসকলে উল্লেখ কৰে। জলাশয়টোত সাধাৰণতে দেখা পোৱা পক্ষীসমূহ হ'ল—কামচৰাই, শ'ৰালি, বৰ শ'ৰালি, চেৰা, শামুকভঙা, চাকৈ চকুৰা, জিকৰ, বালিমাহী, নাইট হিৰ'ইন, ঘিলা হাঁহ তথা অন্যান্য থলুৱা চৰাইসমূহ। চৰাইৰ লগতে জলাশয়টোত থকা বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ কাছ, ছটা অজগৰ, পাঁচটা গোমৰ্কেটি আৰু বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মাছো আন এক প্ৰকাৰৰ মূল্যবান সম্পদ।

বিগত সময়ছোৱাত দক্ষিণ আফ্ৰিকা, লণ্ডন, আমেৰিকা, ৰাচিয়া আদিৰপৰা পৰ্যটক অহাৰ উপৰি ভাৰতৰ বিভিন্ন

অঞ্চলৰপৰা পৰ্যটক অহাৰ তথ্য পোৱা গৈছে। মুঠৰ ওপৰত ভালকৈ ৰক্ষণাবেক্ষণ দিলে জলাশয়টো যে অসমৰ পৰ্যটন স্থলীৰ এক আকৰ্ষণ বিন্দু হৈ পৰিব সি ধূৰূপ। অৱশ্যে জলাশয়টোৰ ৰক্ষণাবেক্ষণৰ বাবে জিলা প্ৰশাসনে বৰ্তমানলৈকে বিশেষ পদক্ষেপ হাতত লোৱা নাই বুলি অভিযোগ উত্থাপন কৰি সকলোলৈকে জলাশয়টো ৰক্ষণাবেক্ষণৰ বাবে বিহিত ব্যৱস্থা ল'বলৈ বিনম্ৰ অনুৰোধ জনাইছে যাতে জলাশয়টো

এখন বিশ্বমানৰ পৰ্যটন স্থলী হিচাপে গঢ়ি তুলিব পৰা যায়।

এই খিনিতে এটা কথা প্ৰকাশ নকৰিলে আমাৰ লিখাটো আধৰুৱা হৈ ৰ'ব যেন অনুভৱ হয়। জলাশয়টোৰ সংৰক্ষণৰ ক্ষেত্ৰত কিছু বিৰোধী লোক আছে যি জলাশয়টোত পক্ষী সংৰক্ষণৰ বিপৰীতে মীন পালনতহে গুৰুত্ব দিব বিচাৰে যাতে মীন পালনৰ দ্বাৰা স্বাৰলম্বী হ'ব পাৰে কেইজনমান মুষ্টিমেয় লোক।

আমি মীন পালনৰ বিৰোধিতা কৰিব বিচৰা নাই কিন্তু পক্ষীৰ এই বিনন্দীয়া গৃহটো ভাঙি চুৰমাৰ কৰিব বিচৰাটোহে আমি সহজভাৱে ল'বপৰা নাই। বৰ্তমানৰ এই যান্ত্ৰিকতাৰ দিনত আমাৰ প্ৰাকৃতিক বাতাবৰণৰ ৰক্ষাৰ বাবে আপুৰুগীয়া পশু-পক্ষীসমূহ ৰক্ষা কৰা তথা সংৰক্ষণ কৰাতো আমাৰ একান্ত দায়িত্ব তথা কৰ্তব্যৰ ভিতৰত পৰে। আমাৰ একান্ত ইচ্ছা যাতে নতুন প্ৰজন্মৰ হাতত এখন পক্ষীপূৰ্ণ বিনন্দীয়া প্ৰাকৃতিক সৃষ্টি পৰিৱেশ তুলি দিবপৰা যায়।

এইদৰে আমি পক্ষী উদ্যানখন ভ্ৰমণ কৰি যথেষ্ট কথা জানিব পাৰিলোঁ আৰু এতিয়াও বহু কথা জানিবলৈ বাকী থাকিল। ইমান কম সময়ত সকলোবোৰ নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ উপায় আমাৰ হাতত নাছিল। গতিকে আমাৰ উভতিনি যাত্ৰাৰ সময় সমাগত হ'লত আমাৰ ইচ্ছা ইমানতে সামৰিব লগা হ'ল। আমি সন্ধিয়া ছয় বজাত পুনৰ মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত হৈ আমাৰ যাত্ৰাৰ সামৰণি মাৰিলোঁ। পুনৰ এবাৰ এনে ভ্ৰমণৰ আশাৰে

গ্ৰন্থ

সমালোচনা

হোমেন বৰগোহাঞিৰ 'প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা' : এক আলোচনা

সুবাসনা মহন্ত
স্নাতক যষ্ঠ বান্ধাসিক, অসমীয়া বিভাগ

জী

বনৰ একোটা সাধাৰণ অভিজ্ঞতাক অসাধাৰণ ৰূপে বৰ্ণনা দিবপৰা হোমেন বৰগোহাঞি এজন অপ্রতিদ্বন্দ্বী লেখক। অসমৰ সাহিত্য আৰু সমাজ জীৱনলৈ আগবঢ়োৱা অনবদ্য বৰঙণিৰ বাবে বৰগোহাঞিক অসম প্ৰাদেশিক যোগী সন্মিলনীয়ে যোৱা এক ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে শেহতীয়াভাৱে 'মৎস্যোদ্ৰ নাথ' বঁটা প্ৰদান কৰিছে। জীৱনত লাভ কৰা অনেক বৰ্ণময় অভিজ্ঞতা তেখেতৰ লেখাসমূহত প্ৰকাশ পায়।

হোমেন বৰগোহাঞিয়ে ৰচনা কৰা গ্ৰন্থসমূহৰ

লেখাসমূহত ব্যক্তিগত অনুভৱৰ প্ৰাধান্য আছে, কিন্তু কেৱল আত্মকেন্দ্ৰিক নহয়। বিশ্বৰ বিভিন্ন ব্যক্তিৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ পটভূমিত নিজৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতা উপস্থাপন কৰাৰ বাবেই গ্ৰন্থখনৰ প্ৰত্যেকটো লেখাই পাঠকৰ আগ্ৰহৰ বিষয় হৈ উঠিছে।

'প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা' গ্ৰন্থখন পঢ়াৰ পাছত লেখাসমূহে পাঠকৰ জীৱনত যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলাব। গ্ৰন্থখনৰ প্ৰতিটো লেখাতেই জীৱন সাধনাৰ বিৱৰণ পোৱা যায়। এনে এখন গ্ৰন্থ পঢ়ি সমালোচনা আগবঢ়োৱাতো আমাৰ পক্ষে সম্ভৱ

প্ৰজ্ঞা মানে হৈছে জ্ঞান, কিন্তু সেই জ্ঞান কিতাপৰপৰা আহৰণ কৰা কিছুমান তথ্যতে সীমিত নহয়। জীৱনটো সুন্দৰকৈ গঢ়ি তুলিবৰ বাবে যিদৰে জ্ঞানৰ আৱশ্যক প্ৰজ্ঞাৰ সাধনাও নিতান্তই আৱশ্যক।

ভিতৰত 'প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা' এখন অন্যতম গ্ৰন্থ। 'প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা'ৰ অন্তৰ্গত লেখাসমূহ বাস্তৱ জীৱনৰপৰা পোৱা অভিজ্ঞতা আৰু তেখেতৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলাৱা বিশিষ্ট ব্যক্তিসকলৰ জীৱনৰপৰা পোৱা অভিজ্ঞতাৰে সমৃদ্ধ। গ্ৰন্থখনত চৌবিশটা লেখা সংযোজন কৰা হৈছে। প্ৰত্যেকটো লেখাতেই জীৱনৰ অনেক ক্ষুদ্ৰ অভিজ্ঞতাক বিশাল পটভূমিত থিয় কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেখেতৰ

নহয়, তথাপি গ্ৰন্থখনত সন্নিৱিষ্ট লেখাসমূহৰ বিষয়বস্তু সম্পৰ্কে এটা চমু আলোচনা আগবঢ়োৱা হ'ল—
প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা :

প্ৰজ্ঞা মানে হৈছে জ্ঞান, কিন্তু সেই জ্ঞান কিতাপৰপৰা আহৰণ কৰা কিছুমান তথ্যতে সীমিত নহয়। জীৱনটো সুন্দৰকৈ গঢ়ি তুলিবৰ বাবে যিদৰে জ্ঞানৰ আৱশ্যক প্ৰজ্ঞাৰ সাধনাও নিতান্তই আৱশ্যক। লেখকে কৈছে যে বাহিৰৰ

প্রকৃতিক জয় কৰিবলৈ মানুহক জ্ঞান লাগে, কিন্তু মানুহৰ ভিতৰত প্রকৃতিক অৰ্থাৎ মনটোক জয় কৰিবলৈ লাগে প্ৰজ্ঞা। লেখকে প্ৰজ্ঞাৰ সাধনাৰ বিষয়ে ক'বলৈ গৈ বিশ্বৰ বিভিন্ন ব্যক্তিৰ অভিজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিছে।

জীৱনটো কেনেকৈ যাপন কৰিলে প্রকৃতি প্ৰদত্ত গুণাৱলীৰ বিকাশ সাধন কৰি এটা সুখী আৰু আনন্দময় জীৱন যাপন কৰিব পাৰি অৰ্থাৎ the art of living শিকাবলৈ সকলোকে এজন আদৰ্শ গুৰুৰ আৱশ্যক হয়। এনে এজন আদৰ্শ গুৰু কেতিয়াবা কিতাপৰ পাততো পোৱা যায় বুলি লেখকে এই লেখাটোত উল্লেখ কৰিছে। মানুহে জীৱনত পৰকালৰ কথা ভাবি নাথাকি বাস্তৱ পৃথিৱীত নিজৰ জীৱনটো সুন্দৰকৈ গঢ়ি এজন আদৰ্শ নাগৰিক হ'বলৈ চেষ্টা কৰাৰহে লেখক পক্ষপাতি। লেখকে বিভিন্ন ব্যক্তিৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ পটভূমিত নিজৰ অভিজ্ঞতা উপস্থাপন কৰি যথেষ্ট জ্ঞানৰ পোহৰ বিলাইছে। জীৱনৰ উচ্চাকাংক্ষাৰ বিষয়ে ক'বলৈ গৈ লেখকে কৈছে যে, তেখেতৰ স্বভাৱ আৰু প্ৰতিভাৰ লগত খাপ নোখোৱা উচ্চাকাংক্ষাবোৰ কেতিয়াবাই মনৰপৰা বিসৰ্জন দি সীমিত সামৰ্থৰে যিবোৰ কাম কৰা সম্ভৱ কেৱল সেইবোৰ কামতহে মনোনিৱেশ কৰি আহিছে। লেখকৰ মতে জীৱন আৰু জীৱিকা একে নহয়। জীৱনৰ উচ্চাকাংক্ষা হ'ল—জীৱনটো উপভোগ কৰা, এই উচ্চাকাংক্ষা পূৰণ কৰা বাবেহে জীৱিকা এটা উপায় মাত্ৰ। এজন মানুহ ইচ্ছা কৰিলেই সাহিত্যিক, বৈজ্ঞানিক বা শিল্পী হ'ব নোৱাৰে, সেইটো নিৰ্ভৰ কৰে মানুহজনৰ সহজাত প্ৰতিভা, শ্ৰম শক্তি আৰু সুযোগৰ ওপৰত। কিন্তু এজন সৎ আৰু আদৰ্শ মানুহ হ'বলৈ একমাত্ৰ ইচ্ছা আৰু দৃঢ় সংকল্পৰ প্ৰয়োজন। ইয়াৰ বাবে মানুহৰ প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা কৰা অতি আৱশ্যক। এইক্ষেত্ৰত ছমাৰছেট মমে তেওঁৰ বিখ্যাত গ্ৰন্থ 'The Razor's Edge' ত দিয়া লেৰি চৰিৱৰ বৰ্ণনাই লেখকৰ দেউতাকলৈ মনত পেলাই দিয়া বুলি মন্তব্য কৰিছে।

যিজনৰ সততা, শিষ্টতাই লেখকৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলাইছে। লেখকৰ দেউতাক এজন সৎ ব্যক্তি আছিল। গোটেই জীৱন লেখকে কিতাপ পঢ়ি জীৱন যাপনৰ বিষয়ে যিমান কথা শিকিছে তাততৈ বেছি এই গাঁৱলীয়া মানুহজনৰপৰা শিকিছে।

লেখকে পল জনছনৰ Intellectuals নামৰ এখন কিতাপৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। কিতাপখনৰ প্ৰতিপাদ্য বিষয় হ'ল—আগৰ দিনত ব্যক্তিৰ আৰু সমাজৰ জীৱনত ধৰ্মগুৰু আৰু পুৰোহিতহে যি ভূমিকা লৈছিল, যোৱা দুশ বছৰত সেই ভূমিকা লৈছে ছেকুলাৰ বুদ্ধিজীৱিসকলে। এই কিতাপখনৰ বিষয়ে আলোচনা কৰি লেখকে উপলব্ধি কৰিছে যে লেখকে যিসমূহ বিশ্বাস, ধ্যান-ধাৰণা লালন কৰি আহিছে সেইবোৰৰ সমৰ্থন বিচাৰি পাইছে পল জনছনৰ অধ্যয়ন আৰু সিদ্ধান্তৰ মাজত। আধুনিক যুগত বেছিভাগ মানুহেই সমাজ ব্যৱস্থাক সলনি কৰিব খোজে, পৃথিৱীখনক সলনি কৰিব খোজে, কিন্তু নিজক কেতিয়াও সলনি কৰিব নোখোজে। আধুনিক মানুহে জীৱনৰ নৈতিক লক্ষ্যক বিসৰ্জন দি কেৱল বুদ্ধিকেই সাৰথি হিচাপে অৱলম্বন কৰিছে। লেখকে আধুনিক সভ্যতাৰ আচল ৰূপটো পোকে খোৱা আমৰ লগত তুলনা কৰিব বিচাৰিছে। বাহিৰত দেখাত সি অতিশয় মনোহৰ, কিন্তু তাৰ ভিতৰখন পোকে খাই শেষ কৰি আনিছে।

লেখকৰ জীৱনত মহাত্মা গান্ধীৰ এটা উক্তিৰে গভীৰ শোক পেলোৱাৰ কথা এই লেখাত সংযোজন কৰিছে। মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈছিল 'মই একেটা সময়তে তিনিটা শক্তিৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ কৰিবলগা হৈছে : ব্ৰিটিছসকলৰ বিৰুদ্ধে, মোৰ দেশবাসীৰ বিৰুদ্ধে আৰু মোৰ নিজৰ বিৰুদ্ধে'। নিজৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ কৰাটোৱেই হৈছে মানুহৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ কৰ্তব্য। জীৱনত আগুৱাই যাবৰ বাবে নিজৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ কৰিবই লাগিব। নিজৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ কৰাৰ প্ৰসংগতে লেখকে মিচেল দ্য মঁতাইৰ জীৱনৰ কিছু অভিজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিছে।

কেৱল জ্ঞান অৰ্জন কৰাই মঁতাইৰ অধ্যয়নৰ উদ্দেশ্য নাছিল। জীৱনৰ বিষয়ে প্রকৃত সত্যৰ সন্ধান কৰাহে আছিল প্ৰধান উদ্দেশ্য। স্বাস্থ্যৰ সাধনা :

স্বাস্থ্যৰ সাধনাও একপ্ৰকাৰ জীৱনৰ সাধনাই। এই বাণী সাৰোগত কৰি সুস্বাস্থ্যৰ অধিকাৰী হোৱা কিছুমান উপদেশ আৰু নিজৰ স্বাস্থ্য সম্পৰ্কীয় কিছু অভিজ্ঞতা লেখাটোত সংযোজন কৰিছে। লেখকৰ মতে গ্ৰীকসকলে দি যোৱা 'সুস্থ দেহত সুস্থ মন'—এই সংজ্ঞাটো স্বাস্থ্যৰ এটা উত্তম সংজ্ঞা। লেখকে নিজৰ স্বাস্থ্য কেনেকৈ ধংস কৰিছিল আৰু সেই ভগ্ন স্বাস্থ্য কেনেকৈ মেৰামতি কৰিলে সেয়া বৰ্ণনা কৰি সুস্বাস্থ্যৰ প্ৰয়োজন, স্বাস্থ্যৰ মূল উপাদান, সু-স্বাস্থ্যত আহাৰৰ অৰিহণা আৰু সু-স্বাস্থ্য গঢ়ি তুলিবৰ বাবে কেনেধৰণৰ ব্যায়াম কৰা উচিত এই সকলোবোৰ কথা এই লেখাটোত উল্লেখ কৰিছে। সু-স্বাস্থ্য গঢ়ি তুলিবৰ বাবে জিৰণী আৰু মানসিক প্ৰশান্তি, প্ৰফুল্লতাও আৱশ্যকীয়। তেখেতে উল্লেখ কৰা কেইটামান উপদেশো যদি আমি মানি চলা হয়, তেন্তে সু-স্বাস্থ্য গঢ়ি তোলাত সক্ষম হ'ব পাৰিম। খোজকঢ়াৰ বিষয়ে :

খোজকঢ়া হ'ল ব্যায়ামৰ ৰজা। খোজকঢ়াৰ বিষয়ে ক'বলৈ গৈ লেখাটোৰ আৰম্ভণিতে বৰগোহাঞিয়ে ব্ৰাটাণ্ড ৰাছেল আৰু পল ডাডলি হোৱাইটে খোজকঢ়াৰ বিষয়ে কোৱা দুখৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। খোজকঢ়াৰ বিষয়ত তেওঁলোকৰ মত একেই। দিনে পাঁচ, ছয় ঘণ্টাকৈ খোজকাঢ়িলে হেৰুৱা সুখ-শান্তিও ঘূৰাই পোৱা যায়। ইংৰাজসকলে খোজকাঢ়ি বৰ ভাল পায়। কেইজনমান ইংৰাজৰপৰা পোৱা খোজকঢ়াৰ অভিজ্ঞতাৰ বিষয়ে এই লেখাটোত প্ৰকাশ কৰিছে। লেখাটোৰ শেষত জীয়াই থাকি যদি আনন্দ পাব বিচাৰে তেন্তে খোজকঢ়াৰ অভ্যাস কৰিবলৈ তেখেতে অনুৰোধ জনাইছে। প্ৰকৃতিৰ দান :

প্ৰকৃতিৰ দান নামৰ লেখাটোত লেখকে তেখেতৰ 'জীৱন মৃত্যু' নামৰ ধাৰাবাহিক উপন্যাসখনৰ এটা অধ্যায় উল্লেখ কৰিছে। জীৱনৰ কিছুমান অভিজ্ঞতাৰ স্মৃতি মানুহৰ মনত চিৰস্থায়ী হয় আৰু তেনেবোৰ স্মৃতিৰপৰা

মানুহে গোটেই জীৱন ধৰি প্ৰেৰণা, আনন্দ আৰু সঞ্জীৱনী বস আহৰণ কৰি থাকে। ন-দহ মান বছৰত লেখকে প্ৰথম হাল বাবলৈ যাওঁতে এক অৱৰ্ণনীয় শিহৰণ অনুভৱ কৰিছিল। তেখেত সমস্ত বিশ্ব প্ৰকৃতিৰ লগত এনে এটা ঐক্যৰ বন্ধন অনুভৱ কৰিছিল যে গোটেই জীৱনতে সেই কথা পাহৰিব পৰা নাই, বৰঞ্চ যেতিয়াই তেখেত ক্লান্ত, নৈৰাশ্য আৰু অৱসাদত ভাগি পৰে তেতিয়াই মনত পেলায় সেই শিহৰণকাৰী স্মৃতিৰ কথা, য'ত মানুহ, পশু-পক্ষী, গছ-লতা, আকাশ, পৃথিৱী, সূৰ্য এই সকলোৱেই জীৱনৰ মহোৎসৱৰ সমান অংশীদাৰ।

গদ্যৰ বিষয়ে কিছু চিন্তা-ভাৱনা :

গদ্য মূলত চিন্তাৰ বাহন। এজন লেখকে গদ্য ৰচনা কৰিবৰ বাবে যথেষ্ট সাধনাৰ প্ৰয়োজন হয়। গদ্যৰ সাধনাও জীৱনৰ সাধনাই বুলি লেখকে উল্লেখ কৰিছে। লেখকে গদ্য ৰচনাৰ বিষয়ে যোৱা কেইবছৰমানত আনৰপৰা শিকা আৰু নিজে চিন্তা কৰা কেইটামান কথা এই লেখাটোত সন্নিৱিষ্ট কৰিছে। ভাল গদ্য লিখিবলৈ হ'লে শক্তিশালী গদ্য লেখকৰ উপদেশ আৰু আৰ্হি অনুসৰণ কৰাই একমাত্ৰ পন্থা। লেখকে আদৰ্শ হিচাপে গ্ৰহণ কৰা শ্ৰেষ্ঠ গদ্য লেখকসকলৰ কেইটামান উপদেশ দাঙি ধৰিছে আৰু নিজৰ বাক্যবোৰ মিহি আৰু পৰিপাটি কৰিবলৈ এটা নিজস্ব কৌশল প্ৰয়োগ কৰাৰ কথা কৈছে। সেইটো হ'ল— তেখেতে একোটা বাক্য বা পেৰেগ্ৰাফ বাবে বাবে পঢ়ি ভুল-ত্রুটিবোৰ শুধবাই পুনৰ নতুনকৈ লিখে।

বেঞ্জামিন ফ্ৰেংকলিনৰ জীৱনৰ গদ্য :

এজ বাষ্ট্ৰনেতা, জন ডাঙৰ সাংবাদিক বেঞ্জামিন ফ্ৰেংকলিনৰ জীৱনৰ আদৰ্শৰ বিষয়ে এই গ্ৰন্থত পোৱা যায়। ফ্ৰেংকলিনে অবিৰামভাৱে আত্ম সমালোচনা কৰি নিজৰ উন্নতি কৰাৰ আৰু লগতে আনৰো উন্নতি

কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিল। যিসকল ল'ৰা-ছোৱালীয়ে প্ৰথমে নিজৰ স্বাস্থ্য আৰু চৰিত্ৰ গঢ়ি লৈ নিজৰ চেষ্টাৰ দ্বাৰা জীৱনত উন্নতি কৰিব খোজে, তেওঁলোকে বেঞ্জামিন ফ্ৰেংকলিনৰ জীৱনৰপৰা বহু কথা শিকিব পাৰিব বুলি গোহাঞিয়ে মতপোষণ কৰিছে।

অভিধান, ব্যাকৰণ, মনুষ্যত্ব ইত্যাদি :

অভিধান প্ৰণয়নৰ ক্ষেত্ৰত যে অসমীয়াসকল দুখীয়া, হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ হেমকোষ আৰু চন্দ্ৰকান্ত অভিধানৰ বাহিৰে আজিলৈকে এখনো অভিধান প্ৰণয়ন হৈ নুঠিল অসমীয়া মানুহৰ এলাহৰ কাৰণেই, সেই কথা এই লেখাটোৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ পাইছে।

গ্ৰন্থখনৰ বাকী কেইটা লেখাত আধুনিকতাৰ অগ্ৰদূত হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ জীৱনৰ বিষয়ে কিছু কথা, অসমীয়া ভাষাটো যে দিনক দিনে দুখীয়া হৈ আহিছে, বাংলাৰ অপভ্ৰংশ হ'বলৈ অসমীয়া ভাষাৰ বেছিদিন নাই, অসমীয়া দৃষ্টিত বাঙালী আৰু মুছলমানসকলৰ মানসিকতা, এই সম্পৰ্কত লেখকে সন্মুখীন হোৱা কিছুমান অভিজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিছে। বাঘ নামৰ এটি লেখাত বাঘেও যে ভদ্ৰলোকৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰে আৰু নিজৰ জীৱনত বাঘ দৰ্শনৰ কিছু ঘটনা উল্লেখ কৰিছে।

ইয়াৰোপৰি 'কবি', 'নাদৰ ভেকুলী', 'বুলেট আৰু বেলট', 'হিংসা', 'বিপ্লৱ আৰু সন্ত্ৰাসবাদ', 'মানুহৰ ভৱিষ্যত', 'আত্মহত্যাৰ পথ', 'সময়ানুৱৰ্তিতা আৰু শিষ্টাচাৰ', 'অতীত-বৰ্তমান-ভৱিষ্যৎ', 'চেচামাত এদিন', 'আচলতে কোনে কৈছিল আৰু কি কৈছিল' আৰু 'জীৱন মৃত্যু' নামৰ লেখাকেইটি গ্ৰন্থখনত সংযোজন কৰা হৈছে। এই লেখাসমূহত উল্লেখ কৰা কিছুমান বিষয় আলোচনা কৰি চোৱাৰ প্ৰয়োজন। সময়ানুৱৰ্তিতা নামৰ লেখাটোত

লেখকে লিখিছে যে বেছিভাগ অসমীয়া মানুহৰে সময় জ্ঞানৰ অভাৱে তেখেতক বিৰক্ত কৰে। গোহাঞিয়ে নিজে এজন সময় সচেতন ব্যক্তি। অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ বিষয়ে ক'বলৈ গৈ তেখেতে এষাৰ অতি মূল্যবান কথা কৈছে, সেয়া হ'ল—অজ্ঞতাও কেতিয়াবা আশীৰ্বাদ হ'ব পাৰে আৰু আগৰ যুগৰ মানুহৰ কপালত আছিল সেই আশীৰ্বাদ। লেখকে কৈছে যে অতীততকৈ বৰ্তমানৰ পৃথিৱীখন অতি ভয়াবহ হৈ উঠাৰ মূলতেই হৈছে গণ মাধ্যম। অতীততো ঠগ, পিণ্ডাৰি আৰু দস্যুৰ অবাধ ৰাজত্ব চলিছিল, বৰ্তমানলৈকে অতীতত হিংসা, সন্ত্ৰাস আৰু নিষ্ঠুৰতা কোনোওপে কমে নাছিল, কিন্তু তেতিয়া উঁৰাৰ বাতৰি উঁৰে দিবলৈ বাতৰি কাকত, ৰেডিঅ' আৰু টেলিভিছিয়ন আদি প্ৰচাৰ মাধ্যমবোৰ নাছিল।

জাতিভেদে খাদ্যাভাস বেলেগ, সেইবুলি কোনো জনজাতিৰ খাদ্যাভাসৰ প্ৰতি ঘৃণা প্ৰদৰ্শন কৰিব নালাগে। বেলেগ জাতিৰ খাদ্য খাবপৰা শক্তি নাথাকিলেও তেওঁলোকৰ আতিথ্যক অপমান কৰিব নাপায় আৰু সেইবাবেই গোহাঞিয়ে নগালেগুৰ চেচামাত ফুৰিবলৈ যাওঁতে তেওঁলোকে দিয়া কুকুৰৰ মাংসও খোৱাৰ কথা 'চেচামাত এটা দিন' নামৰ লেখাটোত উল্লেখ কৰিছে।

শেষত ইয়াকে ক'ব পাৰি যে, গ্ৰন্থখন অভিজ্ঞতাপুষ্ট, সহজ-সৰল বৰ্ণনাৰে সমৃদ্ধ। প্ৰজ্ঞাৰ সাধনাইহে মানুহৰ নৈতিক দিশটো গঢ়ি তোলে, এই গ্ৰন্থখনৰ লেখাসমূহে পাঠকসকলক এটা সং আৰু আদৰ্শ চৰিত্ৰ গঢ়ি তোলাত সহায় কৰিব। আধুনিক যুগৰ মানুহ অসুখী হোৱাৰ প্ৰধান কাৰণ হ'ল—বৰ্তমান কালত মানুহৰ জ্ঞানৰ সাধনা যিমান বাঢ়িছে, প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা সিমানেই হ্রাস পাইছে। এই কথা গোহাঞিয়ে এলিয়টৰ ভাষাত কৈছে 'আধুনিক মানুহে তথ্যকেই জ্ঞান বুলি আৰু জ্ঞানকেই প্ৰজ্ঞা বুলি ভুল কৰিছে।'

ময়ূৰ বৰাৰ 'চেতনাৰ স্পন্দন' গ্ৰন্থখনত মুঠ সাতাইশটা ভিন্ন বিষয়বস্তু সম্বলিত প্ৰবন্ধ সন্নিৱিষ্ট হৈছে। প্ৰবন্ধসমূহে পঢ়ুৱৈ সমাজক চিন্তাৰ নতুন দিগন্তৰ মার্গ দৰ্শন দিবলৈ সক্ষম হৈছে। দেখাত প্ৰবন্ধসমূহৰ মাজত বিষয়বস্তুৰ ভিন্নতা থাকিলেও লেখাসমূহ অন্তৰ্লীণ এক্যসূত্ৰেৰে গঁথা। প্ৰবন্ধসমূহত গভীৰ চেতনাবোধ নিহিত হৈ আছে।

ময়ূৰ বৰাৰ চেতনাৰ স্পন্দন

হেপি পাতিৰ
স্নাতক চতুৰ্থ বাণ্যাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বি শিষ্ট লেখক, প্ৰবন্ধকাৰ তথা সমালোচক ময়ূৰ বৰা অসমীয়া সমাজ, সংস্কৃতি আৰু জাতীয়ত্বৰ হকে গভীৰভাৱে অধ্যয়নপুষ্ট এগৰাকী সমাজ সচেতন ব্যক্তি। তেওঁ 'আমাৰ অসম', 'অসমীয়া প্ৰতিদিন', 'দৈনিক জনমভূমি', 'জনসাধাৰণ', 'গুমৰাগ' আদি কাকতৰ লগত ওতঃপোতভাৱে জড়িত থাকি সাম্প্ৰতিক সৰ্বভাৰতীয় বিষয়সমূহৰ লগতে অসমীয়া সমাজ, ধৰ্ম, ৰাজনীতি, সংস্কৃতি, ভাষা, সাহিত্য আদি বিভিন্ন বিষয়ত থকা ক্ৰটি-বিচ্যুতিসমূহ সৰল যুক্তিৰে আঙুলিয়াই দেখুৱাবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে। তেওঁৰ পূৰ্ব প্ৰকাশিত 'অনুভৱৰ প্ৰতিধ্বনি' (২০১১), 'পথভ্ৰষ্ট হৈছে নেকি শংকৰ সংঘ' (২০১২), 'প্ৰত্যাশানৰ প্ৰতিলিপি' (২০১২), 'ব্ৰাহ্মণ্যবাদৰ কলীয়া ডাৱৰ আৰু অসম' (২০১২), 'আৰেগৰ কুঁৱলি ফালি' (২০১৩), 'মাক্লেই বজালে নেকি কমিউনিজমৰ মৃত্যুঘণ্টা' (২০১৩) আদি গ্ৰন্থৰ যোগেদি তেওঁ এগৰাকী সৰল যুক্তিবাদী সাহসী তথা বাস্তৱবাদী লেখক হিচাপে পঢ়ুৱৈ সমাজত নিজ পৰিচয়

দাঙিবলৈ সক্ষম হৈছে। বিভিন্ন সময়ত প্ৰকাশিত তেওঁৰ কেইটামান উল্লেখযোগ্য প্ৰবন্ধ সংকলিত ৰূপ 'চেতনাৰ স্পন্দন' পুথিখনত সমসাময়িক অসমীয়া সমাজৰ ধৰ্ম, ৰাজনীতি, সংস্কৃতি, ভাষা, সাহিত্য, সাম্প্ৰদায়িকতা আদি বিভিন্ন দিশৰ ওপৰত যথোপযুক্ত সমালোচনাত্মক দৃষ্টিভংগী উত্থাপন কৰিছে। বৰাৰ এই বিশেষ গ্ৰন্থখন সমৰোপযোগী গ্ৰন্থ হোৱা বুলি বোধ জন্মা হেতুকে গ্ৰন্থখনৰ এক চমু বিশ্লেষণ আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে।

ময়ূৰ বৰাৰ 'চেতনাৰ স্পন্দন' গ্ৰন্থখনত মুঠ সাতাইশটা ভিন্ন বিষয়বস্তু সম্বলিত প্ৰবন্ধ সন্নিৱিষ্ট হৈছে। প্ৰবন্ধসমূহে পঢ়ুৱৈ সমাজক চিন্তাৰ নতুন দিগন্তৰ মার্গ দৰ্শন দিবলৈ সক্ষম হৈছে। দেখাত প্ৰবন্ধসমূহৰ মাজত বিষয়বস্তুৰ ভিন্নতা থাকিলেও লেখাসমূহ অন্তৰ্লীণ এক্যসূত্ৰেৰে গঁথা। প্ৰবন্ধসমূহত গভীৰ চেতনাবোধ নিহিত হৈ আছে।

১। ধৰ্মীয় চেতনাবোধ :

বৰাই সাম্প্ৰতিক সময়ৰ সৰ্বভাৰতীয় সমাজৰ লগতে অসমীয়া সমাজত ধৰ্মীয় চেতনাইনতা

প্রত্যক্ষ কৰিছে। তেখেতৰ 'আমি কিমান ধৰ্মনিৰপেক্ষ?', 'গীতাৰ দৰ্শন স্ববিৰোধী নেকি?' 'প্ৰত্যাহানৰ আৰতৰত প্ৰাচীন ভাৰতৰ ইতিহাস চৰ্চা' আদি প্ৰৱন্ধত স্বাৰ্থান্বেষী ধৰ্মীয় আৰু ৰাজনৈতিক নেতাসকলে ধৰ্মক কেনেকৈ নিজৰ স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ আহিলা স্বৰূপে ব্যৱহাৰ কৰিছে। হিন্দু আৰু মুছলমানৰ মাজত বিভাজন আৰু ভোটৰ অংক মিলোৱাত কেনেদৰে ৰাজনৈতিক নেতাবোৰে ধৰ্মীয় নেতাবোৰৰ সৈতে হাত মিলাই স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ পথ মসৃণভাৱে প্ৰশস্ত কৰিছে তাক যুক্তিসংগতভাৱে প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাইছে।

২। ৰাজনৈতিক চেতনাবোধ :

বৰাই ৰাজনৈতিক দলবোৰৰ নীতি-আদৰ্শ আৰু ৰাজনৈতিক প্ৰতিনিধিসকলৰ কাৰ্যকলাপৰ মাজত অযুক্তিসংগত আৰু অনৈতিক বৃহৎ ব্যৱধান প্ৰত্যক্ষ কৰিছে। পূৰ্ব উল্লেখিত প্ৰবন্ধসমূহৰ লগতে 'অগপৰ গুৱাহাটী অভিবৰ্তনলৈ মই কিয় নাযাওঁ', 'ছিষ্টেমৰ অদৃশ্য নাগপাশ' আদি প্ৰবন্ধৰ যোগেদি তেখেতে ৰাজনীতিত হোৱা ভণ্ডামীৰ বিৰোধিতা কৰিছে।

৩। সামাজিক চেতনাবোধ :

চেতনাৰ স্পন্দনৰ কেইটামান প্ৰবন্ধৰ যোগেদি বৰাই অসমীয়া সমাজৰ কেইটামান দিশ বিশেষকৈ ধৰ্ম, জাতি, সম্প্ৰদায়, পৰম্পৰা আৰু বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীৰ ওপৰত থকা চেতনাহীনতা আৰু এই চেতনাহীনতাৰ বাবে হোৱা বিভিন্ন সামাজিক সমস্যাসমূহৰ বিষয়ে আলোকপাত কৰি সচেতন মহললৈ যুক্তিযুক্ত প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰিছে। আজি পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজখনে নাৰীক ভোগ্য

সামগ্ৰী হিচাপেই ব্যৱহাৰ কৰিব বিচাৰে। প্ৰাক্ ঐতিহাসিক যুগৰপৰা আধুনিক বস্তুবাদী যুগলৈকে নাৰী দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ নাগৰিক। সংবিধানৰ 'সম অধিকাৰ', 'নাৰী সুৰক্ষা' আদি কোনো আইনেও নাৰীক এই দূৰৱস্থাৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। জাতিভেদ, উচ্চ-নীচ আৰু বিভিন্ন কু-সংস্কাৰবোৰৰ ক্ষেত্ৰতো একেই ফল দেখিবলৈ পোৱা গৈছে।

৪। সাংস্কৃতিক চেতনাবোধ :

প্ৰবন্ধকাৰ ময়ূৰ বৰাই 'যোৰহাটৰ ঐতিহ্য আৰু গণেশ পূজা', 'যৌনতা নাৰী আৰু সমাজ', 'প্ৰতিমা বিসৰ্জন নে চেতনা বিসৰ্জন'ৰ লগতে আন কেইটামান প্ৰবন্ধত সাংস্কৃতিক চেতনাহীনতাৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে। ধৰ্মীয় সংস্কৃতি, ধ্যান-ধাৰণাবোৰ বহুক্ষেত্ৰত ঋণাত্মক দিশে পৰিচালিত হোৱাত আৰু জনমানসত সিয়েই প্ৰকৃত বুলি আজিৰ সমাজে চেতনাহীনতাৰ সুযোগ লৈ ৰাজনৈতিক নেতাবোৰে সমগ্ৰ সমাজযন্ত্ৰক নিজা ক্ষুদ্ৰ স্বাৰ্থ পূৰণ কৰাত ব্যৱহাৰ কৰা দেখা গৈছে।

৫। নৈতিক চেতনাবোধ :

বৰাই 'সুখ্যাতি আৰু সুৰক্ষা', 'পৰাগ দাসক সোঁৱৰাৰ নৈতিক অধিকাৰ আছেনে আমাৰ?', 'বাদী বিসম্বাদী আৰু দহ জনপথ' আদি প্ৰবন্ধৰ জৰিয়তে নৈতিক চেতনাবোধৰ বহু স্পৰ্শকাতৰ দিশসমূহৰ ওপৰত প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰিছে। ব্যক্তিগত নৈতিক চেতনাহীনতাৰ বাবেই সফলতাৰ উচ্চ শিখৰত উপনীত হোৱা বহু জনপ্ৰিয় শিল্পীৰ ক্ষেত্ৰত আত্মহননৰ দৰে ঘটনা বুলি প্ৰামাণিক ব্যাখ্যা আগবঢ়াইছে। বাদী, বিসম্বাদী আৰু দহ জনপথত ৰাজনৈতিক

প্ৰেক্ষাপটত অসমৰ ৰাজনৈতিক জনপ্ৰতিনিধিসকলে কৰা নৈতিক অপমানক যুক্তিযুক্তভাৱে প্ৰশ্ন কৰিছে আৰু সেই অধিকাৰ যে কোনো ৰাজনৈতিক প্ৰতিনিধিৰ নাই, তাক স্পষ্টভাৱে সকাই দিছে।

মুঠৰ ওপৰত দেখা যায় যে প্ৰাচীন ধৰ্মীয় বীতি-নীতিৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ৰাষ্ট্ৰ, সমাজ, ব্যক্তি, বিভিন্ন সন্থা, সংগঠন আৰু সাম্প্ৰতিক কালৰ শৈক্ষিক, ৰাজনৈতিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক ঘটনা-পৰিঘটনালৈ বৰাৰ প্ৰশ্নৰ উৰ্ধত অৱস্থান কৰিবপৰা নাই।

মন্তব্য :

ময়ূৰ বৰাৰ 'চেতনাৰ স্পন্দন' নিঃসন্দেহে এক গভীৰ আৰু ৰুচিসম্পন্ন প্ৰবন্ধৰে সমৃদ্ধ এখনি সময়োপযোগী গ্ৰন্থ। সমাজৰ অতি স্পৰ্শকাতৰ বিষয়বস্তুৰ ওপৰত আবেগ বৰ্হিত্বভাৱে কৰা অধ্যয়ন আৰু বিশ্লেষণে অসমীয়া সাহিত্যত এক সুকীয়া বৈশিষ্ট্য বহন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। অৱশ্যে গ্ৰন্থখনৰ কিছুমান প্ৰবন্ধত উত্থাপন কৰা বিষয়ে তেওঁৰ ধাৰণাৰ অস্পষ্টতাক প্ৰমাণ কৰে যেন লাগে। বিশেষকৈ 'গীতাৰ দৰ্শন স্ববিৰোধী নেকি?' শীৰ্ষক প্ৰবন্ধত তেখেতে 'গীতা' আৰু 'মহাভাৰত' সম্পূৰ্ণ পৃথক গ্ৰন্থ বুলি ক'ব বিচৰা যেন লাগে। প্ৰকৃততে মহাভাৰতৰ চতুৰ্থ খণ্ড হ'ল 'গীতা'। ঠিক তেনেদৰে 'প্ৰত্যাহানৰ আৰতৰত প্ৰাচীন ভাৰতৰ ইতিহাস চৰ্চা' শীৰ্ষক প্ৰবন্ধত উল্লেখ কৰা 'আৰ্য সমাজৰ ধাৰণাটো স্পষ্ট হোৱা নাই যেন লাগে। সি যি কি নহওক এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু স্পৰ্শকাতৰ বিষয়ক লৈ নিজৰ যুক্তিনিষ্ঠতা আৰু স্বাভাৱিক নৈপুণ্যৰে লেখকজনে চলোৱা প্ৰচেষ্টাই পঢ়ুৱৈক পূৰ্বৰ দৰেই নতুন চিন্তাৰ বাট দেখুৱাব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

অৰুপা পটংগীয়া কলিতাৰ 'পাহাৰ, নদী, সাগৰ আৰু মানুহ' : এক অৱলোকন

বিকাশ চেতিয়া
স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

২০১৪ বৰ্ষৰ সাহিত্য অকাডেমী বঁটা বিজয়ী অৰুপা পটংগীয়া কলিতা সাম্প্ৰতিক সময়ৰ এগৰাকী পৰিচিত লেখিকা। তেখেতৰ 'পাহাৰ, নদী, সাগৰ আৰু মানুহ' নামৰ গ্ৰন্থখন তেখেতৰ এখন উৎকৃষ্ট ভ্ৰমণ কাহিনীমূলক গ্ৰন্থ। তেখেতে গ্ৰন্থখনিত যিবোৰ ঠাইলৈ গৈ পাইছে সেইবোৰ ঠাইত অতীত-বৰ্তমানৰ সূক্ষ্ম বিশ্লেষণেৰে তেওঁ নিজৰ অভিজ্ঞতাৰ লগত নষ্টালজিক স্মৃতি ঠাইখনৰ ইতিহাস সংযোগ কৰি ৰচনা কৰিছে এক আকৰ্ষণীয় বৰ্ণনা। তেওঁৰ বৰ্ণনাত প্ৰকাশ পায় চিন্তন মনত ঠাইখনৰ সঠিক ছবি। তেখেতৰ লেখনিত বৰ্ণনা কৰিব খোজা ঠাইখনৰ কথাখিনিৰ লগত নিজৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ কাহিনীৰ সংযোগেৰে পাঠকসকল বিশেষভাৱে আকৰ্ষিত কৰিছে।

গ্ৰন্থখনিৰ প্ৰথম অধ্যায়ত তেখেতে হাফলঙলৈ যোৱা এটা ৰেল যাত্ৰাৰ লগত তেখেতৰ বাল্যকালৰ হাফলং ভ্ৰমণৰ স্মৃতি সংযোগ কৰি সৃজনীশীল কলমেৰে যেন সৃষ্টি কৰিলে এখন জীৱন্ত হাফলং। পাঠকে কেৱল অধ্যয়নেৰেই তাৰ শোভা উপভোগ কৰিব পাৰে। তেখেতে অধ্যায়টোৰ নামকৰণত ডিমাচা ভাষাত হাফলং ঠাইখনৰ নামৰ বৈচিত্ৰতা প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে জাতিংগা নামৰ পক্ষী উদ্যান আৰু তাৰ জুইত চৰাইৰ আত্মজাহৰ কথাও বৰ্ণনা কৰিছে। ভ্ৰমণ কাহিনী হিচাপে পাঠকৰ উপযোগী তথ্যৰ অভাৱ এই লেখনিত দৃষ্টিগোচৰ নহয়। লেখনিত তেখেতে পাৰ্যমানে হাফলঙৰ ইতিহাস আৰু তাৰ ঘাই ঘাই বিদ্যালয়, পথ আদিৰ বৰ্ণনা আগবঢ়াইছে।

দ্বিতীয় অধ্যায়ত লেখিকাই চুবুৰীয়া গাৰো পাহাৰ ভ্ৰমণ কাহিনী এটাৰ উপস্থাপন কৰিছে। তেখেতে গাৰো পাহাৰৰ লগতে ভাৰত-বাংলাদেশৰ সীমান্ত দৰ্শন, মানকাছাৰত ভ্ৰমণ কৰাৰ অভিজ্ঞতাৰে 'এডাল ছাঁৰ ৰচী' নাম দি ৰচনা কৰা লেখাটোতো ভ্ৰমণ কৰা ঠাইখনৰ তথ্যৰ অভাৱ ঘটা নাই।

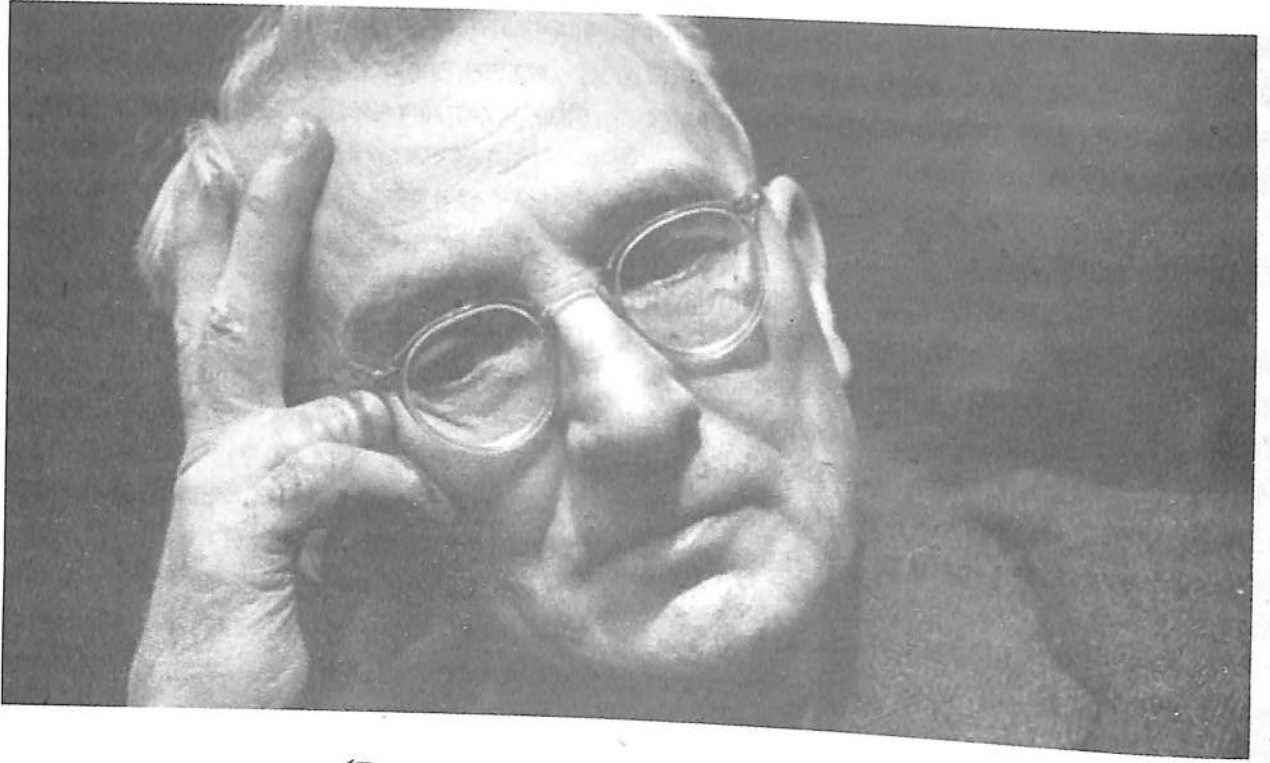
তৃতীয় অধ্যায়ত 'চিমচাঙৰ পাৰে পাৰে' নামকৰণেৰে তেখেতে চিমচাঙ নদী আৰু চিমচাঙৰ উপকূলবাসীৰ জীৱন-যাবন পদ্ধতি আদিৰ বৰ্ণনাৰে এইটো লেখাটো ঠাইখনৰ তথ্য সংগ্ৰহ আৰু তেখেতৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাই লেখাটোৰ মাজেৰে ভূমুকি মাৰিছে। চিমচাঙৰপৰা আকৌ উইলিয়াম নগৰ হৈ গুৱাহাটীলৈ অহাৰ বৰ্ণনাৰ লগত ৰাস্তাৰ জৰাজীৰ্ণ অৱস্থাৰ বৰ্ণনাই পাঠকসকলক ভ্ৰমণত নিশ্চিতভাৱে সহায় কৰিব গাড়ী বা আন যান-বাহন নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত।

চতুৰ্থ অধ্যায়ত তেখেতে দিল্লীলৈ বিমানেৰে যোৱাৰ এক যাত্ৰাৰ বৰ্ণনা কৰিছে আৰু অসম বন্ধৰ প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিকো প্ৰত্যাহ্বান জনাইও তেওঁ কিদৰে দিল্লীলৈ যাত্ৰা কৰিলে তাৰে বৰ্ণনা কৰিছে। তাৰ লগতে দিল্লীত বিভিন্ন স্থানত ফুৰাৰ বহল বৰ্ণনা আগবঢ়াইছে।

পঞ্চম অধ্যায়ত তেখেতে আগ্ৰালৈ যোৱা আৰু তাজমহলকে ধৰি মোগল ৰাজত্বৰ ইতিহাসো তেওঁ চেগতে খুচৰি বৰ্ণনা কৰিছে। অধ্যায়টিৰ নামতে তেওঁ মোগল বাদশ্বাহ বা শ্বাহেনশ্বাহ শব্দৰ ব্যৱহাৰেৰে তেওঁ যে তাজমহলৰ লগতে মোগল ইতিহাসো স্মৰণ কৰিছে তাৰ উমান পোৱা যায়।

ষষ্ঠ অধ্যায়ত লেখিকাই ছিমলাৰ বৰ্ণনা কৰিছে। যাক ব্ৰিটিছসকলে পাহাৰৰ ৰাণী বুলিছিল। তেওঁ পাঠটিত এই নামেৰেই নামকৰণ কৰিছে। তেওঁ দিল্লীৰপৰা ছিমলালৈ যোৱা ষ্টেচন আৰু ট্ৰেইনৰ বৰ্ণনা কৰিছে। তাৰ লগে লগে হিমাচল প্ৰদেশৰ প্ৰাকৃতিক শোভাৰ বৰ্ণনাৰে তেওঁ আমাক ঠাইখনৰ প্ৰতি অধিক আকৃষ্ট কৰি তুলিছে।

সপ্তম অধ্যায়ত লেখিকাই হিমাচলৰপৰা মানালিলৈ যোৱা যাত্ৰাৰ বৰ্ণনাৰ লগতে বৰফৰ দেশৰ নৈসৰ্গিক শোভাৰ বৰ্ণনাৰে ভ্ৰমণ কাহিনীটি অধিক মনোগ্ৰাহী কৰি তুলিছে। তেওঁ মানালিৰ

ডেল কাৰ্নেগীৰ জীৱন সম্পৰ্কে আৰু কিছু কথা (অনুবাদক আমিনুৰ ৰহমান)

সীমা দত্ত

স্নাতক চতুৰ্থ শাস্ত্ৰাসিক, কলা শাখা

কবিৰ জন্ম ৰথ :

সমগ্ৰ বিশ্বত ডেল কাৰ্নেগী এজন অতি সু-পৰিচিত ব্যক্তি। অতি সাধাৰণভাৱেই আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ মিছৌৰীত তেওঁ জীৱনৰ আৰম্ভণি। ৰেল

জীৱিকাৰ মানুহেই উপকৃত হ'ব পাৰে। তেওঁ কিতাপৰ পৰা দুঃচিন্তা আঁতৰাই কেনেকৈ দীৰ্ঘ আনন্দময় জীৱন লাভ কৰিব পাৰি তাৰ জ্ঞান পোৱা যায়। মই কাৰ্নেগীৰ কিতাপ পঢ়ি খুবেই ভাল পাওঁ কিয়নো তেওঁৰ দ্বাৰা

ৰচিত সকলোবিলাক কিতাপহে মোৰ জীৱনৰ মাজত থকা অসমতা পূৰ্ণ খলা-বমাখিনিক পূৰ্ণ কৰি তোলাত সহায় কৰে আৰু বিভিন্ন সমস্যাৰপৰা মুক্তিৰ বাট দেখুৱায়।

সাধাৰণ মানুহৰপৰা কৃতজ্ঞতাবোধ আশা কৰাতো বাতুলতা আৰু আনৰপৰা কৃতজ্ঞতাবোধ আশা কৰাতো সু-চৰিত্ৰ ব্যক্তিৰ লক্ষণ নহয়। এৰিষ্ট'টলে কৈছিল 'তেৱেই আদৰ্শ মানুহ, যি আনৰ উপকাৰ কৰি আনন্দ লভে আৰু আনে তেওঁৰ উপকাৰ কৰিলে লজ্জিত হয়। কাৰণ দান কৰাতো মহত্বৰ লক্ষণ।'

পথৰ দূৰৈত থকা পাম এখনত তেওঁৰ জন্ম। বাৰ বছৰ বয়সলৈ তেওঁ মটৰ গাড়ী দেখা নাছিল। কিন্তু ৪৬ বছৰ বয়সতেই পৃথিৱীৰ শিক্ষিত মানুহৰ শাৰীত তেওঁ বিৰাজিত হ'ল। ১৯১২ চনত তেওঁ নিউয়ৰ্ক চহৰত শিক্ষকৰ জীৱন বাচি লৈছিল।

মোৰ অনুভৱ :

কাৰ্নেগীৰ দ্বাৰা ৰচিত কিতাপৰপৰা যিকোনো

গ্ৰন্থখনৰ মূল তত্ত্বকথা :

এই কিতাপখন পঢ়ি মই বুজিব পাৰিছোঁ যে কৃতজ্ঞতাবোধ বহু কষ্টৰ মাজেৰে জাগ্ৰত হয়। সাধাৰণ মানুহৰপৰা কৃতজ্ঞতাবোধ আশা কৰাতো বাতুলতা আৰু আনৰপৰা কৃতজ্ঞতাবোধ আশা কৰাতো সু-চৰিত্ৰ ব্যক্তিৰ লক্ষণ নহয়। এৰিষ্ট'টলে কৈছিল 'তেৱেই আদৰ্শ মানুহ, যি আনৰ উপকাৰ কৰি আনন্দ লভে

আৰু আনে তেওঁৰ উপকাৰ কৰিলে
লজ্জিত হয়। কাৰণ দান কৰাতো মহত্বৰ
লক্ষণ।' অতীতৰ দুৰ্ভাগ্যৰ কথা ভাবি
কেতিয়াবা বৰ্তমানক নষ্ট কৰিব নালাগে।
মানুহৰ চৰিত্ৰ বিচিত্ৰ তাক সলোৱাৰ চেষ্টা
কৰাতো মুৰ্খামীৰ কাম। যাৰ যি চৰিত্ৰ সি
মৃত্যুৰ লগতে যায়। জোৰ কৰি
কাৰোৰেপৰা কৃতজ্ঞতা আদায় কৰিব
নোৱাৰি। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ আগত
কাৰো নিন্দা কৰিব নাপায়। বৰং মানুহৰ
গুণৰ কথাহে ক'ব লাগে তেতিয়াহে
তেওঁলোকৰ মন সংস্কাৰ হ'ব।

জীৱনত পোৱাখিনিতেই মানুহে সন্তুষ্ট
থাকিব লাগে। আমাৰ যিখিনি আছে তাৰ
কথা আমি প্ৰায় নাভাবোৱেই, বৰং
অধিকাংশ সময় চিন্তা কৰোঁ যিখিনি আমাৰ
নাই সেইখিনিৰ কথাহে। এইটোৱেই হ'ল
এই পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ ট্ৰেজেদী।
বোগে যিমান দুখৰ চিন্তা কৰিছে তাতকৈ
অভাৱে বেছি দুখৰ চিন্তা কৰিছে। ড°
জনছনে কৈছিল—'প্ৰতিটো ঘটনাৰ ভাল
দিশটোৰ প্ৰতি দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিব পৰাতো
মাহেকত হেজাৰ পাউণ্ড উপাৰ্জন কৰাতকৈ
বেছি মূল্যবান।' জীৱনটোক এটা বসাল
আমৰ গুটিৰ দৰে তাক শেষবিন্দু বস
থকালৈকে চুহি চুহি খাব লাগে। প্ৰকৃতিৰ
সৈতে একাত্ম হওক। প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য
উপভোগ কৰক।

মানুহে প্ৰয়োজন সাপেক্ষে জীৱনৰ
বিয়োগক যোগলৈ ৰূপান্তৰ কৰিব পাৰে।
সুখ মাথোন আনন্দৰেই নহয়, ই আমাৰ
জীৱনৰ জয়লাভৰো প্ৰমাণ। সেই জয়

আহে প্ৰচেষ্টা আৰু সজ চিন্তাৰ ফলত।
জীৱনত সাফল্য লাভৰ আটাইতকৈ
প্ৰয়োজনীয় কথাটো হ'ল লাভৰ অংক
মূৰত ৰখাতো। সকলো মানুহেই তাকেই
কৰে, কিন্তু তাতকৈ দৰকাৰী কথাটো হ'ল
ক্ষতিক লাভলৈ ৰূপান্তৰিত কৰাতো।
সকলো মানুহৰ সৈতে যদি ভদ্ৰ আচৰণ
কৰা যায় তেতিয়া নিজৰ বন্ধুৰ সংখ্যা
বাঢ়ে। জীৱন বেহেলাৰ এডাল তাঁৰ ছিগি
গ'লেও বাকী তিনিডালে বজাবলৈ চেষ্টা
কৰিব লাগিব তেতিয়াহে জীয়াই থকা
সাৰ্থক হ'ব। যি বন্ধুত্বৰ কোমল ভাব
নাথাকে, তাত গভীৰতা নাথাকে আৰু সি
স্থায়ীও নহয়। আত্মকেন্দ্ৰিক মানুহে
জীৱনটোত কেৱল নিজৰ লগতহে পাৰ
কৰে কিন্তু সং চৰিত্ৰৰ ব্যক্তিয়ে আনক সুখী
কৰি তোলাৰ কথাহে চিন্তা কৰে। ভাল কাম
কৰাতো কোনো কৰ্তব্য পালন কৰা নহয়।
ই এক আনন্দৰ সমাৱেশহে। হাতৰ মুঠিত
গোলাপ ফুল ৰাখিলে তাৰ গোন্ধ বেছ
কিছুসময়লৈ হাতত লাগি থাকে ঠিক
তেনেদৰে কাৰোবাৰ উপকাৰৰ অৰ্থে কৰা
কামত উপকাৰীজনে সেই গুণ
বহুদিনলৈকে নাপাহৰে। আনৰ উপকাৰৰ
কথা চিন্তা কৰিব লাগে তেতিয়াহে নিজৰ
জীৱনটো পৰিপূৰ্ণ হৈ উঠিব।

যদি নিজৰ সুখী কৰি তুলিবলৈ বিচৰা
হয় তেতিয়া আনৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হৈ নিজকে
পাহৰি যাব লাগিব।

জীৱননো কি তাক জানিবলৈ মানুহৰ
জন্ম হোৱা নাই। মানুহৰ জন্ম হৈছে
জীৱনটোক উপভোগ কৰিবৰ বাবে।

প্ৰকৃতাৰ্থত যি ধৰ্মপৰায়ণ, তেওঁৰ কেতিয়াও
মনৰ অসুখ নহয়। অল্প দৰ্শনত মানুহ নাস্তিক
হয় কিন্তু দৰ্শনত ভালদৰে সোমালে তেওঁ
ধাৰ্মিক হ'বই লাগিব। ঈশ্বৰক বাদ দি নিজৰ
দ্বাৰা আঙুৰাই যোৱাতো অসম্ভৱ কথা। ঈশ্বৰেই
মূল চালিকা শক্তি। ঈশ্বৰৰ ওচৰত বিশ্বাস
জন্মিব লাগিব।

বিশ্বাস এনে এক শক্তি, যাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ
কৰিয়েই মানুহ জীয়াই থাকিব পাৰে আৰু তাৰ
অনুপস্থিতি মানে ধ্বংস অনিবাৰ্য। মানুহ
সমাজপ্ৰিয় প্ৰাণী। সেয়ে মানুহৰ মন বিশাল
হ'ব লাগে আন প্ৰাণীৰ প্ৰতিও দয়া, কৰুণা
থাকিব লাগে।

ওপৰৰ ধুমুহা-বতাহ আৰু টোৰ তাণ্ডৰ
সমুদ্ৰৰ তলিলৈ যাব নোৱাৰে। সমুদ্ৰৰ
অন্তৰভাগ সদায়েই শান্ত অৱস্থাত থাকে।
যিজনে বিশাল আৰু চিৰন্তন সত্য উপলব্ধি
কৰিব পাৰে, তেওঁক সময়ৰ উত্থান-পতনে
বিচলিত কৰি তুলিব নোৱাৰে। শান্তভাৱেই
নিজৰ কাম কৰি যায়। নিজৰ আত্মাই যিটোক
ঠিক বুলি ভাবি, তাকে কৰিব। কাৰণ যি কৰা
যায় তাৰ সমালোচনা হ'বই। সেই সমালোচনা
সহ্য কৰিব পৰা শক্তি হাতত থাকিব লাগিব।
তেতিয়াই আনৰপৰা প্ৰশংসা বুটলিবলৈ সক্ষম
হ'ব পাৰিব।

যি কি নহওক সৰ্বিশেষত ক'বলৈ
আগবাঢ়ি গৈছোঁ যে, ডেল কাৰ্নেগী ৰচিত
পুথিসমূহে মোৰ অন্তৰত পৰিশ্ৰম, আদৰ্শ, জ্ঞান,
প্ৰেৰণা, উদ্দীপনা, ধৈৰ্য, পৰোপকাৰ,
আত্মশক্তিৰ নিদৰ্শন আদিৰ ওপৰত প্ৰভাৱ
বিস্তাৰ কৰি গৈছে। সেয়ে তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত
অসমীয়ালৈ অনূদিত গ্ৰন্থসমূহ মোৰ আদৰৰ।

'কোনো মানুহে সমালোচনাৰ প্ৰতিবাদ কৰিব নোৱাৰে বা সমালোচনাৰ বিৰুদ্ধে আত্মৰক্ষাও কৰিব নোৱাৰে।
সমালোচনা হৈ থকা স্বত্বেও নিজৰ কাম কৰি গৈ থাকিলে সমালোচনাই নিজে নিজে সেও মানিব।'

—গ্যেটো

অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ 'সোণ হৰিণৰ চেকুৰ' : এক আলোচনা

ৰবী নাথ চেতিয়া
স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক

সাম্প্ৰতিক কালৰ এগৰাকী বিশিষ্ট ঔপন্যাসিক হ'ল অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী। তেওঁৰ এখন উৎকৃষ্ট উপন্যাস হ'ল — 'সোণ হৰিণৰ চেকুৰ'। এই উপন্যাসখন প্ৰথম প্ৰকাশিত হৈছিল ২০১২ চনৰ এপ্ৰিল মাহত। উপন্যাসখনত বৰ্তমান সময়ত চলিত ঘটনাবোৰ সন্নিৱিষ্ট কৰি প্ৰস্তুত কৰা হৈছে। উপন্যাসখনৰ আঁৰত বিষয়বস্তুসমূহ ধাৰণা কৰিব পাৰি যে যোৱা কিছু বছৰৰপৰা শিক্ষা জগতৰ লগতে, নৱ প্ৰজন্মৰ মনস্তত্ত্বৰ আমূল পৰিৱৰ্তন হৈছে। জনবিশ্বেষণৰ বিপৰীতে, একক পৰিয়াল ধাৰণাত এটা বা দুটা সন্তান ডাঙৰ-দীঘল কৰা হয়। অভিভাৱকৰ অপূৰ্ণ ইচ্ছা পূৰণৰ স্বার্থত। শিক্ষাৰ অৰ্থ হৈ পৰিছে নম্বৰ প্ৰতিযোগিতা আৰু অৰ্থ উপাৰ্জনৰ লক্ষ্য। এই সামাজিক মনস্তত্ত্বই, উঠি অহা প্ৰজন্মৰ মন আৰু মগজুত প্ৰচণ্ড চাপৰ সৃষ্টি কৰে। কিশোৰ-কিশোৰীয়ে শৈশৱ, যৌৱন পাৰ কৰে যান্ত্ৰিকভাৱে। বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিয়ে দিয়া সুযোগ গ্ৰহণেৰে, কেশোৰ-যৌৱন আৱদ্ধ হৈ পৰে অকালপক্ক কৌতূহল, নিষিদ্ধ আনন্দৰ সন্ধানত।

উপন্যাসখন গভীৰভাৱে অধ্যয়ন কৰিলে সঁচাকৈ তাৰ ঘটনাসমূহে মন পৰশি যায়। উপন্যাসখনত বৰ্তমান যুৱ প্ৰজন্মই কেনেদৰে সমস্যাবোৰৰ পৰা হাত সাৰিব পাৰিব সেই কথা বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছে। উপন্যাসখনৰ মাজেদি একোজন যুৱক-যুৱতীয়ে নিজক ভাল পাবলৈ, মুক্ত পখীৰ দৰে বিচৰণ কৰিবলৈ, নিজৰ উপস্থিতিৰে পৃথিৱীখন সুন্দৰ কৰিবলৈ, নিজে নিজৰ প্ৰেমিক হ'বলৈ চেষ্টা কৰিবলৈ আহ্বান জনাইছে। জীৱনৰ বাটত ভুল পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিবলৈ বাধা আৰোপ কৰিছে। কিয়নো বৰ্তমান যুৱক-যুৱতীৰ পৰিস্থিতিৰ প্ৰাৱল্য, আৰ্থ-সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক বাতাবৰণে আজিৰ প্ৰজন্মক শাস্তিৰে স্বাধীনভাৱে, স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে বাঢ়িবলৈ দিয়া নাই। পৰিয়াল আৰু সমাজে, এই প্ৰজন্মক 'সোণ হৰিণ'ৰ মায়াৰ পিছে পিছে দৌৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছে। শিক্ষাৰ প্ৰৰঞ্চনা, মূল্যবোধৰ প্ৰৰঞ্চনা, মানৱীয় অনুভূতিৰ প্ৰৰঞ্চনাৰ অগ্নিবলয়ৰ মাজেৰে আজিৰ প্ৰজন্ম আগবাঢ়িছে। এই প্ৰজন্ম নিঃসংগ। যুৱ উচ্চুংখলতাৰ আঁৰৰ মনস্তত্ত্ব অনুধাৱন

নকৰাকৈয়ে যুৱ প্ৰজন্মক দোষাৰোপ কৰাৰ কোনো অধিকাৰ নাই। আজিৰ প্ৰজন্মৰ যুৱক-যুৱতীৰ জীৱন পৰিক্ৰমা সংঘাত আৰু ঘটনা-অনুঘটনাবোৰ অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীয়ে উপন্যাসখনত সংযোজন কৰিছে।

উপন্যাসখনৰ প্ৰথমতে কবি প্ৰণৱ কুমাৰ বৰ্মনৰ 'চুইচাইড নোট' নামৰ কবিতাটো সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছে। কবিতাটো উপন্যাসখনৰ লগত খাপ খাই পৰিছে। উপন্যাসখনত কেইবাটাও কাহিনী বা ঘটনাৰ সমাহাৰ ঘটছে। প্ৰত্যেকটো ঘটনাৰ মাজৰে বৰ্তমান সময়ৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ কথা সূচোৱা হৈছে। উপন্যাসখনৰ পৰিৱেশটো গুৱাহাটীৰ মাজত আৱদ্ধ কৰি ৰাখিছে বিশেষকৈ। কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হোষ্টেলৰ মাজত কাহিনীবোৰ প্ৰকাশ কৰা হৈছে। উপন্যাসখনৰ কাহিনী আগবাঢ়িছে এনেদৰে শেষত তেজপুৰ মিছন চাৰিআলিৰ ল'ৰা শিক্ষা সূত্ৰে গুৱাহাটী কটন কলেজত নামভৰ্ত্তি কৰিছে। শেখৰৰ চৰিত্ৰটো গহীন এজন যুৱক যি সকলো কথা গভীৰভাৱে চাবলৈ যত্ন কৰে। প্ৰণামী শেখৰৰ সম্পৰ্কীয় খুৰাক এজনৰ খুলশালী। তায়ো শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ গুৱাহাটীলৈ আহে। প্ৰণামী সময়ৰ গতিশীলতাত খোজ মিলাই যাব বিচৰা এগৰাকী যুৱতী। তাই শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি বহুতো টকা-পইচা ঘটাৰ আশা কৰে। আধুনিকতাৰ সৈতে খোজ মিলাই আগবাঢ়িব বিচাৰে। কিন্তু শেখৰক ভালপাব বিচাৰে। শেখৰে বিচাৰে প্ৰণামী সেই আগৰ সহজ-সৰলতাৰে ভবা প্ৰণামীজনী হওঁক।

নিবিচাৰে আধুনিকতাৰ বতাহজাক গাত ঘাঁহি লোৱাতো। শেখৰেও জানে প্ৰণামীক লৈ সি কিবা এটা অনুভৱ কৰে কিন্তু সেয়া প্ৰেম বুলি ক'ব নোৱাৰে। সেইকাৰণে হয়তো প্ৰণামীৰ বিজাল্টৰ দিনা আঠ টকা দি কিনা বঙা গোলাপপাহ দিব নোৱাৰি পেলাই দিলে। ৰজনীশে শেখৰৰ এই কথাবোৰত হাঁহে। ৰজনীশ হ'ল এজন আধুনিক মতলীয়া যুৱক। প্ৰণামীৰ বিজাল্টৰ দিনা তাই ৮৫ শতাংশ পাইছে

কিন্তু শিৱানীয়ে ৭৮ শতাংশ নম্বৰ পোৱাৰ বাবে চুইচাইড কৰিছে ৰে'লৰ আগত পৰি। কাৰণ তাইক মাক-বাপেকে অহৰ্নিশে মানসিক অত্যাচাৰ চলাই আহিছিল তাই পৰীক্ষাৰ নম্বৰক লৈ। শিৱানীৰ মাক-বাপেকে বিচাৰে তাই ১শী শতাংশৰ ওপৰত নম্বৰ পাওঁক। তেতিয়াহে আনৰ আগত গৰ্বেৰে প্ৰকাশ কৰিব পাৰি। এবাৰো চিন্তা নকৰিলে শিৱানীৰ মানসিক অৱস্থা। তাইক এটা ভাল নম্বৰ পোৱা মেচিনলৈ ৰূপান্তৰিত কৰি পেলালে। তাইক এই ধুনীয়া পৃথিৱীখনৰ সৌন্দৰ্যই ৰাখিব নোৱাৰিলে। সিদ্ধাৰ্থৰ প্ৰেমেও তাইক ৰাখিব নোৱাৰিলে। জীৱনৰ প্ৰতি বিতৃষ্ণা জন্মি নিজকে শেষ কৰি পেলালে। শীৱানীৰ এই কাৰ্যই বৰ্তমান সময়ৰ অভিভাৱকসকলক এক প্ৰত্যাহ্বান জনাই থৈ গৈছে। বৰ্তমান সমাজৰ বাবে এইটো এটা লোমহৰ্ষক ঘটনা। কিশলয় নামৰ যুৱকজনৰ কেমেণ্ডিত অনাৰ্চ লৈ অধ্যাপক হোৱাৰ মন কিন্তু বাপেকে মেডিকেল নতুবা ইঞ্জিনিয়াৰিং পঢ়িবলৈ জোৰ দিছে। কিশলয় মানসিক অন্তঃসন্দ্বত ভুগিছে। তথাপি ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে যাব বিচাৰিছে বাপেকৰ বাবে। আচলতে এইয়া কৰা অনুচিত। উপন্যাসিক অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীয়ে এই ঘটনাৰপৰা বুজাব খুজিছে যে প্ৰত্যেকৰে একোটা মন থাকে। মনৰ বিৰুদ্ধে কাম কৰি কোনোৱে সন্তুষ্টি লাভ কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যেনেধৰণে নিজৰ কেৰিয়াৰ গঢ়িব বিচাৰে তেনেধৰণে দিলে হয়তো মানসিক চিন্তাবোৰ কমিব। প্ৰসেন শেখৰৰ কমমেট সি লাহে লাহে নিচাৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হয়। এদিনটো তাক শেখৰহঁতে এটা সৰু গলিত **নিচাসক্ত অৱস্থাত** উদ্ধাৰ কৰে। সি এজন শিক্ষকৰ ল'ৰা। তাৰ দুজনী বায়েক। ডাঙৰ বায়েকৰ ভিনিয়েক প্ৰাইমেৰী স্কুলৰ শিক্ষক। বায়েকে যৌতুকত বস্ত্ৰ নিব নোৱাৰাৰ বাবে মাৰপিট কৰে। বায়েকে ঘৰলৈ গুচি আহে। বায়েকজনী বি.এ.ত ডিষ্ট্ৰিণ্টচন লৈ পাছ কৰিছে কিন্তু এটা চাকৰি ল'বপৰা নাই টকাৰ অভাৱত। ঘোচ নিদিলে কোনোৱে চাকৰি নিদিয়ে। সেয়েহে প্ৰসেন

বৰ্তমান ব্যৱস্থাটোৰ প্ৰতি বিদ্ৰোহী হৈ পৰিছে। শেখৰে প্ৰসেনকক উদগনি জনাইছে গান গাবলৈ। কাৰণ সি বহুত ধুনীয়া গান গাইছিল। কিন্তু প্ৰসেনৰ সম্পূৰ্ণ মন বিদ্ৰোহেৰে ভৰি পৰিল। তীব্ৰ ঘৃণাৰ সৃষ্টি হৈ পাহৰি গৈছে নিজকে। উপন্যাসখনত আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা এমিলি নামৰ লণ্ডনৰ যুৱতীৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা হৈছে। তাই আজোককাক ৰকিন্দনৰ 'স্বৰ্গৰ দুৱাৰমুখ' (গৌহাটী) চাবলৈ আহিছে। তাই শেখৰৰ সহায় লয়। শেখৰে গুৱাহাটীখনৰ চাৰিও কোণ দেখুৱায়। এমিলিয়ে খুব কম দিনতে বুজি উঠে আমাৰ ইয়াত গোষ্ঠী সংঘৰ্ষ বহুত বেছি। ইয়াত বিভিন্ন জাতি-উপজাতিৰ মাজত ৰাজনৈতিকভাৱে সামাজিকভাৱে ভীষণ কাজিয়া। এমিলিৰ মতে সন্ত্ৰাসবাদী হ'বলৈ হ'লে এই কাজিয়াবোৰেই যথেষ্ট। একেখন দেশতে থাকি ইমান মতভেদ হ'লে দেশখন কেতিয়াও উন্নয়নমূলক কামত আগবাঢ়িব নোৱাৰে। শেষৰে ভাবিছে যদি এমিলিৰ দৰে সকলোৱে এই কথাবোৰ ভাবিলেহেঁতেন। তাইৰ মতে সময়ৰ মূল্য বহুত বেছি। সময়ক অৱহেলা নকৰে। তাই নিজৰ জাতিৰ ইতিহাস ৰক্ষা কৰাৰ কথা ভাবে। ঠিক তেনেদৰে আজি যুৱ প্ৰজন্মৰ ভাৱধাৰাবোৰ হ'লে হয়তো আমাৰ দেশ বহুখিনি ক্ষেত্ৰত আগুৱাই যাব পাৰিব।

'চন্দিকা' হোষ্টেলত কেইবাগৰাকী ছোৱালী আছে। সিহঁতৰ মাজত ঘটা ঘটনাবোৰ বহুত মৰ্মস্পৰ্শী। এই হোষ্টেলৰ প্ৰত্যেকজনী ছোৱালীৰ মাজত হেজাৰ বেদনাই কুকুমুকাই ফুৰিছে। আৱেগত সকলোৱে নিজৰ কাহিনীবোৰ কৈছে। 'মৈত্ৰী' নামৰ ছোৱালীজনীৰ দহ বছৰ বয়সত নিজৰ মামাকৰ হাতত ধৰ্ষিতা হৈছিল। তাইৰ সেই সময়ত দেউতাকৰ অসুখ হৈ আছিল। সিহঁতৰ ঘৰৰ অৱস্থা বৰ ভাল নাছিল। মাকো বাপেকৰ লগত আছিল, সেই সুযোগতে নিজৰ মোমায়েকে নিচাসক্ত অৱস্থাত আহি তাইক ধৰ্ষণ কৰিছিল। পিছত মাকক কোৱাত মাকে সমাজৰ ভয়ত কথাটো লুকুৱাই ৰাখিছিল। পিছত মামাকে তাইৰ চিকিৎসাৰ বাবে পইচাও দিলে। সময়ৰ সোঁতত সকলোবোৰ কথা হেৰাই গ'ল। কিন্তু মৈত্ৰীৰ বুকুত এই জীয়া ঘটুকুৰা থাকি হ'ল। আনহাতে সুলেখাৰ জীৱনটো ঘটি গৈছে

কিছুমান ঘটনা। তাইৰ মাক সুন্দৰী হোৱাৰ বাবে বিখ্যাত ঘৰৰ পৰিয়াললৈ বিয়া হৈ গৈছিল। সুলেখাৰ জন্মৰ পিছৰ পৰা দেউতাকৰ কাঠৰ মিলবোৰ বন্ধ হৈ গৈছিল। সিহঁতৰ অৱস্থা শোচনীয় হৈ পৰিছিল। তাইৰ এটা মৰমৰ ভায়েক আছিল। তাৰ চাৰি বছৰ বয়সতে মৃত্যু হৈছিল। সুলেখাই আইতাকক বৰ ভাল পাইছিল। সেই মৰমৰ আইতাকে হিয়া ঢাকুৰি কান্দি ভগৱানক কৈছিল ল'ৰাটোৰ সলনি ছোৱালীজনীক কিয় নিনিল। সেইদিনা তাই খুব ভাগি পৰিছিল। তাই নভবা কথাষাৰ আইতাকে কৈ দিলে। তাই মনত সাঁচ বহুৱাইছে যে এই সমাজত ল'ৰাকহে বেছি গুৰুত্ব দিয়া হয়। তাই বৈদ্ৰোহী হৈ পৰিছে। আনহাতে মাকৰ মৃত্যুৰ পাছত দেউতাকে আন এগৰাকী গায়িকাক বিয়া কৰাব খুজিছিল। যিগৰাকী গায়িকাক বাপেকে মাক জীৱিত অৱস্থাতেই সম্পৰ্ক ৰাখিছিল। সেই গায়িকাগৰাকীক দেউতাকে গাড়ী-ঘৰ সকলো দিছিল। কিন্তু তাই বিয়া নকৰে। বুলি ক'লে কাৰণ সুলেখাৰ দেউতাকৰ আন এগৰাকী শ্বমিলৰ কেৰাণীৰ ঘেণীয়েকৰ লগত সম্পৰ্ক আছিল। এই সকলোবোৰ কথা জনাৰ পাছত সুলেখাৰ বৰ্তমান সমাজৰ বিবাহাৱস্থাৰ প্ৰতি ঘৃণা উপজিছে।

বিদিশাই প্ৰেমত ৰাজদ্বীপ নামৰ ল'ৰাটোৰ লগত সৰ্বস্ব শেষ কৰিছে। তাই দিশহাৰা হৈ ক্ষোভত প্ৰত্যেকজন যুৱকৰ সংগী হৈ পৰিছে। কিন্তু তাইৰ নিজৰেই শেষ হৈছে। অথচ তাই বিপথে পৰিচালিত হৈছে। তাইৰ ছলনভংগী জানিব পাৰি তাইক এখন নাটক দেখুৱাবলৈ লৈ যায়। সেই নাটকখন চাই তাই আকৌ সংশোধন হয়।

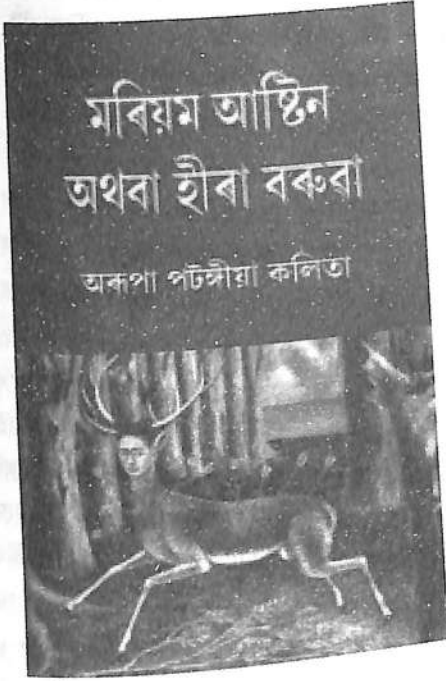
এনেদৰে মৈত্ৰী, সুলেখা, বিদিশাৰ দৰে বহুতো ছোৱালী আছে যি এইধৰণৰ

ঘটনাৰ সন্মুখীন হৈছে। ফলত মনবোৰ বিদ্ৰোহেৰে ভৰপূৰ হৈ কিছুমানে নিজকে ধ্বংস কৰিছে কিছুমানে ধৈৰ্যৰে যুঁজিছে সমাজৰ লগত। অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীয়ে বৰ্তমান সমাজৰ এই বাৰস্থাসমূহ উল্লেখ কৰি সমাজৰ বিকৃত মানসিকতা দূৰ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰাৰ চেষ্টা কৰিছে। আনহাতে আবাহ নামৰ এজন যুৱকৰ মুছলিম উগ্ৰপন্থী সজাই হত্যা কৰিছে। কিন্তু আবাহ সম্পূৰ্ণ নিৰ্দোষী। যি দেশদ্ৰোহী কাম কৰিব খোজা নাছিল সেইকাৰণে তাক দুৰ্বৃত্তই হত্যা কৰিছিল। এনেধৰণৰ ঘটনাৰ দ্বাৰা বৰ্তমান যুৱ মানসিকতাত বহুত প্ৰভাৱ পৰে।

'চন্দ্ৰিকা' হোষ্টেলৰ ৱাৰ্ডেনগৰাকীৰ জীৱনৰ এটা বিভৎস ঘটনা উপন্যাসখনত উল্লেখ কৰিছে। জয়িতা শইকীয়া গহীন-গম্ভীৰভাৱে থাকে। তাৰ মাজতে এটা বিভৎস অতীত লুকাই আছে বুলি কোনোৱে নাজানে। এদিন আৱেগত বিদিশাৰ আগত প্ৰকাশ কৰিছিল। জয়িতাৰ এজনী ছোৱালী আছিল। তাইৰ নামেই চন্দ্ৰিকা আছিল। তাই যিটো ল'ৰা ভাল পাইছিল সেইটো তাইৰে দেউতাকৰ ল'ৰা আছিল। তাই নাজানিছিল যে সেইটো দেউতাক ইমান নিষ্ঠুৰ বুলি। নিজৰ জীৱনৰ কলংকতাৰ কথা ভাবি এদিন তাই মৃত্যুক আকোঁৱালি লৈছিল। এই বিবাদেৰে জয়িতাক গহীন কৰি পেলাইছিল। এনেধৰণৰ কাহিনী বৰ্তমান সমাজৰ বাবে বৰ দোষণীয় বিষয়। উপন্যাসখনৰ ঘটনাসমূহ সাঁচকৈ মৰ্মস্পৰ্শী, আমাৰ সমাজত ঘটি থকা এনেধৰণৰ ঘটনাবোৰে বৰ্তমান যুৱ মানসিকতাত গুৰুতৰ প্ৰভাৱ পেলাইছে। আজিৰ যুগত বহুত শিক্ষিত ল'ৰা-ছোৱালীয়ে উৎকোচ দিব নোৱাৰাৰ বাবে নিবনুৱা জীৱন-যাপন কৰি কটায়

আৰু মানসিকভাৱে ভাগি পৰে। উপন্যাসখনত দেখুওৱা শেখৰ চৰিত্ৰটোৰ দৰে আজিৰ প্ৰজন্ম আগবাঢ়ি গ'লে হয়তো আমাৰ দেশ উন্নয়নশীল হোৱাত আগবাঢ়ি যাব। শেখৰে দেশৰ সকলো পৰিস্থিতি বুজিব পাৰি নিজে স্বাৱলম্বী হোৱাৰ কথা চিন্তা কৰিছে। সি নিজাকৈ এখন কলৰ বাৰী স্থাপন কৰাৰ কথা ভাবিছে। এনেকৈ উপন্যাসখনৰ সামৰণি পৰিছে।

অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীয়ে উপন্যাসখনত সহজ-সৰল ভাষাৰে ৰচনা কৰিছে সকলোৰে বুজিবপৰাকৈ। এই উপন্যাসখনে বৰ্তমান সমাজ উপকৃত হ'ব পৰাকৈ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে। আজিৰ যুৱক-যুৱতীসকলে বহুত সময়ত সঠিক বিচাৰ কৰিব নোৱাৰি বিপথে পৰিচালিত হয়। এই উপন্যাসখন অধ্যয়নকৰিলে বিপথে যোৱাৰপৰা ৰক্ষা পাব বুলি ভাবিছে। শিক্ষিত হৈ চাকৰি নোপোৱাৰ বাবে হতাশ নহৈ নিজে স্বাৱলম্বী হোৱাৰ কথা ভাবিব লাগে। আমি আমাৰ নিজস্বতাক ৰক্ষা কৰিব লাগে। নিজৰ সাম্প্ৰদায়িক ঐক্য শিথিল কৰি ৰাখিব লাগে। গোষ্ঠী সংঘৰ্ষ আঁতৰাই দেশত শান্তিৰ আগমন ঘটাবলৈ আগবাঢ়ি আহিব লাগে। নাৰীৰ সুৰক্ষাৰ বাবে আমি সদায় নিজকে সংশোধন কৰিব লাগে। কিয়নো নিজক সংশোধন নকৰিলে আনক সংশোধন কৰিব পৰা নাযায়। দেশত ৰাজনৈতিক অৱস্থাসমূহ বৰ পুতৌলগা। গতিকে আমি সঠিক সময়ত উচিত সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি আমি প্ৰত্যেকেই একোজন সু-নাগৰিক হোৱা উচিত। বিশিষ্ট উপন্যাসিক অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ এই উপন্যাসখন পঢ়ি সাঁচকৈ মই আশ্বস্ত হ'লো। মোৰ বিশ্বাস, ধৈৰ্য, আত্মবিশ্বাস আৰু অলপ বঢ়ালে। মোৰ মানসিকতাত বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱ পেলাইছে। মই ভাবো আমি 'সোণ হৰিণৰ পিছে পিছে চেকুৰ দিব নালাগে। আমি নিজক গম্ভীৰতাৰে আগত জুমি চোৱা উচিত। শেষত আকৌ এবাৰ অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীলৈ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

অক্ষয়া পটংগীয়া কলিতাৰ

‘মৰিয়ম আষ্টিন অথবা হীৰা বৰুৱা’ : নিষ্ঠুৰ সমাজৰ এক জীৱন্ত দলিল

সমীৰণ দাস

স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

নৈ

তিক প্ৰমূল্যবোধৰ অৱক্ষয়ে যেতিয়া সমাজ এখনক নিষ্ঠুৰভাৱে কোঙা কৰে তেতিয়াই সচেতন লেখকৰ কলমে কথা কয়। সমাজৰ এক জাগ্ৰত প্ৰহৰীৰ দৰে দিব খোজে উচিত পথৰ সন্ধান।

অক্ষয়া পটংগীয়া কলিতাও তেনে এগৰাকী সচেতন লেখিকা। যি সমাজখনক নিচেই ওচৰৰপৰা সূক্ষ্মভাৱে বিশ্লেষণ আৰু অধ্যয়ন কৰিছে। তেখেতৰ ২০১৪ বৰ্ষৰ সাহিত্য অকাডেমী বঁটাপ্ৰাপ্ত গ্ৰন্থ ‘মৰিয়ম আষ্টিন অথবা হীৰা বৰুৱা’ শীৰ্ষক উল্লেখযোগ্য গল্প সংকলন। দহটা গল্পৰ এই সংকলনখনিত মানৱীয় সম্পৰ্কৰ সৰল আৰু জটিল চিত্ৰণৰ বাৎসৱ্য ৰূপ ফুটি উঠিছে। সংকলনখনৰ জৰিয়তে গল্পকাৰে নিজৰ অনুভূতিক কল্পনাৰ সৈতে সংমিশ্ৰণ ঘটাই দৈনন্দিন জীৱনশৈলী আৰু সামাজিক বাস্তৱতাক উপস্থাপন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

প্ৰথম অধ্যায় :

প্ৰথম গল্পটো ‘অশ্লিলিপি’। ইয়াত কেইবাটাও গল্প অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। তাৰ ভিতৰত প্ৰথমটো হৈছে ‘আশ্ৰয় শিবিৰৰ বেশ্যাকেইগৰাকী’। গল্পৰ উপস্থাপন ব্যতিক্ৰমধৰ্মী। গল্পটোত উ-লিয়েনৰ মাকক প্ৰতীক হিচাপে লৈ গল্পটি আগবাঢ়িছে।

জাপানে চীনদেশ আক্ৰমণ কৰাৰ সময়ত কেনেদৰে জাপানৰ সৈন্যবোৰে চীনদেশৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলাইছিল বিশেষকৈ তাৰ মহিলাসকলে এক অপ্ৰত্যাশিত প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈছিল তাক লেখিকাই সুন্দৰভাৱে বৰ্ণনা কৰিছে। মাইকী মানুহবোৰে উ-লিয়েনৰ মাকক লুধুমী বাই নামেৰে মাতে। লুধুমী বাই বৰ মৰমীয়াল, সহজ-সৰল। সেয়ে তেওঁক সকলোৱে বৰ ভাল পায়। এদিন লিংটেন আৰু লিংচাওৰ ঘৰত লুধুমী বাইহতে কথাৰ মেল মাৰি থাকোতে হঠাৎ বিদেশী সৈন্যদল উপস্থিত হয়। ভাগ্যক্ৰমে লুধুমী বাইৰ লগৰী কেইজনী পলাই থাকিব পাৰিলে যদিও শকত হোৱাৰ বাবে লুধুমী বাই পলাব নোৱাৰিলে আৰু লুধুমী বাইক সেই নিষ্ঠুৰ সৈন্য দলটোৱে অতি নৃশংসভাৱে হত্যা কৰিলে।

ইয়াৰ পিছত লিং চাওহঁতে শ্বেতাংগী মহিলাৰ আশ্ৰয় শিবিৰত আশ্ৰয় ল’লেগৈ। এদিন তাত তেওঁ সাতজনী কম বয়সীয়া ছোৱালী অহা দেখা পালে। সিহঁতক দেখি লিংচাওৱে বেয়াই পাইছিল। এদিন ৰাতি আশ্ৰয় শিবিৰত ডাঙৰ বিপদ ঘটিল। হঠাতে সৈন্যসমূহ আহি গোট

মুখত বৈ আছেহি আৰু সিহঁতক কেইগৰাকীমান মহিলা লাগে। শ্বেতাংগী মহিলাৰ কথা শুনি সেই কম বয়সীয়া ছোৱালী কেইজনী যাবলৈ প্ৰস্তুত হ'ল। সিহঁত যোৱাৰ লগে লগেই লিংচাৰে অন্তৰ্দগ্ধত ভূগিছে। গল্পকাৰে গল্পটো কলাসন্মতভাৱে উপস্থাপন কৰিছে। নাৰী সেই সময়ৰ সৈন্যবোৰৰ বাবে যেন ভোগৰ সামগ্ৰী। সেই কমবয়সীয়া ছোৱালী কেইজনী তাৰ জ্বলন্ত উদাহৰণ। লেখিকাই যুদ্ধৰ সময়ত সেই মাইকী মানুহবোৰৰ জৰিয়তে তেওঁলোকৰ মাজত দেশপ্ৰেম, একতা, ত্যাগ, মিলা-প্ৰীতি ইত্যাদি গুণবোৰৰ পৰিচয় দিয়াৰ চেষ্টা কৰিছে আৰু বৰ্তমান সময়তো নে নাৰীয়ে বিভিন্ন সমস্যাৰ সন্মুখীন হ'বলগা হৈ আছে তাৰ আভাস দিবলৈও লেখিকা সক্ষম হৈছে।

দ্বিতীয় গল্পটো হৈছে 'কেশৱতী কন্যা মাইনাও'। এই গল্পটোৰ উপস্থাপন ব্যতিক্ৰমধৰ্মী। 'মাইনাও' মূল চৰিত্ৰৰ জৰিয়তে গল্পটো আগবাঢ়ি গৈছে। গল্পটিত আন্দোলন কৰা দলটোৰে সমাজলৈ কিছুমান কঠোৰ নীতি-নিয়ম বলবৎ কৰিছে। আৰু যিয়ে নিয়ম ভংগ কৰিব তেওঁক কঠোৰ শাস্তি বিহা হ'ব। এবাৰ মাইনাওৰ পেহীয়েকে দখনা পিন্ধি নোযোৱাৰ বাবে তাইৰ কাপোৰযোৰ ল'ৰা কেইটামানে ফাঁহ ফাঁহকৈ কাটিলে। এদিন হঠাৎ মাইনাওৰে শুনিবলৈ পালে যে এইবাৰ সিহঁতৰ পৰিয়ালটোক পূজা চোৱাত আন্দোলন কৰা দলটোৰে নিষেধাজ্ঞা আৰোপ কৰিছে। কিন্তু মাইনাওৰে বান্ধৱী কেইজনীৰ লগত কোনেও গম নোপোৱাকৈ পূজা চাবলৈ গ'ল আৰু মাইনাওৰ জীৱনলৈ নামি আহিল অন্ধকাৰ। তাই এজনী দাগী আচামী ৰূপে চিহ্নিত হ'ল। অৱশেষত তাইৰ চুলিকোছা এজন ল'ৰাই কাটি পেলালে। পুৰুষপ্ৰধান সমাজত মাইনাওৰে কোনো জেহাদ ঘোষমা ৰিবলৈ সাহস কৰা নাছিল। তাই হৈ পৰিছিল অসহায়। মাক-দেউতাকেও কোনো মতে নামাতিছিল। লেখিকাই খুব কলাত্মকভাৱে উপস্থাপন কৰিছে। গল্পকাৰ

কলিতাই যেন কাষৰপৰা দেখিছিল মাইনাওৰ সেই সৰুৰুপ ছবি। ইয়াৰ জৰিয়তে সমাজৰ কু-সংস্কাৰ আৰু আওকলীয়া ৰীতি-নীতিসমূহৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছে। এক সংৰক্ষণশীল সমাজ তথা পৰিয়ালৰ মাজৰপৰা ওলাই আহি সংস্কাৰকামী মনোভাৱ দাঙি ধৰিব বিচাৰিছে উক্ত মাইনাওৰ চৰিত্ৰটোৰ জৰিয়তে। কিন্তু মাইনাওক চুলি কটাতেই ক্ষান্ত নাথাকি তাইৰ জীৱনৰ সোণালী সপোন দেখা বয়সতে তাইক পঠিয়াই দিলে সংসাৰ নামৰ এক বন্দীশাললৈ। এই কাহিনীয়ে আমাক অনুভূত কৰায় যে নিষ্ঠুৰ সমাজৰ এক জীৱন্ত দলিল মাইনাও।

'অশ্লীলিপি'ৰ অন্তৰ্গত তৃতীয় গল্পটি হৈছে 'পদূলিত দুজোপা বকুল গছেৰে ঘৰটোৰ নিভা বোঁ'। এই গল্পটোত সমাজৰ এক বাস্তৱ প্ৰতিচ্ছবি দাঙি ধৰিছে। এই গল্পটোত এগৰাকী মহিলাৰ শৃংখলাবদ্ধতা, সহনশীলতা, সহিষ্ণুতা, দায়িত্ববোধ, জীৱনবোধৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছে। এই গল্পটোৰ জৰিয়তে লেখিকাই ঘৰৰ এজন সদস্য যেতিয়া অসামাজিক কাম কাজত লিপ্ত হয় তেতিয়া ঘৰখনৰ আন আন ব্যক্তিলৈ শাৰীৰিক, মানসিক, সামাজিক বা ৰাজনৈতিকভাৱে কেনেদৰে প্ৰতিবন্ধকতা নামি আহে তাক অতি স্পষ্টভাৱে নিভা বোঁৰ দেওৰেকৰ চৰিত্ৰটোৰ জৰিয়তে এক আভাস দিবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াত লেখিকাই নাৰী জীৱনত থকা দুখন ঘৰৰ পৰিৱেশ আৰু মুখামুখি হোৱা সমস্যা, ইত্যাদিসমূহ মনোৰমভাৱে বৰ্ণনা কৰিছে। নতুন ঘৰখনৰ পৰিৱেশ আৰু মাকৰ ঘৰৰ পৰিৱেশে কেনেকৈ এজনী নাৰীৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলাই তাক অতি সূক্ষ্মভাৱে লেখিকাই বিশ্লেষণ কৰিছে। অসমীয়াত এয়াৰ প্ৰবচন আছে—'আইৰ ঘৰলৈ যাম দুই হাতে খাম'।

চতুৰ্থ গল্পটি হৈছে 'শিলপৰা কপৌ আয়েংলা'। এই গল্পটোৰ উপস্থাপন ব্যতিক্ৰমধৰ্মী। গল্পটিত আয়েংলা হৈছে মূল চৰিত্ৰ। আয়েংলা নামটো তেওঁলোকৰ সমাজত অতীতৰপৰা প্ৰচলিত সাধু কথাৰ

গাভৰুৰ পৰাই আইতাকে নাতিনীয়েকৰ নাম থ'লে আয়েংলা। আয়েংলাই এদিন নিজৰৰ পাৰত কাপোৰ ধুই থাকোতে পাঁচজন আৰ্মি জোৱানে তাইক শাৰীৰিকভাৱে নিৰ্যাতন চলায় আৰু তেতিয়াৰপৰাই আয়েংলা হৈ পৰিল এটা শিলৰ দৰে স্থিৰ।

লেখিকাই গল্পটোৰ জৰিয়তে বৰ্তমান সমাজখনত চলি থকা সত্য ঘটনাক গল্পৰ ৰূপ দিছে। পুৰুষৰ কামনাৰ বলি হৈ এনেকৈয়ে যেন নাৰীয়ে হেৰুৱাইছিল স্বাধীনতা। বৰ্তমান একৈশ শতিকাৰ যুগটো নাৰীৰ অকলশৰীয়া আৰু দুৰ্বলতাৰ সুযোগ লৈ এচাম বিকৃত মানসিকতাৰ লোকে ধৰ্ষণ, হত্যাৰ দৰে লোমহৰ্ষক কাণ্ডসমূহ ঘটাই আছে। লেখিকাই সেই নিৰ্দোষী, মৰমীয়াল 'আয়েংলা' চৰিত্ৰটোৰ জৰিয়তে বৰ্তমান সমাজত এগৰাকী নাৰীয়ে সেই দুৰ্ঘটনাসমূহৰ পিছত কেনেদৰে শাৰীৰিক বা মানসিকভাৱে ভাগি পৰে তাক প্ৰতিজন পাঠকৰ হৃদয় কঁপাই দিব পৰাকৈ বৰ্ণনা কৰিছে।

পঞ্চম গল্পটি হৈছে 'পিঠা খোৱা ৰান্ধসীৰ সাধু কোৱা সুৰাগমণিৰ মাক'। এই গল্পটিত বাস্তৱধৰ্মী, য'ত অসমৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ মন প্ৰাণ হৃদয় কঁপাই তুলিবপৰা এক নিষ্ঠুৰ সত্য। গল্পটোত 'সুৰাগমণি' আৰু 'সুৰাগমণিৰ মাক'ৰ মূল চৰিত্ৰ হিচাপে গল্পটো আগবাঢ়ি গৈছে। সেই দিনা পোন্ধৰ আগষ্ট আছিল। সুৰাগমণিহঁতৰ বিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হৈছিল সিহঁতৰ সকলো খেল-পথাৰত জাতীয় পতাকা উত্তোলন কৰিবলৈ লৈছিল কিন্তু নিমিষতে এক ক'লা ডাৱৰে সেই ঠাইখন আন্ধাৰ কৰি পেলালে। সিহঁতৰ নশ্বৰ দেহ পঞ্চভূতত বিলীন হৈ গ'ল।

লেখিকাই গল্পটোত ৰান্ধসীৰ চৰিত্ৰৰ জৰিয়তে নিষ্ঠুৰ, বিবেকহীন মনোভাৱেৰে পৰিপুষ্ট সেই সন্ত্ৰাসবাদীবোৰৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছে। এই গল্প সংকলনটিৰ সকলো গল্পৰ ভিতৰত এই গল্পটোৱে অতি স্পৰ্শকাতৰ আৰু মৰ্ম বেদনাৰে ভৰি পৰা কাহিনী বুলিব পাৰি।

আন এটি গল্পৰ নাম হ'ল 'ঘোঁৰাৰ চেকুৰৰ হৃদৰ কবিতা ভালপোৱা সুৰভি বৰুৱা'। গল্পটোত মূল চৰিত্ৰ সুৰভি বৰুৱা। তেখেতে অসম আন্দোলনৰ বিৰোধিতা কৰিছিল আৰু

কেই বাটাও প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ কৰিছিল। ফলস্বৰূপে তেওঁ সমাজৰ বাবে বৰ্জনীয় হৈ পৰিছে। গল্পটিত এনে ব্যতিক্ৰমধৰ্মী যদিও বাস্তৱধৰ্মী গল্পটিত লেখিকাই এগৰাকী সচেতন, নিৰাপেক্ষ, ব্যক্তিত্বসম্পন্ন ভদ্ৰ মহিলাই সমাজৰ মংগলৰ বাবে মাতাৰ বাবে তেওঁক সকলোৱে কেনেদৰে কৰুণা কৰিছে তাক অতি স্পষ্ট ৰূপত দাঙি ধৰিছে। লেখিকাই সামাজিক দায়িত্ববোধৰ বিষয়ে আলোকপাত কৰাৰ ক্ষুদ্ৰতম প্ৰয়াস কৰিছে।

দ্বিতীয় অধ্যায় :

সংকলনটিত 'পুত্ৰ'ত কেইবাটাও গল্প অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে। সেয়া হ'ল 'মাই ডেড ইজ এন এ টি এম', 'আই এম ছেল্লি...', 'ভঙা চাইকেলত বান্ধি থোৱা এখন দা', 'মই স্বাৰ্থপৰ নহয় কিন্তু মোক সকলো বস্তু লাগে'।

এই গল্পকেইটাত লেখিকাই বৰ্তমান সমাজৰ বিশৃংখল যুৱ প্ৰজন্মৰ প্ৰতিচ্ছবি অতি কলাসন্মতভাৱে উপস্থাপন কৰিছে। যিটো প্ৰতিজন পাঠকে হৃদয়ংগম কৰিব। এই কাহিনীসমূহ বৰ্তমান সমাজৰ প্ৰতিখন ঘৰৰ লগতে আংশিকভাৱে হ'লেও সাঙুৰ খাই আছে। এই গল্পকেইটাই প্ৰতিজন অভিভাৱককে সচেতন আৰু সজাল হ'বলৈ অনুপ্রাণিত কৰিব। প্ৰথম গল্পটিত দেউতাকৰ টকাৰে ভোগ-বিলাস কৰাত ব্যস্ত তাক সুন্দৰকৈ দেখুৱাইছে। গল্পটোৰ জৰিয়তে ঘৰৰপৰা পঢ়িবলৈ বুলি উলাই অহা ল'ৰা-ছোৱালীয়ে আচলতে কেনেদৰে সময় পাৰ কৰিছে আৰু কেনেকৈ নিজৰ জীৱনৰ প্ৰতি ভাবুকি মাতি আনে তাকহে অভিভাৱকসকলক সচেতন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে।

'ভঙা চাইকেলত' বান্ধি থোৱা এখন দা' গল্পটোত উচ্চ মাধ্যমিকৰ এজন ছাত্ৰৰ আৰু দেউতাকক মূল চৰিত্ৰ হিচাপে লৈ আগবাঢ়িছে। দুৰ্ভাগীয়া পিতৃয়ে নিজৰ পুতেকৰ ভয়ক দিৰে হাৰ মানিছে তাক অতি নিৰ্মমভাৱে বৰ্ণনা কৰিছে।

'পুত্ৰ'ৰ শেষৰ গল্পটোত চিজু আৰু জিকি আৰু সিহঁতৰ প্ৰেমক প্ৰতীক হিচাপে

লৈ গল্পটো আগবাঢ়িছে। লেখিকাই এজন পিতৃ-মাতৃয়ে নিজৰ সন্তানক যেতিয়া বিপথে পৰিচালিত হোৱা দেখিও সু পথ প্ৰদৰ্শন কৰাত ব্যৰ্থ হৈ কেনেদৰে অশান্তিত জীৱন নিৰ্বাহ কৰে তাক নিৰ্মমভাৱে উন্মোচন কৰিছে।

তৃতীয় অধ্যায় :

সংকলনটোৰ তৃতীয় অধ্যায়ত আছে 'পুত্ৰৰ বাবে এটা গৰম জেকেট'। ইয়াত বিশেষ ধৰণৰ ছবি ফুটি উঠিছে। সাধাৰণতে ককাক আই তাকৰ আলাসৰ লাডু নাতিনীয়েক। কিন্তু ইয়াত ব্যতিক্ৰম পুতেকহে নাতিনীতকৈ আলাসৰ লাডু। ইয়াত বুঢ়ী কুন্তীবালাক জী-জোঁৱাইকে সকলো সুবিধা দিয়ে যদিও বুঢ়ীয়ে জীয়েকহঁতৰ ঘৰত চুৰ কৰিহে শান্তি পায়। লেখিকাই এয়া সমাজৰ বাস্তৱ কাহিনীক গল্পৰ ৰূপ দিয়ে। বুঢ়ীয়ে আনকি নাতিনীয়েকৰ গৰম জেকেটটোও চুৰ কৰিহে স্ফাস্ত হৈছে। অসমীয়াত এযাৰপ্ৰবচন আছে 'উপকাৰীক অজগৰে খায়' এই কাহিনী ইয়াৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন।

চতুৰ্থ অধ্যায় :

সংকলনটোৰ চতুৰ্থ অধ্যায়ত থকা 'আৰ্টি' গল্পটিৰ উপস্থাপন ব্যতিক্ৰম ধৰ্মী। বাতৰিকাকত আৰু তাত প্ৰকাশ পোৱা শিৰোনামসমূহে কেনেদৰে এখন সমাজ তথা ব্যক্তিক প্ৰভাৱ পেলায় তাক লেখিকাই বৰ্ণনা কৰিছে। অৰ্থাৎ সেই শিৰোনামসমূহে কোনো এখন ক্ষেত্ৰৰ ঘটনাসমূহক অন্তৰ্ভুক্ত কৰে বা প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। গল্পটোত এখন কলেজৰ অধ্যাপকে তেওঁৰ ছাত্ৰীসকলক বনভোজ খুৱাবলৈ নিওতে তাত তেওঁলোকে সন্মুখীন হোৱা ভয়ানক দুৰ্ঘটনটোক গল্পকাৰে অতি দুঃজনকভাৱে ব্যাখ্যা কৰিছে। এইগল্পই যুৱ উশৃংখলতাৰো নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছে। অৰুপা পটংগীয়াই গল্পটোত বৰ্তমান সমাজত ঘটি থকা লোমহৰ্ষক, বেদনাদায়ক কৰুণ দৃশ্যপটক পাঠকৰ আগত উপস্থাপন কৰিছে।

পঞ্চম অধ্যায় :

গল্প সংকলনটিৰ পঞ্চম অধ্যায়ৰ 'চহৰ'খনত মাজনিশা সোমোৱা আধাপোৰা

গাড়ীখন' শীৰ্ষক গল্পটি সম্পূৰ্ণ ব্যতিক্ৰমধৰ্মী। লেখিকাই সমাজ আৰু ৰাজনৈতিক জীৱনৰ জটিল চিত্ৰণৰ বাৎময় ৰূপ ফুটাই তুলিছে। কাহিনীটোত অৰুপা পটংগীয়া কলিতাই পৰোক্ষভাৱে পাঠকক বুজনি দিয়াৰ প্ৰয়াস কৰিছে। অৰ্থাৎ গল্পটিৰ বৰ্ণনা ৰীতি পোনপটীয়া নহয়; কিন্তু সঁচা জীৱনৰ ছবি প্ৰকট কৰাত সক্ষম হৈছে। প্ৰতিবাদ সকলো সমাজৰে পৰিচিত শব্দ। ইতিবাচক দৃষ্টিকোণৰপৰা প্ৰতিবাদৰ প্ৰয়োজন নিশ্চয় আছে। কিন্তু প্ৰতিবাদৰ মূল লক্ষ্য যদি বন্ধ হয়, তেন্তে বন্ধৰ মূল লক্ষ্য কি? লেখিকাই বন্ধ যে প্ৰতিবাদৰ কাৰ্যসূচী হ'ব নালাগে তাক প্ৰতিজন পাঠকৰ হৃদয়ংগম হোৱাকৈ গল্পটি প্ৰকাশ কৰিছে। আন্দোলনকাৰী দলটোৰ মানৱতাবিহীন কাৰ্য, চিন্তা-চৰ্চাক অতি বিস্তাৰিতভাৱে বৰ্ণনা কৰিছে।

ষষ্ঠ অধ্যায় :

গল্প সংকলনটিৰ ষষ্ঠ অধ্যায়ৰ 'শুভদিন' গল্পটো আন এটি ব্যতিক্ৰম ধৰ্মী গল্প। এই গল্পটোত বৰ্তমান একৈশ শতিকাৰ বাস্তৱ জীৱনৰ সুপৰিচিত ৰূপ ফুটাই তুলিছে। গল্পটিৰ অন্তৰ্ভাগত আছে এখন সংসাৰৰ মোহ-মায়াৰ কথা। লেখিকাই এই গল্পৰ জৰিয়তে এখন সম্ভ্ৰান্ত শ্ৰেণীৰ পৰিয়ালৰ জীৱন পৰিক্ৰমা আনফালে ক্ষুধাৰ তাড়ণাৰ দুবেলা দুটা ৰুটি যোগাৰ কৰিবলৈ টান হোৱা ৰাজুলহঁতৰ জীৱন পৰিক্ৰমাৰ উৎকৃষ্ট নিদৰ্শনৰ জৰিয়তে পাঠকৰ সন্মুখত এখন বাস্তৱ প্ৰতিচ্ছবি ফুটাই তুলিছে। শিশু শ্ৰমিক বৰ্তমান সমাজৰ এক ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান। দেশত 'শিশু শ্ৰমিক'ৰ নামত যদিও বিভিন্ন আঁচনি গ্ৰহণ কৰে কিন্তু খোদ প্ৰশাসনেই শিশু শ্ৰমিকক ব্যৱহাৰ কৰে। উক্ত গল্পটিত ৰাজুল তাৰ জ্বলন্ত উদাহৰণ। আধুনিকতাৰ পৰশ পৰা প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ জাক-জমকতাত গোটেই চহৰখন আনন্দত মতলীয়া আৰু সেই সময়তে ৰাজুলহঁতে এটা গৰম চোলাৰ বাবে হাহাকাৰ কৰিবলগা হৈছে। গল্পকাৰ কলিতাই যথেষ্ট স্পৰ্শকাতৰ কাহিনীৰে সমৃদ্ধ কৰি পাঠকক মোহাচ্ছন্ন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

সপ্তম অধ্যায় :

গল্প সংকলনটিৰ সপ্তম অধ্যায়ৰ এটা আকৰ্ষণীয় গল্প হৈছে 'তাল গছৰ পুলি লগোৱা মানুহজন'। এই গল্পটিৰ বৰ্ণনা ৰীতি

আংশিকভাৱে পোনপটীয়া, য'ত সাধাৰণ কথ্য ৰূপৰ পৰিচয় পোৱা যায়। গল্পটিত গল্পকাৰে মানুহৰ জীৱনৰ শেষ স্তৰ অৰ্থাৎ বৃদ্ধ বয়সৰ ছবি দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। গল্পটিৰ বৃদ্ধজন কেতিয়াও কোনোদিনে নিজকে বুঢ়া বুলি নাভাবে। তেওঁ মানসিকভাৱে সদায় শক্তিশালী। তেওঁৰ উদ্যম আছে। তেওঁ ভাৱে ব্যক্তিয়ে বা বৃদ্ধই যাঠি বছৰ, সত্তৰ বছৰ, আশী বছৰৰ পিছতো নিজৰ জীৱনটো নতুনকৈ আৰম্ভ কৰিব পাৰে। সেয়েহে তেওঁ বৃদ্ধ হোৱাৰ পিছতো তাল গছৰ পুলি ৰুই সেই পুলিটোক ডাঙৰ কৰাৰ সপোন দেখিছিল। গল্পটিত বিভিন্ন গ্ৰন্থৰ নাম উল্লেখ কৰি সেইবোৰ পঢ়িবলৈ অনুপ্রাণিত কৰিছে। গ্ৰন্থই ব্যক্তিৰ পৰম বন্ধু। সেয়েহে একাশী বছৰত ভৰি দিয়া বৃদ্ধজনে কিতাপ পঢ়ি তাৰ সঠিক নিদৰ্শন দিছে।

অষ্টম অধ্যায় :

সংকলনটিৰ অষ্টম অধ্যায়ৰ 'বৃন্দা খুৰীৰ হাতৰ একাপ কফি' গল্পটো সম্পূৰ্ণ ব্যতিক্ৰমধৰ্মী বাস্তৱধৰ্মী গল্প। লেখিকাই গল্পটিৰ প্ৰতিটো ঘটনাই যেন অতি ওচৰৰপৰাই দেখিছে। বৃন্দা খুৰীক কাহিনীৰ মূল চৰিত্ৰ হিচাপে লৈ গল্পটি আগবাঢ়িছে। গল্পটিত প্ৰকৃতি প্ৰেমী হিচাপে বৃন্দা খুৰী আৰু সিদ্ধাৰ্থক স্পষ্ট ৰূপত ফুটাই তুলিছে। পৰিৱৰ্তন বোলা বস্তুটো সকলো ব্যক্তিয়ে বিচাৰে। তাৰ পৰিৱৰ্তনৰ বিপকল্প পথ লোৱা সিদ্ধাৰ্থৰ পত্নীকো সমাজৰ এচাম ব্যক্তিক কলাত্মকভাৱে আলোকপাত কৰিছে। বৰ্তমান সময়ৰ মানুহে নিজক পাহৰি অৰ্থাৎ নিজৰ আত্ম মৰ্যাদা, স্বাভিমান, সন্মান, সংস্কৃতি ত্যাগ কৰি লোকৰ সংস্কৃতি নিজৰ কৰি নিজস্বতা নাইকিয়া কৰা অৰ্থাৎ আধুনিকতাৰ লগত খাপ খুৱাবলৈ গৈ পাশ্চাত্যৰ অন্ধ জগতৰ অনুকৰণেৰে ড্ৰাগছ সেৱন আৰু মদ্যপান কৰা ধাৰাটোৱে সমাজ ব্যৱস্থা কলুষিত কৰি

তুলিছে। আৰু লেখিকাই সিদ্ধাৰ্থৰ পত্নীৰ চৰিত্ৰটোৰ জৰিয়তে তাকে উদঙাইছে আৰু আনফালে বৃন্দা খুৰীৰ সহজ-সবল মনোভাৱক অতি মনোৰমভাৱে উপস্থাপন কৰিছে।

নৱম অধ্যায় :

গদ্য সংকলনটিৰ নৱম অধ্যায়ৰ 'নিজৰা' শীৰ্ষক গল্পটি উপস্থাপন যথেষ্ট মনোমোহা। লেখিকাই অতি নিপুণভাৱে গল্পটি বৰ্ণনা কৰিছে। গল্পটিত বৃদ্ধাগৰাকীয়ে এক নিসংগতা অনুভৱ কৰে। সন্তান-সন্ততিসকল সকলো নিজৰ নিজৰ কামত ব্যস্ত। মাক-দেউতাক তেওঁলোকৰ কাৰণে বৃদ্ধ বয়সত হৈ পৰিছে এটা বোজা। বৃদ্ধাগৰাকীয়ে সংসাৱৰ মায়া মোহ পাহৰিবলৈ যেন বন্ধন প্ৰকৰণৰ আশ্ৰয় লৈছে। গল্পকাৰে অসমীয়া থলুৱা খাদ্য সম্ভাৰৰ যি বিৱৰণ সেয়াও পাঠকক আকৰ্ষণীয় কৰিব। বৃদ্ধ মাক-দেউতাকৰ প্ৰতি থকা সন্তানৰ দায়িত্ববোধকে লেখিকাই এই গল্পটিৰ জৰিয়তে সোঁৱৰাব বিচাৰিছে।

দশম অধ্যায় :

সংকলনটোৰ একে বাবে শেষৰ গল্পটো হ'ল 'মৰিয়ম অষ্টিম অথবা হীৰা বৰুৱা'। গল্পটো এক যথেষ্ট স্পৰ্শকাতৰ আৰু প্ৰতিজন পাঠকৰ হৃদয়ত এক ঠাচ বহুৱাই যাবপৰা গল্প। গল্পটোৰ সাঁচা জীৱনৰ ছবি প্ৰকট হৈছে। লেখিকাই যেন অতি ওচৰৰপৰাই হীৰা বৰুৱাক দেখা পাইছিল এনে অনুভূত হয়। 'হীৰা বৰুৱা' আৰু 'সোমালী' নামৰ কুকুৰজনীক কাহিনীক মূল চৰিত্ৰ হিচাপে লৈ আগবাঢ়িছে। হীৰা বৰুৱাৰ জীৱন আৰু মৰিয়ম অষ্টিমৰ জীৱন গল্পকাৰে এনেদৰে তুলনা কৰিছে যে দুইগৰাকীৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য নাই। সেয়ে গল্পটিৰ নামকৰণ মন কৰিবলগীয়া। মূল গ্ৰন্থৰ নাম অনুসৰিয়ে এই গল্পটো নামকৰণ কৰা হৈছে। সমাজৰ বাস্তৱ

প্ৰতিচ্ছবিক গল্পকাৰে কাহিনীৰ ৰূপ দিছে, 'মৰিয়ম অষ্টিম বা হীৰা বৰুৱাৰ দৰে আমাৰ সমাজত বহুতো মাতৃ, পত্নী, বোৱাৰী (মহিলা) আছে যাৰ সকলো থাকিও একো নাই। মোমায়েকৰ মুখৰপৰা মৰিয়ম অষ্টিমৰ কাহিনী শুনি হীৰা চলিহা (বৰুৱা) আৰু পৰিয়াল বৰ্গৰ বাবে এক সাঁথৰৰ দৰে লাগিছিল। কিন্তু হীৰা বৰুৱাই মৰিয়ম অষ্টিমক এগৰাকী আদৰ্শনাৰী হিচাপে অন্তৰত ঠাই দিছিল। এদিন কালক্ৰমত হীৰা বৰুৱাইও মৰিয়ম অষ্টিমৰ দৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিবলগা হৈছিল। য'ত এটা কুকুৰেই আছিল তেওঁৰ সংগী। লেখিকাই অতি মৰ্মবেদনাৰে গল্পটি বৰ্ণনাকৰিছে। হীৰা বৰুৱাই আনকি নিজৰ সন্তান আৰু বোৱাৰীৰ পৰাও পীড়া লাভ কৰিছিল।

এই সংকলনত অন্তৰ্ভুক্ত সকলো গল্পই সমাজৰ এক বুজন সংখ্যক প্ৰকৃত সত্যক উপস্থাপন কৰিছে। বৰ্তমান বিশ্বায়নৰ ফলত পৰিৱৰ্তন হোৱা মানুহৰ জীৱন পৰিক্ৰমা, প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ টো, মানুহৰ চিন্তা-চৰ্চা, সমাজবোধ, জীৱনবোধ, সময়বোধক গল্পৰ সহায়ত পাঠকৰ আগত উপস্থাপন কৰিছে। বৰ্তমান সমাজত চলি থকা হতা, ধৰ্ষণ, শোষণ, উৎপীড়ন, অপহৰণ সকলো দিশেই লেখিকাই মুকলিমুৰীয়াকৈ উপস্থাপন কৰিছে। তেওঁৰ সকলোবোৰ লেখাতেই নাৰী জীৱনৰ বাস্তৱ ছবিখন প্ৰতিফলিত হৈছে। তেখেতৰ লেখাত সাম্প্ৰতিক যুগৰ মানুহৰ সামাজিক চেতনা, সংস্কাৰ, মানৱীয় প্ৰমূল্যবোধ, নৈতিক দায়িত্ব কেনেদৰে বিলুপ্ত হৈছে তেখেতৰ গল্পসমূহত স্পষ্টৰূপে ফুটি উঠিছে।

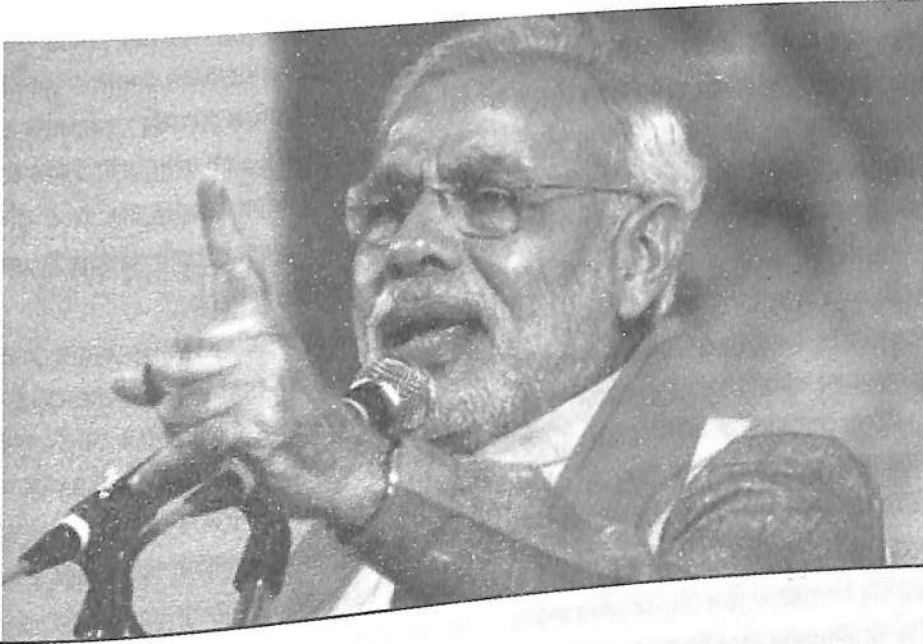
এনে এটা গল্প সম্বলিত অৰূপা পটংগীয়া কলিতাৰ 'মৰিয়ম অষ্টিম অথবা হীৰা বৰুৱা' যি অসমীয়া সাহিত্যত নিশ্চয় অমূল্য সংযোজন। কিতাপখন পঢ়ি বৰ আনন্দ আৰু মাজে মাজে বিষাদো পালো। দহটা অধ্যায় আৰু ২১৬ পৃষ্ঠাৰ গল্প পুথিখন প্ৰকাশ কৰিছে গুৱাহাটীৰ চন্দ্ৰ প্ৰকাশনে।

পোহৰৰ এগছি চাকি, প্ৰত্যাশা, ভৰসা...

ইন্দ্ৰানী দেৱী

স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

হে

মন্ত কুমাৰ ভবালীৰ 'নৰেন্দ্ৰ মোদীৰ উদ্ভৰণৰ নতুন ইতিহাস 'চায়বালা প্ৰধানমন্ত্ৰী হোৱাৰ কাহিনী' শীৰ্ষক অসমীয়াত এখন ভাল জীৱনীগ্ৰন্থ পঢ়ি আপুত হৈ

একলম লিখাৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰিলোঁ।

প্ৰধানমন্ত্ৰী হোৱাৰ বছ আগৰেপৰাই চৰ্চাৰ শিখৰত উঠা, তদুপৰি গুজৰাটৰ মুখ্যমন্ত্ৰী হোৱাৰ পাছৰেপৰাই ভাৰতীয় ৰাজনীতিত সবাটোকৈ অধিক চৰ্চা হোৱা নৰেন্দ্ৰ ভাই দামোদৰ দাস মোদীৰ হেমন্ত কুমাৰ ভবালীয়ে লিখা জীৱনী গ্ৰন্থখনৰ এয়া চতুৰ্থ সংস্কৰণ। এই গ্ৰন্থখনত তেখেতৰ জন্মৰপৰা প্ৰধানমন্ত্ৰী হোৱালৈকে বহুতো নতুন নতুন তথ্য সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছে। স্বাভাৱিকতে ইয়াত তেখেতৰ শৈশৱ, কৈশোৰ, যৌৱন, যশোদাবেনৰ লগত তেওঁৰ বিবাহ, প্ৰাইভেট ছাত্ৰ হিচাপে অধ্যয়ন, সংঘৰ নিষ্ঠাবান কৰ্মী, জৰুৰীকালীন সময়ত ছাত্ৰ হিচাপে অধ্যয়ন, সংঘৰ নিষ্ঠাবান কৰ্মী, জৰুৰীকালীন সময়ত তেওঁৰ গোপন কাজ-কৰ্ম, বিজেপীৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সাংগঠনিক সাধাৰণ সম্পাদক, গুজৰাটৰ মুখ্যমন্ত্ৰী, নৱা উদ্যোগীকৰণৰ হোতা বিজেপীৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী পদৰ প্ৰার্থী—শেহত পৃথিৱীৰ বৃহত্তম গণৰাজ্যৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী হিচাপে তেওঁৰ উত্থানৰ কাহিনী-সকলো কথাই এইখন গ্ৰন্থত সন্নিৱিষ্ট কৰাৰ চেষ্টা কৰিছে।

গ্লেমাৰ, ক্ষমতা, ধন—এইবোৰক সৰুৰেপৰাই গুৰুত্ব নিদিয়া নৰেন্দ্ৰ ভাই দামোদৰ মোদী আছিল কঠোৰ পৰিশ্ৰমী আৰু পৰম উৎসাহী। কোনোবাই তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিব বা ভাল বুলিব, সেয়া তেওঁ কাহানিও বিচৰা নাছিল। যৌৱনৰে সৰহ যি পৰম জ্ঞানৰ

সন্ধান কৰিছিল, তাৰ তুলনাত এইবোৰ বস্তু নৰেন্দ্ৰৰ বাবে অৰ্থহীন আছিল। তেওঁ উপলব্ধি কৰিছিল যে প্ৰকৃততে তেওঁ যি কৰিব বিচাৰিছে সেয়া হ'ল মানুহৰ সেৱা।

দামোদৰ দাস মোদী আৰু হীৰাবেনৰ তৃতীয় সন্তান নৰেন্দ্ৰ আছিল সৰুৰেপৰাই অন্য ভাই-ভনীতকৈ সকলো ক্ষেত্ৰতে পৃথক। পঢ়া-শুনা হয়তো দেশত সেই সময়ত প্ৰচলিত সাধাৰণ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ প্ৰতি ধাউতি নাছিল তেওঁৰ, অথচ সৰুৰেপৰাই নৰেন্দ্ৰভাইৰ প্ৰধান শক্তি আছিল তেওঁৰ এক বিশেষ ধৰণৰ ব্যক্তিত্ব আৰু সাহস। ঘৰৰপৰা কিছু দূৰৈত থকা এখন চৰকাৰী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰপৰা নৰেন্দ্ৰই শিক্ষা সমাপ্ত কৰি ভাগৱতাচাৰ্য নাৰায়ণাচাৰ্য হাইস্কুলত নামভৰ্তি কৰিছিল। তেতিয়া তেওঁ নিয়মীয়াকৈ শ্ৰেণীলৈ যোৱা ছাত্ৰ নাছিল, তথাপি আজি যেতিয়া তেওঁৰ কথা উলিওৱা হয়, তেতিয়া গুজৰাটৰ ভাগ্য বিধাতাজনক সহপাঠীসকলে এজন উজ্জ্বল ছাত্ৰ হিচাপেই মনত পেলায়।

স্কুলত শ্ৰেণী শেষ হোৱাৰ লগে লগে নৰেন্দ্ৰই দেউতাকৰ চাহৰ দোকানলৈ দৌৰিছিল যাতে তেওঁক ইটো-সিটো সহায় কৰি দিব পাৰে। কিতাপ পঢ়ি ভালপোৱা নৰেন্দ্ৰই ভাৱনৈগৰ পুথিভঁৰালত বহু সময় কটাইছিল। তদুপৰি সঘনে তেওঁৰ বিজ্ঞান শিক্ষকজনক ব্যৱহাৰিক শিক্ষাৰ দিশত সহায় কৰিছিল। সেই বিদ্যালয়ত এটা তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাৰ দল আছিল যিটো দলৰ সদস্য হিচাপে নৰেন্দ্ৰই কেৱল স্কুলতেই নহয় বাহিৰৰ প্ৰতিযোগিতাবোৰতো নিয়মিতভাৱে অংশগ্ৰহণ

কবি পুৰস্কাৰ বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

শৈশৱৰেপৰাই দৈনন্দিন জীৱনত নৰেন্দ্ৰ আছিল এজন মিতব্যয়ী লোক। চাফ-চিকুণকৈ থাকি আটোমটোকাৰিকৈ পোছাক পৰিধান কৰা নৰেন্দ্ৰৰ ক্ষেত্ৰত স্কুলীয়া দিনৰেপৰাই এইটো স্পষ্ট হৈ উঠিছিল যে তেওঁ এনে এজন মানুহ হিচাপে গঢ় লৈ উঠিব, যি পৰিকল্পিতভাৱেকাম কৰিবলৈ বিচাৰিব আৰু তাৰ কাৰ্যকাৰীতাক নিশ্চিত কৰিব।

নাটকৰ প্ৰতি দুৰ্বলতা থকা নৰেন্দ্ৰই এবাৰ স্কুলত অভিনয়ৰ বাবে নিজেই নাটক ৰচনা কৰিছিল। নাটকখন পৰিচালনা কৰাৰ লগতে মূল চৰিত্ৰত অভিনয়ো কৰিছিল। নাটকখনিৰ নাম আছিল 'হালধীয়া ফুল' আৰু কাহিনীৰ বিষয়বস্তু আছিল সামাজিক অস্পৃশ্যতা। নাটকখন পৰিৱেশনৰ মাজেৰে নৰেন্দ্ৰই এটা বক্তব্য প্ৰকাশ কৰিব বিচাৰিছিল, সেয়া হ'ল—'ভগৱানৰ প্ৰসাদ এপাহ ফুলৰ দৰে, যাৰ ওপৰত এই বিশ্বৰ প্ৰতিজন মানুহৰে অধিকাৰ আছে।'

নৰেন্দ্ৰৰ বয়স সোতৰ বছৰ হৈছিলহি, তেওঁ বিছনগৰৰ কলেজত নামভৰ্তি কৰিছিল, কিন্তু এবছৰমান অনিয়মিতভাৱে কলেজলৈ অহা-যোৱা কৰাৰ পাছতো কাকো নোকোৱাকৈ এদিন তেওঁ সাধক, সন্ন্যাসীসকলে কৰাৰদৰে পৰম সত্যৰ সন্ধানত হিন্দু সংস্কৃতিৰ অন্যতম সাধনাৰ ভূমি হিমালয়লৈ বুলি যাত্ৰা কৰিছিল। হিমালয়মুখী সেই যাত্ৰাত তেওঁ প্ৰথমে গুজৰাটৰে ৰাজকোটত থকা ৰামকৃষ্ণ মিচনলৈ গৈ কিছুদিন সন্ন্যাসীৰ ৰূপতেই আছিল। বিবেকানন্দৰ দৰ্শনৰ প্ৰতি থকা নৰেন্দ্ৰৰ গভীৰ আন্তৰিকতাৰ বাবে মিচনৰ প্ৰধান মুৰূ হৈ নৰেন্দ্ৰক জ্ঞান যোগৰ চৰ্চা কৰিবলৈ নিমন্ত্ৰণ জনাইছিল।

এইদৰেই ভাৰতৰ বিভিন্ন ঠাইত প্ৰায়দুবছৰ ধৰি নৰেন্দ্ৰই লক্ষ্যবিহীনভাৱে ঘূৰি ফুৰিছিল। আজীৱন মানৱ সেৱাৰ মনোভাৱেৰে আগবাঢ়ি যাবলৈ তেওঁ স্বেচ্ছাসেৱক হ'ব বিচাৰিলে আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় স্বয়ংসেৱক সংঘৰ প্ৰচাৰক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিলে। নৰেন্দ্ৰৰ সেই কাৰ্যই এইটোকো বুজালে যে তেওঁ আজীৱন অবিবাহিত হৈ ৰ'ব লাগিব আৰু সংগঠনৰ সেৱাত সম্পূৰ্ণ সময় দিব লাগিব।

কিন্তু ইতিমধ্যেই নৰেন্দ্ৰ মোদীৰ বিবাহ হৈ গৈছিল। আলোচ্য গ্ৰন্থখনত হেমন্ত কুমাৰ ভৰালীয়ে যশোদাবেনৰ লগত তেখেতৰবিবাহ আৰু পৰৱৰ্তী কালছোৱাত যশোদাবেনে স্বামীৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতাৰে অন্য কাৰো সৈতে সংসাৰ নকৰি নৰেন্দ্ৰৰ নামতেই সেন্দূৰ লৈ কেনেদৰে অকলশৰে পাব কৰিছে সেইয়াও সুন্দৰভাৱে বৰ্ণাইছে। বন্ধনশীলতাক সম্পূৰ্ণ গুৰুত্ব সহকাৰে লোৱা গুজৰাটীসকলৰ 'চাবেকী প্ৰথা' অনুসৰি ওঠৰ বছৰ বয়সতে নৰেন্দ্ৰৰ বিবাহ পাতি দিছিল মাক-দেউতাকে। হয়তো সন্ন্যাসী হ'ব বিচাৰা নৰেন্দ্ৰক সংসাৰৰ লোকাম লগাবলৈকে বিয়াৰ বাবে খৰখৰ লগোৱা হৈছিল।

লেখকে আলোচ্য গ্ৰন্থখনৰ ষষ্ঠ অধ্যায়ত মোদীৰ পূৰ্বসূৰীসকলৰ বিষয়ে যথাক্ৰমে ডাঃ কেশৱ হেডগেৱাৰ, শ্ৰীশ্ৰীপিতাম্বৰ দেৱগোস্বামী, ডাঃ শ্যাম প্ৰসাদ মুখাৰ্জী, দীন দয়াল উপাধ্যায় আদিকে

ধৰি বৰেণ্য ব্যক্তিসকলৰ বিষয়ে বিষদভাৱে উল্লেখ কৰাৰ লগতে বাজপেয়ী আৰু আদৱানী—অভিজ্ঞতাপুষ্টি এই দুই নেতাই বিশেষ পথৰ সন্ধান দি নিজৰ উত্তৰসূৰীসকলক কিদৰে আগবঢ়াই দিছে সেইয়া নিখুঁতভাৱে সন্নিৱিষ্ট কৰিছে। আজি তেওঁলোকৰ আশা-ভৰষা কেন্দ্ৰীভূত হৈছে নৰেন্দ্ৰ মোদীৰ ওপৰত।

আলোচ্য গ্ৰন্থখনত আটাইশটা অধ্যায় আছে। পঢ়ি গ'লে বুজা যায় যে, লেখকে প্ৰতিটো অধ্যায়ৰ বিষয়ে পৰিকল্পনা নিখুঁতভাৱে আগতীয়াকৈ কৰিছিল। একাদশ অধ্যায়ত মোদীয়ে কেনেদৰে গোধৰা কাণ্ডৰ বাবে সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষৰ মেৰুপেছত সোমাই পৰিছিল তাৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে। এই অধ্যায়টো ইমান তথ্যসমৃদ্ধ আৰু ইয়াত উপস্থাপিত যুক্তি আৰু সিদ্ধান্তবোৰ অতি বুদ্ধিদীপ্ত হোৱাৰ বাবে গোটেই গ্ৰন্থখনৰ ভিতৰতে এই অধ্যায়টো এক স্বকীয় সাহিত্যিক সৃষ্টি হিচাপে গণ্য হ'ব পাৰে।

দুনীতি নাই, চৰিত্ৰলৈ আঙুলি টোৱাৰ নোৱাৰি, শীৰ্ষক একবিংশ অধ্যায়ত প্ৰধানমন্ত্ৰী ৰূপে দায়িত্ব লোৱা মোদীক বিশ্লেষণ কৰিবলৈ যাওঁতে অৱধাৰিতভাৱে আহি পৰে তেওঁৰ মুখ্যমন্ত্ৰীত্বৰ কাৰ্যকালত গুজৰাটৰ উন্নয়নৰ কথা। গুজৰাট উন্নয়নৰ আৰ্হি অথবা মডেল কেনেধৰণৰ, সেই সম্পৰ্কে ইয়াত বিস্তৃতভাৱে আলোচনা কৰিছে।

গ্ৰন্থখনৰ একেবাৰে শেহৰ, 'সুদিন আহিব, আহিবই লাগিব' শীৰ্ষক অধ্যায়টোত প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোদীৰপৰা দেশবাসীয়ে কৰা আশা, প্ৰত্যাশাৰ কথা বৰ্ণাইছে। **মোদী প্ৰধানমন্ত্ৰী হোৱাৰ পাছতেই নতুন**

আশাৰ সঞ্চাৰ হৈছে। ই যেন এজাক ধুমুহাহে, যিয়ে দুনীতি, ভ্ৰষ্টাচাৰত উৰুৱাই নি নতুন সুৰুৱৰ পোহৰ আনিছে। কিন্তু আমি এতিয়া মাথোঁ ইয়াকে লৈ উত্ৰাৱল হ'লেই নহ'ব। শাসনভাৰ হাতত লৈয়ে প্ৰধানমন্ত্ৰীয়ে স্থিৰ কৰা দহটা অগ্ৰাধিকাৰৰ কথাও সন্নিহিত কৰিবলৈও লেখকে কৃপনালি কৰা নাই। ভাৰতবৰ্ষৰ নৱনিৰ্মাণৰ স্থপতিবিদ হিচাপে শেষত নৰেন্দ্ৰ মোদীকেই বিশ্বাসত ল'লে জাগ্ৰত জনতাই।

আলোচনা গ্ৰন্থখনত থকা এনে অনেক কথাৰ সন্মুখ আমি **নাপালোঁহেঁতেন যদিহে এই গ্ৰন্থখনৰ লেখক হেমন্ত কুমাৰ ভৰালী** নহ'লহেঁতেন। দৰাচলতে এইখন এখন অতি সুলিখিত গ্ৰন্থ। প্ৰতিটো অধ্যায়তে লেখকৰ চমকপ্ৰদ মননশীলতা আৰু মেধাৰ চিহ্ন সুস্পষ্ট। ভাষাত কোনো আঁৰ নাই। কোমল ঘনিষ্ঠ নিতান্ত ঘৰুৱা শব্দ সজাৰেৰে ভাৱ প্ৰকাশ কৰা লেখকৰ ৰচনা ৰীতিত শব্দত কালৰ বোৱতী নদীৰ শান্ত সুৰুৱ প্ৰৱাহ বৰ্তমান। সংক্ষেপে আটোমটোকাৰীকৈ প্ৰকাশ কৰা এই বৃহৎ সুদৃশ্য গ্ৰন্থ হাতত তুলি ল'লে কেই পৃষ্ঠামান লুটিয়াই চোৱাৰ পিছতে এটা ধাৰণা হয় যে অৱশেষত এটা লেখত ল'বলগীয়া কাম কৰা হ'ল—এটা ডাঙৰ অভাৱ পূৰণ হ'ল।

'ভাৰতৰ ভাগ্যবিধাতা' হৈ উঠা এই প্ৰেৰণাদায়ক ব্যক্তিজনৰ বিষয়ে অনেক তথ্য এই নতুন সংস্কৰণৰ যোগেদি লাভ কৰি মই বিশেষভাৱে আনুত হৈছোঁ আৰু গ্ৰন্থখনত লেখকে নিজৰ প্ৰথৰ বুদ্ধিদীপ্ত আৰু পাণ্ডিত্যপূৰ্ণ আলোচনাৰে সফলতা অৰ্জন কৰিছে।

সাফল্য আৰু ব্যক্তিত্ব অৰ্জনৰ সহজ উপায় : এটি আলোচনা

বিশ্বতা দত্ত
স্নাতক দ্বিতীয় বাণ্যাসিক

সা

ফল্য আৰু ব্যক্তিত্ব অৰ্জনৰ সহজ উপায়' গ্ৰন্থখনৰ লেখক হ'ল ডেল কাৰ্নেগী। ডেল কাৰ্নেগী এনে এজন ব্যক্তি যিজন সমগ্ৰ বিশ্বৰ শিক্ষিত মানুহৰ মাজত সু-পৰিচিত। ডেল কাৰ্নেগীৰ জন্ম হয় ১৮৮৮ চনত আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ মিছৌৰি। কাৰ্নেগী ৰচিত গ্ৰন্থসমূহৰপৰা সকলো ধৰণৰ মানুহেই উপকৃত হ'ব পাৰে। কাৰ্নেগীয়ে তেওঁৰ লেখনিত যুক্তি তথ্য সমৃদ্ধ বিশ্লেষণেৰে জীৱনত সাফল্য লাভৰ উপায় আৰু দৈনন্দিন জীৱনত সন্মুখীন হোৱা সমস্যাবোৰৰ সমাধানৰ পথ দেখুৱাইছে।

ডেল কাৰ্নেগীৰ ৰচিত এখন অতি দৰকাৰী আৰু উন্নতমানৰ গ্ৰন্থ হ'ল 'সাফল্য আৰু ব্যক্তিত্ব অৰ্জনৰ সহজ উপায়'। উক্ত গ্ৰন্থখনৰ আৰম্ভণিতে তেওঁ কৈছে যে, মানৱ

সকলো ঠাইতে আছে। তেওঁলোক হ'ল, বিখ্যাত ঔপন্যাসিক এইচ জি ৰেলছ, ফৰাচী সম্ৰাট নেপোলিয়ন বোনাপাৰ্ট, ইংলেণ্ডৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী ডিজবেলি আৰু গ্লেডষ্টোন, আৱাহাম লিংকন, জাৰ্মানীৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী বিচুমাৰ্ক, মোগল সম্ৰাট আকবৰ। এওঁলোকৰ নাম বিৱৰ্তনৰ ইতিহাসত সোণালী আখৰেৰে সদায় জিলিকি থাকিব। কিয়নো, এওঁলোকে নিজৰ ব্যক্তিত্ব, অধ্যৱসায় আৰু পৰিশ্ৰমকে সম্বল কৰি নিজ নিজ কৰ্মক্ষেত্ৰত উৎকৰ্ষৰ চূড়ান্ত শিখৰত উপনীত হ'বলৈ সক্ষম হৈছিল।

ব্যক্তিত্ব আৰু সাফল্য এটা আনটোৰ লগত অংগাংগীভাৱে জড়িত হৈ আছে। কিন্তু, ব্যক্তিত্ব শব্দটোৱে আন কাৰোবাক জয় কৰাটো নুবুজাই ব্যক্তিত্ব হ'ল এনে এটা বিষয় যাৰ জৰিয়তে আন মানুহ আপোনা-

সফলতা অৰ্জনৰ ক্ষেত্ৰত সততে সন্মুখীন হোৱা কিছুমান বাধা-বিঘিনীৰ সন্মুখীন হোৱা দেখা যায়। এই বাধা-বিঘিনীবোৰ ঘটে আমাৰ শৰীৰ বা মনৰ ক্ৰিয়াৰ ওপৰত। সেয়ে আমি নিজকে ঠিক কৰি বাধা-বিঘিনীৰ সন্মুখীন হৈ সেইবোৰক উপেক্ষা কৰি সফলতাৰ দিশত আগবাঢ়ি যোৱাৰ চেষ্টা কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে সফলতাৰ বাবে নিজৰ আকাংক্ষা জাগ্ৰত হ'ব।

জীৱন সফলভাৱে গঢ়ি তুলিবলৈ হ'লে আমি পূৰ্বপুৰুষসকলৰপৰা পোৱা কিছুমান নীতি-নিয়ম মানি চলিব লাগিব। তেওঁ কৈছে যে, পৃথিৱীৰ প্ৰতিজন সফল ব্যক্তিয়েই অতি ক্ষুদ্ৰ অৱস্থাৰপৰা কেৱলমাত্ৰ দৃঢ় বিশ্বাস আৰু ব্যক্তিত্বৰ বলতে সফলতা অৰ্জন কৰি স্মৰণীয় হৈ আছে। এইক্ষেত্ৰত এনে কেইগৰাকীমান ব্যক্তিৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি, যিসকলৰ বহুসংখ্যক ভক্ত পৃথিৱীৰ

আপুনি বশীভূত হয়। ব্যক্তিত্ব অবিহনে সৌন্দৰ্য অৰ্থহীন। কিয়নো ব্যক্তিৰ ভিতৰত এনে কোনো গোপন বস্তু থাকে যি ব্যক্তিত্বৰ ৰূপত প্ৰকাশ পায় আৰু ইয়াৰ সহায়ত হেজাৰ হেজাৰ মানুহ তেওঁলোকৰ অধীন হয়। কিন্তু, ব্যক্তিত্ব বোলা কথাটো হঠাতে গঢ় লৈ উঠা সম্ভৱ নহয়। ইয়াৰ বাবে উপযুক্ত পৰিশ্ৰম আৰু মানসিক শক্তিৰ আৱশ্যক।

গ্ৰহস্থনত ডেল কাৰ্নেগীয়ে সাফল্য আৰু ব্যক্তিত্ব লাভৰ ক্ষেত্ৰত কেইটামান কথা উল্লেখ কৰিছে। প্ৰথমতেই, লাগিব আমাৰ মানসিক প্ৰস্তুতি। মানসিক প্ৰস্তুতি অবিহনে কোনো ব্যক্তিয়েই সফলতাৰ দিশত অগ্ৰসৰ হ'ব নোৱাৰে। কাৰ্নেগীৰ মতে, আমাৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে প্ৰয়োজন হয় এটা নিৰ্দিষ্ট পৰিকল্পনা। কিয়নো, পৰিকল্পনা আৰু আগতীয়া আঁচনি নকৰাকৈ কাম কৰিলে সি কেতিয়াও সফলতা দিব নোৱাৰে। সেয়ে প্ৰথমে নিজৰ মনতে ঠিক কৰি ল'ব লাগিব সেইমতেই সকলো পৰিকল্পনা কৰি আঙুৰাব লাগিব। সেয়া আপোনাৰ মনত সকলো প্ৰকাৰৰ এটা ধাৰণা থকা দৰকাৰ। আপোনাৰ ধাৰণাটোৱেই আপোনাৰ সুখ-দুখৰ মূল কাৰণ। সেই কথাটো আপুনি কেতিয়াও উপেক্ষা কৰি নচলিব। কিয়নো, এই ধাৰণাই আপোনাৰ জীৱন আনন্দৰে ভৰাই তুলিব, আপোনাৰ জীৱন উজ্জ্বল আৰু আলোকময় কৰি আপোনাক আঙুৰাই যোৱাত সহায় কৰিব।

আপুনি সকলো সময়তে নিজৰ কথা ভাবক। নিৰ্দিষ্ট কাম নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ ভিতৰতে কৰিবলৈ চেষ্টা কৰক। তাৰপৰা আপুনি নিশ্চয় সুফল পাব। আপুনি যিবোৰ কাম কৰিব, সেইবোৰ কৰিও হয়তো আপোনাৰ হাতত বহু সময় থাকিব। যদি আপুনি আপোনাৰ এই অতিৰিক্ত সময়বোৰ অপচয় কৰে তেন্তে আপুনি নিজৰ ওপৰতে অবিচাৰ কৰিছে। কাৰণ, সময় অতি মূল্যবান। এই সময়খিনি আপুনি অপচয় নকৰি সঠিক কামত লগাবলৈ চেষ্টা কৰক। আপোনাৰ জীৱনটোৱেই আপোনাৰ কামৰ প্ৰধান মাধ্যম। জীৱনৰ যিবোৰ বিষয়ক আমি বেছি গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি ভাবো তাৰ ভিতৰত কামেই অন্যতম। গতিকে, নিজৰ কামক ভাল পাবলৈ চেষ্টা কৰক। তৎপৰ আৰু সচেতনতাৰে নিজকে প্ৰস্তুত কৰক। দেখিব আপুনি পথৰ সকলো বাধা অতিক্ৰমী আঙুৰাই গৈছে।

সফলতা অৰ্জনৰ ক্ষেত্ৰত সততে সন্মুখীন হোৱা কিছুমান বাধা-বিঘিনীৰ সন্মুখীন হোৱা দেখা যায়। এই বাধা-বিঘিনীবোৰ ঘটে আমাৰ শৰীৰ বা মনৰ ক্ৰিয়াৰ ওপৰত। সেয়ে আমি নিজকে ঠিক কৰি বাধা-বিঘিনীৰ সন্মুখীন হৈ সেইবোৰক উপেক্ষা কৰি সফলতাৰ দিশত আগবাঢ়ি যোৱাৰ চেষ্টা কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে সফলতাৰ বাবে নিজৰ আকাংক্ষা জাগ্ৰত হ'ব। প্ৰতিদিনে আমি কিবা নহয় কিবা কামৰ মাজেৰে নিজৰ উচ্ছাসজিক কামত লগোৱাৰ চেষ্টা কৰিব লাগিব। সুখৰ বাঞ্ছা নকৰি যিবোৰৰ প্ৰতি আমাৰ ইচ্ছা বা আগ্ৰহ নাই সেইবোৰকে বেছিকৈ কৰিবলৈ যত্ন কৰিব লাগিব।

আপুনি যদি আপোনাৰ কামত সফল হ'ব বিচাৰে তেন্তে কিছুমান বিষয়ৰ ওপৰত আপোনাৰ নজৰ থাকিব লাগিব। যেনে— আপোনাৰ আত্মবিশ্বাস থাকিব লাগিব যে আপুনি কামটো কৰিবই। কোনো মুহূৰ্ততে আপুনি দুৰ্বল হ'লে নহ'ব। প্ৰতিদিনেই আপুনি নিজৰ মনত লৈ অনুশীলন কৰিব লাগিব। আপুনি নিজকে নিজেই ক'ব লাগিব যে, এইক্ষেত্ৰত আপুনি সম্পূৰ্ণৰূপে সক্ষম, আপোনাৰ মাজত এনে এটা বস্তু আছে যাৰ কাৰণে আপুনি কামটো সমাধা

কৰিব পাৰিব।

আপুনি নিজক গ্ৰহণ কৰিবলৈ শিকক। আপোনাৰ ভিতৰত থকা সুগু জ্ঞানখিনিক উজ্জ্বলাই তোলাক। এই বস্তুবোৰ কিন্তু কেতিয়াও হঠাতে আহি নপৰে। ইয়াৰ বাবে অতি প্ৰয়োজনীয় হ'ল আত্মজ্ঞান আৰু আত্মজিজ্ঞাসা। সেয়ে, আপুনি নিজকে ভালদৰে জানক আৰু অনুভৱ কৰক। নিজে ভাবক কেনেকৈ আপুনি কামটো আগবঢ়াই নিব। আত্মবিশ্লেষণ কৰা মানুহৰ এটা ডাঙৰ গুণ। ইয়াৰ জৰিয়তে আপোনাৰ ভাল দিশ আৰু বেয়া দিশবোৰ বাছি উলিয়াই পৃথক কৰক। এইবাৰ বেয়া দিশবোৰক লৈ এইবোৰ কি কাৰণে বেয়া হ'ল তাক বিচাৰ কৰি জানিবলৈ চেষ্টা কৰক।

আপুনি যিমান পাৰে আপোনাৰ মনটোক অন্ধকাৰৰ মাজৰপৰা পোহৰলৈ অনাৰ চেষ্টা কৰক। সকলো বস্তুক পূৰ্ণ ৰূপত চোৱাৰ চেষ্টা কৰক আৰু সকলো মুহূৰ্তৰ লগত মিলি যাবলৈ চেষ্টা কৰক। পৃথিৱীৰ সকলোধৰণৰ মানুহ ধনী-দুখীয়া, ডেকা-বুঢ়া, বুধিয়ক-মূৰ্খ, সহজ-সৰল সাধাৰণ মানুহ এই সকলোবোৰ জানিবলৈ, বুজিবলৈ চেষ্টা কৰক। আপুনি আপোনাৰ পথেৰে আঙুৰাই যাবলৈ হ'লে ভাগ্যকে দোহাই দি বহি নাথাকি নিজৰ মস্তিষ্কক নিজেই পৰিচালনা কৰক। প্ৰতিজন মানুহেই একো একোটা মস্তিষ্কৰ গৰাকী। মস্তিষ্ক অবিহনে কোনো মানুহেই স্বাভাৱিক হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু, মস্তিষ্ক বৃদ্ধি পায় কেনেকৈ তাক আপুনি আয়ত্ব কৰিবলৈ শিকক। ইয়াৰ জৰিয়তে কাম চলাবলৈ অনুশীলনৰ দৰকাৰ। সেয়ে মস্তিষ্কক সদায় সজীৱ কৰি ৰাখিবলৈ যত্ন কৰক। সকলো কথাই পুংখানুপুংখভাৱে বিচাৰ কৰি চাবলৈ শিকক। কেৱল মাত্ৰ এটা কথাৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰাখিব লাগিব, যাতে আপোনাৰ প্ৰতিটো ৰিপু তীক্ষ্ণ আৰু জাগ্ৰত অৱস্থাত থাকে। কাৰণ, যি মানুহে নিজ কাণ অৰ্জন কৰাতো খুব কঠিন।

আমাৰ জীৱনটো পূৰ্ণৰূপত নিৰ্মিত হৈছে বহুবোৰ বিষয়ক লৈ। তাৰ ভিতৰত জীৱনৰ মূল নিৰ্ভৰতা স্থিত হৈছে মূলতঃ দুটা বিষয়ৰ ওপৰত। সেই দুটা বিষয়েই হ'ল চিন্তা আৰু কৰ্ম। কোনো চিন্তাশীল ব্যক্তিয়ে তেতিয়ালৈকে বিশ্ৰাম নকৰে যেতিয়ালৈকে তেওঁ তেওঁৰ কৰিবলগীয়া কাম সমাধা কৰিব নোৱাৰে। এনেদৰে যিয়ে যিমান ভালদৰে তেওঁৰ কাম সমাধা কৰিব পাৰিব, সঠিকভাৱে ক'ত কেনেকৈ মগজ খটুৱাব লাগে সেইটো তেওঁৰেই জানিব। সেয়াই তেওঁৰ একাগ্ৰতাৰে পৰিচয় দিব। যিকোনো কামতে আপোনাৰ একাগ্ৰতা লাগিবই। সেয়েহে, একাগ্ৰতাক অনুশীলনৰ মাধ্যমেৰে অৰ্জন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰক। অনুশীলন হৈছে স্মৃতিশক্তি ঠিকে ৰখাৰ এক উত্তম উপায়। কিন্তু, এইবোৰৰ উপৰি সাফল্য লাভৰ বাবে আন এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় হৈছে অভ্যাস। কিবা এটা কাম কৰাৰ বাবে আপোনাৰ সাহসো আছে আৰু ইচ্ছাশক্তিও আছে কিন্তু যদি আপোনাৰ সেই কামটো কৰাৰ অভ্যাস নাই তেন্তে আপুনি কামটো কৰাত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ'ব। গতিকে, কিবা এটা কাম কৰাৰ আগতে তাক সম্পূৰ্ণৰূপে অভ্যাস কৰিবলৈ যত্ন কৰক দেখিব

আপুনি সফলতাৰ দিশত বহুখিনি আগবাঢ়ি যাব পাৰিছে।

অভ্যাসে আমাৰ জীৱনক অত্যন্ত সহজ কৰি তোলে আৰু অভ্যাসে মানুহৰ মনত ৰখা কামটোও কৰি থাকে। কোনো অভ্যাস গঢ়ি তোলা বা ত্যাগ কৰাটো জটিল বিষয়। কিন্তু, এইয়া অসম্ভৱো নহয়। যদি আমি চেপ্টা কৰোঁ তেন্তে পুৰণি বদ অভ্যাসবোৰ দূৰ কৰি নতুনকৈ কামৰ অভ্যাস কৰিব পাৰোঁ! অভ্যাসৰ ধাৰাবাহিক শৃংখলা গঢ়া আৰু ভঙাৰ যি শক্তি সিয়েই হ'ল সাফল্যৰ এক অন্যতম নিয়ম।

গ্ৰন্থখনত ডেল কাৰ্নেগীয়ে ব্যক্তিত্বৰ ক্ৰিয়া সম্পৰ্কত কেইটামান কথা উল্লেখ কৰিছে। যিবোৰ কথাই আমাৰ ভাগ্য নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। সেইকেইটা হ'ল—

১। বিশ্বত আমি আমাৰ নিজৰ স্থান নিজৰ অংশতে গঢ়ি তোলো।

২। এই পৃথিৱীত আমাৰ স্থান নিৰ্ণয়ৰ ক্ষেত্ৰত আনৰো কিছু বক্তব্য থাকে। অৱশ্যে সি বিশেষ ভূমিকাৰ নহয়।

৩। এই পৃথিৱীত বাস্তৱ, অৱস্থাই আমাৰ স্থান নিয়ন্ত্ৰণ কৰে কিন্তু সম্পূৰ্ণৰূপে নহয়।

৪। এই বিশ্বত আমাৰ স্থান নিৰ্বাচনত মাজে সময়ে ভাগ্যৰো ভূমিকা থাকে।

৫। আপুনি এই পৃথিৱীত নিজে নিজৰ স্থান নিৰ্ণয় কৰে, প্ৰায় সম্পূৰ্ণভাৱেই।

—ডব্লিউ জে এনেভাৰ

ব্যক্তিত্ব গঠনৰ ক্ষেত্ৰত ডেল কাৰ্নেগীয়ে দৰকাৰী কিছুমান গুণ গ্ৰন্থখনত উল্লেখ কৰিছে। তেওঁৰ মতে ব্যক্তিৰ পক্ষে নিজস্ব সত্ৰাই হ'ল প্ৰধান কাৰ্যকৰী সত্ৰা আৰু ক্ষমতাৰ সত্ৰা। যি সত্ৰাই সকলো কামকে কৰিব পাৰে। যি সত্ৰাই ভুলৰ বশৱৰ্তী নহৈ মুক্ত আৰু স্বাধীনচিত্তীয়াভাৱে কাম কৰিব পাৰে। যেতিয়া আমি কোনো মানুহৰ লগত মিলা-মিছা কৰো তেতিয়া এই সত্ৰাৰ মুখামুখী হওঁ। সেই সময়ত এটা শুদ্ধ

তৰংগৰ দৰে মুখেৰে নিজকে চালনা কৰাৰ চেপ্টা কৰিব লাগে। আনৰ প্ৰশংসা কৰাৰ চেপ্টা কৰিব লাগে। তেওঁক আপোনা বন্ধু কৰি লওক কিন্তু, তেওঁক সন্মান বক্ষাবো সুবিধা দিয়ক। তেওঁৰ মনত আপোনাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ জগাই তোলাৰ চেপ্টা কৰক। তেতিয়া তেওঁ কোনো বিশেষ ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ যি ধাৰণা হয় তাৰ আগতেই আপোনাৰ দৰেই একে মত পোষণ কৰিব।

সকলো মানুহৰে নিজস্ব ব্যক্তিগত আকৰ্ষণ থাকে। এনে বহু মানুহ আছে যাৰ সান্নিধ্যলৈ আহিলে আপুনি বেছ সহজ, সুখী, নিৰাপদ আৰু নিজকে ডাঙৰ বা গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি ভাবিব পাৰে আৰু আন কিছুমান মানুহ আছে যিয়ে আপোনাক অসুখী, ভীত গ্ৰস্ত আৰু অবিশ্বাসী কৰি তোলে। কিন্তু যি মুহূৰ্তই নহওক আপুনি কেতিয়াও হতাশ নহ'ব। এক বিশেষ ক্ষমতা বজাই ৰাখি আপুনি আনক আকৰ্ষণ কৰিবলৈ চেপ্টা কৰক। আকৌ, এনে কিছুমান মানুহ আমাৰ সমাজত আছে যাক পছন্দ নকৰি নোৱাৰি কিন্তু সেই বিশেষজনৰ বুদ্ধিমত্তা, পৰিপাটী, উজ্জ্বল, সাজ-পোছাক, কথা-বাৰ্তা একোতে বিশেষ বিশেষত্ব চকুত নপৰে। আপুনি যেতিয়া সেইজনৰ লগত কথা পাতে তেওঁ কেতিয়াও বিৰক্তিবোধ নকৰে। মনত কোনো বিষয়তাৰ ভাৱ নাৰাখি সহজ-সৰলভাৱে তেওঁ সকলো বিষয় বা ক্ষেত্ৰতে আনন্দ উপভোগ কৰে। তেওঁ আনক প্ৰশংসা কৰে কিন্তু আত্মপ্ৰশংসা নিবিচাৰে। এইবোৰ তেওঁৰ ব্যক্তিত্বৰ যাদু। গতিকে, আপুনিও এনেধৰণৰ গুণৰ জৰিয়তে আনৰ প্ৰিয়পাত্ৰ হ'ব পাৰে। ইয়াৰ ভিতৰত মন কৰিবলগীয়া কেইটামান কথা হ'ল আপুনি যেতিয়া কাৰোবাৰ লগত কথা পাতিব কেতিয়াও অনৰ্থকভাৱে সময় নষ্ট নকৰিব। ক'বলগীয়া কথাবোৰ স্পষ্টভাৱে

প্ৰকাশ কৰিব। এইক্ষেত্ৰত আপুনি এটা কথালৈ লক্ষ্য ৰাখিব লাগিব যাতে আপুনি সকলোকে আনন্দ দান কৰিব পাৰে। কথা পতাৰ সময়ত আপুনি আনকো কথা ক'বলৈ সুবিধা দিয়ক। মনলৈ অহা আপোনাৰ কথাবোৰ শুদ্ধ আৰু সঠিকভাৱে আনৰ আগত প্ৰকাশ কৰক। যদি আপুনি এইধৰণৰ ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী হ'বলৈ চেপ্টা কৰে তেতিয়া আপোনাৰ কথাত সকলো আকৰ্ষিত হ'ব।

'ব্যক্তিত্বই হৈছে সফলতাৰ চাবিকাঠি'—ডেল কাৰ্নেগীৰ সাফল্য আৰু ব্যক্তিত্ব অৰ্জনৰ সহজ উপায়' নামৰ পৰ্যালোচনাৰ ওপৰত পৰ্যালোচনা কৰা গ্ৰন্থখনত এই কথাষাৰেই পৰিস্ফুট হৈছে। পৃথিৱীৰ বহু বিখ্যাত আৰু নিজ নিজ ক্ষেত্ৰত কৃতিত্বৰ অধিকাৰী মানুহৰ জীৱন কাহিনীও উল্লেখ কৰা হৈছে। যুগ যুগ ধৰিমহান ব্যক্তিসকলে আলোড়ন তুলি জনপ্ৰিয়তাৰ শিখৰত আৰোহণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। যদি আপোনাৰ ইচ্ছাশক্তি আছে তেন্তে আপুনিও এই গ্ৰন্থখনৰ জৰিয়তে সাফল্যৰ স্বৰ্ণ শিখৰত আৰোহণ কৰিব পাৰিব।

কিন্তু সাফল্যৰ দুৱাৰডলিত আৰোহণ কৰি বহুতো মানুহ ব্যৰ্থ হৈ ঘূৰি আহে আচলতে সাফল্য লাভৰ বাবেও বহুতো দায়িত্বৰ ভাৰ আহি পৰে আৰু বহুতো এই ভাৰ ল'বলৈ ভয় কৰে। সেয়েহে, কেৱল সফলতা লাভৰ বাবে উপযুক্তভাৱে গঢ়ি তোলাৰ যত্ন নকৰিব। তাৰ লগতে গঢ়ি তোলক আপোনাৰ ব্যক্তিত্বকো কাৰণ দুয়োটাৰে সহায়তহে আপুনি সফলতাৰ দিশত আগবাঢ়ি যাব পাৰিব। আৰু এইক্ষেত্ৰত পৰ্যালোচনা কৰা গ্ৰন্থ ডেল কাৰ্নেগীৰ 'সাফল্য আৰু ব্যক্তিত্ব অৰ্জনৰ সহজ উপায়' গ্ৰন্থখন এখন অতি সহায়ক গ্ৰন্থ। কাৰণ কেৱল সাফল্য লাভৰ বাবেই আমি উপযুক্ত হ'ব নালাগে তাৰ লগতে ব্যক্তিত্ব অৰ্জনৰ চেপ্টা কৰিব লাগে। ব্যক্তিত্ব অৰ্জন কৰক সফলতা আপোনাৰ কাবলৈ আপোনা-আপুনি আহিব। এই কথাষাৰ গ্ৰন্থখনত স্পষ্টভাৱে পৰিস্ফুট হৈছে।

অপ্রতিৰোধ্য মেৰী কম An Autobiography ৰ আঁৰৰ কথা

পুনমজ্যোতি বৰা
স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক, বিজ্ঞান শাখা

মেৰী কমৰ 'Unbrakable, an autobiography' ৰ অসমীয়া অনুবাদ হৈছে—অপ্রতিৰোধ্য মেৰী কম। অনুবাদ কৰিছে অশ্বিনী বেজবৰুৱাই।

বহুলোকে যি সময়ত কৰ্মবাস্ততাৰ দোহাই হাজাৰ হাজাৰ পিতৃ-মাতৃক বৃদ্ধাশ্রমলৈ নিজ গৃহৰপৰা স্থানান্তৰিত কৰিছে, তেনে মুহূৰ্তত এম চি মেৰী কমৰ বিশ্ব বিজয়ৰ ব্যস্ততাকো আয়ত্বলৈ আনি পৰিয়ালৰ প্ৰতি যি দায়বদ্ধতা দেখুৱাইছে, সেয়া বিশ্বৰ তথাকথিত ব্যস্ততা মুখৰ ব্যক্তিৰ বাবে আদৰ্শ হোৱা উচিত।

বহু জীৱনী গ্ৰন্থতকৈ ব্যতিক্ৰম 'অপ্রতিৰোধ্য মেৰী কম' নামৰ

জীৱনীখন পঢ়ি শেষ কৰিলোঁ। ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ ভাষাত ক'ব পাৰি, দৈনতা, সুখ, সংগ্ৰাম, মৰম-স্নেহক ভৌগোলিক সীমাৰেখাই বান্ধিব নোৱাৰে। তেন্তে এইখন এখন বিশ্ব মানৱ জীৱনী গ্ৰন্থ।

আৰম্ভণিতে অসমীয়া সংস্কৰণত অনুবাদক বেজবৰুৱা দেৱকো ধন্যবাদ দিব পাৰি। ইমান সুলভ শব্দ আৰু বাক্য প্ৰয়োগেৰে সকলো শ্ৰেণী পাঠকৰ উপভোগ্য কৰিব পাৰিছে, ইয়াত সন্দেহ নাই। ভাবিব পাৰি, মেৰী কমে গ্ৰন্থখন আনকো লিখিবলৈ দিব পাৰিলেহেঁতেন যেনেকৈ বহু স্নানামধ্য ব্যক্তিৰ জীৱনী অন্য লিখকে লিখে। কিন্তু

তেওঁ নিজেই লিখি হয়তো ইয়াকে প্রতিপন্ন কৰিব বিচাৰিছে, জীৱনটো ব্যস্ততাৰ সুৰুঙা ৰাখিব নাপায়। অন্তঃসত্ত্বা অৱস্থাতো তেওঁ সময়ৰ সৎ ব্যৱহাৰ কৰি এনেহেন মহৎ গ্ৰন্থ ৰাইজলৈ উপহাৰ দিছে।

মৎ গ্ৰন্থৰ সংজ্ঞা বুলিলে, যি গ্ৰন্থই মানুহক ভাল চিন্তাৰ খোৰাক যোগায় বা এটা কথাত মানুহৰ কল্যাণ হয়, সেই গ্ৰন্থকে আমি মহৎ গ্ৰন্থ বুলি ভাবো। এই গ্ৰন্থখনত মেৰি কমে বিশটা অধ্যায়ৰে জীৱনৰ সাফল্যতাৰ মুহূৰ্তলৈকে জীৱনৰ সৰু-বৰ স্মৃতিৰ মুহূৰ্তবোৰ বৰ্ণনা কৰিছে।

প্ৰস্তাৱনাত তেখেতে বৰ্তমানৰ অৱস্থিতিৰ কথা বৰ্ণনা কৰিছে আৰু তেখেতৰ সপোনবোৰ বাস্তৱ হোৱাৰ কথা স্বীকাৰ কৰিছে। তেখেতে প্ৰতিটো অধ্যায়তে তেখেতে কৰা ভগৱান বিশ্বাসক উচ্চস্থান দিছে।

‘মোৰ জন্ম’—অধ্যায়টোত তেখেতে অতিকৈ দুখলগা শৈশৱৰ কথাবোৰ, পিতৃ-মাতৃৰ সাৰ্থক পৰিশ্ৰমৰ কথা বৰ্ণনা কৰিছে। মণিপুৰৰ চূড়াচান্দপুৰ জিলাৰ ছাগাং গাঁৱত ১৯৮২ চনৰ ২৪ নৱেম্বৰত জন্মগ্ৰহণ কৰা মেৰী কৰ্মৰ পিতৃ মাংটে টোনপা কম আৰু মাতৃ আখামৰ জ্যেষ্ঠ সন্তান আছিল। তেওঁৰ জন্মৰ পিছতেই পৰিয়ালটোৱে অতি দৈন্যতাক আকোঁৱালি ল’বলগা হৈছিল। অনাথৰী দেউতাকে তেওঁলোকৰ বাবে দুবেলা দুমুঠি অন্নৰ বাবে অশেষ কষ্ট কৰিছিল যিটো তেখেতে চাই থাকিবপৰা নাছিল। সমাজৰ অন্ধবিশ্বাসৰ নিচিনাই কন্যা সন্তানৰ অনাদৰৰ বিশ্বাসত ব্যতিক্ৰম দেখা গৈছিল তেখেতৰ পিতৃৰ চৰিত্ৰত।

‘কেৱল কাম আৰু কাম’ অংশটিত তেখেতে কৰ্মজীৱনৰ জুইশালৰ কথা অতি আত্ম মগ্নতাৰে প্ৰকাশ কৰিছে। কৃষিক্ষেত্ৰত দেউতাকক পূৰ্ণোদ্যমে সহায় আৰু ভায়েক-ভনীয়েকৰ অভিভাৱকতাৰ মাজেৰে তাকেই প্রতিপন্ন হৈছিল। কাহিলী পুৰাত উঠি হালবোৱা, মৈ টনা, পাচলি বাগানত পানীৰ নল খন্দা ইত্যাদি সমাজৰ অন্য ছোৱালীৰ বাবে অসাধ্যকৰেই আছিল। তেখেতে পুৰুষৰ অকৰ্মণ্যতাক ধিক্কাৰ দি কৈছিল যে তেখেতে পথাৰত হাল বাই থাকোঁতে পুৰুষে ভেবা লাগি চাই আছিল। সমসাময়িকভাৱে শিক্ষাৰ অগ্ৰগতিকো আঙুৰাই নিছিল এটা কেবাচিন তেলৰ চাকিৰ টিমিক ডামাক পোহৰৰ মাজেৰে।

দেউতাকে সমগ্ৰ কষ্ট কৰিও কিছুমান অভাৱ পূৰাৰ পৰা নাছিল আৰু তেখেতে সেয়া হৃদয়ংগম কৰি নিজেই ঘৰৰ জ্যেষ্ঠ সন্তান হিচাপে দেউতাকক পাৰ্যমানে সহায় কৰিছিল। শৈশৱ কালত বিনোদনৰ বাবে খেলিবলৈও সময় উলিয়াবপৰা নাছিল আৰু পাখি লগা শৈশৱৰ মনটোক কামৰ মাজেৰেই উৰিবলৈ দিছিল। মাজতে উল্লেখ কৰিব পাৰি, তেখেতৰ এটা সৰু সঁচা গল্পৰ কথা। তেখেতৰ মতে, ‘পানী থকা পথাৰত জোক থকাৰ উপৰি সাপ আছিল। মই হাতেৰে গাৰপৰা জোক আঁজুৰি আনিছিলোঁ আৰু শিল দলিয়াই পানীৰ সাপ বধ কৰিছিলোঁ। বহুদিন পিছত মই বক্সিং কেম্পত পানীৰ সাপ বধ কৰিছিলোঁ। বহুদিন পিছত মই বক্সিং কেম্পত পানীৰ সাপ বধ কৰিছিলোঁ। বহুদিন পিছত মই বক্সিং কেম্পত পানীৰ সাপ বধ কৰিছিলোঁ। বহুদিন পিছত মই বক্সিং কেম্পত পানীৰ সাপ বধ কৰিছিলোঁ।

কবি চিঞৰ-বাখৰ কবি আঁতৰি গৈছিল আৰু মই সাপডাল এটা কিব্ মাৰি অৱশ কৰিছিলোঁ। তাকে দেখি বাকীবোৰে দৌৰি আহি লাঠীৰে কোবাই সাপটো বধ কৰিছিল।’ ইয়াৰপৰা অনুমান কৰিব পাৰি তেখেতৰ সাহসিকতাৰ কথা। বহুদূৰ বাট খোজকাটি অতিক্ৰম কৰি যাবলগা হৈছিল শিক্ষানুষ্ঠানলৈ। অতি শোচনীয় খেৰ-বাঁহৰ জুপুৰীত দিন কটোৱা মেৰীয়েও আন শিশুৰ দৰেই ৰাতিপুৱা চাৰি বজাত বিচনা ত্যাগ কৰিবলৈ মন কৰা নাছিল, অথচ আত্মদুঃতাৰ বাবেই তেওঁ উঠিব পাৰিছিল আৰু দেউতাকক কৰ্মত সহযোগ দিছিল। কৰ্মৰ অভ্যাসনতেই তেখেতে লাভ কৰিছিল যুদ্ধত অৱতীৰ্ণ হ’বপৰাকৈ শক্তি আৰু ধাৰণ শক্তি (Stamina)। তেওঁলোকে বৰদিনৰ দিনটোহে বছৰটোৰ ভিতৰত উদ্যাপন কৰিছিল আৰু নতুন কাপোৰ পিন্ধিবলৈ পাইছিল।

তেখেতে অভাৱৰ এটা খাটি বাস্তৱ ৰূপ দাঙি ধৰিছিল এটা অংশত যে, ‘তেখেতৰ দেউতাকৰ চিকাৰৰ প্ৰতি চখ আছিল আৰু সিয়ে শেষত পেছাত পৰিণত হৈছিল। দিনৰ দিনটো মাছ ধৰি দেউতাকে ঢেৰ বামি মাছ ধৰি আনিছিল কিন্তু সিহঁতলৈ সৰু সৰু দুটামানহে ৰাখিছিল। এইটো কথা সেই বয়সত তেওঁৰ বাবে এটা প্ৰশ্ন হৈ বৈ গৈছিল। যি মূলা বাঢ়ে তাৰ দুপাততে চিন—কথাষাৰৰ সত্যতা প্ৰমাণ হৈছিল যেতিয়া তেওঁ স্কুল আৰু গাঁৱত পতা সকলোবোৰ খেল-ধেমালি প্ৰতিযোগিতাতে প্ৰথম স্থান পাবলৈ সক্ষম হৈছিল।

লাহে লাহে আৰম্ভ হৈছিল তেখেতৰ কৰ্মশালাৰ যাত্ৰা। পাৰদৰ্শিতা প্ৰত্যক্ষ কৰা দেউতাকে খেলৰ প্ৰশিক্ষণৰ স্কুললৈ লৈ গৈছিল। সেই সময়ত খেলৰ প্ৰশিক্ষণত কোনো ধৰণৰ মাচুল নোলোৱা কথাটোৱেই তেখেত আৰু তেখেতৰ দেউতাকক বেছি উৎসাহিত কৰিব পাৰিছিল। এন আই এছৰ প্ৰশিক্ষকৰ ওচৰত তেখেতে শিকিবলৈ লৈছিল। তেওঁ অভ্যাস কৰিছিল আৰু মাথো অভ্যাস কৰিছিল। কোনোধৰণৰ বিশেষ খেল তেওঁ বাচনি কৰি ল’বপৰা নাছিল। ভাবিবলৈ লৈছিল বেলেগ দিশত চাকৰি বিচৰাতো তেওঁৰ কাৰণে পৰ্বতত হাঁহ কণী বিচৰাৰ নিচিনা আৰু সেয়ে তেওঁ খেলৰ বিভাগত চাকৰি বিচৰাটোকে উত্তম বুলি ভাবিলে। গ্ৰন্থখনত থকা তেখেতৰ কষ্টখিনিক কল্পনাতীত যেন লাগে। কেইবা কিলোমিটাৰো চাইকেল চলোৱা সঁচাকৈয়ে কষ্টসাধ্য। তেখেতে শুনিবলৈ পাইছিল স্বৰ্ণ পদক বিজয়ী ডিস্কোৰ কথা আৰু তেখেতকে ‘হিৰো’ হিচাপে মানি লৈছিল। তেওঁ এচ এ আইত যোগ দিছিল আৰু বক্সিংত অন্তৰ্ভুক্ত হৈছিল। মাজতে তেখেতে বিতৰ্কৰ সন্মুখীন হ’বলগা হৈছিল যে, মণিপুৰী মহিলা হৈ বক্সিং আৰম্ভ কৰিছিল। তেখেতে উল্লেখ কৰিছে ওজা ইবোমচাৰ বিষয়ে যিয়ে তেওঁক বক্সিং জগতত অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছিল।

এম চি মেৰী কৰ্মৰ প্ৰথম আৰু সম্পূৰ্ণ নাম আছিল মাংটে চুংনেইজাং মেৰী কৰ্ম। তেওঁ বৰ্ণনা কৰিছে এটা হাস্যৰসৰ কথা যে, তেখেতৰ নামটো বক্সিং কেম্পৰ প্ৰায়ভাগৰে ফুটা নাছিল। তেখেতে ভগৱানৰ শ্ৰদ্ধাত নিজৰ নাম মেৰী ৰাখি আনন্দিত হৈছিল।

তেখেতে খেলিবৰ কাৰণে বিভিন্ন ঠাইলৈ যাবলগীয়া হৈছিল আৰু সেইবোৰৰ লুভীয়া ভ্ৰমণ কাহিনীৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। তেখেতৰ প্ৰথম ৰেল ভ্ৰমণত টয়লেটৰ ওচৰত বহি যোৱা মুখৰোচকৰ কাহিনী।

২০০১ চনৰ নৱেম্বৰ-ডিচেম্বৰত আমেৰিকাৰ পেনছিল বেনিয়াত অনুষ্ঠিত হোৱা World Women's Boxing Champinship ত তেখেতে ৰূপৰ পদক লাভ কৰিছিল আৰু সেয়াই আছিল প্ৰথম তেখেতৰ আন্তৰ্জাতিক পদক আৰু সপোনৰ পৃথিৱীত পেলোৱা প্ৰথম খোজ।

‘অনলাৰ আৰু মই’—তেখেতৰ জীৱনৰ গতি পথৰ ‘turning point’ৰ কাহিনী। তেখেতৰ স্বামী, বন্ধু, অংশীদাৰ

তেখেতে বুটলা সাগৰৰ মণিকবোৰৰ তালিকা হ’ল—

জাতীয় পৰ্যায়ৰ সফলতা :

টুৰ্ণামেণ্ট/চেম্পিয়নশ্বিপ	তাৰিখ	ফলাফল
সপ্তম ইষ্ট অ’পেন বক্সিং চেম্পিয়নশ্বিপ, বেংগল	১১-১৪ ডিচেম্বৰ, ২০০০	সোণ
প্ৰথম মহিলা জাতীয় বক্সিং চেম্পিয়নশ্বিপ, চেম্বাই	৬-১১ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০০১	সোণ
দ্বিতীয় ছিনিয়ৰ উইমেনছ নেশ্যনেল বক্সিং চেম্পিয়নশ্বিপ, নতুন দিল্লী	২৬-৩০ ডিচেম্বৰ, ২০০১	সোণ
৩২ তম নেশ্যনেল গেমছ, হায়দৰাবাদ	১৩-২২ ডিচেম্বৰ, ২০০২	সোণ
নেশ্যনেল উইমেনছ স্পৰ্টছ মিট, নতুন দিল্লী	২৬-৩০ ডিচেম্বৰ, ২০০১	সোণ
তৃতীয় ছিনিয়ৰ উইমেনছ নেশ্যনেল বক্সিং চেম্পিয়নশ্বিপ, আইজল	৪-৮ মাৰ্চ, ২০০৩	সোণ
চতুৰ্থ ছিনিয়ৰ উইমেনছ নেশ্যনেল বক্সিং চেম্পিয়নশ্বিপ, অসম	২৪-২৮ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০০৪	সোণ
পঞ্চম ছিনিয়ৰ উইমেনছ নেশ্যনেল বক্সিং চেম্পিয়নশ্বিপ, কেৰালা	২৬-৩০ ডিচেম্বৰ, ২০০৪	সোণ
ষষ্ঠ নেশ্যনেল ছিনিয়ৰ বক্সিং চেম্পিয়নশ্বিপ, জামছেদপুৰ	২৬ নৱেম্বৰ-৩ ডিচেম্বৰ, ২০০৫	সোণ
নৱম ছিনিয়ৰ উইমেনছ নেশ্যনেল বক্সিং চেম্পিয়নশ্বিপ, আগ্ৰা	২-৭ নৱেম্বৰ, ২০০৮	সোণ
৫৭ তম অল ইণ্ডিয়া পুলিচ মিট, পুনে	৬-১০ এপ্ৰিল, ২০১০	সোণ
১২ তম ছিনিয়ৰ নেশ্যনেল উইমেনছ বক্সিং চেম্পিয়নশ্বিপ, ভূপাল	১১-১৬ অক্টোবৰ, ২০১১	সোণ

লৈ। পুত্ৰৰ অসুখৰ সময়তো তেখেতে খেলিয়ে থাকিবলগীয়া হৈছিল। সেই সময়ত অপাৰ সাহস যোগাইছিল অনলাৰে।

ইয়াৰ উপৰি আন্তৰ্জাতিক পৰ্যায়ৰ খেলৰ যুদ্ধত তেখেতে বহুতো সোণ, ৰূপ বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল। তেওঁৰ অমূল্য সন্মানৰ বঁটাসমূহৰ ভিতৰত প্ৰধানকৈ অৰ্জুন বঁটা (২০০৩), পদ্মশ্ৰী বঁটা (২০০৫), ৰাজীৱ গান্ধী খেলৰত্ন বঁটা (২০০৯), পদ্মভূষণ (২০১৩) লাভ কৰিছিল। তেওঁ দুখিত আছিল যে, ভাৰতবাসীৰ কাৰণে সোণ আনিব নোৱাৰিলে আৰু তেওঁৰ সপোন ২০১৬ চনত তেখেত সফল হ’বই। তেখেতে বৰ্তমান ‘এম চি মেৰী কম বক্সিং একাডেমী’ নামেৰে বিনামূলীয়া প্ৰশিক্ষণ শিবিৰত কৰ্মৰত।

কিতাপখনত এনেকৈয়ে তেখেতৰ সংগ্ৰাম জীৱনৰ বাস্তৱ প্ৰতিফলন দেখুওৱা হৈছে। সঁচাকৈয়ে অৱগণীয় এখন গ্ৰন্থ। এইখনত বৰ্ণনা নাই কিহৰ? মণিপুৰৰ শুকান মাংসই সঁচাকৈয়ে জিভাৰ পানী পৰি যোৱা অৱস্থালৈ আহিছিল। অনলাৰৰ সৈতে

অনলাৰক লগ পোৱা, তেখেতৰ পৰা পোৱা অতুল প্ৰেৰণা, উৎসাহ আদি সঁচাকৈয়ে ক’ব পাৰি যে, মেৰী কম ধন্য অনলাৰক লগ পোৱাৰ বাবে। অনলাৰ আৰু মেৰী কমে বিবাহিত জীৱন আৰম্ভ কৰাৰ লগে লগেই তেওঁ অধিক শক্তি পাইছিল খেলৰ মঞ্চত উঠিবৰ বাবে। অনলাৰে সকলো প্ৰকাৰে কৈছিল, ‘মেৰী, তুমি বৈ নিদিবা।’ দুটা যমজ সন্তানৰ মাতৃ হৈছিল মেৰী আৰু প্ৰসৱৰ এবছৰৰ পিছৰপৰাই আকৌ বক্সিং ৰেম্পত উঠিছিল। নানাধৰণে জয় কৰিছিল বিভিন্ন সন্মান, এতিয়া মাথো সপোন দেখিছিল অলিম্পিক খেলিবলৈ যোৱা। তাৰ মাজতে তেখেতৰ মমতাময়ী জীৱনলৈ আহিছিল এক হাহাকাৰ, সৰু পুত্ৰৰ হৃদযন্ত্ৰৰ অস্ত্ৰোপচাৰৰ। ভগৱানৰ ৰথতেই যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল। মনত অপাৰ আত্মবিশ্বাস

প্ৰেমৰ মুহূৰ্ত, কম সম্প্ৰদায়ৰ বিয়া, মণিপুৰৰ সন্ত্ৰাসবাদ। গ্ৰাম্যৰস্থা, আমাৰ দেশৰ এচাম ব্যক্তি উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰতি পোষণ কৰা অনায়াস, মেৰীয়ে অকপটে স্বীকাৰ কৰা আধুনিক কাৰিকৰী জ্ঞানৰ দৈন্যতা তেওঁ প্ৰতিপন্ন কৰিছে। ৰে’লত বেগ চুৰি হওঁতে পাচপ’ৰ্ট, ভিছা হেৰুৱাই দুখত ভাগি পৰি ৰে’লৰপৰা জপিয়াবলগা হোৱা কাহিনী সঁচাকৈ মৰ্মান্তিক।

সি যি কি নহওক, নিজকে ডেভিড বুলি ধৰি লৈ গোলিয়াৰ্থৰ মুখামুখিত জয়ী হোৱা মেৰী কমৰ আদৰ্শবান জীৱনী গ্ৰন্থ সঁচাকৈয়ে বৰ্তমান যুৱ প্ৰজন্মৰ বাবে এখন অতি অনুকৰণীয় গ্ৰন্থ। অদম্য ইচ্ছাশক্তি, নিৰলস অধ্যৱসায়, আগুৱাই যোৱাৰ যি দুৰ্জয় সাহস আৰু ইঙ্গিত লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ বাবে নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে কৰা চেষ্টাৰ ফলতেই মানুহে সফলতাৰ শিখৰত উপনীত হ’ব পাৰে, তাৰেই সম্পূৰ্ণ ছাঁয়া উজ্জ্বলিত হোৱা এই গ্ৰন্থখনি সঁচাকৈয়ে অমূল্য আৰু প্ৰত্যেকজন শিক্ষাৰ্থীৰে পঠনীয়।

ডেল কান্বেগীৰ মানসিক শান্তি লাভ

মহেশ শইকীয়া

স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

জী

বনবাদী লেখকসকলৰ অন্যতম ডেল কান্বেগীৰ বিশিষ্ট গ্ৰন্থসমূহৰ জনপ্ৰিয়তা অনুবাদৰ জৰিয়তে অসমীয়া সাহিত্য জগততো বৃদ্ধি পোৱা দেখা গৈছে। তেখেতৰ গ্ৰন্থসমূহৰ জনপ্ৰিয়তা বাঢ়ি অহাৰ কাৰণ হ'ল, তেখেতৰ গ্ৰন্থলানিত আছে মানুহে জীৱনটো কিদৰে সুখ, শান্তি আৰু আনন্দেৰে উপভোগ কৰিব পাৰে অৰ্থাৎ মানৱ জীৱন চলাই নিয়াৰ সঠিক পথ নিৰ্দেশ, মানসিক শান্তি লাভৰ বহুমূলীয়া উপদেশাৱলী আৰু সফল জীৱন যাপন কৰাত সহায়ক হ'ব পৰাকৈ সন্নিৱিষ্ট অমূল্য কথাবোৰ।

'মানসিক শান্তি লাভৰ চাবি-কাঠি' (গ্ৰে ৰিচ্ উইথ পিচ অৱ মাইণ্ড) কিতাপখনো ডেল কান্বেগীৰ জীৱনবাদী গ্ৰন্থসমূহৰ মাজেৰে এখন উল্লেখযোগ্য গ্ৰন্থ। অনুবাদক ব্ৰজকুমাৰ তালুকদাৰদেৱে কান্বেগীৰ মূল গ্ৰন্থখনৰপৰা কিছুমান অপ্ৰয়োজনীয় ভাবি দুই-চাৰিটা কথা বাদ দিয়াৰ বিষয়ে 'অনুবাদকৰ একাষাৰ'ত স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে আৰু বাৰটা খণ্ডত বিভক্ত কৰি আশী পৃষ্ঠাৰে কিতাপখন অনুবাদ কৰি উলিয়াইছে আৰু গ্ৰন্থ প্ৰকাশক শ্ৰীচন্দন দে ডাঙৰীয়াই এই কিতাপখন প্ৰকাশৰ দায়িত্ব লৈ বীণা লাইব্ৰেৰীৰ সহযোগত প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছে।

মই ডেল কান্বেগীৰ 'মানসিক শান্তি লাভৰ চাবি-কাঠি' নামৰ এই কিতাপখন পঢ়াৰ আগতেও তেওঁৰ বহুতো কিতাপ পঢ়িছোঁ আৰু জীৱনটো উপভোগ কৰিবৰ বাবে বহুতো উপদেশ লাভ কৰিছোঁ।

'নিজৰ মনক বুজি লোৱা আৰু নিজৰ মতে জীৱন কটোৱা' এই উপদেশটোৱেই কিতাপখনৰ প্ৰথম অধ্যায়ৰ আৰম্ভণি কৰিছে। তেওঁ উল্লেখ কৰিছে যে মানুহে সাফল্য লাভ কৰিবলৈ হ'লে প্ৰথমে নিজৰ ভিতৰৰ সত্ত্বাৰ লগত পৰিচিত হ'ব লাগিব, যাৰ ফলত মানুহে নিজৰ মাজত লুকাই

থকা শক্তি বিচাৰি পাব। 'সৃষ্টিকৰ্তাই মানুহক নিজ মনৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ ৰখাৰ বাবে যথেষ্ট ক্ষমতা দান কৰিছে আৰু 'তোমাৰ ভিতৰত থকা এই আত্ম নিয়ন্ত্ৰণ ক্ষমতা কামত লগাই তুমি মানৱ জীৱনৰ শ্ৰেষ্ঠ সম্পদ 'মানসিক শান্তি লাভ কৰিব পাৰা' (পৃষ্ঠা-৯) বাক্য দুশাৰী পঢ়াৰ পাছত প্ৰতিজন পঢ়ুৱৈৰ মনত অলপ হ'লেও আত্মবিশ্বাস আৰু উদ্যম জাগ্ৰত হ'ব বুলি মই ন দি ক'ব পাৰোঁ। 'তোমাৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তুটো তোমাৰ ওচৰত নাই বুলি তুমি কেতিয়াও নাভাবিবা। এই বাক্যশাৰীৰ মহত্ব তেওঁ আৱিষ্কাৰক টমাছ আলভা এডিছনক জ্বলন্ত উদাহৰণ হিচাপে আগত ৰাখি খুব সহজে পঢ়ুৱৈৰ আগত দাঙি ধৰিছে। কিয়নো, লিখা পঢ়া নকৰাৰ শাস্তিস্বৰূপে স্কুলৰপৰা বাহিৰ কৰি দিয়াৰ পাছতো এডিছনে লিখা-পঢ়া বেছি নাজানে বুলি হতাশ নহৈ নিজৰ মনটো নিজ ইচ্ছা মতে নিয়ন্ত্ৰণ কৰি বিজুলি চাকিৰ আৱিষ্কাৰ কৰি উলিয়াইছিল। ডেল কান্বেগীয়ে (পৃষ্ঠা-১১)ত তেওঁ তেওঁৰ মাহীমাকক এগৰাকী ভাল বন্ধু হিচাপে পাই তেওঁ নিজক কিদৰে আৱিষ্কাৰ কৰিলে, সেই বিষয়ে বিস্তৃত বিৱৰণ দাঙি ধৰিছে। প্ৰথম অধ্যায়ত কান্বেগীয়ে তেওঁ এসময়ত সংবাদ পত্ৰৰ লেখক হৈ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত সাফল্য অৰ্জনকাৰী বিচিত্ৰ ব্যক্তিসকলৰ সাক্ষাৎকাৰ লৈ জ্ঞান লাভ কৰাৰ কথাও প্ৰকাশ কৰিছে। পৃষ্ঠা-১৩) বিখ্যাত অভিনেত্ৰী মেডাম স্কিউমেন হেঙ্কক উদাহৰণ হিচাপে লৈ কান্বেগীয়ে পঢ়ুৱৈক বুজাই দিছে যে প্ৰত্যেক ব্যক্তিয়ে নিজৰ মাজত থকা প্ৰতিভাৰ কথা আন মানুহতকৈ নিজে বেছি ভালদৰে জানে। সেইবাবে, নিজৰ প্ৰতিভা নিজেই বিকাশ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। আনৰ কথা শুনি নহয়।

এই কিতাপখন পঢ়াৰ পাছত মই এটা থা ভালদৰে উপলব্ধি কৰিছোঁ যে কান্বেগীয়ে কিতাপখনত পঢ়ুৱৈক দিয়াপ্ৰায়বোৰ উপদেশৰ লগতে দিয়া উদাহৰণসমূহে পঢ়ুৱৈসকলক যথেষ্ট উপকৃত কৰিব। কিয়নো, সেই উদাহৰণসমূহে মোক বৃহৎ

পৰিমাণে উপকৃত কৰিছে।

গ্ৰন্থখনৰ (পৃষ্ঠা-১৩)ত থকা 'জীৱনৰ প্ৰতিটো প্ৰতিকূলতাই সাফল্যৰ ক্ষেত্ৰত একোটা ভাল টনিকৰ কাম কৰে' বাক্যশাৰীত বহুতো অৰ্থ নিহিত হৈ আছে। যিবোৰে এজন ব্যক্তিক সাফল্যৰ দিশত অগ্ৰসৰ হোৱাত যথেষ্ট সহায় কৰে।

'কেইগৰাকীমান সৌভাগ্যশালী মানুহৰ সাক্ষাৎকাৰ ল'বলৈ গৈ মই লক্ষ্য কৰিছোঁ যে কেনে আচৰিতভাৱে তেওঁলোকৰ মন সাফল্যৰ দিশত কেন্দ্ৰীভূত হৈ আছিল। এওঁলোকৰ মাজত বহুকেইগৰাকীয়ে উচ্চশিক্ষিত কোনো আকৌ হেনবি ফোৰ্ডৰ নিচিনা—যিয়ে ভালদৰে স্কুলীয়া শিক্ষাও লাভ কৰা নাই। প্ৰধানকৈ শিক্ষাৰ অভাৱত তেওঁলোকৰ যথেষ্ট পৰিমাণৰ মেধা নাথাকিলেও সাৰ্থকভাৱে চলিবৰ জোখাৰে শক্তি লাভ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ মনৰ সকলো বাধা-বিঘিনী দূৰ কৰি লক্ষ্যত উপনীত কৰোৱাৰ কৃতিত্ব কাৰ? ইয়াৰকত্তৰ হ'ল—তেওঁলোকৰে সাফল্য সচেতনত। (পৃষ্ঠা-১৫) এই কথাখিনি পঢ়াৰ পাছত মই কাৰ্নেগীয়ে উল্লেখ কৰা 'সাফল্য সচেতন মন এটিয়ে অতি দ্ৰুত ফলদায়ক কাম কৰে' কথাষাৰ অতি সহজতে বুজিব পাৰিলোঁ। ডেল কাৰ্নেগীৰ লিখনিসমূহৰ এটা বিশেষ বৈশিষ্ট্য হ'ল তেখেতে উল্লেখ কৰা উপদেশবোৰে কিদৰে জীৱন সংগ্ৰামত সহায় কৰিব, সেয়া অতি সহজে কিছুমান উদাহৰণৰ উপস্থাপনৰ যোগেদি পঢ়ুৱৈসকলক বুজাই দিব পাৰে।

ডেল কাৰ্নেগীয়ে (পৃষ্ঠা-১৬)ত প্ৰকাশ কৰা মতে, 'কোনো মানুহে যেতিয়া নিজ মনক বিচাৰি পায় আৰু সেই মনক সাফল্য সচেতনভাৱে পৰিপূৰ্ণ কৰি তোলে, নাইবা এইক্ষেত্ৰত আন কোনো ব্যক্তিয়ে তেওঁক সহায় কৰে, তেতিয়া তেওঁৰ ধাৰণা হয়—আনন্দত যেন স্বৰ্গৰ ঘণ্টা বাজি উঠিছে।

অসমীয়া কবি যতীন্দ্ৰ নাথ দুৱৰাই এটা কবিতাত কৈছিল, 'অতীতক যোৱাহে পাহৰি'। অৰ্থাৎ অতীত জীৱনৰ দুৰ্ভাগ্যজনক ঘটনাবোৰ পাহৰি যোৱাৰ কথা কৈছে। ডেল কাৰ্নেগীয়েও দ্বিতীয় অধ্যায়ত সেই একেটা কথাৰে বুজাব বিচাৰিছে। তেওঁৰ জীৱনত ঘটি যোৱা এটা কাহিনীৰ জৰিয়তে তেখেতে পঢ়ুৱৈসকলক বুজাই দিছে যে অতীত জীৱনৰ দুৰ্ভাগ্যজনক ঘটনাবোৰ যদি পাহৰি যোৱা নহয়, তেতিয়া বৰ্তমান তথা ভৱিষ্যৎ জীৱনত কিদৰে মানসিক শান্তিৰ সৃষ্টি হয়। (পৃষ্ঠা-২১)ত উল্লেখ থকা প্ৰতিটো বাধাৰ মাজতে একো একোটা মহৎ কল্যাণৰ বীজ লুকাই থাকে। বাক্যশাৰী পঢ়াৰ পাছত সকলো পঢ়ুৱৈৰে বাবে তেনেধৰণৰ ঘটনাক পাহৰি যোৱাতো সম্ভৱ হ'ব বুলি মই ভাবো। কিয়নো মোৰ জীৱনতো তেনে এটা ঘটনা ঘটি গ'ল, যিটো মই জীৱনত কোনো দিনেই পাহৰিব নোৱাৰিম বুলি ভাবি আছিলোঁ। কিন্তু, কিতাপখন পাঢ়ি থাকোঁতে তাত উল্লেখ থকা উক্ত বাক্যশাৰী পঢ়াৰ পাছত মই সেই ঘটনাতো পাহৰি যাবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰিছোঁ আৰু মনটো অলপ হ'লেও পাতল পাতল অনুভৱ কৰিছোঁ।

'নিজৰ সাফল্য লাভৰ বাবে আনক আঘাত নকৰিব' (পৃষ্ঠা-২৫)

এই বাক্যটোৱে মানসিক শান্তিত যথেষ্ট পৰিমাণে প্ৰভাৱ পেলায়। কাৰ্নেগীয়ে নিজৰে কাহিনী এটাক উদাহৰণ হিচাপে লৈ অতি সৰলভাৱে বুজাই দিছে যে, নিজৰ সাফল্য লাভৰ বাবে যদি আনক আঘাত কৰা হয়, তেন্তে পাছত কিদৰে মনোকষ্ট খাবলগা হয়।

ডেল কাৰ্নেগীয়ে আৱেগক নটা ভাগত ভাগ কৰিছে। (পৃষ্ঠা-৩২) তেখেতে আশাবাদী আৱেগসমূহক অনুশীলন কৰিবলৈ কৈছে যাতে নিৰাশাবাদী আৱেগ দুটাক প্ৰতিৰোধ কৰিব পাৰে। কাৰণ, তেখেতৰ মতে নিৰাশাবাদী আৱেগ দুটাক প্ৰতিৰোধ কৰিব পাৰিলেহে আমি মানসিক শান্তি লাভ কৰিব পাৰিম।

ভয় বা মানসিক আশংকাই মানুহক সদাই মানসিক শান্তিৰ পৰা বঞ্চিত কৰে (পৃষ্ঠা-৪৮)। আমি সকলোৱেই এটা কথা জানো যে, যিবোৰ মানুহে ধনৰ ওপৰত আধিপত্য বিস্তাৰ কৰিব বিচাৰি ফুৰে তেওঁলোক জীৱনত কোনোদিনেই সুখী হ'ব নোৱাৰে। কিয়নো কোনো লোকৰ হাতত যদি ধনৰ পৰিমাণ কম থাকে, তেন্তে তেওঁ মনত আৰু ধন ঘটাৰ হেঁপাহ লৈ থাকিব। ফলত তেওঁৰ মনটো অস্থিৰ হৈ থাকিব। সেইদৰে, কোনো লোকৰ যদি অজস্ৰ ধন-সম্পত্তিও থাকে, তেন্তে তেওঁৰ মনটো সেইয়া চুব হোৱাৰ ভয় থাকিব। ফলত তেওঁলোক কোনেও মানসিক শান্তি লাভ কৰিব নোৱাৰিব।

তুমিয়েই তোমাৰ সাফল্যৰ মূল (পৃষ্ঠা-৭৩) বাক্যটোত এক গভীৰ অৰ্থ নিহিত হৈ আছে। আমি কৰো বুলি ভাবিলে প্ৰায় সকলোবোৰ কামেই কৰিব পাৰোঁ। আনকি যিবোৰ কাম আমি দেখাত অসম্ভৱ বুলি ভাবো আৰু তাৰ ভিতৰতে কিছুমান কাম আমি দৃঢ়ভাৱে মন স্থিৰ কৰি কৰো বুলি ভাবিলে, সম্ভৱ ৰিব পাৰোঁ, কিন্তু আমি যদি সহজ কাম এটাও আনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি কৰিব খোজো তেন্তে কামটো সম্ভৱ নহ'বও পাৰে।

ডেল কাৰ্নেগীয়ে 'মানসিক শান্তি লাভৰ চাবি কাঠি' নামৰ কিতাপখনত উল্লেখ কৰা মতে আমাৰ কিছুমান অদৃশ্য শত্ৰু হ'ল—ভয়, লোভ, অসহিষ্ণুতা, অহংবোধ, কাম, ক্ৰোধ, ঘৃণা বা ঈৰ্ষা আদি। এইবোৰৰ উপৰি আন কিছুমান অত্যন্ত ক্ষতিকাৰক অদৃশ্য শক্তি হ'ল প্ৰভাৱণা বা প্ৰৰঞ্চনা, মিথ্যা আচৰণ, নিষ্ঠুৰতা। (পৃষ্ঠা-৭৩ আৰু ৭৪), মানসিক শান্তি লাভ কৰিবলৈ হ'লে আমি এইবোৰৰ পৰা সম্পূৰ্ণ আঁতৰত থকাতো অতি প্ৰয়োজনীয়।

'মানুহে যি বিশ্বাস কৰে তাকেই পায়।' ই এক চিৰন্তন সত্য। (পৃষ্ঠা-৭৫) অৰ্থাৎ মনত দৃঢ় বিশ্বাস ৰাখি আমি যি আহৰণ কৰিব বিচাৰো, সেয়া আমি নিশ্চিতভাৱে লাভ কৰিব পাৰোঁ।

কিতাপখনৰ অন্তিম অধ্যায়টোত ডেল কাৰ্নেগী মনৰ শান্তিৰ অৰ্থ এইদৰে বিশ্লেষণ কৰিছে যে, 'মানসিক শান্তিৰ পৰমাৰ্থ হ'ল মানুহেই ঈশ্বৰ গঢ়ে আৰু এই মানুহেই চয়তানৰো সৃষ্টিকৰ্তা। দুয়োটা কথাৰ মাজত বুজিবপৰা মনৰ অৱস্থা।

মই কিতাপখন পাঢ়ি এটা কথা স্পষ্টকৈ ক'ব পাৰো যে ডেল কাৰ্নেগীৰ 'মানসিক শান্তি লাভৰ চাবি-কাঠি' গ্ৰন্থখনত থকা সকলোবোৰ উপদেশ যদি কোনো এজন ব্যক্তিয়ে গুৰুত্ব সহকাৰে লয়, তেন্তে তেওঁ সাঁচ অৰ্থত জীৱনৰ মৌ পান কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। ●●

প্রাচীৰৰ

কণ্ঠস্বৰ

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা
আক্ৰম
১৯৪৭

প্ৰবাহমান
১৯৪৭

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা
বিজ্ঞান বিভাগ

বিবিধ
শিক্ষাবিভাগ

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা
প্ৰতিশ্ৰুতি
অসমীয়া বিভাগ
মহাবিদ্যালয়

প্ৰগতি বিজ্ঞান বিভাগ
বাজীৰৱাদ
প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা

নাৰী সবলীকৰণত মহিলা বেংকৰ ভূমিকা

(প্ৰবাহমান, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

গীতুমণি বৰা
স্নাতক ষষ্ঠ শাণ্মাসিক

জী

বন মানেই সংগ্ৰাম। এই সংগ্ৰামী জীৱনৰ দীঘলীয়া বাটত নাৰী-পুৰুষৰ বিভেদ নাৰাখি জীৱনৰ প্ৰতিবন্ধকতা আৰু বিৰুদ্ধ শক্তিৰ পৰাভূত কৰি সফলতা লাভ কৰিবৰ বাবে প্ৰত্যেকগৰাকী নাৰীয়ে জন্মলগ্নৰেপৰা নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে সংগ্ৰাম কৰি আহিবলগা হৈছে। কেতিয়াবা যিহেতু, জীৱন সংগ্ৰামত জয়লাভ কৰিছে ঠিক সেইদৰে কেতিয়াবা আকৌ পৰাজয়ৰ গ্লানি শিৰত লৈ ব্যৰ্থ হ'বলগা হৈছে। জীৱন গোলাপৰ লক্ষ্য নহয় বা সংসাৰো শীতল পাটী নহয়। এইকথা উপলব্ধি কৰি হৃদয়ত উদ্যম, প্ৰেৰণা আৰু উৎসাহ বান্ধি দেশৰ নাৰী জাতিয়ে অগ্ৰসৰ হ'ব লাগিব। ইয়াৰ বাবে কেৱল পুৰুষ সদস্যৰ ওপৰতে পৰিয়ালৰ ভৰণ-পোষণৰ দায়িত্ব নিদি পুথিগত কিম্বা শিল্পগতভাৱে আয়ত্ব কৰা হস্তবিদ্যাৰ জৰিয়তে মহিলা সদস্যসকলেও অৰ্থনৈতিকভাৱে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব লাগিব। বৰ্তমানৰ এই বিশ্বায়ণৰ সময়ত নাৰী পুৰুষৰ মাজত কোনো প্ৰভেদ নাৰাখি উন্নত দেশসমূহত নাৰীকো পুৰুষৰ সমানে সমানে আগবঢ়াই লৈ যোৱা দৃষ্টিগোচৰ হৈছে। বৰ্তমান এই উন্নত দেশসমূহত 'নাৰী দুৰ্বল' মানসিকতা সম্পূৰ্ণৰূপে ম্লান কৰি নাৰী সবলীকৰণৰ সপক্ষে বিভিন্ন ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰি সমাজৰ সকলো স্থানতে নাৰীক অধিক গুৰুত্ব দিয়া দেখা গৈছে। কিন্তু বিশ্বায়ণৰ প্ৰধান পৃষ্ঠপোষক হৈও বিশ্বৰ বৃহত্তম গণতান্ত্ৰিক ৰাষ্ট্ৰ 'ভাৰতবৰ্ষ'ত এতিয়াও 'নাৰী দুৰ্বল' মানসিকতা গাঢ়ৰূপে শিপাই আছে। কেৱল সেয়াই নহয়, নাৰীৰ ওপৰত সঘনাই হোৱা দৈহিক আক্ৰমণ, বলাৎকাৰ তথা নাৰীক পুৰুষৰ পণ্য সামগ্ৰী হিচাপে ব্যৱহাৰ ভাৰতবৰ্ষত তেনেই স্বাভাৱিক পৰিঘটনা। নাৰীৰ এই অৱস্থাৰ প্ৰধান কাৰণেই হ'ল নাৰীৰ অৰ্থনৈতিক দুৰ্বলতা। স্বাৱলম্বিতা, উপযুক্ত শিক্ষা তথা কাৰিকৰীগত কৌশলৰ অভাৱেই ভাৰতীয় নাৰীক পুৰুষৰ সমানে সমানে আগবাঢ়ি যোৱাত বাধাৰ সৃষ্টি কৰি আহিছে। সাম্প্ৰতিক চৰকাৰে নাৰীসকলক ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ

মাজত আৱদ্ধ নাৰাখি উপযুক্ত শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি নাৰী সবলীকৰণৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব আৰোপ কৰা দেখা গৈছে।

নাৰী সবলীকৰণৰ অন্যতম এক প্ৰচেষ্টা হিচাপে ড° মনমোহন সিঙে ২০১৩ চনৰ ১৯ নৱেম্বৰ তাৰিখে প্ৰয়াত প্ৰধানমন্ত্ৰী ইন্দিৰা গান্ধীৰ ৯৬ তম জন্ম বাৰ্ষিকীৰ লগত সংগতি ৰাখি ইউ. পি. এ. চৰকাৰৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীমতী ছোণীয়া গান্ধী, শাৰদ পাৰাৰ, ফাৰুক আব্দুলা, বিত্তমন্ত্ৰী পি. চিদাম্বৰম আদিৰ উপস্থিতিত মহিলা সবলীকৰণৰ উদ্দেশ্যেৰে মুম্বাই মহানগৰীত এই বেংকৰ শুভাৰম্ভ কৰে। এক হাজাৰ কোটি টকা মূলধন হিচাপে লৈ আৰম্ভ কৰা দেশৰ এই প্ৰথমটো মহিলা বেংক দেশৰ সাতখন ৰাজ্যত আৰম্ভ কৰাৰ পৰীক্ষামূলক প্ৰয়াস কৰা হয় যাতে ৰাজ্যসমূহৰ সকলো স্তৰৰ মহিলাসকলক স্বাৱলম্বী তথা সবলীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়াই নিবপৰা যায়।

এজন ৰাজনীতিবিদ হিচাপেই নহয়, এজন বিশিষ্ট অৰ্থনীতিবিদ হিচাপেও ড° মনমোহন সিঙে এই বেংক প্ৰতিষ্ঠাৰ এক প্ৰধান পৃষ্ঠপোষক। মনমোহন সিঙৰ মতে ভাৰতীয় মহিলাসকলে পৰিয়াল, শিক্ষানুষ্ঠান, কৰ্মক্ষেত্ৰ, সমাজ ব্যৱস্থা আদি সকলোতে পৰম্পৰাগতভাৱে যিখিনি অসুবিধাৰ সন্মুখীন হয় সেইখিনি নাইকিয়া কৰাৰ এক ক্ষুদ্ৰ প্ৰচেষ্টাৰ ফলশ্ৰুতিয়েই হৈছে ভাৰতীয় মহিলা বেংক। সেয়েহে এই বেংকে মহিলা আৰু মহিলা আত্মসহায়ক গোটসমূহক আৰ্থিক অনুদানৰ সুবিধা দিছে যাতে সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিকভাৱে তেওঁলোক আগবাঢ়ি যাব পাৰে। ইয়াৰ উপৰি এই বেংকে ক্ৰেডিট কাৰ্ড, উপভোক্তাৰ বাবে সেৱা, বিনিয়োগৰ বাবে সেৱা, বীমাকৰণ, বন্ধকী ঋণ আদি বিভিন্ন সুবিধা প্ৰদান কৰাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিছে।

ভাৰতীয় মহিলা বেংকৰ মুখ্য কাৰ্যালয় নতুন দিল্লীত অৱস্থিত। এই বেংকৰ অধ্যক্ষতাৰ আসন শূৱনি কৰিছে পঞ্জাৰ নেচনেল বেংকত একট্ৰিশ বছৰ ধৰি কাৰ্য নিৰ্বাহ কৰা সু-দক্ষ বেংক বিষয়া উষা আনান্থা

সূত্রমনিয়ামে। তেওঁ কয় যে, ২০১৭ চনলৈ সাতশটা শাখা আৰু ২০২০ চনলৈকে সাত বছৰৰ ভিতৰত সাতশ একসত্তৰটালৈ বেংকৰ শাখা সম্প্রসাৰণ কৰাৰ বাবে তেওঁ যথেষ্ট আশাবাদী। এই বেংকৰ মূল উদ্দেশ্য হ'ল 'Empowering women, Empowering India' অৰ্থাৎ দেশৰ সবলীকৰণৰ স্বার্থত মহিলাসকলক অধিক শক্তিশালী কৰি তোলা।

ভাৰত চৰকাৰৰপৰা গ্ৰহণ কৰা এক হাজাৰ কোটি টকাৰে আৰম্ভ কৰা মহিলা বেংকে নিৰ্ধাৰণ কৰা সুদৰ হাৰ এনেধৰণৰ—

১। সঞ্চয়ী জমাৰ এক লাখ টকালৈকে সুদৰ হাৰ আগবঢ়াব ৪.৫ শতাংশ।

২। সঞ্চয়ী জমাৰ এক লাখ টকাৰ অধিক হ'লে সুদৰ হাৰ ৫ শতাংশ।

৩। ম্যাদী জমাৰ ক্ষেত্ৰত সুদৰ হাৰ হ'ব ৯ শতাংশ।

মহিলা বেংকে সঞ্চয়ী জমাৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়োৱা হাৰ (৪.৫%) আন ৰাজহুৱা খণ্ডৰ বেংকৰ তুলনাত বেছি যদিও ম্যাদী জমাৰ হাৰ ৰাজহুৱা খণ্ডৰ অন্য বেংকৰ সৈতে সমান।

সামৰণি ৪:

যি উদ্দেশ্য লৈ ভাৰতত মহিলা বেংক প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছিল সেয়া সাফল্যমণ্ডিত কৰিবলৈ হ'লে ভাৰতৰ প্ৰতিখন ৰাজ্যতে, প্ৰতিখন জিলাতে ইয়াৰ শাখা সম্প্রসাৰণ হোৱাতো অতি প্ৰয়োজন। প্ৰায় অৰ্ধাংশ মহিলাৰে গঠিত সমাজৰ সৰ্বাংগীন উন্নয়নৰ বাবে তথা মহিলা সবলীকৰণৰ বাবে মহিলা বেংকৰ প্ৰয়োজনীয়তা বৰ্তমান সময়ত অতি প্ৰাসংগিক হৈ পৰিছে।

শিক্ষা : শিক্ষিত, জ্ঞানী, টকা আদি (অৰ্থেবা, বিজ্ঞান বিভাগ)

বশ্মি বৰুৱা মৰাং

স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক (বিজ্ঞান শাখা)

শি

ক্ষা শব্দটোৱে এক বিশাল পৰিসৰক সামৰি লয়। য'ত সংপৃক্ত হৈ আছে এজন ব্যক্তিৰ সমগ্ৰ জীৱনকাল আৰু সামাজিক প্ৰেক্ষাপট। শিক্ষা এক জীৱনজোৰা অবিৰত প্ৰক্ৰিয়া। শিক্ষা দুই ধৰণৰ আনুষ্ঠানিক আৰু অনানুষ্ঠানিক। শিক্ষা যেনে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ ডিগ্ৰী নাথাকিলেও এজন জ্ঞানী মানুহক শিক্ষিত হিচাপে গণ্য কৰা হয়। সমাজৰ উপযুক্ত সদস্য হ'ব পৰাকৈ জীয়াই থাকিবলৈ আমাৰ শাৰীৰিক, বৌদ্ধিক, আবেগ-অনুভূতিক বিকাশ ঘটোৱাই হ'ল শিক্ষাৰ মূল উদ্দেশ্য।

কিন্তু আজিৰ প্ৰতিযোগিতাৰ যুগত শিক্ষাৰ সংজ্ঞা, লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য সকলো সলনি হৈছে। যাৰ নম্বৰ বেছি তেওঁ বেছি শিক্ষিত। কিন্তু ভাল কলেজ বা বিশ্ববিদ্যালয় বুলি জানো আছে? এইবোৰতো আমি সৃষ্টি কৰিছোঁ। আমাৰ লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ত যেনেকৈ পঢ়ুৱাই উত্তৰ লক্ষীমপুৰ মহাবিদ্যালয়তো তেনেকৈয়ে পঢ়ুৱাই। অৱশ্যে মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃগাঁথনিৰ মান উন্নত হ'ব পাৰে। কিন্তু আজিৰ কিছু শিক্ষার্থীয়ে ভাবি লয় যে উত্তৰ লক্ষীমপুৰ মহাবিদ্যালয়ত চিট লাভ নকৰিলে কোনোবা এখন গাঁৱলীয়া কলেজত নামভৰ্তি কৰি ভালকৈ নপঢ়িলেও হ'ব। নকল

কৰিয়েই চলাই দিব। এনেকুৱা মনোবৃত্তিৰে পঢ়ি ডিগ্ৰীৰ চাৰ্টিফিকেট লৈ কিবা লাভ আছেনে? শেষত গৈ তেওঁলোক যোগ হয় শিক্ষিত নিবনুৱাৰ তালিকাত।

আজিৰ যুগৰ মাক-দেউতাকসকল বৰ আপডেটেড। নিজৰ সন্তানক ইন্সুৰেঞ্চ পলিচিৰ দৰেই ব্যৱহাৰ কৰি লাভৰ আশা থকা সন্তানৰ লগত টকা Invest কৰে, কিন্তু আশা ক্ষীণ হ'লে বিনিয়োগ বাদ দিয়ে। তেওঁলোকৰ সন্তানক ডাঙৰ ডাক্তৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ কৰি বিদেশলৈ Supply কৰিব পাৰিলেই সমাজত তেওঁলোকৰ Image ভাল হয়। কিন্তু আজিৰ দিনত প্ৰচলিত 'বাব'খাইছে নে মাদক দ্ৰব্য বা আন কিবা বেয়া কাম কৰিছে সেয়া জানিব নিবিচাৰে, বিচাৰে মাথো মার্কাষ্ট্ৰিটৰ নম্বৰ। এনেবোৰ কাৰণত কিছু শিক্ষার্থীয়ে আত্মহতাৰ পথ বাচি ল'বলগা হয়।

ড° জাকিৰ হুছেইনে কৈছিল যে শিক্ষকসকল হৈছে এখন ৰাষ্ট্ৰৰ ভাগ্য নিয়ন্তা। গতিকে শিক্ষকসকলে আমাৰ ছাত্ৰসকলক সজ, আদৰ্শবান, জ্ঞানী হিচাপে গঢ়ি তুলিব লাগিব। আমাৰ ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্ম আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ লগতে জ্ঞানী, আদৰ্শবান হ'লেহে আমাৰ সমাজ উন্নতি হ'ব আৰু আমি নিজকে শিক্ষিত বুলি ক'ব পাৰিম।

জীৱনৰ সংজ্ঞা বিচাৰি

(প্ৰতিশ্ৰুতি, অসমীয়া বিভাগ)

ৰুবিনাথ চেতিয়া
স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক

মানুহ জন্ম হোৱাৰ পৰা পৃথিৱীত মানুহক অন্য এটা ৰূপ 'জীৱন' নামৰ এই শব্দটোৰ অৰ্থ আজিলৈকে সঠিকভাৱে পোৱা নাই। বিদ্বান লোকসকলে সংজ্ঞা

আগবঢ়ালেও তথাকথিত সমাজৰ বাবে যথেষ্ট নহয়। জীৱনৰ এনে এক প্ৰক্ৰিয়া যাৰ অৰ্থ কে শেষ কৰিব নোৱাৰি। যাৰ বহু সময়ত আনকি মৃত্যুৰ সময়লৈকে বহুতে বুজিব নোৱাৰে আৰু ইয়াৰ গভীৰপৰা গভীৰতম অংশ জানি বুজি শেষ কৰিব নোৱাৰি। জীৱনটো এক বহুসময়ী, চলনাময়ী, প্ৰাণস্পন্দন, জীৱন এক অন্তহীন জিজ্ঞাসা।

যিয়ে নহওক জীৱন এক সংগ্ৰাম, এক গতানুগতিক ব্যস্ততা। কোনোবাই ত্যাগ কৰে কোনোবাই গ্ৰহণ কৰে, কোনোবাই অতীতক পাত লুটিয়াই ৰচনা কৰে সোণালী ইতিহাস। কোনোবাই আকৌ

কালৰ লগত খেলি প্ৰকৃতিৰ বুকুচাত উঠি হেৰাই যায় জীৱন নামৰ অটল গহুৰত।

সময় যিদৰে গতিশীল, ঠিক তেনেদৰেই মানুহৰ জীৱনটো গতিশীল। ই কেতিয়াও স্থবিৰ নহয়। বোৱতী নদীক যিদৰে ভেটিব নোৱাৰি সেইদৰে মানুহৰ জীৱনটোক বান্ধি ৰাখিব নোৱাৰি। সময় আগবঢ়াৰ দৰে জীৱন নামৰ মানুহৰ লগত জড়িত এই প্ৰক্ৰিয়াটোকেও আগবাঢ়ি গৈ থাকে। নানা সমস্যাবলীৰ মাজেৰে।

পৃথিৱীৰ প্ৰাণীজগতৰ ভিতৰত আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ জীৱ মানুহেই জীৱন নামৰ এই প্ৰক্ৰিয়াটোৰ বিশেষ এটা নিৰ্দিষ্ট সংজ্ঞা বা অৰ্থ প্ৰকাশ কৰিবপৰা নাই। ভিন্ন পণ্ডিতে জীৱন সম্পৰ্কে নানা সংজ্ঞা দাঙি ধৰিলেও সাধাৰণ অৰ্থত সুখ-দুখ, হাঁহি কান্দোন, মৰম-ভালপোৱা ইত্যাদিৰ সমষ্টিয়েই মানুহৰ জীৱন বুলি ক'ব পাৰি।

যুৱ প্ৰজন্ম আৰু মাদক দ্ৰব্য

(আৰাধনা, গাৰ্হস্থ্য বিজ্ঞান বিভাগ)

দুলুমণি চেতিয়া
স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

মানুহ সমাজ প্ৰিয় জীৱ। সমাজ বা সামাজিক জীৱন অবিহনে আচলতে কোনেও জীয়াই থকাৰ মাদকতা লাভ কৰিব নোৱাৰে। এখন সুন্দৰ সুস্থ সমাজ গঢ়াৰ দায়িত্ব আৰু অধিকাৰ সমাজৰ প্ৰতিজন লোকৰেই আছে। কিন্তু এখন সুস্থিৰ সমাজত বিশৃংখলতাৰ সৃষ্টি কৰি ভাঙোনমুখী কৰাৰ অধিকাৰ কিন্তু প্ৰকৃততে কাৰোৰেই নাই। সমাজ হৈছে এখন দাপোন সদৃশ ব'ত প্ৰতিফলিত হয় তাত কাম কৰাসকলৰ হাঁহি, কান্দোন, সুখ-দুখ, ভাৱ-অনুভূতি।

জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ জীৱনৰ দুটা দিশ থাকে সবল আৰু দুৰ্বল। যি দুটা দিশৰ বাবে মানুহে নিজেই নিজৰ শত্ৰু আৰু মিত্ৰ হৈপৰে। মানব সবল দিশটোৱে মানুহক শ্ৰেষ্ঠ কাম কৰাই আৰু দুৰ্বল দিশটোৱে জীৱন নদীৰ নাওখনৰ ব'ঠাপাত মাজ সাগৰত এৰি দিয়ে, অৰ্থাৎ মানুহ বিপথগামী হয় আৰু সমাজৰ যুৱ প্ৰজন্ম হৈ

পৰিছে মাদক দ্ৰব্য নামৰ এক প্ৰতাপী শত্ৰুৰ বলি। সমাজৰ সকলো বয়সৰ লোকেই মদ, চিগাৰেট, ভাং, কানি আৰু তাতেতকৈ ভয়ানক ড্ৰাগছ আদিৰ কবলত পৰি এইড্ৰছৰ দৰে ভয়ংকৰ বেমাৰ শৰীৰত লৈ সমাজ তথা দেশৰ অধিকাংশ মানুহে জীৱনৰ প্ৰকৃত পথৰ পৰা আঁতৰি অন্য পথে আগুৱাই গৈছে। কিন্তু এইদৰেই গৈ থাকোতে যে হঠাৎ পৰ্বতৰ ওপৰৰপৰা মহাসাগৰৰ তলিত পৰিবলগা হয় এই সহজ জ্ঞানখিনিও সেৱনকাৰীসকল নোহোৱা হয়গৈ। এইদৰেই জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহ হৈয়ো মানুহে নিজকেই চিনিব নোৱাৰা হৈ পৰে অৰ্থাৎ আত্মাৰ ধৰ্ম শাস্তি এই কথা পাহৰি পেলায়। নিজৰ জীৱনটো সুন্দৰভাৱে গঢ় দিয়াৰ চাৰিকাঠি সদায় নিজৰ হাততেই থাকে। ইয়াৰ বাবে লাগে মানুহক জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতা, সুস্থ আৰু সং চিন্তা। কিন্তু ভাবিলে দুখ লাগে ল'ৰালি কালৰ পৰাই সং আৰু সুস্থ চিন্তা কৰাৰ পৰিৱেশ বিপদগ্ৰস্ত কৰি তুলিছে

নিচাজাতীয় দ্ৰব্যসমূহৰ সেৱন অভ্যাসে। হেৰাই গৈছে মৰম, স্নেহ, সংযোগ আৰু ন্যায় বিচাৰ। কিন্তু সমাজৰ দুয়ো কোণে, নগৰে-চহৰে, গাঁৱে-ভূঞা বিস্তাৰিত হৈ পৰা এইবিধ মাৰাত্মক সোঁচৰা ৰোগৰপৰা পৰিত্ৰাণৰ উপায় কি? ইয়াৰপৰা উদ্ধাৰ নাপালে দিনক দিনে উঠি অহা যুৱকচামৰ সকলো উচ্চাকাংক্ষা অভিলাস কি হ'ব?

সময় গতিশীল মানুহৰ জীৱনটোও এক নদীৰ গতিৰ দৰেই। বহুতৰে জীৱনত নদীৰ গতি অকালতে শুক হৈ পৰে। অনেকৰ

জীৱন নদীত আকৌ মাদক দ্ৰব্য ৰূপী ধুমুহাই প্ৰচণ্ড সোঁতত চাকনৈয়াৰ সৃষ্টি কৰি নাও বুৰাই পেলায়।

মোৰ যুৱ প্ৰজন্মলৈ এটাই অনুৰোধ মাদকদ্ৰব্যৰপৰা যাতে দূৰত থাকে। মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰা মাত্ৰেই নিজেই নিজৰ ওচৰত বিশ্বাস ঘাটকতা কৰা। আপোনালোকে অন্তৰত মাথোন ঠাই দিয়ক এটি সং, সুস্থিৰ চিন্তা যে মই আঁতৰি থাকিম সদায় অসং পৃথিৱীৰ পৰা। যিবোৰ অসং কামৰ জন্মদাতা সেইবোৰ অসং কামেই ধুনীয়া পৃথিৱীখন পংগু কৰি পেলায়।

গল্প

উজুটিত তেজৰ টোপাল (একতা, ছাত্ৰী নিবাস)

মঞ্জুলতা দলে
স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক

অসীম আনন্দেৰে মহাবিদ্যালয়খনলৈ আহিছোঁ। বুকুখন প্ৰতি খোজতে কিবা এক মৃদুভাৱে আৱেগিক কৰি তুলিছে। হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পাছ কৰি এই খন মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা যোৱা আজি এবছৰ হ'ল। এবছৰৰ মূৰত আজি পুনৰ আহি আন্দাৰ ওপৰত আন্দা দি সময় অতিক্ৰম কৰা কৃষ্ণচূড়া গছজোপাৰ কথা মনত পৰি মই যেন ভিতৰি ভিতৰি উন্মাদিত হৈ পৰিছোঁ। লগে লগে এবছৰৰ আগৰ স্মৃতিয়ে মোৰ মানসপটত অগাদেৱা কৰিছে। যিদৰে হেৰাই গ'ল ৰাজ...। ৰাজ এটি মিঠা শব্দ, যি বাৰে বাৰে মোৰ হৃদয়ত প্ৰতিধ্বনি তোলে, তেওঁ এতিয়া বাৰু ক'ত গ'ল? তেওঁ যে মোৰ হৃদয়ত ভীষণ হেন্দোলনীৰ সৃষ্টি কৰি থৈ গ'ল? সেই হেন্দোলনী যেন কেতিয়াও মাৰ নাযাব, এনে লাগে মোৰ এজন পুৰুষৰ দেহত থাকিবলগা সকলোখিনি গুণেই আছিল ৰাজৰ। প্ৰথম চাৰনিতাই ৰাজক মই ভাল পাইছিলো। সেইদিনাই মোৰ প্ৰথম খোজ মহাবিদ্যালয়ত, মহাবিদ্যালয়লৈ বুলি আহি থাকোতে বাটচ'ৰাত একান্ত মনে বহি আছিল ৰাজ। মোৰ পিছে পিছে কোনোবা এজন আহি তাক উদ্দেশ্যি কোৱা কথাযাৰ মোৰ কাণত পৰিল। ...ৰাজ এই ৰাজ একেবাৰে দেখোন, দাৰ্শনিকৰ দৰে বহি আছে? অনুমান কাৰোবাক দৰ্শন কৰিবৰ বাবেই নেকি? আৰু দৰ্শনো হৈছে নিশ্চয়। ল'ৰাটোৰ কথাত খতমত খাই গ'ল সি। কি হ'ল বাদল ইমান উভাৱল হৈ আহিছ যে...? মানে ব'লনা কলেজলৈ। এনেদৰে বাটচ'ৰাত টাইম পাছ কৰাতকৈ কলেজত অলপ

স্বহৃতি-ফাৰ্চা কৰোঁগৈ আৰু দুয়োৰে কলেজ অভিমুখে ৰাওনা হয়। বাদল মানে আমাৰ কলেজৰ দাদা, তাৰ লগত কমেও পোন্ধৰজনমান জড়িত। ৰাজ তাৰ বন্ধু। বন্ধু হ'লেও বাদল আৰু ৰাজৰ মাজত চাৰিত্ৰিক দিশত যথেষ্ট পাৰ্থক্য আছে। বাদলৰ দৰে ৰাজ চঞ্চল নহয়। কেইবাবাৰো একেটা ইয়েৰতে বহি থকা পুৰণি এই দাদাহঁতে হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী আৰু স্নাতক হোৱাৰ গইনা লৈ প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰে সিহঁতে। ময়ো সেই ৰেগিং নামৰ ব্যাধিটোৰপৰা হাত সাৰিব পৰা নাছিলোঁ। প্ৰথম দিনাই মোৰ লগৰীয়া দুজনীক হেনো ভালদৰে পাছ কৰাৰ বাবে সিহঁতক পাৰ্টি এশ টকাকৈ দাবী কৰে। সিহঁত দুজনীয়ে হেনো ভালদৰে পাছ কৰাৰ বাবে সিহঁতক পাৰ্টি দিব লাগে। মণিষাই ক'লে—ব'লক হোটেললৈ। কিন্তু তেওঁলোকে হেনো মালহে খায়। সেইদিনা মই কৃষ্ণচূড়া গছজোপাৰ তলত বহি আছিলোঁ। মোৰ লগত অম্লানী, অসমীও আছিল। এনে ৰেগিঙৰ ফাইলটোলৈ আহি কোন কোন ছোৱালী এড্ৰমিছনৰ পিছত আহিছে তাৰ এখন হিটলিষ্ট তৈয়াৰত সিহঁত ব্যস্ত হৈ পৰিল। অলপ পাছতেই এজন ল'ৰাই মোক উদ্দেশ্যি আৰম্ভ কৰিলে...হেল্ল' গ্ৰীণৱালা। ব'লনা কমন কৰিলে। সেইদিনা মোৰ প্ৰিয় সেউজীয়া ৰঙৰ ব্লাউজ পিন্ধি যোৱাৰ বাবেই হয়তো গ্ৰীণ বুলি সম্বোধন কৰিলে আৰু ল'ৰাজনে মোক উদ্দেশ্যি ক'লে বেয়া নোপোৱা যদি তোমাৰ নামটো ক'বানে? মিছ এনিলা দলে। তাৰ পিছত সি নানা প্ৰশ্ন কৰিলে। এটা সময়ত ল'ৰাজনে মোক যাবলৈ ক'লে আৰু তেওঁলৈ চাই সুধিলো তোমাৰ নামটো?

ঋষিৰাজ মহন্ত। দেইদিনাৰপৰা মোৰ কিয় জানো ঋষিৰাজৰ কথা ভাবি ভাল লগা হ'ল? তাৰ প্ৰতি মোৰ ভালপোৱা ক্ৰমে বাঢ়ি গ'ল। আৰু এদিন কলেজলৈ আহি থাকোতে হঠাতে ৰাজে মোক সুধিছিল তোমাৰ যদি হৃদয়ত আনক স্থান দিয়া নাই তেনেহ'লে মই তোমাৰপৰা প্ৰকৃত মৰম বিচাৰো। ইতিমধ্যে মই তাক ৰাজ বুলি মাতিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। মই এই প্ৰস্তাৱ বিচাৰিয়ে আছিলোঁ আৰু লগে লগে মই এই প্ৰস্তাৱটোত সঁহাৰি জনালো।

এনেদৰে দুয়োৰে সম্পৰ্কটো চলি আছিল। ৰাজে বি. এ. পাছ কৰি কোম্পানীৰ চাকৰি এটা পালে আৰু দুটা বছৰ দুয়োৰে টেলিফোন যোগে কথা-বাৰ্তা আদান-প্ৰদান কৰে। এদিন হঠাতে ৰাজ আহি মোৰ

ওচৰ ওলালহি। এনেদৰে অকস্মাৎ লগপোৱাত মই আচৰিত হৈছিলোঁ। ৰাজে কৈছিল। তাৰ মাক-দেউতাকে তাৰ বিয়া পাতিছে একে সম্প্ৰদায়ৰ ছোৱালীৰ লগত। মই বেলেগ সম্প্ৰদায়ৰ ছোৱালীৰ বাবে ৰাজৰ মাক-দেউতাকে মোক আদৰি নলয়। মই ৰাজক মাক-দেউতাকে পচন্দ কৰি দিয়া ছোৱালীজনীকে বিয়া কৰাবৰ বাবে বহুত বুজাই মান্তি কৰালো। পিছদিনা কেইটাপালমান চকুপানীৰে মোৰপৰা তেওঁ বিদায় ল'লে। মই তেওঁক শাস্তনা দিবৰ বাবে ইমান ত্যাগী হ'লো কিয়? আজিও সেই স্মৃতিবোৰ বুকুত ভাৰ বৈ ফুৰিছে। তেওঁ অবিহনে মই গোটেই জীৱন অকলশৰীয়া হৈ পৰিলোঁ। মই বিচৰাখনি সকলোৱে পাইছে। তেনেস্থলত আজিও কিয় কাৰোবাৰ অভাৱ অনুভৱ কৰোঁ???

নিয়তিৰ পৰিহাস (প্ৰয়াস, শিক্ষা বিভাগ)

বাৰী বৰা
স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক

আই কিবা এটা খাই লওক। কালিৰেপৰা একো খোৱা নাই নহয়। ৰাপুৰে শৰ্মাগত মাকক খাবলৈ জোৰ কৰিলে কিন্তু মাক নিৰুত্তৰ। খিৰিকীখনেৰে বাটলৈ চাই আছে জানোচা পোনাকণ আহিব আৰু ক'ব মা তই ক'ত আছ, ভাত খালিনে? মাজে মাজে মানুহগৰাকী উচপ খাই উঠে। পোনাকণ বুলি চিঞৰ মাৰে। গুৱাহাটীৰ গণেশগুৰি অভাৱব্ৰিজৰ তলত পোনাকণৰ পাচলি দোকানখন। পুৱাই ভাত খাই দোকানলৈ ওলাই যায়। সেই নিৰ্দিষ্ট দিনটোতো গৈছিল। মাক বহুদিনীয়া হাপানি ৰোগী। ঘৰত কেৱল মাক, পোনাকণ আৰু কেউকিছু নোহোৱা ৰাণু। তাইৰ মাক-বাপেক কোন কোনেও নাজানে। নিথৰুৱা অৱস্থাত এদিন বাটৰ কাষত বহি থকা অৱস্থাতপাই পোনাকণে উঠাই ঘৰলৈ লৈ আহিছিল। তেতিয়া তাই ছয় বছৰ মানৰ শিশু আছিল। ফটাছিটা চোলা এটা পিন্ধি বাটৰ কাষত বহি থকা ৰাণুক মাতি নাম সোধোতে তাই একো ক'ব নোৱাৰি ভয় কৰিছিল। পোনাকণে উঠাই নিজৰ ভনীয়েকৰ দৰে আশ্ৰয় দিছিল। মাকে এটা সন্তানৰ লগতে তাইকো ডাঙৰ কৰিলে। কিন্তু বিধিৰ লিখন কোনে খণ্ডাব?

চাই থাকোতেই ৰাণু বাৰ বছৰ বয়সত ভৰি দিলেহি। তাই

ঘৰুৱা কাম-কাজ কৰি মাকক সেৱা শুশ্ৰূষা কৰিব পৰা হ'লহি। ঠিক তেনে সময়তে ঘটনাটো ঘটিল। পোনাই ভাতকেইটা খাই পুৱাই দোকানখন খুলিবলৈ যায়। কাৰণ ফাটি বজাৰৰ পৰা কেচামাল বাকীত আনি দিনটো গণেশগুৰিত বিক্ৰী কৰি দুপইছা উপাৰ্জন নকৰিলে সিহঁতৰ ঘৰখন চলাবৰ উপায় নাই। দোকানখন মেলি পাচলিবোৰ থানথিত লগাই মহাজনৰপৰা আনু এক কিলো আনিবলৈ বুলি দোকানৰপৰা ওলাই আহোতেই ঘটনাটো ঘটিল। এটা বিকট শব্দ তাৰ কাণত পৰিল আৰু তাৰ পাছত সকলো শেষ। তাৰ শৰীৰৰ অংগ-প্ৰতংগবোৰ ক'ত কেনেকৈ চিটিকি পৰিল কোনেও নাজানিলে। হঠাৎ হোৱা শব্দটো বোমা বিস্ফোৰণৰ শব্দ আছিল। কোনোবাই অট'বিক্সাত বোমা থৈ গৈছিল আৰু উক্ত সময়ত বোমাটো ফুটিল। সকলো শেষ হৈ গ'ল। ইমানদিনে মাকে পোনাকণ অহালৈ বাট চাই চাই দিন কটাইছে। ৰাতিপুৱাই, কিন্তু পোনাকণ নাছিল। মাকে লাহে লাহে খোৱা বোৱা এৰি শৰ্মাগত হ'ল। এনেদৰে কত অসম মাতৃৰ বুকু উদং কৰি বহুতো ল'ৰা-ছোৱালী নিষ্ঠুৰ দানৱৰ হাতত হেৰাই গ'ল তাৰ কোনে হিচাপ ৰাখিব? এয়াই হয়তো নিয়তিৰ পৰিহাস।

আশা, নিৰাশা, জীৱন

(প্ৰতিশ্ৰুতি, অসমীয়া বিভাগ)

প্ৰিয়ান্ধী বৰা

স্নাতক যষ্ঠ বাৰ্ষিক

আজি কেইবাদিনো হ'ল তাই মোৰ সৈতে থকা। আমাৰ মাজত এক প্ৰকাৰৰ অন্য ধৰণৰ সম্বন্ধ গঢ়ি উঠিছে। মোৰ অকলশৰীয়া মুহূৰ্তবোৰৰ সংগী হৈ পৰিছে। এক নিঃস্বার্থ আৰু আত্মিক সম্বন্ধ। আমাৰ মাজত কোনো তেজৰ সম্বন্ধ নাই, অথচ আমি দুয়ো দুয়োৰে নিসংগতাক অনুভৱ কৰিব পাৰো। মই যেতিয়া অফিচৰপৰা আহোঁ, তাই নিজস্ব মাতেৰে মোৰ ভৰিত বাগৰি পৰে, শৰীৰটো মোৰ ভৰিত ঘাঁহি দিয়ে। মই জানো তাই মোক দিনটো নেদেখাত ব্যাকুল হৈ পৰে। তাই বিভিন্ন কাৰ্যৰে তাইৰ প্ৰতি মোক আকৰ্ষিত কৰিব বিচাৰে আৰু কোলাত লৈ অলপ মৰম কৰি দিলেহে শান্ত হয়। বজাৰৰপৰা কিনি অনা গাখীৰৰ পেকেটটোৰ পৰা অলপ গাখীৰ গৰম কৰি তাইক খাবলৈ দিওঁ আৰু মোৰ বাবে একাপ চাহ কৰি বেতৰ চকীখনত হেলান দি থিৰিকীয়েদি বাহিৰৰ বাস্তাইদি বজাৰলৈ যোৱা মানুহবোৰ চাই থাকে। বহুত মানুহ এই বাস্তাইদি বজাৰলৈ যায়, ঘূৰি আহে, কিছুমানৰ মুখত সুখৰি, বিগুণীত শূন্য যায়। কিছুমান আকৌ তলমূৰ কৰি ঘৰলৈ ওভতে। দুজনমানে বজাৰত বস্তু বেচি দুটকামান বেছিকৈ পোৱাৰ আনন্দতে সুখৰি বজাই আহে। দুজনমানৰ বজাৰ মন্দা। ঘৰত ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাক কি খুৱাব, আখললৈ জুই যাবনে নায়ায় সেইবোৰ চিন্তাতে মূল দোঁ খাই পৰে। সেই চিন্তাক্ৰিষ্ট মানুহ কেইজনক দেখিলে মোৰ দেউতাৰ মুখখনে বাৰুকৈয়ে আমনি কৰে। মোৰ দেউতাইয়েও আধি খেতি কৰি ঘৰখন পোহপাল দিছিল। তাতে শস্যৰ আধা মাটিৰ মালিকক দিব লাগে। ঘৰৰ বাৰীত হোৱা শাক-পাচলি, কল আদি বজাৰত বেচিবলৈ লৈ গৈছিল, কেতিয়াবা বজাৰৰ পৰা দেউতা, বংমানে ঘূৰি আহিছিল আৰু কেতিয়া দুখমানেৰে ভাগৰুৱা হৈ ঘৰ সোমাইছিল। মই ঘৰৰ ডাঙৰ ছোৱালী। মোৰ তলত দুজনী ভগ্নী আৰু এটা ভাইটি। আৰ্থিক অৱস্থা টনকিয়াল নোহোৱাৰ বাবে সোনকালেই পঢ়া সামৰিব লগা হ'ল। বিয়াৰ বয়সো হৈছিল। কিন্তু কোন আহিব আমাৰ দৰে দুখীয়া ঘৰৰ ছোৱালী বিয়া পাতিবলৈ। এদিন সেয়ে ঘৰৰ পৰা এইখন চহৰলৈ গুচি আহিলো। কিবা এটা কৰাৰ আশাৰে, নিজৰ ভৰিত নিজে থিয় হোৱাৰ। বহু চেষ্টা আৰু কষ্টৰে বৰ্তমান কৰি থকা কোম্পানীটোতে এটা চাকৰি যোগাৰ কৰি লৈছিলোঁ। এতিয়া থকা ঘৰটো কোম্পানীৰে। দৰমহা হিচাপে প্ৰতি মাহে পাঁচ হাজাৰ টকা। খোৱা-বোৱা নিজৰ। এইয়াই মোৰ বাবে যথেষ্ট। মাহেকৰ মুৰত কেইটামান টকা ঘৰলৈ পঠিয়াই দিওঁ। ভাইটি ভগ্নী কেইটা পঢ়াত ভাল আছিল। সিহঁতে ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰক।

'প্ৰেম আছে নিঃস্বার্থে, নীৰৱে...'

মোৰ জীৱনলৈকে প্ৰেম আহিছিল নীৰৱে। আমাৰ কোম্পানীত

চাকৰি কৰিছিল প্ৰমোদে। মিঠা বৰণীয়া 'ওখকৈ ল'ৰাটো বৰ মৰম লগা। কোম্পানীত জইন কৰা দুদিন মানৰ পাছৰপৰা মই যেতিয়া অফিচলৈ আহোঁ, সি মিচিকহৈ হাঁহি এটা মাৰি উঠা বুলি বাইকখন মোৰ কাষত বখাই দিছিল আৰু ময়ো প্ৰত্যুত্তৰ দিছিলোঁ। দিন বাগৰাৰ লগে লগে তাৰ হাঁহিটো আৰু মাতৰাৰ মোৰ বাবে প্ৰিয় হৈ পৰিছিল। এনে অনুভৱ হৈছিল যেন মোৰ অৱচেতন মনটোৱে প্ৰমোদৰ হাঁহিটো আৰু মাতৰাৰ পাবলৈ আতুৰ হৈ পৰিছিল। মই নজনাকৈয়ে মোৰ অন্তৰত তাৰ প্ৰতি এক ভালপোৱাৰ ভাৱ জাগ্ৰত হৈছিল। প্ৰায়ে দুপৰীয়া 'টিফিন টাইম'ত সি মোক কেণ্টিনত চাহ খাবলৈ লগ ধৰিছিল আৰু কেতিয়াবা মোৰ টিফিনটোকে দুয়ো ভগাই খাইছিলোঁ। তেনেদৰেই আমাৰ সম্বন্ধটো গভীৰ হৈ আহিছিল আৰু তাৰ পাছৰপৰাই মোৰ জীৱনত সকলোবোৰ সুন্দৰ হৈ পৰিছিল। সকলোবোৰেই ভাললগা হৈ পৰিছিল। মোৰ কল্পনাবোৰত সিয়েই অধিক ঠাই দখল কৰি লৈছিল। হয়তো মোৰ নাৰী মনটোৱে কোনোবা অংশত অজানিতে তাৰ প্ৰতি ভালপোৱাৰ বীজ অংকুৰিত কৰিছিল।

সি এদিন মই অফিচ আহি পোৱাৰ লগে লগে ক'লে 'বীমা আজি কেণ্টিনত লগ কৰিবাতোন।' মোৰ বুকুখন দুৰু দুৰুকৈ কঁপিবলৈ ধৰিছিল। হয়তো অলপ লাজ লাজ লাগিছিল। কিছুমান সপোনৰ বাস্তৱিক দৃশ্য সন্মুখত ভাঁহি উঠিছিল।

কিন্তু ভাৱনা সম্পূৰ্ণ অমূলক প্ৰতিপন্ন কৰি সি মোক ক'লে— 'বীমা মই অহা মাহত বিয়া পাতিম, তুমি কিন্তু দৰাৰ বায়েকৰ দায়িত্ব পালন কৰিব লাগিব। কইনাৰ কাপোৰ কেইসাজ আৰু গহণা তুমিয়ে চাই দিব লাগিব। কাৰণ তুমিতো জানাই মোৰ ঘৰত দেউতাৰ বাহিৰে আৰু কোনো নাই। বাস্তৱী হিচাপে এইখিনি কৰি দিবানে? প্লিজ...

মই নিজে অনুভৱ কৰিব পৰা নাছিলোঁ যে, মই হাঁহিম নে কান্দিম? দৰাৰ বায়েক হিচাপে আনন্দ কৰিমনে? তাঁচ পাতৰ ঘৰৰ দৰে খহি পৰা মোৰ কল্পনাবোৰৰ বাবে চকুলো টুকিম?

ঘড়ীটোৱে আঠ বজাৰ সংকেট দিয়াতহে মোৰ সন্মিত আহিল যে মই ইমান সময়ে দুবছৰৰ আগৰ কথাবোৰৰ মাজত হেৰাই আছিলোঁ। মেকুৰীজনীয়ে মোৰ কোলাত উঠি মিউ মিউ কৰি আছে। হয়তো তাইৰ খোৱাৰ সময় হৈছে। আজিকালি নিঃসংগ মুহূৰ্তবোৰ তাইৰ লগত থাকিয়ে ভাল লাগে। বাস্তাৰ দাঁতিৰপৰা তুলি অনা মেকুৰীজনী মোৰ নিচেই আপোন যেন লগা হৈছে। আমাৰ মাজৰ সম্বন্ধত কোনো পোৱা নোপোৱা, আশা-নিৰাশাৰ প্ৰশ্ন নাইবা আমাৰ মাজত তাৰ বিনিময় কৰিবলৈ কোনো ভাষা নাই যদিও আমি দুয়ো দুয়োকৈ বুজিব পৰা হৈছে। হয়তো এয়াই জীৱন, আশা আৰু নিৰাশাৰ সংমিশ্ৰণ।

স্বাগতম

ছোৱনীয়া পেণ্ড
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

দুহাতত এডাল ফুলৰ মালা গাঁথি
এবুকু শান্তি বিচাৰি
ৰৈ আছোঁ তোমাক স্বাগতম জনাবলৈ।
তুমি বাক কেতিয়া আহিবা?
তেজৰ ফাঁকু খেলি তুমি বাক কি পোৱা
কেতিয়াবা ভাবি চোৱানে হিয়া ভবা মানৱৰ কথা,
আৰু চোৱানে ভাবি সেউজীয়া পৃথিৱীৰ কথা।
নাই ক'ত ভাবিবা তুমি,
নিজ স্বার্থৰ বাবে পাহৰি গৈছা তুমি প্ৰেমৰ আভা
হাতত তুলি লোৱা বন্দুক বাকুদে মাথোঁ
উৰুৱাই দিব জানা ক'লা ক'লা ধোঁৱা
জোনাকৰ সন্ধানত তুমি আন্ধাৰৰ বং চঙিয়াই
আৰু কিমান জনতাৰ কেঁচা তেজ শুহিবা
কিমান তিবোতাক বগা সাজ পিন্ধাই কাটি নিয়া
কপালৰ বঙা সেন্দূৰ।
আৰু কিমান খেলিবা পুত্ৰহাৰা মাতৃহাৰাৰ খেল
১৫ আগষ্ট আৰু ৩০ অক্টোবৰ সেই দিনকেইটা পুনৰ আনিবলৈ
তুমি আকৌ ক'বাত বাহৰ পাতিছা নেকি?
পাতিছা যদি একো লাভ নাই,
কাৰণ মৃত্যুলৈ এতিয়া আৰু কোনো মানুহে ভয় নকৰে
তোমাৰ বিপৰীতে যুঁজ দিবলৈ কঁকালত
টহালি বান্ধিছে হাজাৰ জনতাই
গতিকে তোমাক শেষবাৰৰ বাবে অনুৰোধ কৰিছোঁ
এতিয়াও সময় আছে, উভতি আহা
চোৱাহি এবাৰ কঁহুৱা ফুলা দুটিপাৰ
শুনাহি এবাৰ বাঁহীৰ কৰুণ বিননি সুৰ
লোৱাহি এবাৰ মুক্ত বতাহৰ সোৱাদ
তুমি যিদিনাই উভতি আহিবা
সেইদিনাই উৰুৱাই দিম
এযোৰি শুধ বগা পাৰ
ভাতৃত্বৰ মৰমেৰে উপচাই দিম তোমাৰ হিয়া
স্বাগতম জনাই পিন্ধাই এধাৰি বগামালা
তুমি
তুমি বাক কেতিয়া আহিবা?
সেই দানৱৰ মুখা সলাই
এখন নিকা সমাজ গঢ়িবলৈ।

ভাৰনা

দীনেশ বৰা

স্নাতক চতুৰ্থ শাণ্মাসিক, অসমীয়া
বিভাগ

শীতৰ দিনৰ সেমেকা আবেলিবোৰত
মোৰ জীৱনৰ খালী ঠাই ডোখৰত
ৰৈ পৰো

তোমাৰ কথা ভাবি

আবেলি বতাহজাকে স্পৰ্শ কৰে
মোৰ সুকুমল গাল।

ভয়ত মোৰ আলসুৱা ভাৱনাবোৰ
এক অজান বাস্তাবে দৌৰিব খোজে।
সেমেকা বতাহৰ চিৰচিৰনি শব্দত
মোৰ ভাৱনাই পাৰ কৰে
এক শূন্যহীন বাস্তা।

গভীৰ আন্ধাৰত যেতিয়া

মোৰ ভাৱনাবোৰে খোজ লয়
নিয়ৰ সৰা মসৃণ ঘাঁহৰ মাত
তেতিয়া

পিছলি যাব খোজে

মোৰ আলসুৱা ভাৱনাবোৰ

শীতৰ সেমেকা বতাহছটিয়ে

নিঃস্বৰ্জভাৱে খেদি ফুৰে

মোৰ ভাৱনাবোৰক।

আশ্ৰয়ৰ আশাত ভাৱনাবোৰ

ওলমি ৰয় মোৰ মগজুৰ একোণত।

কুঁৱলিৰ ডাঠ চামনিৰ মাজেৰে
প্ৰকাশিত কৰো

মোৰ ভাৱনাবোৰক

বিশ্বেকাৰণ হোৱাৰ আগতেই
বিলীন হয়

অচিনৰ দূৰ দিগন্তৰ বতাহৰ বাটত।

ভাৱনাবোৰ বাস্তৱ ৰূপায়নত
বহি পৰো

শূন্যহীন বাস্তৱ কাষত
লিৰিকি বিদাৰি চাও

নিয়ৰ লগা বনবোৰক।

নিয়ৰৰ চোঁচা টোপালত সেমেকি উঠে
মোৰ ভাৱনাবোৰ।

বিষাদ

পলাশ চুতীয়া
প্রবাহমান, অর্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

আশাৰ নিজৰাত
যদি নিৰাশাৰ সোঁত বয়
বিষাদৰ ছাঁ পৰি বয়।
সুখৰ মজিয়াত যদি
দুখৰ দলিচা পাৰি
বেদনাই থিতাপি লয়,
সুখৰ কথাত,
যেতিয়া দুখৰ হুমুনিয়াহ জাগে
আৰু তেতিয়াই মৰহি যায় মনৰ কোমল পাহিবোৰ
চকুৰ হাঁহিত যদি
বুকুৰ বেদনা জাগে
অশ্রু নদীৰ সোঁতে লৈ যায় উটুৱাই
কাৰোবাৰ আশা
কাৰোবাৰ ভৰষা
কাৰোবাৰ জীৱনৰ প্ৰেৰণা
নিষ্ঠুৰ নিয়তিৰ কি যে পৰিহাস
দুদিনীয়া জীৱনৰ
সোণোৱালী চ'বাত
সপোনবোৰ সপোন হৈয়ে বয়।
মৃত্যুৰ পাছতো
জীৱনৰ আশাবোৰ পৰি বয় মাথো
স্মৃতিৰ বাগিচাত।

আপোন পাহৰা

বৰ্ণালী দেৱী
ৰাজনীতিকা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

তুমি মোক পাহৰি যোৱা
পাহৰি যোৱা তোমাৰ মোৰ
অতীত আৰু
বৰ্তমানক।

জ্বলাই দিয়া
আছে যদি মোৰ প্ৰতিচ্ছবি
তোমাৰ হৃদয়ত।
গছকি নিঃশেষ কৰা
ঠন ধৰি উঠা
সমন্ৱয়ৰ এনাজৰীক।

তুমি মোক পাহৰি যোৱা
আগবাঢ়া...
সূৰ্যৰ প্ৰভাতী কিৰণৰ দিশে
য'ত হয়তো
অপেক্ষাত আছে বৰ্জনীগন্ধা।।

সাধাৰণ সম্পাদক

এয়াই আমাৰ নৱ যৌৱনা, সকলোৰে আদৰৰ, মৰমৰ লক্ষীমপুৰবাসীৰ হেঁপাহৰ লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়। এই অনুষ্ঠানটিৰ ছাত্ৰসমাজক প্ৰতিনিধিত্ব কৰাৰ সুবিধা দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্ক্ষণত জনাইছোঁ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু যিসকল জ্ঞানী ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টা আৰু সহায়-সহযোগিতাৰ যোগেদি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ক বৰ্তমান অৱস্থাত উপনীত হৈছে সেইসকললৈ জনাইছোঁ মোৰ অন্তৰৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম। লগতে সন্ত্ৰাসবাদৰ বৰ্বৰতাৰ বলি হোৱা সকলোলৈকে যাচিছোঁ একাজলি শ্ৰদ্ধাজলি।

কাৰ্যবিৱৰণী :

আমাৰ কাৰ্যকালত প্ৰধানতঃ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শৈক্ষিক দিশটোৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিলো আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ আত্মবিশ্লেষণৰ দ্বাৰা ভুল-ত্রুটিবোৰ শুধৰাই ভৱিষ্যতৰ সোণোৱালী সপোন ৰচিবলৈ প্ৰেৰণা আৰু উৎসাহ যোগাইছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ :

বিগত বৰ্ষৰ দৰে আমাৰ বৰ্ষটো কোনো এক নতুনত্ব নথকাকৈ ধাৰাবাহিকভাৱে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণৰ কেইদিনমানৰ পাছত একাডেমিক কেলেণ্ডাৰৰ মতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শৈক্ষিক দিশৰ লগতে বৌদ্ধিক, শাৰীৰিক আৰু মানসিক তথা সাংস্কৃতিক দিশৰ বিকাশৰ হেতু ২০১৪ চনৰ ৪ মাৰ্চৰপৰা ৭ মাৰ্চলৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সফলভাৱে সমাপ্ত কৰা হয়।

৪ মাৰ্চ তাৰিখৰ পুৱা আঠ বজাত পতাকা উত্তোলনেৰে ছাত্ৰ একতা সভাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ কাৰ্যসূচী আৰম্ভ কৰা হয়। পতাকা উত্তোলন কৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মাননীয় ড° বুৰুল কুমাৰ শইকীয়া ছাৰৰ ৰূপায়ন কৰে। উত্তৰ লক্ষীমপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মাননীয় ড° বিমান চেতিয়াদেৱে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উদ্বোধন কৰি ভাষণ প্ৰদান কৰে আৰু তাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দ্বাৰা কুচ-কাৰাচ প্ৰদৰ্শন আৰু সৰস্বতী পূজা :

এক নতুনভাৱে বৰ্ণাঢ্য কাৰ্যসূচীৰে লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ত পূজাভাগ আয়োজন কৰা হয়।

নৱাগত আদৰণী সভা :

মহাবিদ্যালয়ত নতুনকৈ ২০১৩-১৪ শিক্ষাবৰ্ষত নামভৰ্ত্তি কৰা শিক্ষাৰ্থীসকলক আদৰিবৰ উদ্দেশ্যে ২ আগষ্ট ২০১৪ তাৰিখে নৱাগত আদৰণী সভাখনি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। অনুষ্ঠানত সভাপতিত্ব কৰে মাননীয় অধ্যক্ষ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি মহোদয়ে। মুকলি সভাত উদ্বোধকৰ আসন অলংকৃত কৰে মাননীয় অধ্যক্ষ তথা অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত নাৰায়ণ চন্দ্ৰ বৰগোহাঁইদেৱে। বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে আমন্ত্ৰণ জনাইছিলো এ.ডি.পি. মহাবিদ্যালয়ৰ পূৰ্ব অধ্যক্ষ আৰু প্ৰাগজ্যোতিষ মহাবিদ্যালয়ৰ গণিত বিভাগৰ প্ৰাক্তন মুৰব্বী অধ্যাপক ড- ৰাম চন্দ্ৰ ডেকা আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি ড° সূৰ্যভূষণ পাণ্ডুদেৱক।

মহাবিদ্যালয়ত নতুনকৈ ২০১৩-১৪ শিক্ষাবৰ্ষত নামভৰ্ত্তি কৰা মিচিং শিক্ষাৰ্থীসকলৰ চিনাকিপৰ্ব) :
১১ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে কাংকিন কীবাং সভাখনি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। অনুষ্ঠানটিৰ সভাপতিত্ব কৰে লক্ষীমপুৰ

তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদক শ্ৰীক্ৰিষ্ণ পেণ্ড অৰ্থাৎ এই অভাজনে। মুকলি সভাত উদ্বোধকৰ আসন গ্ৰহণ কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ মাননীয় ড° হামিদুৰ বহমানদেৱে।
কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ :

২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক পদত আমাক নিৰ্বাচন কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে আমাৰ শুভাকাংক্ষীসকললৈ জনাইছোঁ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা। আমাৰ কাৰ্যকালত প্ৰতিটো কামতে দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা তত্ত্বাৱধায়ক ভাস্কৰ ছাৰ, বসন্ত দত্ত ছাৰ, বিজু ছাৰলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, শিক্ষাণ্ডকসকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীৰ ভিতৰত বিশেষকৈ অতুল দা, কমল দা, মনোজ দা, ভূপেন দা আৰু নিপেন দালৈ আমাৰ কৃতজ্ঞতা যাচিছোঁ। মোৰ প্ৰিয় সতীৰ্থসকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নিবাসৰ আবাসীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিছোঁ। তদুপৰি মোৰ কাৰ্যকালত প্ৰতিটো কামতে সহায়-সহযোগিতাৰ লগতে উৎসাহ-উদ্দীপনা যোগোৱা বন্ধু-বান্ধৱী হিৰক, গোপাল কৃষ্ণ, দৰ্শনজ্যোতি, বিজয়া, ইন্দ্ৰাণী, চুম চুমী বা, ছোৱনীয়া, বিংকু, চন্দ্ৰমা বা, মিথু, সুৰ্য্য আৰু আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সম্পাদক সম্পাদিকালৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা :

এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত ভুল-ভ্ৰুটি নথকা নহয়। জ্ঞানী মানুহে কয় কোনো মানুহ মাদ্ৰেই ভুল হ'ব পাৰে। মানুহ মাদ্ৰেই ভুল শুদ্ধৰ সমষ্টি। আমাৰ কাৰ্যকালত জ্ঞাতে অজ্ঞাতে যদি ভুল কৰিছোঁ তেন্তে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। ভৱিষ্যতে গঠনমূলক পৰামৰ্শ আৰু সমালোচনাৰে আৰু আত্মবিশ্লেষণৰ পথেৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনক প্ৰকৃতৰ্থতে উৎকৰ্ষতাৰ বিন্দুস্বৰূপে গঢ় দিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ হওঁ আহক।

‘জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়
জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা’

ক্ৰিষ্ণ পেণ্ড

সাধাৰণ সম্পাদক, ২০১৩-১৪ বৰ্ষ

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাবে লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে এটি বছৰ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ দিয়াৰ কাৰণে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষ ও মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ সকলোলৈকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

আপোনাৰ মোৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখি যি এক অমূল্য তথা গধুৰ দায়িত্ব অৰ্পন কৰিছিল তাৰ কিমানখিনি সফল হৈছিলো সেইয়া আপোনালোকৰ বিশ্বাস ৰাখি যি এক অমূল্য তথা গধুৰ দায়িত্ব অৰ্পন কৰিছিল তাৰ কিমানখিনি আপোনালোকৰ জ্ঞাত। গতিকে সময়ৰ দূৰন্ত গতিত মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে যিখিনি ৰঙীণ ছবি মনত আঁকিছিলো সেই ছবি সম্পূৰ্ণ হৈ নুঠিল। সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণৰ পিছত বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰ লগতে প্ৰতিটো শিক্ষাবৰ্ষৰ এক মনোমোহা আৰু আকৰ্ষণীয় নৱাগত আদৰণী সভা, মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ তিথি, শ্ৰীশ্ৰীসৰস্বতী পূজা, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আদি অনুষ্ঠানত বিভিন্ন দায়িত্ব লৈ অনুষ্ঠানসমূহ সাফল্যমণ্ডিত হোৱাত পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে সু-পৰামৰ্শ আৰু সহায় আগবঢ়োৱা মাননীয় অধ্যক্ষ ড° বুবুল কুমাৰ শইকয়া ছাৰ, ড° হামিদুৰ বহমান ছাৰ (অৱসৰপ্ৰাপ্ত উপাধ্যক্ষ), ভাস্কৰজিৎ বৰা ছাৰ, বিজু সোণোৱাল ছাৰ আদি কৰি সকলো ছাৰ-বাইদেউলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ইয়াৰ উপৰিও মোৰ সহপাঠী, দীলিপ, হেমেন, সমুদ্ৰ আদি কৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ আন আন সদস্যসকলকো আৰু মনলৈ নহা আন বহুজনক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ।

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ অযোগ্যতাৰ বাবে সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ লগতে ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ

সম্পাদক হিচাপেও কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিবলগীয়া হৈছিল। এইক্ষেত্ৰত মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰা বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়ক শ্ৰীযুত প্ৰভাত শইকীয়া ছাৰক মই বিশেষভাৱে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

এবছৰীয়া অভিজ্ঞতাৰে পিছৰসকলক ইয়াকে ক'ব বিচাৰো যে ছাত্ৰ একতা সভাৰ একতা সকলো সময়তে বজাই ৰাখিব লাগে আৰু প্ৰতিজন সম্পাদকে প্ৰতিটো পদক্ষেপতে বিভাগীয় উপদেষ্টাৰ লগতপৰামৰ্শ কৰিব লাগে।

শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰী আৰু সতীৰ্থলৈ শ্ৰদ্ধা, ভক্তি আৰু কৃতজ্ঞতা যাঁচি অজানিতে বৈ যোৱা ভুলৰ মাৰ্জনা বিচাৰি প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

‘জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়

জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।’

দীপাংকৰ দত্ত

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক, ২০১৩-১৪ বৰ্ষ

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

সাহিত্য ও আলোচনী বিভাগ

মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিব খুজিছোঁ সেইসকল ব্যক্তিক যিসকল ব্যক্তিৰ নিস্বার্থ শ্ৰম আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত আজি এই মহাবিদ্যালয়খনিয়ে লক্ষীমপুৰ জিলাৰ ভিতৰত উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অগ্ৰণী ভূমিকা পালন কৰি বিজয় ধ্বজা উৰুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। সেইসকল মহাত্মা ব্যক্তিলৈ জনাইছোঁ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম।

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সাহিত্য

আৰু আলোচনীৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ বিভাগ এটাৰ সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিত অংশীদাৰ হ'বলৈ সুবিধাকণ দিয়াৰ বাবে অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে মোৰ সতীৰ্থ তথা অগ্ৰজ অনুজসকললৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ বিৱৰণী :

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈয়ে মহাবিদ্যালয় তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য নিষ্ঠা আৰু সততাৰে পালন কৰিম বুলি সংকল্পবদ্ধ হৈছিলোঁ। এইক্ষেত্ৰত কিমান সফল হৈছোঁ সেয়া বিচাৰ কৰিব সুধী মহলে।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন সদস্য হিচাপে আমাৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত সকলোবোৰ অনুষ্ঠানতেই জড়িত আছিলোঁ।

বিশেষকৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা আয়োজিত নৱাগত আদৰণী সভা, শংকৰদেৱৰ তিথি, সৰস্বতী পূজা আদি অনুষ্ঠানবোৰ সফলতাৰে অনুষ্ঠিত কৰাত অন্যান্য সদস্যসকলক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুস্থ প্ৰতিভা বিকাশৰ এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ মাধ্যম হৈছে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। আমাৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ‘সাহিত্য আৰু আলোচনী’ বিভাগে বিভিন্ন শিতানত প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। এইক্ষেত্ৰত মোক বিভিন্ন দিহা-পাৰমৰ্শৰে সহযোগিতা আগবঢ়োৱা এই বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীমীনা বৰা বাইদেউক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। কিন্তু দুখৰ বিষয় যে এই প্ৰতিযোগিতাসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ যোগদান সীমিত আছিল। যিটো ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মৰ বাবে ঋণাত্মক দিশ। যি কি নহওক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সীমিত সহযোগিতাৰ মাজেৰেই প্ৰতিযোগিতাসমূহ সফলতাৰে অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ।

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাসমূহ হৈছে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ প্ৰথম খোজ। আমাৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ কেন্দ্ৰীয় প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, ‘অংকুৰ’ উন্মোচন কৰা হয় ২২ আগষ্ট/২০১৪ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ দিনা। বৰুৱাদেৱলৈ আমাৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন :

আমাৰ কাৰ্যকালত সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ প্ৰতিটো দিশতে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ

মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীমীনা বৰা বাইদেউ, বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ বিচাৰক মণ্ডলী, এই সকলোলোকে মোৰ সশ্ৰদ্ধ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। মোৰ বিভিন্ন দিশত সহায় কৰিছিল বিশেষকৈ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'অংকুৰ'ৰ প্ৰকাশৰ সময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ দিনেশ দা, বিকাশ দা, চিত্ৰলেখা বা, বিশ্বজিৎ, ৰাজশেখৰ আৰু মোৰ সহপাঠী হিবকে। এইচেগতে সকলোকে মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ।

সামৰণি :

বৰ্তমান প্ৰতিযোগিতাৰ যুগত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনে বহুক্ষেত্ৰত আগুৱাই গৈছে যদিও বহু কিছু কিছু দিশত এতিয়াও দুৰ্বলতা নথকা নহয়। গতিকে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ঐক্যবদ্ধ হৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়াৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত অংশগ্ৰহণ কৰি নিজৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনক আগুৱাই নি লক্ষীমপুৰ জিলাৰ ভিতৰতে এখনি আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয় হিচাপে জিলিকাই ৰাখিবলৈ তেওঁলোকৰ অৱদান আগবঢ়াই যেন।

আমাৰ কাৰ্যকালত যদিহে জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰত কিবা দোষ কৰিছিলোঁ তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমাভিক্ষা মাগিছোঁ। পৰিশেষত লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়খনি সকলো দিশতে এখন আগশাৰী মহাবিদ্যালয় হিচাপে জিলিকি উঠক তাৰ কামনাৰে আমাৰ এই চমু প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

'জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়
জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।'

হেমন্ত শইকীয়া

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক, ২০১৩-১৪ বৰ্ষ
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

সাংস্কৃতিক বিভাগ

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়খন লক্ষীমপুৰ জিলাৰ এখন আগশাৰীৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান। এই মহাবিদ্যালয়খনিত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ পাই মই অত্যন্ত সুখী।

জয়জয়তে, মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, কাৰ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়বৰীয়াসকল, তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰূপে নিৰ্বাচিত কৰি মোক প্ৰত্যক্ষভাৱে মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে সকলোলোকে মোৰ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ। সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষাগুৰুসকলৰ সহযোগিতাত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ, নৱাগত আদৰণি সভা আৰু বিভিন্ন কাৰ্যসূচী সাংস্কৃতিক বিভাগৰ উপদেষ্টা শ্ৰীযুতা ৰুমী দত্ত বাইদেউৰ সহযোগত পাতিছিলোঁ। সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সকলো অনুষ্ঠানত ভূগোল বিভাগৰ অধ্যাপক শ্ৰীযুত দিগন্ত শইকীয়া ছাৰে আমাক যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। বাইদেউ আৰু ছাৰক মই কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

প্ৰতিবেদনৰ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে কৰা ভুলবোৰ যাতে পিছৰ সম্পাদকে পুনৰাবৃত্তি নকৰে আৰু অধিক আন্তৰিকতাৰে বিভাগীয় কাম-কাজবোৰ কৰি যায় তাৰে কামনা কৰিছোঁ। মোক এই প্ৰতিবেদন লিখিবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে আলোচনী সম্পাদনা সমিতিক ধন্যবাদ জনাই মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলোঁ।

'জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়
জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।'

শ্ৰীহেমেন্দ্ৰ গগৈ

সাংস্কৃতিক সম্পাদক, ২০১৩-১৪ বৰ্ষ

ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা ও সমাজসেৱা বিভাগ

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে লক্ষ্মীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন পবিত্ৰ শিক্ষানুষ্ঠানত সাধাৰণ নিৰ্বাচনত ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি যি সেৱা আগবঢ়াব বাবে সুবিধা প্ৰদান কৰিলে তাৰ বাবে লক্ষ্মীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় উপাধ্যক্ষ মহোদয়, মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মই ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সমস্যাসমূহ ছাত্ৰীৰ প্ৰয়োজনলৈ লক্ষ্য ৰাখি দূৰীকৰণৰ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। মোৰ এই প্ৰচেষ্টাত শ্ৰদ্ধাৰ সম্পূৰ্ণা চলিহা বাইদেউৰে সকলো সময়তে সৰ্বতোপ্ৰকাৰে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ালে।

এবছৰীয়া কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা আয়োজিত সৰস্বতী পূজা, নৱাগত আদৰ্শী সভা, শংকৰদেৱৰ তিথি আদিত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত থাকি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ বাবে সেৱা আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহঃ প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে হেঁপাহৰ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' ১/৪/২০১৪ তাৰিখৰ পৰা ৪/৪/২০১৪ তাৰিখলৈ অনুষ্ঠিত হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ খেলসমূহ আছিল কেৰম, চাইনিজ চেকাৰ, চিলাই, পেলনীয়া সামগ্ৰীৰপৰা লাগতীয়াল বস্তু বনোৱা, গামোচাৰ ফুল বচা, পুষ্প সজ্জা, চালাড, পাঞ্জা, কইনা আৰু মিচ এল.টি.কে. প্ৰতিযোগিতা আদি। ১/৪/২০১৪ তাৰিখে ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ উদ্বোধন কৰা হয়। উদ্বোধক আছিল আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ড° বুৰুল কুমাৰ শইকীয়াদেৱ। শিক্ষাগুৰু তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিয়ে অনুষ্ঠানটি অধিক সাফল্যমণ্ডিত কৰি তুলিছিল। উদ্বোধন কৰাৰ পাছতে চিলাই, গামোচাৰ ফুল বচা, পুষ্পসজ্জা, চালাড, পেলনীয়া সামগ্ৰীৰ পৰা লাগতীয়াল বস্তু বনোৱা আজি প্ৰতিযোগিতা আৰম্ভ হয়। ২/৪/২০১৪ তাৰিখে কেৰম, চাইনিজ চেকাৰ, পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতা আৰু ৩/৪/২০১৫ তাৰিখে কইনা আৰু মিচ এল.টি.কে. প্ৰতিযোগিতা সুকলমে অনুষ্ঠিত হয়। সমাজসেৱা বিভাগৰ কোনো সম্পাদক নথকাৰ বাবে আমি সন্মানীয় সমাজ সেৱা সম্পাদকৰ দায়িত্বও পালন কৰিবলগীয়া হয়। যতদূৰ সম্ভৱ এই দায়িত্বও আমি সুকলমে পালন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। প্ৰতিযোগিতাসমূহ যথা সম্ভৱ কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ। এইক্ষেত্ৰত আমাক সহায়ক হাত আগবঢ়োৱা তত্ত্বাৱধায়ক বদন কলিতা ছাৰক আমাৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কৃতজ্ঞতাঃ প্ৰথমেই কাৰ্যকালৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা সম্পূৰ্ণা চলিহা বাইদেউলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তদুপৰি বিভিন্ন বিষয়ত বিভিন্নধৰণে পৰামৰ্শ দিয়া শ্ৰদ্ধাৰ চালেমাৰেগম বাইদেউ, মীনা বৰা বাইদেউ, ৰুমি দত্ত বাইদেউ, ড° হামিদুৰ ৰহমান ছাৰ, ভাস্কৰজিৎ বৰা ছাৰ, বিজু সোণোৱাল ছাৰ, বদন কলিতা ছাৰ, বসন্ত দত্ত ছাৰ, দেৱজিৎ চেতিয়া ছাৰ, ড° ৰমেশ কুমাৰ কাকতি ছাৰৰ লগতে সকলো ছাৰ বাইদেউক মোৰফালৰপৰা কৃতজ্ঞতা আৰু শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ। তদুপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন মুহূৰ্ততে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ক্ৰীছ পেণ্ড, হিৰকজ্যোতি গগৈ, ময়ূৰকৃষ্ণ চাংমাই, হেমেন্দ্ৰ গগৈ, দিপাংকৰ দত্ত, হেমন্ত শইকীয়া আদিকে ধৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

শেষত এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মোৰ অনিচ্ছাস্বত্বেও হৈ যোৱা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ। লগতে লক্ষ্মীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

'জয়তু লক্ষ্মীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়
জয়তু লক্ষ্মীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।'

দীপামণি বৰা
ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা, ২০১৩-১৪ বৰ্ষ
লক্ষ্মীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

সাধাৰণ সম্পাদক

প্ৰতিবেদনৰ বুলনিতে লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়খনি যিসকল বৰেণ্য ব্যক্তিৰ কষ্ট, ত্যাগ আৰু প্ৰচেষ্টাৰ ফলত প্ৰতিষ্ঠা হৈ বৰ্তমান অৱস্থাত এক মহান শিক্ষানুষ্ঠানৰূপে পৰিগণিত হৈছে তেখেতসকললৈ লগতে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰা শিক্ষাগুৰু সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে দেশমাতৃৰ গৌৰৱ আৰু অস্তিত্ব বক্ষার্থে বলিদান দিয়া দেশপ্ৰেমিক বীৰ স্বহীদসকল আৰু সন্ত্ৰাসবাদৰ বৰ্বৰতাৰ বলি হোৱা সকলোলৈকে শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

দায়িত্ব তথা কাৰ্যবিৱৰণী :

মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত জয়ী হৈ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ আৰু কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা দিনৰেপৰা এই ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠানটিৰ সুস্থ পৰিৱেশ বজাই ৰাখিবলৈ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিটো কামতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হ'ম বুলি আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ হেতু সেৱা আগবঢ়াম বুলি প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হৈছিলোঁ।

আমাৰ কাৰ্যকালত প্ৰধানকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটোৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিলোঁ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভৱিষ্যতৰ সোণোৱালী সপোনবোৰ যাতে দিঠকত পৰিণত হয় তাৰবাবে নিজৰ আত্মবিশ্লেষণৰ দ্বাৰা ভুল-ভ্ৰুটিবোৰ শুধৰাই আগবাঢ়িবলৈ প্ৰেৰণা আৰু উৎসাহ যোগোৱা হৈছিল।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ :

বিগত বৰ্ষৰ দৰে আমাৰ কাৰ্যকালতো দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমানৰ পাছতে মহাবিদ্যালয়ৰ একাডেমিক কেলেণ্ডাৰ মতে ৪ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ০৭ ফেব্ৰুৱাৰী ২০১৫ তাৰিখলৈ চাৰিদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে এক নতুন উদ্যমেৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শৈক্ষিক দিশৰ লগতে, বৌদ্ধিক, শাৰীৰিক আৰু মানসিক তথা সাংস্কৃতিক দিশৰ বিকাশৰ হেতু মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটি সফল ৰূপায়ন কৰা হয়।

০৪ ফেব্ৰুৱাৰী ২০১৫ তাৰিখৰ পুৱা ৮-৩০ বজাত মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ ড° বুৰুল কুমাৰ শইকীয়া ছাৰে পতাকা উত্তোলন কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ কাৰ্যসূচী আৰম্ভ কৰে। ইয়াৰ পাছতে মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় উপাধ্যক্ষ ড° হামিদুৰ ৰহমান ছাৰে স্বহীদ তৰ্পন কাৰ্যসূচী সফল ৰূপায়ন কৰে।

পুৱা ন বজাত আজাদ অঞ্চলৰে বিশিষ্ট প্ৰবীণ ক্ৰীড়াবিদ তথা লক্ষীমপুৰ জিলা মাষ্টাৰ্চ এথলেটিকচ চেম্পিয়নশ্বিপৰ উপদেষ্টা শ্ৰীযুত ডিম্বৰুধৰ চাংমাইদেৱে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উদ্বোধন কৰি ভাষণ প্ৰদান কৰে আৰু তাৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দ্বাৰা বিশেষ বাঁহ নৃত্য প্ৰদৰ্শন আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক একাদশ আৰু ছাত্ৰ একাদশৰ মাজত প্ৰীতি ক্ৰিকেট খেল অনুষ্ঠিত হয়। ইয়াৰ পিছৰ কেইদিনত বিভিন্ন বিভাগৰ প্ৰায় সকলো প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ কাৰ্যসূচী ৰূপায়ন কৰা হয়। শেষৰদিনা দিনৰ ১১-৩০ বজাত মুকলি সভা আৰু বাঁটা বিতৰণী সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। উক্ত সভাখনি উদ্বোধন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি ড° বন্তি গগৈ হাওবৰা মহোদয়ই। বিয়লি সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানেৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ কাৰ্যসূচী সামৰণি কৰা হয়।

সৰস্বতী পূজা :

আমাৰ কাৰ্যকালত এক উদ্যমেৰে ২৪/০১/২০১৫ তাৰিখৰ পৰা ২৬/০১/২০১৫ তাৰিখলৈ প্ৰতিমা আনয়ন, প্ৰতিমা স্থাপন তথা পুষ্পাঞ্জলি অৰ্পন, অতিথি অপ্যায়ন, বন্তি প্ৰজ্বলন আৰু প্ৰতিমা বিসৰ্জন এই কাৰ্যসূচীৰে সৰস্বতী পূজা অনুষ্ঠিত মৰা হয়।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ :

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখনি মহান তথা ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ পাই মই অতি গৌৰৱান্বিত।

এইখিনিতে মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল তথা কৰ্মচাৰী সকলোলৈকে সন্ত্ৰাস প্ৰণাম তথা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ইয়াৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচন কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা অৰ্পন কৰাৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শুভাকাঙ্ক্ষীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কাৰ্যকালত, প্ৰতিটো কামতে দিহা-পাৰমৰ্শ দি সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰফুল্ল নাথ ছাৰ, অতুল গগৈ ছাৰলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তথা কৃতজ্ঞতা জনালো। লগতে মোৰ প্ৰিয় সতীৰ্থসকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নিবাসৰ আবাসীসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ। ইয়াৰোপৰি মোৰ কাৰ্যকালত প্ৰতিটো কামতে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সম্পাদক-সম্পাদিকালৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা :

এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অনিচ্ছাকৃত ভুল-ভ্ৰুটিৰ অৱকাশ নথকা নহয়। ‘মানুহ মাত্ৰেই ভুল’ হয়েই মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে কৰা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ।

ভৱিষ্যতে লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন সদস্যই প্ৰতিভাশালী মনোভাৱেৰে অস্তৰৰ মহান প্ৰতিভাবোৰ উজাৰি দি সাহসেৰে সময়ৰ লগত খোজ মিলাবলৈ চেষ্টা কৰক, অসমবাসীৰ গৌৰৱৰ বাবে সৃষ্টিৰ নতুন সপোন লৈ ওলাই আহক তাৰ বাবে সকলোলৈকে মোৰ শুভেচ্ছা জনাই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

‘জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়

জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।’

হিৰকজ্যোতি গগৈ
সাধাৰণ সম্পাদক, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

আমাৰ এই প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই সেইসকল ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ কৰিব বিচাৰিছোঁ যিসকল ব্যক্তিৰ নিঃস্বাৰ্থ শ্ৰম আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত আজি এই মহাবিদ্যালয়খনিয়ে লক্ষীমপুৰ জিলাৰ ভিতৰত উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অগ্ৰণী ভূমিকা পালন কৰি বিজয় ধ্বজা উৰুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। সেইসকল পূণ্যাত্মালৈ আমাৰ সশ্ৰদ্ধ ভক্তি নিবেদন কৰিছোঁ। লগতে মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখ্যে শিক্ষাগুৰুসকললৈ যাচিছোঁ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সহকাৰী সম্পাদকৰূপে মোক নিৰ্বাচিত কৰিলে তেওঁলোক সকলোলৈকে আমাৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সহকাৰী সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত আমি সাধ্যানুসাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোবোৰ কাৰ্যসূচীত সক্ৰিয় সহযোগিতা আগবঢ়াবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ। যদিওবা সহকাৰী সম্পাদক এজনৰ কাম-কাজ মূলতঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ অনুপস্থিতিত বিশেষভাৱে থাকে তথাপি আমি নৱাগত আদৰণী সভা, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, শংকৰদেৱৰ তিথি, সৰস্বতী পূজা আদি কৰি সকলোবোৰ অনুষ্ঠানতে সতীৰ্থসকলক সহায় কৰিবলৈ যত্ন কৰিছোঁ।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্তত সু-পৰামৰ্শ আৰু সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ড° বুবুল কুমাৰ শইকীয়া ছাৰ, ড° হামিদুৰ ৰহমান ছাৰ (অৱসৰপ্ৰাপ্ত উপাধ্যক্ষ) প্ৰমুখ্যে সকলো শিক্ষাগুৰুলৈকে মোৰ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। মোৰ সহপাঠী তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ শেষৰ ফালে ‘সাহিত্য আৰু আলোচনী’ বিভাগৰ সম্পাদকৰ অপৰাগতাৰ বাবে এই বিভাগৰ দায়িত্বও পালন কৰিবলগা হয়। বিশেষকৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী প্ৰকাশৰ দায়িত্ব ল’বলগা হয়। এইক্ষেত্ৰত বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়ক মীনা বৰা বাইদেউৰ সক্ৰিয়তাত আমি আলোচনীখন প্ৰকাশৰ দিহা কৰিবলৈ সক্ষম হ’লো। আমি আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰিবলৈ লৈ যথেষ্ট অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ। যিহেতু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সহযোগিতাৰ অভাৱ। যিহেতু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লিখনিৰ অবিহনে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী প্ৰকাশ সম্ভৱ নহয়। গতিকে আমি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সাহিত্য চৰ্চাৰ ক্ষেত্ৰত ব্ৰতী হ’বলৈ আহ্বান জনাইছোঁ। কাৰণ সাহিত্য চৰ্চা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বৌদ্ধিক বিকাশত যথেষ্ট সহায় কৰে।

শেষত আলোচনীখন প্ৰকাশত সু-পৰামৰ্শ আৰু সক্ৰিয় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা তত্ত্বাৱধায়ক মীনা বৰা বাইদেউলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা থাকিল। আলোচনীখনৰ সম্পাদনা সমিতিৰ সকলো সদস্যলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন

কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত আমাৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষা গুৰু, কৰ্মচাৰী আৰু সতীৰ্থসকলৰ ওচৰত অজানিতে
ৰৈ যোৱা ভুলৰ মার্জনা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি আমাৰ প্ৰতিবেদন
সামৰণি মাৰিছোঁ।

‘জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়

জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।’

হেমন্ত শইকীয়া

সহঃ সম্পাদক আৰু সম্পাদক সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগ, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

সাংস্কৃতিক বিভাগ

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়খনি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰতে এখন জাকত জিলিকা
মহাবিদ্যালয়। এই মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণৰ লগতে ২০১৪-১৫ বৰ্ষত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ
সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে নিৰ্বাচিত হৈ কিছু কাম কৰাৰ সুবিধা পোৱাৰ বাবে মই নৈথে আনন্দিত হৈছোঁ।
জয়জয়তে লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়,
মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰুসকলৰ লগতে মোৰ অগ্ৰজ আৰু অনুজ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বন্ধৱীসকলে ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ
ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে নিৰ্বাচিত কৰি মোক মহাবিদ্যালয়খনলৈ অকণমান সহায়
আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ পৰিয়ালবৰ্গলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা থাকিল। সাংস্কৃতিক
বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ ২২ আগষ্ট, ২০১৪ তাৰিখে নৱাগত আদৰণী সভাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়
প্ৰতিষ্ঠা দিৱস অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সুযোগ পাপ্ত। ইয়াৰ পিছতে ২৮, ২৯ আৰু ৩০ জানুৱাৰী, ২০১৫ তাৰিখে
ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত উত্তৰ লক্ষীমপুৰ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত
কৃষ্টি শাখাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিভাৱান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধা পায়। এই মহোৎসৱত
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত উন্নত মানৰ প্ৰদৰ্শন
কৰিবলৈ সক্ষম হয়। বিশেষকৈ মিজোৰামৰ লোক নৃত্য, ‘ছেৰো নৃত্য বা বাঁহ নৃত্য’ পৰিৱেশনৰ দ্বাৰা আমাৰ
দলটিয়ে সকলোৰে প্ৰশংসা বুটলিবলৈ সক্ষম হোৱাতো মোৰ কাৰ্যকালৰ বিশেষ সাফল্য বুলি মই ভাবো। এই
ছেগতে বন্ধু অনুৰাগ ভৰালীলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ, যিহেতু তেওঁৰ একান্ত পৰিশ্ৰমৰ বাবে আমাৰ এই
দলীয় লোকনৃত্যই সকলোৰে আদৰ বুটলিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ পিছতে ৪, ৫, ৬ আৰু ৭ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০১৫
তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সাংস্কৃতিক বিভাগৰ
প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰি মোক দায়িত্ব পালনত সহযোগ কৰাৰ বাবে তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক
ধন্যবাদ থাকিল। সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে দায়িত্বভাৰ লোৱাৰ দিনৰেপৰা সকলো কাম-কাজতে দিহা-
পৰামৰ্শৰে মোৰ কাৰ্যকাল সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত সহায় কৰে বিভাগীয় উপদেষ্টা অৰ্থনীতি বিভাগৰ অধ্যাপিকা
শ্ৰীমতী ৰুমী দত্ত বাইদেৱে। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ আৰু শিক্ষক-কৰ্মচাৰী সকলোৱে মোক কৰা সহায়ৰ
বাবে তেখেতসকললৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম যাচিলো। মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰা ভূগোল বিষয়ৰ প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত
দিগন্ত শইকীয়া ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়বৰীয়াসকল তথা মোৰ অগ্ৰজ আৰু অনুজ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-
বান্ধৱীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা থাকিল।

প্ৰতিবেদনৰ শেষাংশত উপস্থিত হৈ মই জ্ঞাত বা অজ্ঞাত কৰা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ
আৰু পৰৱৰ্তী সম্পাদকে দুগুণ উৎসাহেৰে বিভাগীয় কাম-কাজৰ দায়িত্ব পালন কৰিব বুলি আশা ৰাখিলোঁ।
শেষত প্ৰতিবেদন আকাৰে মনৰ ভাৱ প্ৰকাশৰ সুবিধা দিয়াৰ বাবে আলোচনী শাখাৰ সম্পাদক তথা সম্পাদনা
সমিতিক মোৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

‘জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়
জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।’

শ্ৰীদিলীপ নাথ

সাংস্কৃতিক সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

কাৰ্যকালত, প্ৰতিটো কামতে দিহা-পাৰমৰ্শ দি সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰদান
নাথ ছাৰ, অতুল গগৈ ছাৰলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তথা কৃতজ্ঞতা জনালো। লগতে মোৰ প্ৰিয় সতীৰ্থসকল
লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নিবাসৰ আবাসীসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ। ইয়াৰোপৰি মোৰ কাৰ্যকালত
প্ৰতিটো কামতে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সম্পাদক-সম্পাদিকা
মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা :

এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অনিচ্ছাকৃত ভুল-ত্রুটিৰ অৱকাশ নথকা নহয়। 'মানুহ মাত্ৰেই ভুল' হয়েই মোৰ
কাৰ্যকালত অজানিতে কৰা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ।

ভৱিষ্যতে লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন সদস্যই প্ৰতিভাশালী মনোভাৱেৰে অজ্ঞান
মহান প্ৰতিভাবোৰ উজাৰি দি সাহসেৰে সময়ৰ লগত খোজ মিলাবলৈ চেষ্টা কৰক, অসমবাসীৰ গৌৰৱৰ বাবে
সৃষ্টিৰ নতুন সপোন লৈ ওলাই আহক তাৰবাবে সকলোলৈকে মোৰ শুভেচ্ছা জনাই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি
মাৰিছোঁ।

'জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়
জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।'

হিৰকজ্যোতি গগৈ

সাধাৰণ সম্পাদক, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাৰ

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

আমাৰ এই প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই সেইসকল ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ কৰিব বিচাৰিছোঁ যিসকল ব্যক্তি
নিঃস্বার্থ শ্ৰম আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত আজি এই মহাবিদ্যালয়খনিয়ে লক্ষীমপুৰ জিলাৰ ভিতৰত উচ্চ শিক্ষাৰ
ক্ষেত্ৰত অগ্ৰণী ভূমিকা পালন কৰি বিজয় ধ্বজা উৰুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। সেইসকল পূণ্যত্মালৈ আমাৰ সশ্ৰদ্ধ
ভক্তি নিবেদন কৰিছোঁ। লগতে মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখ্যে শিক্ষাগুৰুসকললৈ যাচিছোঁ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম। যিসকল
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সহকাৰী সম্পাদকৰূপে মোক নিৰ্বাচিত কৰিলে তেওঁলোক সকলোলৈকে আমাৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ
জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সহকাৰী সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত আমি সাধ্যানুসাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোবোৰ
কাৰ্যসূচীত সক্ৰিয় সহযোগিতা আগবঢ়াবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ। যদিওবা সহকাৰী সম্পাদক এজনৰ কাম-কাজ
মূলতঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ অনুপস্থিতিত বিশেষভাৱে থাকে তথাপি আমি নৱাগত আদৰণী সভা, মহাবিদ্যালয়
সপ্তাহ, শংকৰদেৱৰ তিথি, সৰস্বতী পূজা আদি কৰি সকলোবোৰ অনুষ্ঠানতে সতীৰ্থসকলক সহায় কৰিবলৈ যত্ন
ক্ৰটি কৰা নাছিলোঁ।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্তত সু-পৰামৰ্শ আৰু সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ড°
বুবুল কুমাৰ শইকীয়া ছাৰ, ড° হামিদুৰ ৰহমান ছাৰ (অৱসৰপ্ৰাপ্ত উপাধ্যক্ষ) প্ৰমুখ্যে
মোৰ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। মোৰ সহপাঠী তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দ

আমাৰ কাৰ্যকালৰ শেষৰ ফালে 'সাহিত্য আৰু আলোচনী'
বিভাগৰ দায়িত্বও পালন কৰিবলগা হয়। বিশেষকৈ

এইক্ষেত্ৰত বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক মীনা বৰা
সক্ষম হ'লো। আমি আলোচনীখন

ছাত্ৰীসকলৰ সহযোগিতা

তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগ

ঐতিহ্যমণ্ডিত লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা শাখাৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিয়েই সংকল্প লৈছিলো নিষ্ঠা আৰু দৃঢ়তাৰে নিজৰ কৰ্তব্য পালন কৰি যোৱাৰ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সামূহিক সূচী বাদ দি ব্যক্তিগতভাৱে শাখাটোৰ জৰিয়তে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী উপকৃত হ'ব পৰাকৈ কৰ্ম পৰিকল্পনা হাতত লৈছিলোঁ। সেই অনুসৰি মোৰ প্ৰথম কাম আছিল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজৰপৰা সু-বক্তা, তাৰ্কিক আদি নিৰ্বাচন কৰি উলিওৱা। এনেবোৰ শিতানৰ অনুৰাগী ছাত্ৰ হিচাপে মই যোৱা দুটা বৰ্ষত মহাবিদ্যালয়খনত আগ্ৰহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিছিলোঁ। যোৱা দুটা বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰোতে যোগদান কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা তেনেই নগণ্য দেখা গৈছিল। সেয়েহে মই নতুন বৰ্ষত নামভৰ্তি কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক অনুৰোধ কৰিব বিচাৰো যে তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাসমূহত যোগ দিয়ে যেন।

বৰ্তমান প্ৰতিযোগিতাৰ যুগত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আগবাঢ়ি গৈছে যদিও বহুক্ষেত্ৰত এতিয়াও পিছপৰি আছে। সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মোৰ ফালৰপৰা আহ্বান জনাইছোঁ যাতে তেওঁলোকৰ অন্তৰত থকা মহান প্ৰতিভাৰো সম্পূৰ্ণভাৱে উজাৰি দিবৰ বাবে চেষ্টা কৰে। আমিye বুকুত সাহস বান্ধি আমাৰ মহাবিদ্যালয় তথা অসমবাসীৰ গৌৰৱৰ কাৰণে ওলাই যাওঁ মুকলি আকাশৰ তললৈ, সৃষ্টিৰ নতুন সপোন লৈ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত তৰ্ক আৰু আলোচনা সম্পাদক হিচাপে দুয়োটা বিষয়ৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ শৃংখলাবদ্ধভাৱে চলাই নিয়াত সহায় কৰাৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা সোণেশ্বৰী শইকীয়া আৰু বশ্মি ভূঞা বাইদেউক মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ যিসকল প্ৰতিভাসম্পন্ন প্ৰতিযোগীয়ে নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ বাবে প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ থাকিল। মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুলৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ তথা শিক্ষাগুৰু, কৰ্মকৰ্তাসকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ।

যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ ফলত লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা হৈ জিলাখনৰ ভিতৰতে অগ্ৰণী এক মহান শিক্ষানুষ্ঠানৰূপে পৰিগণিত হৈছে তেখেতসকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। তাৰোপৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ যিসকল শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শুভাকাঙ্ক্ষীয়ে চিৰদিনৰ বাবে বিদায় মাগিলে সেইসকল বৰেণ্য ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত যাচিলোঁ। এই সুযোগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু তথা কৰ্মচাৰীসকললৈ শ্ৰদ্ধাভাৱে কৃতজ্ঞতা নিবেদন কৰিলোঁ। মোক সাহস যোগোৱা, প্ৰেৰণা আৰু সহায় আগবঢ়োৱা মোৰ সহপাঠী সকলোলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়খন সকলো দিশতে এখন জাকত জিলিকা মহাবিদ্যালয় হৈ উঠক, তাৰ আশাৰে মোৰ এই চমু প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

‘জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়

জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।’

সম্পাদক, তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগ, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগ

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল ব্যক্তিয়ে আপ্ৰাণ প্ৰচেষ্টা, শ্ৰম আৰু অসীম ত্যাগৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰৰ বিভিন্ন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উচ্চ শিক্ষাৰ সমন্বয়ৰ থলী লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ জন্ম লাভ কৰি সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল সেইসকল ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ কৰিছোঁ। লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভালৈ বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগত সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচন কৰাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱীলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

গুৰুক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে মোৰ কাৰ্যকালৰ বিৱৰণ :

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈয়ে এই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি থকা মোৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য নিষ্ঠাৰে আৰু সততাৰে পালনকৰি যাম বুলি সংকল্প গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যহিচাপে থকা অৱস্থাত যদিও মোৰ বিভাগটো খেলৰ লগত জড়িত আছিল তথাপিও মই মোৰ সম্পাদকৰ কাৰ্যকাল কেৱল খেল বিভাগতে সীমাবদ্ধ নাৰাখি ছাত্ৰ একতা সভাৰ অন্যান্য সদস্যৰ কামতো সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ।

কাৰ্যকালত থকা অৱস্থাত ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা আয়োজিত শ্ৰীশ্ৰীসৰস্বতী পূজা, নৱাগতা আদৰণী সভা, শংকৰদেৱৰ তিথি আদি অনুষ্ঠানবোৰত অন্যান্য সদস্যক সহায় কৰিছিলোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত খেলসমূহ প্ৰত্যক্ষ কৰিলে দেখা যায় যে শিৱসাগৰৰ নামতি মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হৈ যোৱা ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ Inter College Power Lifting Competition ত 60 Kg weight category ত 2nd position এই প্ৰতিবেদকে পাবলৈ সক্ষম হওঁ।

এই খেলত মোক সহায়-সহযোগ কৰিছিল লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ ড° বুৰুল কুমাৰ শইকীয়াদেৱে আৰু মোৰ অতি শ্ৰদ্ধাইংবাজী বিভাগৰ অধ্যাপক শ্ৰীবিজু কুমাৰ সোণোৱাল আৰু বিজ্ঞান বিভাগৰ শ্ৰীযুত মনোজ নেওগ ছাৰ আৰু কৰ্মচাৰী শ্ৰীমনোজ হাজৰিকা আৰু বেদব্ৰত দাস। এইচেগতে তেখেত সকলোলৈকে মই কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

২০১৪-১৫ বৰ্ষত অনুষ্ঠিত হোৱা Inter College Lifting, Best Physique, High Jump আৰু Race প্ৰতিযোগিতাত লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। তলত সফলতা লাভ কৰা প্ৰতিযোগীসকলৰ নাম উল্লেখ কৰা হ'ল—

ক) Power Lifting ত এই অভাজনে (শ্ৰীপ্ৰশান্ত গগৈ, স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক) 67.5 kg ত 3rd position পাই আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনি নিজকে ধন্য মানিছিলোঁ। (যদিওবা ইয়াতকৈ বেছি ভাল কৰিব লাগিছিল।)

খ) Best Physique ত 60 kg weight ত 2nd position পাই এই অভাজনে আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ পাই নথৈ আনন্দিত হৈছোঁ। এই দুয়োটা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হৈছিল এচ. পি. মহাবিদ্যালয়, নামতিত ২০১৫ বৰ্ষৰ ৮ আৰু ৯ নৱেম্বৰত।

গ) High Jump ত শ্ৰীঅনুৰাগ ভৰালী (স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক) তেওঁ তৃতীয় স্থান পাই মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছিল।

ঘ) দৌৰত শ্ৰীমতী মধুতুষণ চেতিয়া (স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক) য়ে (এশ মিটাৰ আৰু দুশ মিটাৰ) দৌৰত তৃতীয় স্থান লাভ কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছিল।

শেষত উল্লেখযোগ্য মহাবিদ্যালয়ৰ আটাইতকৈ জাকত জিলিকা অতি জনপ্ৰিয় তথা আকৰ্ষণীয় অনুষ্ঠান মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ খেলবোৰ। ক্ৰিকেট খেলবোৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আগবৰণা আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ত বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ মোৰ বিভাগত অনুষ্ঠিত খেলবোৰ হ'ল—

ক) ক্ৰিকেট

- খ) বেচ
- গ) হাই জাম্প
- ঘ) লং জাম্প
- ঙ) চট ফুট থ্ৰ'
- চ) ডিচকাচ থ্ৰ'
- ছ) জেবলিন থ্ৰ'

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ আছিল ল'ৰা মই শ্ৰীপ্ৰশান্ত গগৈ আৰু ছোৱালী শ্ৰীমতী মধুভূষণ চেতিয়া।

সামৰণি :

মোক প্ৰতিটো প্ৰতিযোগিতাতে নিবিড়ভাৱে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মোৰ চিৰপূজ্য শিক্ষাগুৰু শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু বিজু কুমাৰ সোণোৱাল, শ্ৰীমনোজ নেওগ, ড° ৰমেশ কুমাৰ কাকতি ছাৰক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দ, ছাত্ৰাবাস, ছাত্ৰী নিবাস, মোৰ বন্ধুসকল তথা জয়ন্ত দত্ত, দেৱব্ৰত বৰগোহাঁই, মোহন দাস, চন্দন ৰাজখোৱা, দিগন্ত গোহাঁই, পৰাগ বৰুৱা।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ত দায়িত্ব পালন কৰোঁতে যদিহে অজানিতে মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰীসকল তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনত আঘাত দিছিলোঁ তাৰবাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলোঁ।

'জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়

জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।'

প্ৰশান্ত গগৈ

গুৰু ক্ৰীড়া সম্পাদক, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ শ্ৰম আৰু ত্যাগৰ বলত অসমৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় স্থাপিত হৈ আজি সুদীৰ্ঘ পথ অতিক্ৰম কৰি সফলতাৰ ধ্বজা উৰুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে, সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ।

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন শিক্ষানুষ্ঠানত পঢ়িবলৈ পোৱাটোও সৌভাগ্যৰ কথা। কিন্তু তাতোকৈ সৌভাগ্যৰ কথা হ'ল এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হোৱাতো। যোৱা ইংৰাজী ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক ৰূপে নিৰ্বাচিত কৰাত মই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা মোৰ সহপাঠীসকলৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ।

দায়িত্ব গ্ৰহণ আৰু কাৰ্যকৰণৰ খতিয়ান :

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰা দিনৰপৰা এই শিক্ষানুষ্ঠানটোৰ সুস্থ পৰিৱেশ ধাৰাবাহিকভাৱে বজাই ৰখাত আৰু কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নয়নৰ হেতু সংকল্পবদ্ধ হৈছিলোঁ আৰু সেইমতেই কাৰ্যত অগ্ৰসৰ হৈছিলোঁ।

কাৰ্যকালত থকা অৱস্থাত ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা আয়োজিত সৰ্বস্বতী পূজা, শংকৰদেৱৰ তিথি, নৱাগত আদৰণী সভা আৰু বিভিন্ন আলোচনা চক্ৰ অনুষ্ঠানবোৰত অন্যান্য সদস্যসকলৰ লগত সম্পূৰ্ণভাৱে জড়িত আছিলোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ মুহূৰ্তটো আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ থল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হৈছিল ৪/০২/২০১৫ তাৰিখৰপৰা ৭/০২/২০১৫ তাৰিখলৈ। এই সপ্তাহৰ লঘু ক্ৰীড়া খেলসমূহ ০৫/০২/২০১৫ তাৰিখৰ পৰা আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। ভলীবল, বেড মিন্টন, কাবাডী আদি খেলসমূহ ছাত্ৰৰ তুলনাত ছাত্ৰীৰ অংশগ্ৰহণ উৎসাহজনক আছিল। কাৰ্য নিয়াৰিকৈ পৰিচালনা

কৰাত মোৰ শাখাৰ তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰভাত শইকীয়া ছাৰে সকলো ক্ষেত্ৰত পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাৰ লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গণিত বিভাগৰ অধ্যাপক মানস প্ৰতীম বৰা ছাৰে যথেষ্ট সহায় আৰু সু-পৰামৰ্শ দি মোক উৎসাহিত কৰিছিল।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰতিটো পদক্ষেপত সু-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা প্ৰভাত শইকীয়া ছাৰলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মোক সদায় সহায় আগবঢ়োৱা সহপাঠীসকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

শেষত কাৰ্যকালত যদিহে আজানিতে মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত দোষ কৰিবলো তাৰ বাবে মই ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

‘জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়

জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।’

অভিজিৎ সোণোৱাল

সম্পাদক, লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

সমাজ সেৱা শাখা

যিসকল দূৰদৃষ্টিসম্পন্ন, ভৱিষ্যদ্ৰষ্টা, অক্লান্ত পৰিশ্ৰমী মহান ব্যক্তিৰ অসীম ত্যাগ আৰু নেবানেপেৰা প্ৰচেষ্টাৰ ফলত লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় নামৰ এই পবিত্ৰ জ্ঞান মন্দিৰটিৰ জন্ম হৈছিল সেইসকল মহান ব্যক্তিক প্ৰতিবেদন খনিৰ বুলনিতৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। পুনৰ যিসকল ব্যক্তিৰ আৰ্থিক, মানসিক আৰু কায়িক অবিহণাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনিক আজিৰ অবস্থাত উপনীত কৰালে সেইসকল ব্যক্তিকে মই সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। এগৰাকী ছাত্ৰী হিচাপে এনে এক শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ পাই মই গৌৰবোধ কৰিছোঁ, সেয়েহে এই সুযোগতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, মোৰ মাননীয় শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

গ্ৰাম্যঞ্চলত অৱস্থিত ঐতিহ্যমণ্ডিত এই মহাবিদ্যালয়খনত ২০১৪-১৫ বৰ্ষত সমাজ সেৱা শাখাৰ সম্পাদিকা হিচাপে **মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মনোনীত কৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ যি সুযোগ মোক প্ৰদান কৰিলে তাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।**

সম্পাদিকা হিচাপে দায়িত্ব লোৱাৰ সময়ত মনতে সংকল্প গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ যে মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নয়নৰ হকে যিমান পাৰো কৰ্তব্য কৰি যাম। সেয়েহে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালবৰ্গই হাতত লোৱা প্ৰতিটো কাৰ্যসূচীতে নিজকে নিষ্ঠা সহকাৰে আত্মনিয়োগ কৰিছিলোঁ। এক নতুনত্ব প্ৰদানৰ যত্নেৰে কলেজ সপ্তাহ আৰম্ভ হোৱাৰ আগদিনা মহাবিদ্যালয় চৌহদ নিকাৰণৰ মানসেৰে এক চাফাই কাৰ্যসূচী অতি আকৰ্ষণীয় আৰু মনোগ্ৰাহী ৰূপত অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। এইখিনিতে মই মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা তথা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু ড° ৰমেশ কুমাৰ কাকতি ছাৰৰ ওচৰত মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন নকৰাকৈ নোৱাৰিলোঁ। তেখেতৰ দিহা-পৰামৰ্শই মোৰ কৰ্মত দুগুণে প্ৰেৰণা যোগাই আহিছে। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকলৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যি উৎসাহ প্ৰদান কৰি আহিছে তাৰ বাবে তেওঁলোকলৈও মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মনত বহু আশা থকা স্বত্বেও মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ হকে যিখিনি কাম কৰিব নোৱাৰিলোঁ তাৰ কাৰণে মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালবৰ্গৰ ওচৰত মই ক্ষমা ভিক্ষা মাগিছোঁ। ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত সমাজসেৱা বিভাগৰ হৈ সমাজসেৱা প্ৰতিযোগিতা আৰু ভেঞ্চন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যি উৎসাহেৰে এই প্ৰতিযোগিতাসমূহ সফল হোৱাত সহায়ৰ হাত আগবঢ়ালে তাৰ বাবে শলাগৰ শৰাই আগ নবঢ়ালে কৃপনালী কৰা হ'ব।

প্ৰতিবেদনৰ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত যদিহে আজানিতে মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰত কিবা দোষ কৰিছিলোঁ তাৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰিছোঁ।

‘জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়
জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।’

দীপামণি বৰা

সম্পাদিকা, সমাজসেৱা বিভাগ।

ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি শিক্ষাগুৰুবৃন্দলৈ যাচিছোঁ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম।
লগতে যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিৰ্বাচনৰ জৰিয়তে মোক ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰিলে
তেওঁলোক সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত শিক্ষাগুৰুসকলৰ শুভাৰ্থী তথা দিহা-পৰামৰ্শ, সহায়-সহযোগিতাত পাৰ্যমানে জিৰণী
কোঠাৰ অভাৱ অভিযোগ পূৰণৰ বাবে প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ যদিও মহাবিদ্যালয়ৰ পুঁজি কম হোৱাত মোৰ দ্বাৰা
সকলো অভাৱ পূৰণ কৰাটো সম্ভৱপৰ হৈ নুঠিল। এই দিশত বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষই বিশেষ গুৰুত্ব আৰোপ কৰিলেহে
ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ অভাৱ দূৰীকৰণ কৰাতো সহজসাধ্য হ'ব বুলি মোৰ বিশ্বাস।

মোৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত এই বিভাগৰ পৰা কেৰম, চাইনিজ চেকাৰ, চিলাই, গামোচাৰ
ফুল বহা, পেলনীয়া সামগ্ৰীৰ দ্বাৰা তৈয়াৰী বস্ত্ৰ, পুষ্প সজ্জা, চালাড, কইনা, মিচ্ এল.টি.কে. আদি অনুষ্ঠিত কৰা
হৈছিল। উক্ত প্ৰতিযোগিতা সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত মোক সহায়তাৰে সহযোগ কৰা মোৰ তত্ত্বাৱধায়ক
শ্ৰীযুতা সম্পূৰ্ণা চলিহাবাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে বিভিন্ন দিহা-পাৰমৰ্শ দিয়া
বৰা ছাৰ,বিজু সোণোৱাল ছাৰ, মানস প্ৰতীম বৰা ছাৰ প্ৰমুখ্য সকলো ছাৰ-বাইদেউক মোৰ ফালৰপৰা কৃতজ্ঞতা
আৰু শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ। এইখিনিত বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰিব লাগিব আমাৰ শ্ৰদ্ধাৰ উপাধ্যক্ষ মহোদয় ড°
হামিদুৰ ৰহমান ছাৰৰ দিহা-পৰামৰ্শ আৰু উপদেশ। তেখেতলৈ থাকিল মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা।

মানুহ মাত্ৰেই ভুল হয়। গতিকে মোৰ এই কৰ্তব্যৰত অৱস্থাত জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে কৰা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে
সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকল তথা সহপাঠীবৰ্গৰ ওচৰত ক্ষমা ভিক্ষা মাগিছোঁ। শেষত মোৰ অতি মৰমৰ
মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বতোপ্ৰকাৰ মংগল কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

‘জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়

জয়তু লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।’

লাকী দত্ত
সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ
লক্ষীমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়, আজাদ

•••

ঃ সাংস্কৃতিক বিভাগ ঃ

১। বৰগীত

প্রথম ঃ	কেশৱ বড়ি	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
দ্বিতীয় ঃ	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)
তৃতীয় ঃ	ছোনিয়া সোণোৱাল স্নাতক	ষষ্ঠ বান্ধাসিক

২। জ্যোতি সংগীত

প্রথম ঃ	অম্বিকা ৰায় মিত্ৰ	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
দ্বিতীয় ঃ	জুপি বৰুৱা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
তৃতীয় ঃ	চন্দন ৰাজখোৱা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক

৩। বাভা সংগীত

প্রথম ঃ	জুপি বৰুৱা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় ঃ	সীমা গগৈ	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
তৃতীয় ঃ	ভাৰতী বৰগোহাঁই	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

৪। ভূপেন্দ্ৰ সংগীত

প্রথম ঃ	জুপি বৰুৱা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় ঃ	বিতুমণি চেতিয়া	উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
তৃতীয় ঃ	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

৫। আধুনিক গীত

প্রথম ঃ	বিতুমণি চেতিয়া	উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
দ্বিতীয় ঃ	জুপি বৰুৱা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
তৃতীয় ঃ	সুস্মিতা দত্ত	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

৬। ঐঃনিতম

প্রথম ঃ	হৰেণ টাইদ	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় ঃ	বিতুপন দলে	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
তৃতীয় ঃ	বাণীকান্ত টাইদ	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
	বিংকুমণি দলে	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

৭। আধুনিক নৃত্য

প্রথম ঃ	প্ৰিয়ংকা দত্ত বৰুৱা	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
দ্বিতীয় ঃ	পৰাগ বৰুৱা	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
তৃতীয় ঃ	কৰিস্মা সন্দিকৈ	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
	জুপি বৰুৱা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক

৮। বিহুত্যা

প্রথম ঃ	সুৰভি পাৰে	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় ঃ	পলি দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
তৃতীয় ঃ	দীপিকা দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক

৯। তেল বাদন

প্রথম :	ভীষ্ম মৰাং	স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক
দ্বিতীয় :	চন্দন বাজখোৱা	স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক
তৃতীয় :	হিবণ্য বৰুৱতী	স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

১০। বিয়ানাম

প্রথম :	ৰুবী নাথ চেতিয়া আৰু তেওঁৰ লগৰীয়াসকল
দ্বিতীয় :	সংগীতা বৰদলৈ আৰু তেওঁৰ লগৰীয়াসকল
তৃতীয় :	কৃষ্ণ বৰা আৰু তেওঁৰ লগৰীয়াসকল।

১১। দিহানাম

প্রথম :	কেশৱ বড়িৰ দল
দ্বিতীয় :	নিৰু চুতীয়াৰ দল
তৃতীয় :	জুপি বৰুৱাৰ দল

২০১৪ বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা জুপি বৰুৱা, স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক

ঃ সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ ফলাফল :

১। ইংৰাজী কবিতা আবৃত্তি

প্রথম :	বাল্মিকা দত্ত	স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক
দ্বিতীয় :	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক
	নিজুমণি বৰা	স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক
তৃতীয় :	পুনমজ্যোতি বৰা	উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান)
	মধুতৃষ্ণা চেতিয়া	উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

২। অসমীয়া কবিতা আবৃত্তি

প্রথম :	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় :	প্ৰিয়ংকা দিহিংগীয়া	স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক
তৃতীয় :	জ্যোতিস্মৃতা দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক

৩। অসমীয়া বাতৰি পৰিৱেশন

প্রথম :	বাল্মিকা দত্ত	স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক
দ্বিতীয় :	জ্যোতিস্মৃতা দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক
তৃতীয় :	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

৪। ইংৰাজী বাতৰি পৰিৱেশন

প্রথম :	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় :	জ্যোতিস্মৃতা দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক
তৃতীয় :	বাল্মিকা দত্ত	স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক
	জাহ্নৱী শইকীয়া	স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক

৫। কবিতা (তৎকালীন)

প্রথম :	দীনেশ বৰা	স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক
দ্বিতীয় :	জ্যোতিস্মৃতা দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক
	পুনমজ্যোতি বৰা	উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

তৃতীয় :	পূৰ্বী দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
৬। গল্প (তৎকালীন)		
প্রথম :	পুনমজ্যোতি বৰা	উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
দ্বিতীয় :	প্ৰিয়াসী বৰা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
	ৰুবীনাথ চেতিয়া	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	জ্যোতিস্মৃতা দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)

৭। কবিতা (পূৰ্বে প্ৰস্তুত)

প্রথম :	প্ৰিয়াসী বৰা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	দীনেশ বৰা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	বৰ্ণালী দেৱী	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

৮। প্ৰবন্ধ (পূৰ্বে প্ৰস্তুত)

প্রথম :	জ্যোতিস্মৃতা দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	বান্ধিকা দত্ত	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	সংগীতা বৰদলৈ	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
	প্ৰিয়াসী বৰা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক

৯। গল্প (পূৰ্বে প্ৰস্তুত)

প্রথম :	জ্যোতিস্মৃতা দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	প্ৰিয়াসী বৰা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	পুনমজ্যোতি বৰা	উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
	বিকাশ চেতিয়া	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক

১০। প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা শিতান

শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা

প্রথম :	প্ৰতিশ্ৰুতি, অসমীয়া বিভাগ
দ্বিতীয় :	প্ৰয়াস, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ
	অঘোষা, বিজ্ঞান শাখা

তৃতীয় :

প্ৰবাহমান, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

ৰাজনীতিকা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

শ্ৰেষ্ঠ সম্পাদকীয় : অঘোষা, ইন্দ্ৰাণী দেৱী, বিজ্ঞান শাখা

শ্ৰেষ্ঠ গল্প : গীতাত্ৰী দেৱী, প্ৰতিশ্ৰুতি, অসমীয়া বিভাগ

শ্ৰেষ্ঠ কবিতা : সুস্মৃতা দলে, একতা, ছাত্ৰী নিবাস

শ্ৰেষ্ঠ প্ৰবন্ধ : নিজুমণি বৰা, প্ৰবাহমান, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

শ্ৰেষ্ঠ বেটুপাত : প্ৰতিশ্ৰুতি, অসমীয়া বিভাগ

শ্ৰেষ্ঠ অংগসজ্জা : প্ৰতিশ্ৰুতি, অসমীয়া বিভাগ

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা : প্ৰতিশ্ৰুতি, অসমীয়া বিভাগ

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী জ্যোতিস্মৃতা দত্ত

: অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ দ্বাৰা আয়োজিত বিশেষ প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :

প্রথম :	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় :	বিকাশ চেতিয়া	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	নিজুমণি বৰা	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক

ঃ সমাজসেৱা বিভাগৰ ফলাফল ঃ

প্রথম দল ঃ	প্ৰিয়ংকা দিহিংগীয়া সংগীতা দত্ত ময়ূৰী চাংমাই প্ৰাঞ্জল দাস প্ৰিয়ংকা ফুকন প্ৰজ্জলিতা শইকীয়া
দ্বিতীয় দলঃ	হিমাক্ষী সোণোৱাল প্ৰিয়াশ্ৰী বৰা মধুস্মিতা দত্ত ভবানী শইকীয়া পূৰ্বী দত্ত জ্যোতিস্মিতা দত্ত
তৃতীয় দলঃ	লিপিকা শইকীয়া কৃষ্ণা বৰা পলি দত্ত চিত্ৰলেখা বৰা কল্পনা বৰা লিপিকা বৰা পলাশ চুতীয়া
তৃতীয় দলঃ	বাল্মিকা দত্ত কল্যাণী দত্ত নমিতা বৰগোহাঁই হেমন্ত শৰ্মা ৰূপালী দাস জ্যোৎস্না গগৈ

শ্ৰেষ্ঠ সমাজসেৱক বাচিব পৰা নহ'ল।

ঃ ভেঁশচন প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্রথম ঃ	লিপিকা শইকীয়া	স্নাতক ষষ্ঠ ব্ৰাহ্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ	পৰাগ বৰুৱা	স্নাতক দ্বিতীয় ব্ৰাহ্মাসিক
তৃতীয় ঃ	ৰিংকুমণি দলে	স্নাতক দ্বিতীয় ব্ৰাহ্মাসিক

(২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ সকলোবোৰ ফলাফল আমাৰ হাতত যথা সময়ত নপৰাৰ বাবে প্ৰকাশ কৰিব পৰা নহ'ল। তাৰ বাবে আমি দুঃখিত।)

সম্পাদক

ঃ সাংস্কৃতিক বিভাগ :ঃ

১। বৰগীত

প্রথম :	লাকী দত্ত	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় :	প্ৰীতিমণিকা দত্ত	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
তৃতীয় :	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক (বিজ্ঞান)

২। জ্যোতি সংগীত

প্রথম :	লাকী দত্ত	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় :	প্ৰীতিমণিকা দত্ত	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
তৃতীয় :	মধুস্মিতা সোণোৱাল	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

৩। বাভা সংগীত

প্রথম :	মধুস্মিতা সোণোৱাল	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় :	কৃষ্ণ গগৈ	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় :	প্ৰীতিমণিকা দত্ত	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

৪। ভূপেন্দ্ৰ সংগীত

প্রথম :	মধুস্মিতা সোণোৱাল	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় :	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
তৃতীয় :	কৃষ্ণ গগৈ	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

৫। লোকগীত

প্রথম :	মধুস্মিতা সোণোৱাল	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় :	লাকী দত্ত	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় :	প্ৰীতিমণিকা দত্ত	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

৬। আধুনিক গীত

প্রথম :	কৃষ্ণ গগৈ	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় :	পৰিণিতা বৰুৱা	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
তৃতীয় :	মধুস্মিতা সোণোৱাল	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)
	লাকী দত্ত	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

৭। আধুনিক নৃত্য

প্রথম :	বন্দনা সন্দিকৈ	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
দ্বিতীয় :	সংঘমিত্ৰা শৰ্মা	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
তৃতীয় :	প্ৰীতিমণিকা দত্ত	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
	পৰাগ বৰুৱা	স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক

৮। বিহুনৃত্য

প্রথম :	প্ৰীতিমণিকা দত্ত	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
দ্বিতীয় :	কৃষ্ণ গগৈ	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

বছৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা—মধুস্মিতা সোণোৱাল

১১। অসমীয়া বাতৰি পৰিবেশন

প্ৰথম : বাল্মিকা দত্ত
দ্বিতীয় : বিকাশ চেতিয়া
তৃতীয় : নিজুমণি বৰা

স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক
স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক
স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

১২। প্ৰবন্ধ (পূৰ্বে প্ৰস্তুত)

প্ৰথম : হিৰেন কলিতা
দ্বিতীয় : পিকু হাজৰিকা
তৃতীয় : বিম্পী বৰা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)
স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

১৩। কবিতা (পূৰ্বে প্ৰস্তুত)

প্ৰথম : পুনমজ্যোতি বৰা
দ্বিতীয় : মোহন দাস
তৃতীয় : নিজুমণি বৰা

স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক
স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)

১৪। চুটি গল্প (পূৰ্বে প্ৰস্তুত)

প্ৰথম : পুনমজ্যোতি বৰা
দ্বিতীয় : হিৰেন কলিতা
তৃতীয় : বিকাশ চেতিয়া

স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক

১৫। লিমাৰিক

প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় বিবেচিত নহ'ল।

নিচুকণি : মৌচুমী শইকীয়া

স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

১৬। গল্প (তৎকালীন)

প্ৰথম : পুনমজ্যোতি বৰা
দ্বিতীয় : বিকাশ চেতিয়া
তৃতীয় : বাল্মিকা দত্ত
মোহন দাস

স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক

১৭। কবিতা (তৎকালীন)

প্ৰথম : পুনমজ্যোতি বৰা
দ্বিতীয় : হিৰন্ময় চেতিয়া
তৃতীয় : বিকাশ চেতিয়া
ইন্দ্ৰাণী দেৱী

স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক
স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক (বিজ্ঞান)

১৮। একাংকিকা নাট (পাণ্ডুলিপি)

প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় বিবেচিত নহ'ল।
নিচুকণি : ভাগ্যশ্ৰী বৰগোহাঞি

স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

১৯। শ্লগান প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম : মোহন দাস
দ্বিতীয় : বশ্মিৰঞ্জন মৰাং
তৃতীয় : বিবেচিত নহ'ল।

স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক
স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক (বিজ্ঞান)

২০। প'ষ্টাৰ মেকিং

প্ৰথম	:	হিবনয় চেতিয়া
দ্বিতীয়	:	বশ্মিৰঞ্জন মৰাং
তৃতীয়	:	বিবেচিত নহ'ল।

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী : পুনমজ্যোতি বৰা, স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা : 'প্ৰতিশ্ৰুতি', অসমীয়া বিভাগ

অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ উদ্যোগত অসমীয়া বিভাগৰ তত্বাৱধানত আয়োজিত বিশেষ 'প্ৰাইজমাণি'
গ্ৰন্থ সমালোচনা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :

শ্ৰেষ্ঠ	:	সুবাসনা মহন্ত, স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ
দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ	:	বিকাশ চেতিয়া, স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ
তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ	:	সীমা দত্ত

: গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ ফলাফল :

ল'বাৰ

১। ১০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম	:	চন্দন ৰাজখোৱা	স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক
দ্বিতীয়	:	প্ৰশান্ত গগৈ	স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক
তৃতীয়	:	মানৱ প্ৰতীম পেণ্ড	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

২। ২০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম	:	প্ৰশান্ত গগৈ	স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক
দ্বিতীয়	:	মানৱ প্ৰতীম পেণ্ড	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
তৃতীয়	:	হিৰকজ্যোতি গগৈ	স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক (বিজ্ঞান)

৩। ৪০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম	:	মানৱ প্ৰতীম পেণ্ড	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
দ্বিতীয়	:	ভাইজান মৰাং	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
তৃতীয়	:	অভিজিৎ সোণোৱাল	স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক (বিজ্ঞান)

৪। ৮০০ মিটাৰ দৌৰ

প্ৰথম	:	মানৱ প্ৰতীম পেণ্ড	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
দ্বিতীয়	:	ভাইজান মৰাং	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
তৃতীয়	:	অনুকুমাৰ দলে	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)

৫। ডিচকাচ থ্ৰ'

প্ৰথম	:	হিৰকজ্যোতি গগৈ	স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক
দ্বিতীয়	:	বসন্ত পেণ্ড	স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয়	:	বিশ্বজিৎ ৰাজখোৱা	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)

৬। জেভলিন থ্ৰ'

প্ৰথম	:	দীপক চন্দ্ৰ গগৈ	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয়	:	প্ৰশান্ত গগৈ	স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিক
তৃতীয়	:	হিল্লোল ৰাজখোৱা	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

৭। চটফুট থ্ৰ'

প্রথম :	প্রশান্ত কুমাৰ গগৈ	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	পাৰ্থ শইকীয়া	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
তৃতীয় :	মানৱ প্ৰতীম পেণ্ড	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

৮। লং জাম্প

প্রথম :	অনুৰাগ ভৰালী	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় :	চন্দন ৰাজখোৱা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	মানৱ প্ৰতীম পেণ্ড	উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

৯। হাই জাম্প

প্রথম :	অনুৰাগ ভৰালী	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় :	সুবৰ্ষ নাথ	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
তৃতীয় :	হিৰকজ্যোতি গগৈ	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)

ছোৱালীৰ

১। ১০০ মিটাৰ দৌৰ

প্রথম :	মধুতৃষণ চেতিয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	মৌচুমী শইকীয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
তৃতীয় :	মণিকা বৰগোহাঁই	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক

২। ২০০ মিটাৰ দৌৰ

প্রথম :	মধুতৃষণ চেতিয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	মৌচুমী শইকীয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
তৃতীয় :	লিপিকা বৰা	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক

৩। ৪০০ মিটাৰ দৌৰ

প্রথম :	মধুতৃষণ চেতিয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	মৌচুমী শইকীয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
তৃতীয় :	লিপিকা বৰা	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক

৪। ৮০০ মিটাৰ দৌৰ

প্রথম :	লিপিকা বৰা	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	দীপ্তি দলে	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	সংগীতা দলে	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক

৫। চটফুট থ্ৰ'

প্রথম :	মধুতৃষণ চেতিয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	সংগীতা দলে	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	সুস্মিতা দত্ত	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক

৬। ডিচকাচ থ্ৰ'

প্রথম :	মধুতৃষণ চেতিয়া
দ্বিতীয় :	বাবী বৰা
তৃতীয় :	সুস্মিতা দত্ত

স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক

৭। জেভলিন থ্ৰ'

প্রথম :	ছোনিয়া পেণ্ড	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	বিজয়া দলে	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	মধুতৃষণ চেতিয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

৮। হাই জাম্প

প্রথম :	বিজয়া দলে	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	মধুতৃষণ চেতিয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
তৃতীয় :	মৌচুমী শইকীয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

৯। লং জাম্প

প্রথম :	মধুতৃষণ চেতিয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	মৌচুমী শইকীয়া	স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
তৃতীয় :	মণিকা ববগোহাঁই ছোনিয়া পেণ্ড	স্নাতক বৰ্ষ বান্ধাসিক স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ :

ল'ৰা শাখাৰ : প্রশান্ত গগৈ, স্নাতক বৰ্ষ বান্ধাসিক
ছোৱালী শাখাৰ : মধুতৃষণ চেতিয়া, স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

ঃ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ ফলাফল ঃ

১। ভলীবল

বিজয়ী দল : লক্ষ্মীনন্দন বৰা, গুণজ্যোতি মৰাং, নৱজ্যোতি বৰা, চন্দন ৰাজখোৱা, পংকজ ববগোহাঁই
বিজিত দল : জয়জীৱন গোহাঞিবৰুৱা, ৰোহিত শইকীয়া, মাধৱ শইকীয়া, অনুৰাগ ভৰালী, হিল্লোল ৰাজখোৱা, চিত্তৰঞ্জন দত্ত

২। বেডমিণ্টন (একক)

বিজয়ী দল : বশ্মিৰঞ্জন মৰাং
বিজিত দল : নিক্ত আহমেদ

৩। কাবাডি (ল'ৰাৰ)

বিজয়ী দল : চানু দত্ত, বিদ্যুৎ বিকাশ ভূঞা, বিশ্বজিৎ শৰ্মা, চিত্তৰঞ্জন দত্ত, হিল্লোল ৰাজখোৱা, মিঠু শইকীয়া, দীপক চন্দ্ৰ গগৈ।
বিজিত দল : তন্ময় দত্ত, পাৰ্থ শইকীয়া, মনোজ ৰাজখোৱা, বিতুল কলিতা, যুগান্ত চেতিয়া, উদিশু কলিতা, নিতুল সোণোৱাল

৪। কাবাডি (ছোৱালী)

বিজয়ী দল : সংগীতা দলে, মধুস্মৃতা গগৈ, ছোনিয়া পেণ্ড, পিংকু পেণ্ড, জোনতৰা পেণ্ড, নয়নমণি মিলি, মঞ্জুলতা দলে।
বিজিত দল : মুনমী দলে, দীপ্তি দলে, প্ৰিয়ংকা পেণ্ড, হেপী পাতিৰ, বিজয়া দলে, সুস্মিতা দত্ত, লিপিকা বৰা।

ঃ তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ ফলাফল ঃ

তৰ্ক

প্রথম :	বাল্মিকা দত্ত	স্নাতক বৰ্ষ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	সংগীতা দত্ত	স্নাতক বৰ্ষ বান্ধাসিক
	বিকাশ চেতিয়া	স্নাতক বৰ্ষ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	ইন্দ্ৰাণী দেৱী	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)

কুইজ		
প্রথম শ্রেষ্ঠ দল :	হিবনয় চেতিয়া লক্ষীনন্দন বৰা নিজুমণি বৰা	স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক (বিজ্ঞান) স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক (বিজ্ঞান) স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় শ্রেষ্ঠ দল :	বোহিত শইকীয়া দিগন্ত গোহাঁই বিকাশ নাথ	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় শ্রেষ্ঠ দল :	মানস শইকীয়া বশ্মিৰঞ্জন মৰাং পৰিস্মিতা চেতিয়া	স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক (বিজ্ঞান) স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক (বিজ্ঞান) স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
বছৰৰ শ্রেষ্ঠ তাত্বিক :	বাল্লিকা দত্ত	

ঃ সমাজ সেৱা বিভাগৰ ফলাফল :

সমাজসেৱাত		
প্রথম শ্রেষ্ঠ দল :	বাল্লিকা দত্ত নমিতা বৰগোহাঁই কল্যাণী দত্ত বাবী বৰা দীপামণি বৰা দেৱব্রত বৰগোহাঁই চানু দত্ত ভাস্কৰ দত্ত	স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান) স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান)
দ্বিতীয় শ্রেষ্ঠ দল :	অক্ষয় হাজৰিকা অনুৰাগ ভৰালী বিশ্বজিৎ ৰাজখোৱা পৰান দত্ত মাধৱ শইকীয়া পৰাগ বৰুৱা তৃষণ গগৈ হেমন্ত শৰ্মা	স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান) স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান) স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (বিজ্ঞান) স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় শ্রেষ্ঠ দল :	সংগীতা দত্ত সুস্মিতা দত্ত অৰ্চনা বৰা মনোজ ৰাজখোৱা বিশ্বজিৎ বৰা পল্লবী ৰাজখোৱা সংগীতা বৰা	স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক চতুৰ্থ যান্মাসিক স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক

ভেশচন প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম :	সুস্মিতা দত্ত	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	পৰাগ বৰুৱা	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	বিবেচিত নহ'ল।	

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সমাজসেৱক : চানু দত্ত, স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সমাজসেৱিকা : সুস্মিতা দত্ত, স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক।

: ছাত্ৰ জীৱনী কোঠাৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :

১। দৰা

বিজয়ী :	লক্ষ্মীনন্দন বৰা, স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)
বিজিত :	দীপাংকৰ সৰকাৰ, স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

২। পাঞ্জা

বিজয়ী :	প্ৰশান্ত গগৈ, স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
বিজিত :	বিশ্বজিৎ ৰাজখোৱা, স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক (বিজ্ঞান)

৩। কেৰম (দ্বৈত)

বিজয়ী :	জয়ন্ত দত্ত, স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
বিজিত :	দীপাংকৰ দত্ত, স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
	চিত্ৰৰঞ্জন দত্ত, স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক
	হিল্লোল ৰাজখোৱা, স্নাতক দ্বিতীয় বান্ধাসিক

৪। কেৰম (একক)

বিজয়ী :	দীপাংকৰ দত্ত, স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
বিজিত :	দুলু হাজৰিকা, উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

৫। মিস্টাৰ এল.টি.কে. কলেজ

প্ৰথম :	প্ৰশান্ত গগৈ	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
দ্বিতীয় :	হীৰকজ্যোতি গগৈ	স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক
তৃতীয় :	চন্দন ৰাজখোৱা	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক
	দেৱব্ৰত বৰগোহাঁই	স্নাতক ষষ্ঠ বান্ধাসিক

মিস্টাৰ এল. টি. কে. কলেজ : প্ৰশান্ত গগৈ

2018 বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

যান্মাসিক পদ্ধতিৰ প্ৰথম স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত প্ৰথম শ্ৰেণীত সফলতাবে উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল

অসমীয়া বিভাগ

জ্যোতিস্মৃতা দত্ত (দ্বিতীয় স্থান)

ভৱানী শইকীয়া

জাহ্নবী শইকীয়া

প্ৰিয়াশ্ৰী বৰা

পূৰ্ববী দত্ত

ছোনিয়া সোণোৱাল

টুনী বাজখোৱা

ৰূপালী বৰা

শিক্ষা বিভাগ

প্ৰাঞ্জল দাস

ৰঞ্জন দত্ত

শান্তনু বৰবৰা

সত্যজিত বৰা

তৰুণ গগৈ

চিত্ৰলেখা বৰা

দীপাঞ্জলি বৰা

দিপিকা কলিতা

জোনমণি বৰা

কৃষ্ণ বৰা

নিৰু চুতীয়া

পলি বৰা

পলি দত্ত

পপী বৰা

প্ৰজ্বলিতা শইকীয়া

প্ৰিয়ংকা দিহিঙ্গীয়া

বীমা শইকীয়া

বুৰঞ্জী বিভাগ

কন্দৰ্প বৰা

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

তপন নাথ

ভৱানী দাস

জুপি বৰুৱা

সংগীতা বৰদলৈ

সুবভি পাৰে

উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

বিতুপন গোহাঁই

পুলক বৰুৱা

ৰাজদীপ দলে

উৎপল দাস

অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

উষা শইকীয়া

2015 বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

যান্মাসিক পদ্ধতিৰ দ্বিতীয় স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত প্ৰথম শ্ৰেণীত সফলতাবে উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল

অসমীয়া বিভাগ

বিকাশ চেতিয়া

দীনেশ বৰা

মোহন দাস

গীতাত্মী দেৱী

ৰুবীনাথ চেতিয়া

শিখামণি বৰুৱা

সুবাসনা মহন্ত

শিক্ষা বিভাগ

বাল্মিকা দত্ত

জ্যোতিকা দত্ত

জ্যোতি শইকীয়া

কল্যাণী দত্ত

সংগীতা দত্ত

বুৰঞ্জী বিভাগ

মন্দিতা দত্ত

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

আশীকুৰ ৰহমান

অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

গীতুমণি বৰা

উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

ভৱেশ দলে

দিগন্ত পেগু

চন্দ্ৰমা গগৈ

সান্তনু দেউৰী

প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

হিৰণ্ময় চেতিয়া

লক্ষ্মীনন্দন বৰা

তত্ত্বাবধায়ক সহ ছাত্র একতা সভাৰ বিভিন্ন বিভাগৰ সম্পাদকসকলৰ
নামৰ তালিকা, ২০১৪ বৰ্ষ

বিভাগ	সম্পাদকৰ নাম	তত্ত্বাবধায়কৰ নাম
সাধাৰণ সম্পাদক	ত্ৰীছ পেণ্ড	ভাস্কৰজিৎ বৰা, সহঃ অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক	দীপাংকৰ পেণ্ড	বসন্ত দত্ত, সহঃ অধ্যাপক, দৰ্শন বিভাগ
সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগ	হেমন্ত শইকীয়া	মীনা বৰা, সহঃ অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ
সাংস্কৃতিক বিভাগ	হেমেন্দ্ৰ গগৈ	ৰুমী দত্ত, সহযোগী অধ্যাপক, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ	ৰুবুল শইকীয়া (পাছলৈ দৰ্শনজ্যোতি দত্ত)	সোণেশ্বৰী শইকীয়া, সহযোগী অধ্যাপক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
সমাজসেৱা বিভাগ	দীপামণি বৰা	বদন কলিতা, সহকাৰী অধ্যাপক, সমাজশাস্ত্ৰ বিভাগ
গুৰুত্ৰীড়া বিভাগ	ময়ূৰ চাংমাই	বিদ্যাৎ চুতীয়া, সহযোগী অধ্যাপক, বুৰঞ্জী বিভাগ
লঘুত্ৰীড়া বিভাগ	হীৰকজ্যোতি গগৈ	বিজু কুমাৰ সোণোৱাল, সহকাৰী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ
ছাত্ৰ জীৱনী কোঠা	দীপাংকৰ দত্ত (অতিৰিক্ত দায়িত্ব)	প্ৰভাত শইকীয়া, সহকাৰী অধ্যাপক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ
ছাত্ৰী জীৱনী কোঠা	দীপামণি বৰা (অতিৰিক্ত দায়িত্ব)	সম্পূৰ্ণা চলিহা, সহযোগী অধ্যাপক, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ

তত্ত্বাবধায়ক সহ ছাত্র একতা সভাৰ বিভিন্ন বিভাগৰ সম্পাদকসকলৰ
নামৰ তালিকা, ২০১৫ বৰ্ষ

বিভাগ	সম্পাদকৰ নাম	তত্ত্বাবধায়কৰ নাম
সাধাৰণ সম্পাদক	হীৰকজ্যোতি গগৈ	প্ৰফুল্ল নাথ, সহকাৰী অধ্যাপক, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
সহঃ সম্পাদক	হেমন্ত শইকীয়া	অতুল গগৈ, সহকাৰী অধ্যাপক, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ
সাহিত্য আৰু আলোচনী	বিশ্বজিৎ ৰাজখোৱা (পাছত হেমন্ত শইকীয়া)	মীনা বৰা, সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ
সাংস্কৃতিক বিভাগ	দিলীপ নাথ	ৰুমী দত্ত, সহযোগী অধ্যাপক, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
সমাজসেৱা বিভাগ	দীপামণি বৰা	ড° ৰমেশ কুমাৰ কাকতি, সহযোগী অধ্যাপক, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
তৰ্ক আৰু আলোচনী	দৰ্শনজ্যোতি দত্ত	বশিৰেখা ভূঞা, সহকাৰী অধ্যাপক, বুৰঞ্জী বিভাগ
গুৰুত্ৰীড়া বিভাগ	প্ৰশান্ত গগৈ	মনোজ নেওগ, সহকাৰী অধ্যাপক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ
লঘুত্ৰীড়া বিভাগ	অভিজিৎ সোণোৱাল	প্ৰভাত শইকীয়া, সহকাৰী অধ্যাপক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ
ছাত্ৰী জীৱনী কোঠা	লাকী দত্ত	সম্পূৰ্ণা চলিহা, সহযোগী অধ্যাপক, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ
ছাত্ৰ জীৱনী কোঠা	দীপাংকৰ দত্ত	মানস প্ৰতীম বৰা, সহকাৰী অধ্যাপক, গণিত বিভাগ

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল -২০১৩-১৪ বৰ্ষ

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল -২০১৪-১৫ বৰ্ষ

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

প্ৰশান্ত গগৈ
আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ ভাৰতোলনত
দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপক

মধুভূষণ চেতিয়া
আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ দৌৰত
তৃতীয় স্থান প্ৰাপক

অনুবাগ ভৰালী
আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ হাই জাম্পত
তৃতীয় স্থান প্ৰাপক

পুনমজ্যোতি বৰা
'একতা'ৰ লক্ষ্মীমপুৰ মাণ্ডলিকৰ
সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰ গল্পত দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপক

দীনেশ বৰা
'একতা'ৰ লক্ষ্মীমপুৰ মাণ্ডলিকৰ
সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰ কবিতাত তৃতীয় স্থান প্ৰাপক

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মাহেৎসৱত ভাগ লৈ দৰ্শকৰ প্ৰশংসা বুটলিবলৈ সক্ষম হোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ মণিপুৰী 'বাঁহ বা ছেৰো নৃত্য'ৰ দলটি

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ

প্রশান্ত গগৈ
২০১৩-১৪ আৰু ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ মিষ্টাৰ এল.টি.কে.
তথা বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ (ল'ৰা শাখা)

মধুভণ চৈতিয়া
২০১৩-১৪ আৰু ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ (ছোৱালী শাখা)

জ্যোতিস্মিতা দত্ত
শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্রতিযোগী
২০১৩-১৪ বৰ্ষ

জুপি বৰুৱা
শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা, ২০১৩-১৪ বৰ্ষ

পুনমজ্যোতি বৰা
শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্রতিযোগী, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

মধুস্মিতা সোণোৱাল
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

বাল্মিকা দত্ত
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ তৰ্কিক, ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

চানু দত্ত
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সমাজ সেৱক (ল'ৰা শাখা), ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

সুমিত্ৰা দত্ত
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সমাজ সেৱিকা (ছোৱালী শাখা)
২০১৪-১৫ বৰ্ষ

ইন্দ্ৰাণী দেৱী
অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ দ্বাৰা আয়োজিত
বিশেষ প্ৰবন্ধ প্রতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান প্ৰাপক

প্ৰিয়ংকা দত্ত বৰা
মিচ এল.টি.কে. কলেজ
২০১৩-১৪ বৰ্ষ

স্বাসনা মহন্ত
বিশেষ প্ৰাইজমাণি গ্ৰন্থ সমালোচনা
প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান প্ৰাপক

নবাগত আদবনী সভাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সমবেত সংগীত পৰিবেশনৰ এটি মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত আয়োজিত নৃত্যানুষ্ঠানৰ এটি দৃশ্য

মহাবিদ্যালয়ৰ ৩৭ তম্‌ প্ৰতিষ্ঠা দিবসত বস্তু প্ৰজ্জ্বলন কৰিছে
বিশিষ্ট চলচিত্ৰ পৰিচালক জাহ্নু বৰুৱাই

মহাবিদ্যালয়ত আয়োজিত কৰ্মশালাত ভাষণবত ড° উদ্ধৱ কুমাৰ ভৰালী

মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বাৰা আয়োজিত অন্তৰংগ অনুষ্ঠানত বিশিষ্ট কবি তথা
নাট্যকাৰ ৰফিকুল হুছেইন

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠানৰ এটি মুহূৰ্ত

পৰিবেশ দিবস উদ্‌যাপনৰ এটি মুহূর্ত

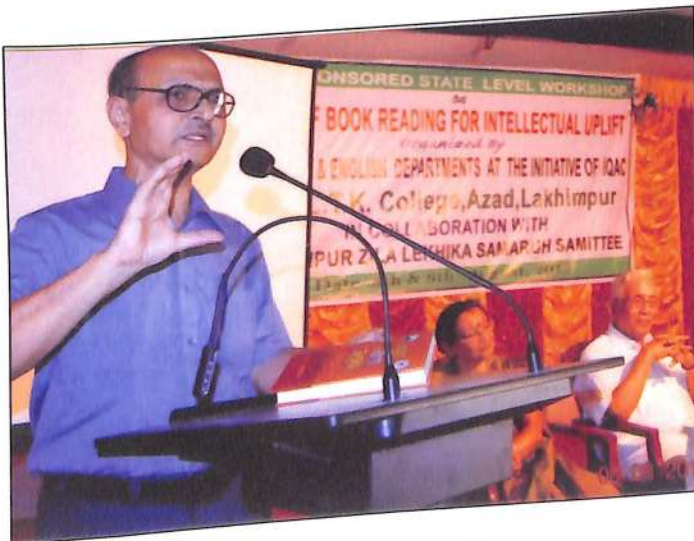
'BIO-TECH HUB'ৰ দ্বাৰা উন্মোচনী অনুষ্ঠানত ভাষণৰত ড° অলক কুমাৰ বুঢ়াগোহাঁই

মহাবিদ্যালয়ৰ মহিলা কোষৰ দ্বাৰা আয়োজিত আলোচনা সত্রত ভাষণৰত 'একতা'ৰ সভাপতি ড° ক্ষীৰেশ্বৰ বৰা

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ ১৫০ বছৰীয়া জন্ম জয়ন্তী উপলক্ষে মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা আয়োজিত বক্তৃতা অনুষ্ঠানৰ এটি অংশ

অসমীয়া আৰু ইংৰাজী বিভাগৰ উদ্যোগত আয়োজিত কৰ্মশালাত ভাষণৰত ড° দীনেশ চন্দ্ৰ গোস্বামী

পূব তেলাহী হাইস্কুলত মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা আয়োজিত বক্তৃতা অনুষ্ঠানৰ এটি অংশ

